VIỆN CỔ HỌC
THI LẠC

VIỄN CỔ HÀNH

Thi Lạc

Xuyên Không, Thám Hiểm, Điền Văn

Thể loại: *Xuyên không tiền sử, sủng, điền viên….*
Nhân vật chính: *Lam Nguyệt, Trác Nhĩ ……*
Độ dài: *106 chương 03 chương phiên ngoại*

Lam Nguyệt không ngờ chỉ ngủ một giấc đã đem mình đến thời không khác

Đại thụ chọc trời, các sinh vật chưa hoàn toàn tiến hoá, còn có người nguyên thủy lôi thôi.

Ăn đồ sống, người ở trong động núi, áo rách quần manh

Không gian đâu?Bàn Tay Vàng đâu? Vì cọng lông gì mà không cho ta cái nào? Cuộc sống khốn khổ ở viễn cổ làm sao sống đây?

Hãy xem nữ tử xuyên việt làm sao ở xã hội nguyên thuỷ thành lập Bộ Lạc, bảo vệ ruộng vườn, dẫn dắt người nguyên thủy đi về phía văn minh.

Mục lục

Chương 1: Tỉnh lại
Chương 2: Gặp nạn
Chương 3: Giằng co
Chương 4: Người tiền sử
Chương 5: Được cứu
Chương 6: Quan sát
Chương 7: Bước đầu trao đổi
Chương 8: Cùng chung sống
Chương 9: Hắn tên là Trát Nhĩ
Chương 10: Ra khỏi rừng rậm
Chương 11: Người đàn ông này rất thương người
Chương 12: Trác Nhĩ và Lam Nguyệt tự bạch
Chương 13: Thỏa hiệp
Chương 14: Nấu nước uống là cần thiết
Chương 15: Gặp đồng bạn của Trát Nhĩ
Chương 16: Rau dưa cũng phải có
Chương 17: Cự tuyệt Trát Nhĩ
Chương 18: Tiếp tục lên đường
Chương 19: Nơi loài người cư trú
Chương 20: Bắt đầu với việc cải thiện món ăn
Chương 21: Trúc Sào
Chương 22: Làm chén nước
Chương 23: Hình thức chung sống một vợ nhiều chồng
Chương 24: Từ chối người theo đuổi là chuyện rất hại não
Chương 25: Ăn cơm dã ngoại, cá nướng
Chương 26: Lại có thêm nhiều loại rau dưa hơn
Chương 27: Nỗi khổ xã hội nguyên thuỷ không có bệnh viện
Chương 28: Hóa ra là tổ tiên của Nhị sư huynh*
Chương 29: Hố bẫy
Chương 30: Phát lương thực nào
Chương 31: Nấu mỡ

Chương 32: Bước đầu hình thành nuôi trồng
Chương 33: Buổi hẹn
Chương 34: Tình yêu chị em!!!
Chương 35: Nói chuyện với Mộc Sa
Chương 36: Kẻ trộm ở nguyên thủy
Chương 37: Nhân khẩu của nơi cư trú tăng thêm
Chương 38: Nhìn thẳng vào tình cảm của mình
Chương 39: Hóa ra cừu chưa tiến hóa cũng có thể ăn được
Chương 40: Dự trữ củi
Chương 41: Người viễn cổ đáng thương cuối cùng cũng ăn được muối
Chương 42: Đêm tối vắng người rất thích hợp nói chuyện yêu đương
Chương 43: Loại thảo dược đầu tiên trong lịch sử loài người
Chương 44: Giá trị của thảo dược không có cách nào so sánh được
Chương 45: Thiên thần? Loài người?
Chương 46: Suy đoán lai lịch
Chương 47: Chăn lông cừu
Chương 48: Tâm sự của Lợi Á
Chương 49: Kế hoạch hình thành Bộ lạc
Chương 50: Tạo thành Bộ lạc
Chương 51: Nỗi lo thức ăn mùa tuyết
Chương 52: Bước đầu văn minh bộ lạc
Chương 53: Trọng thương, cứu giúp, dạy đồ đệ
Chương 54: Câu chuyện của cô gái nhỏ
Chương 55: Bước tiến hóa từ người ở trong hang núi
Chương 56: Tảo hôn
Chương 57: Bước đầu hình thành việc trồng trọt
Chương 58: Muối đất
Chương 59: Tai họa mãng xà khổng lồ ở xã hội nguyên thủy lên sàn
Chương 60: Mở rộng diện tích trồng trọt
Chương 61: Á! Voi ma mút áaaaa!
Chương 62: Muối trứng
Chương 63: Nghe trộm rồi có lúc bị túm được
Chương 64: Nuôi dưỡng động vật là vất vả

Chương 65: Bị bắt cóc
Chương 66: Trát Nhĩ đến rồi
Chương 67: Mộc Sa và Lợi Á ra đi
Chương 68: Mục đích tính toán
Chương 69: Bát cháo thử căn?
Chương 70: Bắt nhị sư huynh rất vui vẻ
Chương 71: Loài tiệt chủng
Chương 72: Cung tên
Chương 73: Tiêu diệt loài động vật này
Chương 74: Thực vật cứu mạng
Chương 75: Thanh Mộc trở về
Chương 76: Trải nghiệm sinh nở
Chương 77: Khụ. Có thai
Chương 78: Tín đồ
Chương 79: Tôi không biết đặt tên
Chương 80: Chiến hào
Chương 81: Nóng quá, ăn thạch thôi
Chương 82: Đèn dầu chiếu sáng đêm tối
Chương 83: Hành tung của Lợi Á
Chương 84: Mời Lợi Á đến làm khách
Chương 85: Thăm dò tình hình
Chương 86: Đồng loại của Tiểu Mãnh
Chương 87: Hóa ra là cha của Tiểu Mãnh
Chương 88: Bỏ ra và nhận lại
Chương 89: Thằng nhóc dám đi cướp bóc thật
Chương 90: Tiểu thụ
Chương 91: Phát minh ra nỏ đá
Chương 92: Mục trở về
Chương 93: Không có gia vị, ăn nước luộc thịt
Chương 94: Trận chiến quy mô nhỏ
Chương 95: Công tâm vi thượng*
Chương 96: Bị Mục chọc giận
Chương 97: Bộ lạc Mộc tới

Chương 98: Chiến tranh sinh hoá?
Chương 99: Đại chiến bắt đầu
Chương 100: Phá hủy ý chí
Chương 101: Khởi đầu mới
Chương 102: Không có cơ hội thứ hai
Chương 103: Chân tướng không ngờ
Chương 104: Cục cưng muốn chui ra sớm
Chương 105: Lam Tinh
Chương 106: (Lời cuối sách) Đại kết cục
Chương 107: Phiên ngoại 1: Lam Tinh
Chương 108: Phiên ngoại 2: Mộc Sa

Chương 1: Tỉnh lại

Ánh mặt trời chói chang, những cây đại thụ cao vút, lá rụng dày như trải thảm, dòng suối nhỏ trong veo, lác đác vài bóng động vật đang lượn lờ bơi lội. Trên mặt đất đầy lá rụng, có một cô gái đang nằm ngủ, trên người cô mặc một bộ đồ ngủ, để lộ ra đôi chân trần trắng như ngọc.

Lam Nguyệt bị hơi nóng làm cho tỉnh ngủ: Mẹ nó, có phải Tiểu Tử lại chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao không? Mở mắt ra nhìn xung quanh một chút: rừng rậm? Ngủ một giấc mà ngủ tới tận rừng rậm rồi? Nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, vẫn là rừng rậm, không có gì thay đổi, thử cử động một cái, dưới chân mắc phải một sợi dây đeo, kéo theo một túi đồ nặng trịch, hả ~ túi du lịch, híc, được rồi, tướng ngủ của cô đúng là xấu thật.

Lam Nguyệt đứng lên nhìn xung quanh một chút, thấy cái túi du lịch còn ở dưới chân, dây đeo vẫn quấn quanh mắt cá chân, liền vỗ vỗ cái đầu nặng trịch, rồi xoa xoa tay chân đã tê rần, hồi tưởng lại tình cảnh trước khi đi ngủ. Ngày hôm qua cô vừa hoàn thành xong nhiệm vụ, trong công việc của một sát thủ, Lam Nguyệt có thể nói là đứng hàng đầu, nhưng trong cuộc sống lại cực kỳ ngu ngơ. Tối qua về đến nhà, sau khi ăn hết bát cháo gà nấm hương mà Tử Nhụy làm dưới sự giám sát của cô ấy, cô quăng ba lô lên trên giường, đi tắm rửa rồi đi ngủ, đến lúc tỉnh dậy thì đã ở khu rừng rậm này rồi. Lam Nguyệt nhíu mày suy nghĩ, thôi trước tiên cứ tìm phương hướng ra khỏi rừng rậm này đã, hi vọng sẽ không mất nhiều thời gian để trở về, như vậy Tiểu Tử mới có thể yên tĩnh một chút. Cứ nghĩ đến việc Tiểu Tử múa may chân tay mắng cô suốt ba ngày ba đêm, chắc hẳn sẽ biến thành bộ dạng của người rừng tiền sử mất. Lam Nguyệt lắc đầu cười, cởi bỏ vướng víu dưới chân, đạp lên lá khô đi về phía con suối.

Nước suối rất trong, Lam Nguyệt vốc nước lên uống vài ngụm, thầm than ở thành phố sao có thể tìm được nước ngọt như vậy, chỉ sợ chỗ nào có người ở là chỗ đó bị ô nhiễm hết rồi. Xem ra khu rừng rậm này được bảo hộ rất tốt, nhìn những chú cá bơi qua bơi lại ở trong nước, giống như không sợ người lạ, thình lình nhảy phắt lên, rồi lại rơi xuống khoan khoái bơi lội. Có cảm giác như đây là khu rừng rậm chưa từng có dấu chân con người đến khai phá.

Lam Nguyệt đi đến tảng đá bên bờ suối, đặt túi du lịch lên rồi mở ra, bên trong có 3 bộ quần áo (3 bộ quần áo lót, 4 đôi tất mỏng), 1 chiếc điện thoại di động, 2 đôi giày, 1 bộ khăn lông, bàn chải đánh răng, kem đánh răng và lược, tiện thể mang theo 1 chai dầu gội kết hợp sữa tắm, 1 khẩu súng lục (còn 5 viên đạn), 1 bịch khăn giấy cùng 1 gói băng vệ sinh, 1 gói bánh bích quy, còn có 1 túi kẹo bơ cứng Tiểu Tử nhét vào, 1 thùng dụng cụ loại nhỏ, bên trong có 1 chiếc dao găm, 1 chiếc la bàn, 1 chiếc bấm móng tay, 1 chùm chìa khóa, 1 cái bật lửa, 1 bộ sách bút, 1 cuộn dây nhỏ, 1 xấp túi nhựa, 3 hộp thuốc (thuốc cảm, thuốc sát trùng, thuốc trị thương).

Lam Nguyệt lấy mấy thứ đồ rửa mặt như khăn lông, bàn chải đánh răng ra, đi đến bờ suối rửa ráy sạch sẽ, sau đó lấy điện thoại ra, định gọi cho Tiểu Tử, nói là cô đang ở một khu rừng rậm không biết tên, mở điện thoại ra gọi, không có tín hiệu, ngẩng đầu nhìn trời. . . .

Ra rừng rậm rồi nói sau, Lam Nguyệt tắt điện thoại, lấy một bộ quần áo ra thay, đeo giày tất vào, đồ ngủ mới thay ra thì bỏ vào trong túi, khi nào về đến nhà thì cho vào máy giặt. Rồi cầm hai đoạn dây quấn ống quần lại thành xà cạp, súng lục được lắp đạn sẵn rồi đút vào túi quần, rừng rậm chắc chắn là rất nguy hiểm, những trang bị cần thiết vẫn phải chuẩn bị tốt. Làm một sát thủ, trước hết là phải đảm bảo mình sống sót, đây cũng là nguyên tắc mà trước giờ Lam Nguyệt vẫn luôn tuân thủ. Rồi cô lại cầm con dao găm dắt vào xà cạp, lấy la bàn ra chuẩn bị mở, ọc ọc mấy tiếng, đói bụng rồi. . . . Lấy bánh bích quy ra, nhìn trời, thôi ăn tạm vậy, mặc dù rất khô, nhưng cũng chẳng còn gì khác để ăn, về nhà là có thể ăn đại tiệc rồi, cứ

nghĩ đến tài nấu nướng của Tiểu Tử, nước miếng liền chảy. . . . .

Xoạt xoạt xoạt —

Từ bụi cỏ đối diện con suối chui ra mấy con thú nhỏ, chúng cảnh giác nhìn Lam Nguyệt, khi phát hiện không có nguy hiểm gì thì cúi đầu xuống uống nước, sau đó lại ngẩng đầu nhìn nhìn Lam Nguyệt, giống như Lam Nguyệt là một loài động vật trông cùng kỳ quái.

Lam Nguyệt nhìn mấy con thú này một lúc lâu, nhìn mãi mà không nhìn ra chúng là loài gì, mặt suối không rộng, Lam Nguyệt có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng của chúng, trong đó một con có da lông màu trắng, nhìn rất giống thỏ, nhưng hai tai lại chỉ ngắn bằng một nửa tai thỏ, hơn nữa không nhảy bằng hai chân, mà chạy bằng bốn chân, cái đuôi cũng không ngắn củn như đuôi thỏ, mà lại rất dài giống như đuôi sóc, phần cuối của đuôi lại còn cuốn lại.

Còn có một con lại nhìn rất giống gà rừng, bộ lông rất đẹp, đầu hoàn toàn giống đầu gà, ở vị trí giữa hai cánh có móng vuốt, móng vuốt này rất dài, đầu nhọn cong xuống, giống như móng vuốt của diều hâu, phần phía đuôi không có lông đuôi xinh đẹp như gà rừng, thay vào đó là những chiếc lông tơ ngắn củn dày đặc, khi bay lên cũng không cao lắm, chỉ khoảng ba thước.

Từ bụi cỏ phía dưới Lam Nguyệt chui ra hai con thú một lớn một nhỏ, hai con thú này nhìn rất giống con cừu, toàn thân bao trùm lớp lông màu đen, cái đuôi ngắn ngủn, miệng dài, ba nhánh, thế nhưng cừu mà lại có lông màu đen? Cừu mà lại có sừng nhọn như con dê? Trong lúc Lam Nguyệt đang quan sát bọn chúng, con cừu lớn cũng cảnh giác nhìn cô, sau đó liếm liếm con cừu nhỏ, gặm một chút cỏ non đút cho con cừu nhỏ, lại dùng đầu gõ gõ lên đầu con cừu nhỏ, giục con cừu nhỏ uống nước.

Lam Nguyệt nhìn gia đình nhà cừu dùng miệng chăm sóc lẫn nhau, lặng lẽ nhìn trời, cô là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã sống ở cô nhi viện, thứ mà cô hâm mộ nhất là tình thân, cô đã quen với việc tỏ ra lạnh lùng để che giấu tình cảm của mình, tình trạng như vậy kéo dài đến tận khi Tử Nhụy vào cô nhi viện mới có chút biến chuyển, nhưng cũng chỉ đối với một mình Tử Nhụy. Thời gian dài được huấn luyện

để trở thành sát thủ cùng cuộc sống lạnh nhạt trong cô nhi viện đã tạo nên tính cách không dễ tin tưởng người khác của cô, Tử Nhụy đã phải mất rất nhiều năm mới có thể đến gần được lòng cô. Sau khi rời khỏi cô nhi viện, hai người vẫn cùng nhau sống nương tựa lẫn nhau, nhìn trước mắt đôi mẹ hiền con ngoan hay cha hiền con ngoan này, không khỏi thở dài….

Tử Nhụy. . . Mình nhớ cậu lắm

Lắc lắc đầu, việc cấp bách lúc này là ra khỏi khu rừng rậm không biết tên này đã, Lam Nguyệt thở dài, nhấc ba lô đặt ở trên tảng đá lên, mấy con thú đang uống nước ở bốn phía bị kinh sợ, cuống cuồng bỏ chạy tán loạn, chạy nhanh như bay.

Lam Nguyệt lấy bánh bích quy ra ăn một nửa miếng, lại uống thêm vài ngụm nước suối, rồi đeo túi du lịch lên trên lưng, cầm lấy la bàn chuẩn bị lên đường. Nhìn mấy cây đại thụ cao chọc trời ở xung quanh một chút, Lam Nguyệt quyết định đi dọc theo con suối, cô không biết khu rừng rậm vô danh này rộng đến mức nào, đi dọc theo con suối này ít nhất có thể đảm bảo được vấn đề nguồn nước.

Nhặt được nhánh cây to bằng ngón tay cái, chuẩn bị dùng nó để đánh cỏ động rắn, mấy loại động vật như rắn gì đó vẫn phải đề phòng một chút, ở khu rừng rậm không biết tên này, bị độc rắn cắn một cái là xác định chết chắc, trong rừng rậm không có phòng khám bệnh, huống chi cô lại chưa từng học về thảo dược, tuy có biết vài loại thảo dược trị nọc độc, nhưng khi bị rắn cắn, cô không dám đảm bảo mình có thể tìm được loại thảo dược mà mình biết.

Lam Nguyệt ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiếu xuyên qua kẽ lá, híp híp mắt, đoán chừng đã là giữa trưa, cô không có thói quen đeo đồng hồ, điện thoại di động thì sợ hết pin, nên không mở ra xem.

Cầm lấy nhánh cây, mỗi khi gặp lùm cỏ lại khua khua, đi dọc theo hướng chảy của dòng suối, hi vọng chỗ cô tỉnh lại là ở bìa rừng, như vậy có thể rất nhanh ra khỏi rừng rậm, tìm được chỗ có tín hiệu thì gọi điện thoại về, sau đó có thể tìm được một phương tiện giao thông, tốt nhất là có thể trong ngày mai trở về được với chiếc giường êm ái của cô.

Chương 2: Gặp nạn

Ba ngày rồi, Lam Nguyệt đã đi trong khu rừng rậm không biết tên này suốt ba ngày, vẫn chưa đi ra được khỏi rừng, ngay cả bìa rừng cũng không nhìn thấy. Mỗi ngày, thứ mà cô nhìn thấy chỉ là những loại động vật mà cô không biết tên cùng những cây đại thụ to phải mấy người mới có thể ôm xuể, trừ động vật ra thì chính là cây.

Ba ngày nay, Lam Nguyệt ban ngày thì đi còn buổi tối lại trèo lên đại thụ ngủ. Để tránh bị rơi khỏi cây, cô dùng một sợi dây thừng cột thắt lưng vào một cành cây, lại lấy một nhành cây có lá rất to phủ lên trên người, buổi tối khi ngủ có thể tùy thời giữ được tỉnh táo.

Loại lá to này có mùi rất khó ngửi, ngày đầu tiên Lam Nguyệt bị mùi này xông cho cực kỳ khó chịu. Nhưng loại lá này lại có thể phòng côn trùng hoặc muỗi độc, đây là Lam Nguyệt quan sát được côn trùng trên cây mỗi khi bò đến gần chiếc lá to như vậy là lại bò vòng đi chỗ khác. Cuộc sống dã ngoại đã rèn cho Lam Nguyệt chịu đựng được mùi của loại lá như vậy, nó có thể mang đến an toàn cho cô. Vì sợ bị muỗi đốt bị thương hoặc bị trúng độc mà chết ở trong rừng, cho nên mấy ngày sau cô đều hái loại lá này mang ở bên người, khi ngủ cũng lấy che lên người, mặc dù mùi rất nặng, nhưng như thế sẽ không bị muỗi độc hay côn trùng cắn phải.

Cô còn phát hiện một loại quả, mọc ở chỗ không cao lắm trên cây, không nhiều lắm mà chỉ thưa thớt, hơn nữa quả này rất dễ rụng xuống mặt đất. Trên cây có khá nhiều quả nhỏ màu đen, lớn lên nhìn rất giống quả táo xanh, hơi ngọt, rất giòn. Quả nhỏ thì có màu đen, ăn vào có vị chát, quả lớn thì có màu xanh. Cô đoán quả nhỏ màu đen là quả non, còn quả màu xanh là quả đã chín. Mới đầu sợ có độc, cô không dám ăn. Cho đến một ngày, ở bên bờ sông, cô nhìn thấy một con thỏ tai ngắn đến cắn quả màu xanh rơi ở trên mặt đất, lại còn dùng chân đá quả màu đen đi, lúc đấy cô mới dám khẳng định

quả màu xanh có thể ăn được. Cô đặt tên cho loại quả này là quả táo xanh.

Loại quả rừng giống như vậy có rất nhiều. Còn có một loại cây chỉ cao đến nửa người cô, phía trên có quả màu tím nhìn rất giống quả sơn trà. Cô cũng đợi con cừu đen ăn xong, xác định là có thể ăn được rồi mới ăn, loại quả này so với quả táo xanh thì ngọt hơn một chút, nhưng không phải là quá ngọt …, Lam Nguyệt không thích ăn đồ ngọt lắm. Loại cây thấp này thường mọc xen kẽ ở trong những bụi cây gai, quả trên cây mọc thành từng chùm từng chùm lớn, chứ không thưa thớt như quả táo xanh. Lam Nguyệt nghĩ, có thể nguyên nhân là do loài cừu có miệng dài, có thể ăn được, còn những động vật khác thì không ăn được, thực vật cũng có cách tự vệ của mình. Cô đặt tên cho loại quả này là quả sơn trà tím.

Ba ngày ăn trái cây cùng uống nước suối khiến thể lực cô bị giảm xuống không ít. Đến sáng sớm ngày thứ tư, cô quyết định đi săn thú. Ngước nhìn mặt trời vừa mới ló rạng, chiếu ánh nắng ấm áp lên trên người, làm động tác vặn eo bẻ cổ, Lam Nguyệt đi về phía bờ sông, bắt đầu đánh răng rửa mặt, quyết định hôm nay sẽ ăn thịt, mặc dù không có muối và gia vị. Đã quá nhiều ngày chỉ ăn trái cây mà không có thịt, loài người tuy là không phải là động vật ăn thịt, nhưng chắc hẳn đa số là không thịt không vui, Lam Nguyệt đương nhiên yêu thịt, ngày ngày uống nước ăn trái cây khiến cô sắp phát điên, kiên quyết phải kiếm được thịt để ăn.

Tìm mấy cành cây, lấy dao găm ra vót, cầm mấy nhánh cây đã vót nhọn như cây giáo chuẩn bị đi săn mấy con thỏ tai ngắn hoặc gà rừng có móng vuốt ở cánh để nướng. Không phải là cô không nghĩ đến săn cừu đen, nhưng nghĩ đến quả táo nhỏ màu đen, liền bỏ qua cho cừu đen, cảm giác thịt cừu đen vừa cứng vừa chát giống như quả táo màu đen, nghĩ đến đã không muốn săn rồi. Thứ gì màu đen là bỏ qua luôn.

Tìm một cây táo xanh, leo lên ôm cây đợi thỏ. Cô phát hiện thỏ tai ngắn rất thích ăn loại táo xanh này, ba ngày nay cô đi hái táo xanh, thường xuyên có thể nhìn thấy thỏ tai ngắn đang ở dưới gốc cây tìm

quả rụng để ăn.

Lam Nguyệt cố thở nhẹ, cả người bất động. Bụi cây ở rất xa khẽ lay động, một con thỏ tai ngắn chui ra, chạy được mấy bước, lại nhìn xung quanh, sau khi xác định không có nguy hiểm gì mới đến gốc cây táo xanh nhặt quả để ăn, vừa ăn vừa cảnh giác nhìn bốn phía.

Vật nhỏ thật là cảnh giác, đáng tiếc cưng lại quên mất không đề phòng phía trên cây rồi, ha ha, Lam Nguyệt hơi cong môi, lộ ra nụ cười rất nhẹ.

Vút. . Vút. . Hai tiếng, cây lao làm từ cành cây nhanh chóng phi về phía con thỏ tai ngắn, Lam Nguyệt nhảy xuống từ cây táo xanh, rút cây lao ra, hài lòng gật đầu, xem ra thân thủ vẫn chưa bị giảm đi chút nào, làm một sát thủ, ám sát thần tốc là một khóa học bắt buộc.

Ọc ọc. . . Bụng réo. . . Haizzz. . . Trước giải quyết vấn đề cái bụng đã rồi hãy nghĩ chuyện thân thủ gì đó. . .

Đi tới bờ sông, lấy dao găm ra, lột da và nội tạng của thỏ đi, Tiểu Tử không dám sát sinh, lúc ở nhà giết cá hay gà đều do Lam Nguyệt làm. Bình thường đều mua thịt đã làm sẵn rồi, thỉnh thoảng bác gái nhà hàng xóm ở dưới quê lên lại mang cho Tiểu Tử mấy con động vật còn sống, những thứ này đều do Lam Nguyệt xử lý. Tính tình Tiểu Tử hiền lành, miệng lại ngọt, quan hệ với hàng xóm rất tốt, không giống như cô, trời sinh mặt liệt, từ mặt liệt này là Tiểu Tử dạy cho cô, mỗi lần nghe đến là đầu cô lại chảy dài mấy vạch đen.

Sau khi xử lý tốt con thỏ, đem da và nội tạng ném xuống suối, cô xoay người đi tìm lá khô và cành khô, chất đống ở bên bờ, từ chiếc túi nhỏ trong ba lô móc ra chiếc bật lửa, đánh lửa, lấy nhành cây xiên thỏ lên nướng, chỉ chốc lát sau, mùi thơm lừng của thịt nướng bắt đầu lan tỏa.

Lam Nguyệt ngửi mùi thịt nướng, đặt thịt thỏ đã nướng chín xuống mặt đất, lấy cái cốc đi múc nước suối để dập tắt lửa, rồi cầm thịt thỏ lên vui vẻ ngoạm một miếng to, thịt của ta~. . . Đã bao nhiêu ngày không biết đến vị thịt rồi, tuy không có muối, nhưng ăn thịt thỏ có thể bổ sung thêm một chút muối, bằng không nếu thật sự thiếu muối, có thể bị ngất, bị choáng mà tử vong. Mặc dù lượng muối được

bổ sung không nhiều lắm, nhưng thịt của động vật ăn cỏ đều sẽ có một chút muối, Lam Nguyệt hối hận không lấy máu thỏ để uống, hàm lượng muối bên trong máu thỏ khá cao, chút kiến thức cơ bản này thì Lam Nguyệt biết, lần sau sẽ uống máu, mặc dù rất tanh hôi, nhưng sống sót mới là quan trọng nhất, không phải sao?

Lam Nguyệt vừa ăn vừa nghĩ đến chuyện đợi đi săn thú sẽ uống máu để bổ sung muối. Chợt phía bụi cây thấp cách cô một khoảng không xa khẽ động mấy cái, Lam Nguyệt cảnh giác nhìn mấy lần, phát hiện chỗ đó lại không có động tĩnh gì. Bóng đen trong bụi cây lập tức đứng yên bất động, ánh mắt nhìn Lam Nguyệt lộ vẻ nghi hoặc, nó không dám đến gần, dáng vẻ của Lam Nguyệt rất cảnh giác, bóng đen chỉ có thể yên lặng quan sát.

“Chắc là loài động vật nào đó ở trong đó ăn cỏ hoặc ăn quả dại” , Lam Nguyệt thầm nghĩ.

Lam Nguyệt quay đầu lại vứt xương thỏ đi, rửa sạch tay rồi cầm ba lô và cây giáo lên. Vốn dĩ có thể dùng súng lục, nhưng đã đi hơn ba ngày mà vẫn còn ở trong rừng rậm, cô thấy vẫn nên tiết kiệm đạn một chút, không biết lúc nào mới có thể ra khỏi rừng rậm này được, cây giáo có thể dùng để săn được một ít thú. Đối với cô, chẳng có vũ khí nào là không thể sử dụng được.

“Grừ. . Grừ. . .”

Âm thanh chấn động rừng rậm đột nhiên vang lên.

Chương 3: Giằng co

“Grừ. . Grừ. . .”

Âm thanh chấn động rừng rậm đột nhiên vang lên.

Âm thanh đó truyền tới từ phía hạ du con sông. Lam Nguyệt quơ lấy ba lô, thoắt cái trèo lên một cây đại thụ ở gần đó, giữ chặt trái tim đang đập “thình thịch” nhìn về vị trí phát ra âm thanh.

Một con hổ khổng lồ có những chiếc răng nanh dài sắc nhọn từ phía xa đang lao vun vút về phía cô, nó chạy đến chỗ Lam Nguyệt vứt xương thỏ thì dừng lại, cúi xuống gặm đám xương và thịt vụn còn dư lại.

Lam Nguyệt khiếp sợ nhìn con hổ, những chiếc răng nanh dài giống như ngà voi, cao gần gấp đôi chiều cao 1m65 của Lam Nguyệt, là một con quái vật khổng lồ cao đến gần 3m, cái đuôi quét ở trên lá rụng, những nơi nó quét qua đều không còn một chút lá nào.

Trong nháy mắt Lam Nguyệt nhận ra, đây là anh bạn hổ răng kiếm Diego.

Cũng trong nháy mắt Lam Nguyệt nhận ra rằng cô đã xuyên qua rồi, nơi này không phải là khu rừng rậm hay địa điểm du lịch gì cả. Mấy ngày hôm trước khi nhìn thấy những loại động vật không biết tên, những cây cổ thụ hàng trăm năm, cô không cảm thấy có gì khác thường, nhưng hổ răng kiếm đã chứng minh cô thật sự xuyên qua.

Có trở về được hay không thì không biết, nhưng đến quá nửa là không thể trở về được. Ở đây không có chiếc giường thoải mái cho cô nằm lên ngủ để quay về, còn mấy cách như nhảy từ trên núi xuống hay nhảy xuống sông thì không thể tin được. Lam Nguyệt vẫn còn rất luyến tiếc cái mạng nhỏ của mình. Mà cứ nghĩ đến, cô xuyên qua khi đang nằm ngủ trên giường, như vậy nhảy xuống núi xuống sông gì đó không phải là ý hay, nếu chuẩn bị không cẩn thận, không những không quay về được mà còn mất luôn cái mạng của mình. Tốt

nhất là không nên bắt chước mấy quyển tiểu thuyết xuyên không kia của Tiểu Tử.

Thở dài nhìn trời. . . . Haizz. . Ông trời ơi. . . Ông đùa tôi đấy à. . . Sao lại quăng tôi xuống thời tiền sử thế này. . .

Vì sao không ném tôi đến nhà Đường hay nhà Thanh gì đó, dù gì cũng có thể làm sát thủ, còn có thể sống qua ngày được. . . Tiền sử. . . . gào gào. . . Biết sống thể nào. . . .

Sau khi hỏi thăm ông trời xong, Lam Nguyệt im lặng chấp nhận khả năng mình sẽ không thể xuyên trở về, lại nhìn con hổ răng kiếm, Lam Nguyệt đoán thời kỳ có hổ răng kiếm thì chắc hẳn là có người tiền sử, loài người dù sao cũng là loại động vật quần cư, xem ra phải ra tìm cách ra khỏi rừng rậm để tìm loài người mới được, sống sót là quan trọng nhất. Lam Nguyệt vỗ trán quyết định, nhưng sau đó cô lại phải hối hận vì động tác này của mình.

“Grào. . .”

Động tác của Lam Nguyệt ở trên cây đã khiến con hổ răng kiếm chú ý. Nó phát hiện con mồi ở trên tàng cây, há miệng, nhe hàm răng sắc nhọn nhìn về phía Lam Nguyệt bắt gầm gừ gào rống, nó đi vòng vòng xung quanh gốc cây mà Lam Nguyệt đang đứng.

Lam Nguyệt nhìn con hổ răng kiếm, hối hận vì đem mấy thứ nội tạng vứt vào trong sông, đáng lẽ phải đào đất chôn đi, như vậy, sẽ không dẫn dụ con mãnh thú này tới rồi, Lam Nguyệt hối hận chỉ muốn đấm ngực dậm chân.

Nhưng cái này cũng chẳng thể trách cô, ở xã hội hiện đại làm gì có loại mãnh thú như hổ răng kiếm, còn những loại mãnh thú bình thường khác, đối với một sát thủ như Lam Nguyệt thì không đáng sợ lắm, cho nên không tránh khỏi lơ là.

Lam Nguyệt nhìn xung quanh, im lặng như tờ, các loài động vật đều đã chạy trốn hết không còn một bóng dáng, khoảng cách giữa các cây không nhỏ, Lam Nguyệt không chắc có thể nhảy được từ cái cây mà cô đang trốn sang một cái cây khác không, khoảng cách xa quá, chuyện mà mình không nắm chắc thì tốt nhất đừng làm. Những lùm cây thấp ở giữa hai cây đại thụ thì không cần nói, sợ rằng sau

khi nhảy qua kết quả là rơi vào bụng của hổ Diego số 2.

Trong lúc Lam Nguyệt vẫn đang suy nghĩ đối sách, hổ Diego số 2 đã bắt đầu hành động, nó lấy thân mình vạm vỡ của mình xô vào thân cây đại thụ mà Lam Nguyệt đang đứng.

“Rầm. . . Rầm. . .”

Mẹ nó. . Con hổ này sao mà thông minh thế, Lam Nguyệt vừa ôm chặt lấy thân cây vừa nghĩ.

Anh bạn hổ Diego số 2 xô liên tiếp mấy cái, thấy Lam Nguyệt vẫn chưa bị rơi xuống, bèn đặt móng vuốt lên thân cây mà cào cào, hẳn là đang rất buồn bực.

Trên trán Lam Nguyệt chảy đầy vạch đen, may mà sư phụ mèo của mi còn giữ ngón nghề, không dạy cho mi biết leo cây, nếu không hôm nay cái mạng của ta coi như là xong luôn.

Lam Nguyệt đau khổ cười, hy vọng Diego số 2 sẽ bỏ cuộc mà rời khỏi chỗ này. Bóng đen ở trong bụi cây ở phía bên kia lại động đậy, nhưng cũng không thể khiến Lam Nguyệt chú ý, toàn bộ suy nghĩ của cô lúc này đều đặt ở trên con hổ răng kiếm. Bóng đen nắm chặt cây giáo trong tay, nhìn chằm con hổ răng kiếm ở dưới tàng cây.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Người tiền sử

Lam Nguyệt vẫn không ngừng cầu nguyện Diego số 2 có thể rời đi phạm vi mà cô đang đứng, sau đó cô có thể chạy trốn được.

Còn Diego số 2 thì thảnh thơi đi lại phía bóng cây, nằm ườn ra híp mắt nghỉ ngơi.

Lam Nguyệt vừa thử động một cái, Diego số 2 lập tức mở mắt ra nhìn cô, thấy cô không có thêm động tác gì thì lại híp mắt nghỉ ngơi tiếp.

Lam Nguyệt đau khổ nhận ra con hổ chết tiệt này không chịu đi, cứ ở đây dùng dằng mãi với cô.

Tuy mới ăn thịt thỏ tai ngắn nướng xong nên chưa đói, nhưng Lam Nguyệt thấy, con Diego số 2 này cũng vừa mới ăn no xong, nếu cứ kéo dài như vậy mãi, cô nhất định sẽ phải mạo hiểm vì đói bụng, bởi vì trong ba lô chỉ còn hai quả táo xanh thôi. Nếu như Diego số 2 không chịu buông tha, sớm muộn gì cô cũng rơi vào bụng nó.

Nhìn mặt trời phía trên đã di chuyển lên đến đỉnh, Lam Nguyệt lấy hai quả táo xanh trong ba lô ra gặm, gặm xong còn dư hột thì ném xuống dưới gốc cây, Diego số 2 thoáng chốc bị kinh động.

Nhìn về phía cây thương bị quăng ở bên bờ sông, nhìn con dao găm ở trên tay, lại nghĩ đến súng lục ở trong túi quần, Lam Nguyệt cố gắng nghĩ biện pháp đối phó.

Trong lúc quan sát Diego số 2, cô nhận thấy nó cực kỳ tinh khôn, mãnh thú sống trong rừng rậm so với loại bị nuôi nhốt nhất định là khác nhau một trời một vực, huống chi Diego số 2 lại là mãnh thú thời viễn cổ, phạm vi sinh sống của nó càng nguy hiểm hơn, càng rèn đúc dã tính của nó nhiều hơn. Nếu cô không thể bắn một phát trúng ngay, để Diego số 2 quay lại phản công thì e rằng cô sẽ không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa.

Nơi yếu ớt nhất của dã thú có lẽ là cổ, nếu có thể nắm chắc cơ

hội bắn mấy phát vào cổ, như vậy nhất định sẽ thành công. Mà Diego số 2 khổng lồ thế, sợ rằng một hai phát súng khó mà giết chết được nó, chẳng may Diego số 2 không chết, hung tính của nó bị chọc giận, sợ rằng Lam Nguyệt sẽ phải bỏ mạng mất.

Lam Nguyệt lại cười đau khổ nhìn trời

Mẹ nó. . .”Ông trời ơi” . . . Hổ răng kiếm gì đó đúng là quá lừa người. . . Chẳng khác gì khi chơi game với Tiểu Tử cả. . . . Ông chơi ăn gian đấy à?

Lam Nguyệt ảo não rất lâu, rốt cuộc cũng chấp nhận kết quả mình sẽ phải sống mái một trận với hổ Diego số 2.

Mặt trời phía trên đã dần ngả về phía tây, Lam Nguyệt đoán chắc đã xế chiều, nếu để đến tối thì sẽ khó mà hành động, bóng tối đối với một người hiện đại như cô có rất nhiều cản trở. Sau khi chuẩn bị tốt tâm lý, Lam Nguyệt bình tĩnh lại, quan sát các lối đi xung quanh, tay trái cầm dao găm, leo tới một cành cây to. Diego số 2 cũng phát hiện ra động tác của Lam Nguyệt, nó đứng lên, nhe răng về phía cô bắt đầu gầm gừ.

Lam Nguyệt rút súng lục ra, chính bản thân cô cũng không dám chắc có thể giết chết được hổ Diego số 2 không, nó quá khổng lồ như vậy, hoặc giết được nó nhưng lại dẫn dụ những con mãnh thú khác tới, đằng nào cũng chết, đành liều mạng vậy.

Trong lúc Lam Nguyệt đang muốn liều mạng với Diego số 2, một bóng đen đột nhiên chui ra từ bụi rậm bên kia, tay cầm một cây gậy to dài, đầu nhọn, nhìn về phía Diego số 2 mà gào thét.

“A. . . A. . .”

Bóng đen gào xong liền xoay người chạy về phía bụi cây mà hắn vừa xông ra.

“Grừ. . .”

Diego số 2 thấy bóng đen khiêu khích nó, liền bỏ qua Lam Nguyệt, đuổi theo phương hướng mà bóng đen vừa chạy đi.

“Rầm. . . Rầm. . .”

Tiếng chạy rầm rầm của Diego số 2 khiến cho Lam Nguyệt vẫn đờ người nãy giờ chợt bừng tỉnh, cô vội vàng nhảy xuống dưới cây.

“Thật không thể tin nổi. . . . Đó là loài người sao? Mình đã được người viễn cổ cứu ư???”

Chương 5: Được cứu

“Thật không thể tin nổi. . . . Đó là loài người sao? Mình đã được người viễn cổ cứu ư ” Lam Nguyệt vẫn còn đang trong trạng thái khiếp sợ khi vừa nhìn thấy bóng đen không biết có phải là loài người kia hay không.

Tiếng gầm xen lẫn với tiếng rít gào truyền tới từ phía xa, khiến cho Lam Nguyệt còn đang khiếp sợ phải bừng tỉnh, cô rút súng ra, lần chạy theo hướng phát ra âm thanh.

Lam Nguyệt đi tới gần chỗ hổ răng kiếm và bóng đen đang đánh nhau, cô nhanh chóng chui vào một bụi gai để ẩn nấp, gai nhọn xuyên qua quần áo, đâm vào người cô.

“Gai đâm không sâu, chỉ bị trầy xước ngoài da”

Lam Nguyệt kiểm tra toàn thân từ trên xuống dưới, thấy không bị chảy máy, chỗ da bị trầy xước chỉ là mấy vết đỏ nhỏ, chỉ sợ bị chảy máu sẽ thu hút sự chú ý của Diego số 2. Sau đó, cô bắt đầu quan sát bóng đen và hổ răng kiếm chiến đấu.

Động tác của bóng đen rất nhanh chóng, còn động tác của Diego số 2 thì giống của loài hổ ở hiện đại, quất mạnh đuôi bổ nhào về phía trước, tấn công bằng cách nhe hàm răng ra để cắn. Lúc Diego số 2 nhào về phía bóng đen, hắn nhanh chóng né sang một bên, mượn khoảng cách giữa các cây để né tránh. Diego số 2 không thể theo kịp được tốc độ né tránh của bóng đen, động tác của nó không nhanh nhẹn được như vậy, chỉ có xô thẳng vào cây, nhưng nó rất rõ nó không thể xô vào cây được, mỗi khi gặp cây là phải đi vòng qua, như

vậy làm giảm tốc độ của nó. Thường thường, mỗi khi đến gần bóng đen rồi, quất đuôi chạy tới, chưa kịp cắn thì bóng đen đã chạy mất, có khi há mồm chuẩn bị cắn được rồi thì bóng đen lại né được hoặc chạy sau phía sau cây.

Diego số 2 bị chọc giận rồi, xô phải cây khiến nó bị thương không nhẹ, nó nhìn chằm chằm bóng đen trước mặt, thề phải cắn chết tên nhãi dám chọc giận nó này.

Trong phạm vi chiến đấu, cây nhỏ đổ nghiêng ngả, lá rụng lao xao, khi Diego số 2 chạy mang theo bụi đất, bụi tung mù mịt khắp nơi, rồi rất nhanh lắng xuống, nhưng đến khi bóng đen và Diego số 2 tiếp tục đuổi bắt, bụi đất lại lần nữa tung bay.

Lam Nguyệt trong lòng nóng như lửa đốt nhìn một người một thú đang đuổi nhau, đúng vậy, đó đúng là con người, trên tay cầm cây gậy to được vót nhọn, trong lúc chạy mái tóc tung bay về phía sau, có thể thấy rõ vị trí từ trên miệng trở lên, còn từ miệng trở xuống. . . . Râu ria xồm xoàm che cả nửa dưới khuôn mặt . . . Ngang hông quấn một tấm da của loại động vật nào đó, để chân trần, nhanh nhẹn né tránh công kích của Diego số 2, dẫn hổ răng kiếm đi vòng vòng.

Đúng vậy, Lam Nguyệt rất sốt ruột, bởi vì cô nhìn ra, người viễn cổ này chỉ có thể né tránh, không có cơ hội phản công, chỉ cần hắn né tránh chậm một giây thôi, nhất định sẽ rơi vào cái miệng rộng ngoác cùng hàm răng sắc nhọn của Diego số 2.

“Tỉnh táo. . . Phải tỉnh táo. . . .” Lam Nguyệt nắm chặt khẩu súng trong tay, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại, phải nghĩ ra biện pháp để xử lý xong Diego số 2, nếu không, khi thể lực của người viễn cổ không chống đỡ được nữa, hai người bọn cô đều sẽ phải chết. Khi đã tỉnh táo lại rồi, cô quan sát vị trí phần cổ của Diego số 2, bắn hai phát súng vào đấy, lớp da ở dưới cổ là mỏng nhất, có thể xuyên

thẳng vào cổ họng.

Đến lần thứ n người viễn cổ chạy qua chỗ bụi cây mà Lam Nguyệt đang nấp, Lam Nguyệt vòng ra ngoài, lăn trườn trên đất, khi Diego số 2 ở phía sau vừa nhảy lên chuẩn bị lần nữa bổ nhào về phía người viễn cổ, Lam Nguyệt lăn trên đất lập tức giơ tay lên. Nhắm phần cổ.

“Pằng! Pằng! Pằng!”

Ba tiếng súng vang lên trong rừng rậm nguyên thủy, những con chim đang đậu ở phía xa bị dọa sợ, vỗ cánh “phạch phạch” bay đi.

Lam Nguyệt trườn về vị trí đã tính toán trước, rồi nhanh chóng trèo lên cây, người viễn cổ ở phía trước bị tiếng súng làm giật mình, thiếu chút nữa bị Diego số 2 cào phải da thịt phía sau lưng, Diego số 2 sau khi bị trúng đạn thì không đuổi theo người viễn cổ nữa, người viễn cổ liền nhanh chóng tìm cây trèo lên.

Dường như Diego số 2 biết được chính Lam Nguyệt đã bắn nó, nó quay đầu, chạy đến dưới tàng cây mà Lam Nguyệt đang trốn, liều mạng xô vào thân cây. Trên cây, những chiếc lá rối rít nói lời tạm biệt với mẹ cây, buông mình lao về phía vòng tay bao la của mẹ đất. Lam Nguyệt ôm chặt lấy một cành cây to, hai chân hai tay đều ôm chặt lấy cành cây, tránh bị Diego số 2 xô cho rơi xuống cây.

“Rắc. . Rắc . .”

Tiếng gãy của cành cây nhắc nhở Lam Nguyệt rằng nó không thể chịu đựng thêm được nữa, còn trên mặt đất, Diego số 2 hai mắt đỏ ngàu, hung hăng xô vào thân cây. Khi Lam Nguyệt cho rằng cành cây gãy rời cô sẽ bị ngã xuống, người viễn cổ đã nhảy từ trên cây xuống, giơ cây gỗ trong tay lên, đâm phập vào con mắt của Diego số 2, cây gỗ dài 2m chỉ còn dư lại một nửa ở bên ngoài, khi người viễn cổ

nhảy xuống, hắn nhanh chóng lăn một vòng, chạy đến một cái cây ở gần đó rồi lại vòng chạy tiếp.

Diego số 2 phát ra một tiếng gầm thét kinh thiên động địa, nó còn muốn đuổi theo người viễn cổ, nhưng còn chưa chạy được hai bước thì động tác đã chậm lại, ngã lăn xuống mặt đất, sau đó thở hổn hển.

“Ngao. . . Ửm. . .”

Sau tiếng rên rỉ cuối cùng, Diego số 2 không còn nhúc nhích nữa, đôi mắt mở to không cam lòng của nó rốt cuộc cũng nhắm lại.

Chương 6: Quan sát

“Rắc. . . Phịch. . . .”

Lam Nguyệt bi thảm ngã xuống dưới đất, trên tay vẫn còn ôm chặt cành cây kia.

Á. . . . Mẹ nó. . . Cái lưng của cô. . . . Ngã từ trên cao như vậy, Lam Nguyệt nhếch nhếch khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Diego số 2 đã tắt thở, ngửa đầu nhìn lên trên cây, thầm than ngã từ trên cao như vậy mà không có chuyện gì thì đúng là không phải người, đại thụ viễn cổ này đúng là mẹ nó hại người* quá.

**Nguyên văn là 坑爹– một từ lóng thường dùng trong game online, để biểu lộ cảm xúc bất mãn*

Cô à, nếu không có cây đại thụ này, chỉ sợ cô đã bị nghiền nát trong miệng Diego số 2 rồi, chứ không chỉ bị ngã đau thế này đâu.

Người viễn cổ cũng nhảy từ trên cây xuống, đi tới phía trước chỗ Diego số 2 đang nằm, bước lên, thấy nó không phản ứng, đã an toàn, bèn đi về phía Lam Nguyệt.

“$ £ ¥ °C¤ ℃”

Hắn nhìn về phía Lam Nguyệt nói ra một chuỗi âm thanh gì đó, nói rất lâu, Lam Nguyệt ngơ ngác lắc đầu, người viễn cổ có lẽ cũng phát hiện bọn họ không thể giao tiếp được, im lặng nhìn cô một lát, rồi đi tới bên cạnh con hổ răng kiếm.

Lam Nguyệt nhìn người viễn cổ đi tới bên cạnh con hổ răng kiếm, hắn đứng ở đó một lúc, sau đó chạy đi.

Hả. . . Chạy đi? Khó khăn lắm mới nhìn thấy loài người, còn chưa kịp hỏi hắn cách thoát ra khỏi rừng rậm mà, sao đã bỏ chạy mất rồi?

Lam Nguyệt không biết vì sao người viễn cổ lại bỏ đi, híp mắt nhìn theo hướng hắn rời đi, nghĩ xem có nên đuổi theo hay không.

Chỉ chốc lát sau, người viễn cổ đã trở lại, trên tay cầm búa đá, một loại đồ đá không lớn giống như rìu hay dao, đi về phía Diego số 2, sau khi rạch rạch một chút thì bắt đầu lột da hổ.

Ha. . . Còn tưởng là bỏ chạy mất rồi, hóa ra là đi lấy vũ khí để xử lý con mồi, Lam Nguyệt không còn gì để nói.

Nhân lúc người viễn cổ đang xử lý Diego số 2, Lam Nguyệt bắt đầu lén quan sát hắn.

Người viễn cổ này không giống với di chỉ người tiền sử ở trong bảo tàng, nhìn rất giống con người, chắc là đã tiến hóa tương đối hoàn toàn, hơn nữa vừa rồi hắn còn phát ra một chuỗi tiếng nói để giao tiếp với Lam Nguyệt, xem ra trí lực đã tiến hóa hoàn toàn, đã sử dụng thuần thục hệ thống tiếng nói, còn chữ viết thì chưa biết. Mắt rất sâu, sống mũi thẳng, tay và ngực đều rất vạm vỡ, ngực và lưng có lông màu đen khá thô và nhìn rất rõ, lông màu đen không nhiều lắm. Da đen, nhưng không đen giống như da của người châu Phi, cảm giác như màu vàng óng có chút đen, Lam Nguyệt nhìn màu da thì biết đây là do cuộc sống nhiều năm trong tự nhiên mà thành, khi Lam Nguyệt nhìn đến đôi chân: Mẹ nó, . . . Vẫn chưa tiến hóa xong sao? Lông rậm rạp như vậy, lại còn có màu đen, *lau mồ hôi*. . . .

Được rồi, cũng không đến nỗi khó coi lắm, dù sao so với các “Hoa

mỹ nam", "Con hát", "Tiểu bạch kiểm" ở hiện đại thì đẹp trai hơn không biết bao nhiêu lần, ngời ngời vẻ nam tính. Phía ngoài chân được phủ một lớp lông mịn màng, giống như loài người, năm ngón chân rất có lực phân bố ở bàn chân trước, bàn chân không có lông, nhìn người viễn cổ đi qua đi lại ở bên kia, có thể thấy bàn chân không có lông, nhưng nhìn lại thấy giống như được phủ một lớp da rất dày.

Cô ơi, đó là lớp da chai ạ, người ta không đeo giày có phải không? Không có lớp chai da đó thì lòng bàn chân đã sớm bị đâm thủng rồi.

Đến khi Lam Nguyệt hiểu ra thì hơi bị đả kích một chút, lớp da kia chắc phải dày lắm đấy? Dùng da để làm đế giày, thật là hâm mộ. Nhưng cũng xác định được đây là tổ tiên của loài người, ngoại trừ lớp lông còn chưa trút bỏ hoàn toàn thì những phần khác đều đã tiến hóa xong.

Mặt trời đã ngả về phía tây, sắc trời dần tối, người viễn cổ đã làm xong nhiệm vụ lột da hổ, ôm da của Diego số 2 thình lình xuất hiện trước mặt Lam Nguyệt.

Oa. . . Chiều cao chắc phải tầm 1m9 hay gần 2m gì đó, thật là cao quá.

Lam Nguyệt đứng lên, nhìn thẳng chỉ có thể nhìn thấy ngực của người viễn cổ, đau lòng~. ..

Người viễn cổ nhìn Lam Nguyệt một lúc lâu, sau đó dẫn đầu đi về phía bờ sông, đi được vài bước lại quay lại nhìn Lam Nguyệt.

"Chắc là bảo mình đi theo" Lam Nguyệt cũng đi cùng về phía bờ sông, nhìn người viễn cổ đang ở đó rửa da hổ, Lam Nguyệt chạy đến bụi cây thấp để hái quả sơn trà tím, người viễn cổ nhìn liếc nhìn cô

mấy cái, rồi lại tiếp tục rửa da hổ.

Chương 7: Bước đầu trao đổi

“$ £ ¥ °C¤ ℃”

Người viễn cổ xì xầm nói gì đó với Lam Nguyệt, cô đi tới bên cạnh hắn, nhìn da hổ đã được rửa sạch và được cuộn lại bằng vỏ của loại cây nào đó, gật đầu một cái. Người viễn cổ lại dẫn đầu rời khỏi bờ sông, Lam Nguyệt bèn đi theo, hắn nhất định là hiểu rõ đường hơn cô. Lại nói, mục đích ra khỏi rừng rậm của cô là để tìm con người, chỉ không biết ngoài hắn ra thì còn có con người nào khác nữa không?

Đi không bao xa, đã nhìn thấy một sườn núi nhỏ trong rừng rậm. Lam Nguyệt vẫn đi dọc theo bờ sông nên chưa nhìn thấy ngọn núi hay sườn núi nào, giờ đột nhiên nhìn thấy, cứ tưởng rằng đã ra khỏi rừng rậm rồi. Cho đến khi được người viễn cổ dẫn vào một hang núi, cô mới biết đây có thể là nơi bọn họ sẽ ở lại đêm nay.

Người viễn cổ bỏ da hổ ở cửa hang, vỗ đầu Lam Nguyệt một cái, rồi quay lại nơi mà bọn họ mới rời đi, Lam Nguyệt đoán chắc là hắn quay lại để lấy thịt hổ. Nhưng mà, sao lại vỗ đầu cô? Cô có phải con nít đâu, trên đầu cô hắc tuyến…

Lam Nguyệt quan sát hang núi, ngoài hang có một khu nền đá bằng phẳng, bề mặt bóng loáng, trong hang trải cỏ khô, chắc là để làm giường, ở cửa hang treo mấy cái lá mà cô mấy ngày hôm trước dùng để tránh côn trùng, tiếp theo. . . Tiếp theo chẳng có gì nữa. . . Không khó nhìn ra nơi này chỉ là ở lại tạm thời, không phải chỗ ở lâu dài của người viễn cổ.

Sau khi xem xét xong, Lam Nguyệt đi xung quanh tìm lá khô và cành khô. Người viễn cổ mang rất nhiều thịt về, đứng ở chỗ nền đá ngoài cửa hang nhìn cô, thấy cô đang nhặt cành khô gì đó thì cho rằng cô đang chơi đùa. Hắn quay người đi, tiếp tục đi lấy chỗ thịt còn dư về.

Lam Nguyệt nhặt được một bó củi lớn, lại gom được một đống lá khô để nhóm lửa, xong xuôi thì quay về chỗ nền đá ở cửa hang, đợi một lúc mà vẫn chưa thấy người viễn cổ về, lại nhìn thấy một chồng thịt hổ đã cắt sẵn xếp trên một chiếc lá to đặt ở trước cửa hang.

“Không biết đã rửa chưa đây? Chẳng may ăn vào bị đau bụng thì coi như xong”

Không thể giao tiếp được, Lam Nguyệt thật sự không biết đến khi người viễn cổ quay lại thì phải giải thích thế nào một từ có độ khó cao như “rửa thịt” với hắn. Cô quyết định cứ nhóm lửa trước đã, tuy ban ngày nóng vô cùng, nhưng đến đêm nhiệt độ lại xuống hơi thấp, có đống lửa rồi, tối nay ở ngoài cửa hang sẽ không phải che nhiều lá đuổi muỗi nữa, mà có thêm đống lửa cũng ấm áp hơn rất nhiều. Nghĩ vậy, vẻ mặt Lam Nguyệt trở nên thư thái hơn rất nhiều.

Người viễn cổ trở về, nhìn thấy bộ dạng đang châm củi nhóm lửa của Lam Nguyệt thì rất đỗi ngạc nhiên, sững sờ nhìn Lam Nguyệt. Lam Nguyệt khẽ cong môi, vẫy vẫy tay, bảo hắn qua đó.

Người viễn cổ buông thịt ở trên tay xuống, còn có thêm mấy quả màu đỏ, đến gần ngồi cạnh đống lửa, có lẽ là cảm giác được ấm áp, lại mở to mắt nhìn Lam Nguyệt. Lam Nguyệt cá rằng, nếu không có bộ râu rậm kia, nhất định có thể nhìn thấy miệng hắn mở to thành hình chữ O. Khẽ cười, Lam Nguyệt chuyển một tảng đá không lớn lắm ở bên cạnh hang núi, muốn bắc một chiếc bếp lửa đơn giản.

Đến khi Lam Nguyệt xong xuôi mọi việc, trời đã tối hẳn. Vầng trăng

treo trên bầu trời, ánh trăng mềm mại chiếu rọi khắp rừng rậm, đọng lại trên tầng tầng lớp lớp tán lá cây, mông lung mà đẹp đến rực rỡ. Lam Nguyệt nhìn trăng sáng cùng những vì sao rải khắp bầu trời, lặng lẽ suy nghĩ: Tiểu Tử, mình đang ở một nơi không biết là thế kỷ nào thời viễn cổ, thời đại có hổ răng kiếm, chỉ có thể khẳng định đây là thời kỳ đồ đá, vì mình thấy người viễn cổ dùng đồ đá. Mình nhất định sẽ sống sót.

“A…”

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một miếng thịt, cắt ngang suy nghĩ của Lam Nguyệt.

“A…” Người viễn cổ nói lại một lần nữa, lại còn cầm miếng thịt trên tay lắc lắc mấy cái trước mặt Lam Nguyệt. Lam Nguyệt nghĩ “A” này chắc là ăn đi, nhìn động tác và vẻ mặt của hắn, cô biết mình đã đoán đúng.

Nhưng mà, ăn sống luôn à? Ực. . . Lam Nguyệt nhận lấy thịt, rồi nhìn người viễn cổ đang cắm cúi gặm thịt.

Ôi trời ơi. . . Đúng là ăn sống thật, trên đầu Lam Nguyệt chảy đầy hắc tuyến.

Lam Nguyệt vỗ vỗ người viễn cổ, hắn ngừng động tác ăn thịt sống, ngơ ngác nhìn Lam Nguyệt, không hiểu vì sao Lam Nguyệt lại vỗ người hắn. Lam Nguyệt ngồi xuống cạnh đống lửa bắt đầu nướng thịt, chỉ cho hắn cách lật qua lật lại để nướng thịt, nướng chín rồi, cô lấy lá cây để đựng rồi đưa cho hắn, “A..” Lam Nguyệt bắt chước cách phát âm của hắn để nói với hắn, nhìn hắn lấy tay chọc chọc vào miếng thịt nong nóng, sau đó mới bỏ vào trong miệng nhai, nhai một lúc thì hai mắt mở to, nhìn Lam Nguyệt. Lam Nguyệt khẽ cười, chỉ vào thịt và cành cây, ý bảo hắn tự mình nướng.

Lam Nguyệt ăn không nhiều lắm, ăn một miếng thịt to đã no căng bụng, còn người viễn cổ ăn khoảng một phần ba số thịt hổ. Khóe miệng Lam Nguyệt giật giật, ăn giỏi thật đó. Cô duỗi cái lưng đã mỏi nhừ, đi lại vài bước trước cửa hang, rồi quay đầu lại nhìn người viễn cổ. Người viễn cổ sau khi ăn no thì đi lấy da hổ, dùng búa đá để cạo thịt vụn trong da hổ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lam Nguyệt, sau đó lại tiếp tục cạo miếng da kia. Lam Nguyệt cứ nhìn hắn như vậy, suy nghĩ lại bay đi nơi khác.

Rất nhanh đã cạo xong, bởi vì đã rửa qua nên không có nhiều chỗ phải cạo lắm. Đầu hổ thì đã bị cắt đi và không biết bị quăng đi chỗ nào. Miếng da hổ rất lớn, người viễn cổ rửa xong thì giũ sạch nước, rất nhanh đã khô. Hắn lại lấy búa đá, chuẩn bị cắt miếng da hổ thành hai tấm. Lam Nguyệt nhìn hắn loay xoay một hồi mà vẫn chưa bắt đầu làm, chắc là đang suy nghĩ nên cắt từ chỗ nào. Lam Nguyệt đi tới bên cạnh, rút con dao trong xà cạp ra, “Roẹt” một cái, cắt xong, cô đưa con dao cho hắn. Hắn nhìn Lam Nguyệt, nhận lấy con dao, lại cặm cụi xử lý các góc cạnh.

Lam Nguyệt đưa con dao cho hắn là bởi vì cô hoàn toàn tin tưởng hắn. Lúc trước, khi cô bị hổ răng kiếm bao vây, hắn hoàn toàn không thể đối phó nhưng vẫn nhảy ra dụ hổ răng kiếm đi. Mặc dù không biết tại sao hắn phải làm như vậy, có thể là người thời viễn cổ rất thuần khiết lương thiện, nhưng một người dùng tính mạng mình để bảo vệ bạn, thì có gì mà không thể tin tưởng được chứ ? Đưa dao cho hắn, vừa tiện cho hắn xử lý một số đồ, lại vừa dùng để phòng thân. Lam Nguyệt gật đầu một cái, rồi lại ngồi ở cửa hang, ngẩng đầu lên nhìn trời.

Một lát sau, người viễn cổ vỗ đầu Lam Nguyệt rồi đi vào trong động. Lam Nguyệt đứng lên, hắc tuyến tiếp tục chảy đầy trên đầu: Vỗ đầu. . . . Mẹ nó. . . .

Khi đến cửa hang cô mới kịp phản ứng lại: Hả. . Ngủ thế nào. . . Ngủ chung? Ầy. . . Cái này. . .

Chương 8: Cùng chung sống

Sự thật chứng minh, Lam Nguyệt đã suy nghĩ quá nhiều. Người viễn cổ người ôm chút cỏ khô trải xuống thành một cái giường, sau đó kéo tay Lam Nguyệt đi về phía chiếc giường, tiếp đó bày hai tấm da hổ ra, một tấm trải trên cỏ, bảo Lam Nguyệt nằm xuống, một tấm nữa thì đắp lên trên người cô, xong xuôi tất cả thì xoay người đi về phía giường cỏ bên kia.

Lam Nguyệt vô cùng cảm động, trước giờ, chăm sóc cho cô như vậy, trừ Tiểu Tử thì không còn người nào khác. Lam Nguyệt không biết đây có phải là phức cảm chim non* hay không, cô biết cái người thuộc thế hệ tổ tiên loài người này đang chăm sóc cô, nhắm lại mắt, một người vốn quen trưng khuôn mặt liệt như cô, thật sự không thể bày ra nhiều biểu cảm, trở mình đi ngủ. Nếu lúc tỉnh lại vẫn là thế giới này, cô hy vọng mỗi ngày đều được nhìn thấy người viễn cho cô biết bao ấm áp này.

**Khi chim non mở mắt, nó sẽ nhận con vật nó nhìn thấy đầu tiên là mẹ. Trong truyện này thì người viễn cổ là con người đầu tiên mà Lam Nguyệt nhìn thấy ở thế giới này, vì thế trong cô sẽ xuất hiện một tình cảm đặc biệt với người viễn cổ.*

Sáng sớm, Lam Nguyệt bị khói xông cho tỉnh giấc. Cô nhổm dậy, thấy người viễn cổ đang tay chân luống cuống ở ngoài cửa động, trên đầu cô lại đầy hắc tuyến.

Tối hôm qua khi quăng cây gỗ rất lớn vào, đống lửa vẫn không tắt, cái người viễn cổ này, lúc cho thêm củi lại cho củi vẫn còn dính sương sớm vào, cho nên . . Khói cuồn cuộn đậm đặc.

Sau khi xử lý đống lửa xong, Lam Nguyệt đeo túi du lịch trên lưng, làm động tác muốn uống nước với người viễn cổ. Hắn nhìn nhìn cô, rồi dẫn cô đi về phía bờ sông, vừa đi lại thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn đống lửa. Lam Nguyệt kéo tay hắn, hắn mới yên tâm cầm tay Lam Nguyệt đi về phía bờ sông.

Lam Nguyệt rửa mặt xong, lại đi tìm xung quanh bờ sông xem có loại nào có thể thay thế được bàn chải đánh răng không. Vừa rồi, khi cô đánh răng, người viễn cổ ở bên cạnh nhìn có vẻ rất ngạc nhiên, cho nên Lam Nguyệt đã nghĩ đến hay là dạy cho hắn cách đánh răng. Đương nhiên Lam Nguyệt không thể chịu nổi chuyện dùng chung bàn chải đánh răng, nên để tránh cho hắn động đến chiếc bàn chải đánh răng duy nhất của mình, Lam Nguyệt phải đi tìm xem có loại cỏ có thể thay thế bàn chải đánh răng không.

Rốt cuộc cũng tìm được một loại cỏ có mùi thơm như lá bạc hà, quanh thân phủ kín một lớp răng cưa, Lam Nguyệt gọi loại cỏ này là: cỏ bàn chải đánh răng.

Hái được một nắm, cô cho người viễn cổ hai cây, sau đó dạy hắn cách đánh răng súc miệng. Cô chưa cho kem đánh răng vào, sợ hai người còn chưa giao tiếp được, hắn không biết là cái gì lại nuốt luôn vào, chẳng may bị tật bệnh gì thì đúng là thảm kịch.

Người viễn cổ đánh răng súc miệng xong, có lẽ là cảm thấy trong miệng rất thoải mái, hai mắt lấp lánh nhìn Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt khẽ cong môi, vẻ mặt nhu hòa nhìn hắn, sau đó đi thu dọn đồ rửa mặt.

Người viễn cổ nhìn xung quanh, vỗ vỗ Lam Nguyệt, ôm nàng đặt lên tảng đá ở bên cạnh sông, rồi cầm cây gỗ buổi sáng đã dùng dao đẽo

gọt cẩn thận, đi về phía rừng rậm.

Lam Nguyệt biết hắn đi săn thú, nhưng còn nhiều thịt hổ như vậy, hôm nay không đi săn cũng không sao, cho dù thịt có bị hư, thì cũng phải ngày mai mới bị, con người thời viễn cổ thật là chăm chỉ mà. . .

Ôi. . . Không có muối thật là khổ sở. . . Thịt không thể giữ được lâu đúng là bi kịch. . Muối ăn. . . . Muối biển. . . A. . . . Không biết biển có cách xa lắm không. . . Rừng rậm còn chưa ra được. . . Huống chi là biển. . . . Lam Nguyệt đau thương nghĩ.

Chuyện muối ăn tạm thời gác sang một bên, Lam Nguyệt ngửi mùi trên người, cảm giác mùi chua đến ngạt thở, hay là đi tắm nhỉ, nhân lúc người viễn cổ đi săn thú. Lại nói, vừa rồi đã xem xét tất cả xung quanh, chắc chắn là không có nguy hiểm gì. Bốn ngày rồi không tắm, tắm xong thì giặt cả quần áo luôn. Cái thời viễn cổ nghèo nàn này, chỉ có mấy bộ quần áo như vậy, lại còn có đồ ngủ nữa, thôi giặt sạch xong thì giữ gìn cẩn thận, cô vẫn phải sử dụng quần áo hiện đại này, ít nhất cho đến khi tìm được quần áo thay thế.

Lam Nguyệt cởi quần áo xong thì nhảy vào trong nước, tắm rửa sạch sẽ toàn thân, xong xuôi lại mang quần áo và giày đi giặt, rồi vắt lên trên cây nhỏ ở bên cạnh. Tiếp đó cô mặc nội y vừa mới lấy ra, nằm xuống tắm nắng. Ánh mặt trời buổi sáng sớm rất dịu nhẹ, rất thoải mái, Lam Nguyệt thật sự rất muốn ngủ một lát, nhưng lại không dám ngủ, ngộ nhỡ người viễn cổ quay lại thấy cô đang mặc nội y nằm trên tảng đá. . . Rất lúng túng. . Lam Nguyệt đứng dậy, đi tới bên cạnh túi du lịch, lấy quần áo và giày ra mặc vào.

Vừa mới mặc xong, từ bên kia truyền đến âm thanh “Rầm Rầm”. Hắn đã trở lại, trên vai vác một cây gậy gỗ, một đầu cây gậy treo hai con thỏ tai ngắn cùng với ba con thú nhìn giống con chuột nhưng lại to hơn con chuột rất nhiều, trong đó có một con thỏ tai ngắn đang trong

tình trạng nửa sống nửa chết. Nắng sớm chiếu rọi, hắn có chút căng thẳng đứng ở trước mặt Lam Nguyệt, nhìn Lam Nguyệt rất lâu, sau đó vỗ vỗ đầu Lam Nguyệt, đi tới bờ sông xử lý con mồi.

Ơ. . . Sao thế? Sao nhìn thấy mình lại có vẻ căng thẳng như vậy? Người viễn cổ kỳ cục. . . Hả. . . Lại vỗ đầu cô. . . Mẹ nó. . .

Lam Nguyệt tiếp tục hắc tuyến đầy đầu, cô không chú ý tới sắc mặt của người đàn ông đang xử lý con mồi ở bên cạnh đã hơi đỏ, nếu da hắn không đen, nhất định sẽ thấy rất rõ.

Bên kia người viễn cổ đã xử lý xong con mồi đã chết, xách con thỏ tai ngắn còn chưa chết hẳn tới bên cạnh Lam Nguyệt, cầm một đầu gậy gỗ, chọc vào cổ họng con thỏ. Máu theo cây gậy chảy xuống, hắn đưa cho Lam Nguyệt, lắc lắc thỏ, Lam Nguyệt hiểu ý hắn là bảo cô uống đi. Lam Nguyệt biết người viễn cổ đã dùng phương thức như vậy để bổ sung lượng muối, cô nhắm mắt, uống mấy ngụm vào, mùi máu tươi đầy miệng khiến cô suýt chút nữa thì phun ra, sau đó chịu đựng nuốt xuống. Người viễn cổ rút cây gậy gỗ ra, đưa miệng lại gần mút máu của thỏ tai ngắn, uống xong, nhìn thoáng qua Lam Nguyệt đang nhăn nhó mặt mũi, vỗ vỗ đầu cô, đi đến bờ sông, làm sạch nội tạng của thỏ tai ngắn, rửa sạch xong thì lấy chiếc lá to gói tất cả con mồi vào.

Con mồi đã xử lý xong, ngẩng đầu nhìn mặt trời trên đầu, Lam Nguyệt đoán đã khoảng 10 giờ trưa. Người viễn cổ dùng gậy gỗ khiêng con mồi, lại dùng lá cây để đựng nước, cùng cô quay trở về hang núi mà bọn họ ngủ tối qua.

Chương 9: Hắn tên là Trát Nhĩ

Lam Nguyệt cứ tưởng cô sẽ lại phải đi nướng thịt, đến khi trở lại sơn động thì thấy người viễn cổ đổ nước vào chỗ lõm xuống của một tảng đá, sau đó cầm mấy cành cây, xiên thịt vào, cho thêm lửa, bắt đầu nướng thịt.

Lam Nguyệt nhìn người viễn cổ, xem ra người viễn cổ rất thông minh, khả năng bắt chước rất giỏi, luôn tìm được phương thức phù hợp với cách sống của mình. Loài người quả là loài sinh vật có trí lực cao, từ thế hệ tổ tiên cho đến các đời con cháu sau này đều đứng đầu chuỗi thức ăn.

Người viễn cổ nướng thịt, Lam Nguyệt ngồi trên một tảng đá chờ ăn. Khung cảnh hài hòa này khiến cho Lam Nguyệt nhớ đến khung cảnh gia đình ở hiện đại, ngẩng đầu nhìn trời. . . . Một miếng thịt đã nướng xong được đưa tới trước mặt Lam Nguyệt.

“A. . .” Người viễn cổ nói, râu ria trên mặt che khuất một nửa khuôn mặt, ánh mắt mang theo cưng chiều, không sai, là cưng chiều. Trong nháy mắt, Lam Nguyệt không khỏi nghĩ phải chăng hắn đang coi cô là một con thú con.

“Lam Nguyệt. . . Lam Nguyệt. . .” Lam Nguyệt cầm lấy thịt, chỉ vào mình rồi nói với hắn, nói tên của mình cho hắn

“Nát. . . Nát. .” Người viễn cổ gãi gãi cánh tay, có chút phiền não, cảm thấy hai chữ này sao mà khó đọc quá.

Mẹ nó. . . . Trên mặt Lam Nguyệt lập tức chảy đầy hắc tuyến, “Lam. .

. Nguyệt. . .”

“Lam. . Lam. . .”

Nam Nam? Sao không đọc luôn cả Nữ Nữ đi, Lam Nguyệt bực mình.

Haizz. . . Thôi được. . . Miễn cưỡng cũng học được một từ, vẫn còn tốt hơn so với từ “Nát” kia.

“Lam Lam” “Lam Lam” người viễn cổ nhắc lại hai từ này, sau đó mỉm cười, vỗ lồng ngực mình

“Trát Nhĩ. .”

Lam Nguyệt liếc nhìn hắn, không nói gì.

Trát Nhĩ kéo tay Lam Nguyệt, “Trát Nhĩ”, lại cầm tay Lam Nguyệt vỗ vỗ lên ngực mình, “Trát Nhĩ”

Lam Nguyệt bất đắc dĩ nhìn hắn rồi nói “Trát Nhĩ”, hắn mới buông tay Lam Nguyệt ra, đi nướng thịt.

Lam Nguyệt vừa ăn thịt nướng vừa nghĩ phải hỏi Trát Nhĩ chuyện ra khỏi rừng rậm tìm loài người như thế nào. Thoáng cái đã ăn uống xong, nhìn mặt trời đã quá đỉnh đầu, Lam Nguyệt ảo não đi rửa tay, chuẩn bị quay về trong hang.

Không thể nào giao tiếp được thì biết sống làm sao đây.

Trát Nhĩ cũng ăn no, lấy chiếc lá to gói gọn chỗ thịt còn thừa lại, quay đầu lại nhìn thấy Lam Nguyệt đã rửa xong tay thì cũng đi rửa tay, lại lấy lá lau tay sạch sẽ. Khi về đến hang, Lam Nguyệt vừa vào, đã thấy Trát Nhĩ thu dọn da hổ và búa đá, còn cầm đồ dùng rửa mặt của cô

đưa cho cô, chỉ chỉ vào cái túi của cô.

“Lam Lam. . . $ £ ¥ °C¤ ₡ . .”

Lam Nguyệt hiểu bọn họ chuẩn bị rời khỏi đây, không biết sẽ đi đến nơi nào, nhưng Lam Nguyệt nhất định sẽ đi cùng với Trát Nhĩ. Từ khi rơi vào thời viễn cổ này, Trát Nhĩ là con người duy nhất mà cô nhìn thấy, lại còn là người sẵn sàng dùng tính mạng của mình để cứu cô.

Lam Nguyệt bỏ đồ đạc vào trong túi du lịch, nhìn Trát Nhĩ lại dùng vỏ một loại cây mà cô không biết tên để buộc da hổ thì lấy dây thừng đưa cho hắn. Trát Nhĩ nhìn nhìn sợi dây thừng, sau đó lột vỏ cây ra, dùng sợi dây thừng quấn chặt da hổ, lại đưa tay cầm lấy túi du lịch của Lam Nguyệt, buộc tấm da hổ vào túi du lịch, búa đá cắm ở trong da hổ, thịt thì treo ở sợi dây thừng trói da hổ. Gói ghém xong xuôi, hắn xách hai túi đồ, đi về chỗ Lam Nguyệt, ngồi xổm xuống.

Lam Nguyệt nhìn Trát Nhĩ hình như là muốn cõng mình, vỗ vỗ Trát Nhĩ ý bảo cô có thể tự mình đi, Trát Nhĩ không nói gì, xách hai túi đồ dẫn đầu đi ra khỏi hang.

Lam Nguyệt sờ khẩu súng ở trong túi, đi theo ra khỏi hang núi, đi về theo con đường không rõ mục tiêu phía trước.

Chương 10: Ra khỏi rừng rậm

Đi suốt năm ngày, cuối cùng đã tới bìa rừng, có thể nhìn thấy sườn núi cùng cánh đồng cỏ ở xa xa. Đi tới bờ suối, Trát Nhĩ thả Lam Nguyệt và túi đồ ở trên lưng xuống, tháo giày của cô ra, xem xét cẩn thận, sau đó nhìn Lam Nguyệt chỉ chỉ về phía rừng rậm.

“Két thập. . .”

Trát Nhĩ nói với Lam Nguyệt xong thì cầm giáo gỗ đi săn.

Lam Nguyệt thả chân vào nước suối mát lạnh, cầm quả màu đỏ mà hôm qua Trát Nhĩ mang về, loại quả này rất mềm, ăn giống như bột mì, hơi ngọt, Lam Nguyệt gọi loại quả này là quả bột.

Mấy ngày qua Lam Nguyệt đã học được rất nhiều từ viễn cổ đơn giản. Trát Nhĩ dường như biết được Lam Nguyệt đang học tiếng nói của hắn, vừa đi vừa dạy Lam Nguyệt một số từ đơn giản.

Sau khi đi bộ suốt ba ngày, chân Lam Nguyệt bị phồng rộp, nổi lên rất nhiều phồng nước, hai ngày tiếp theo đều là người viễn cổ cõng Lam Nguyệt đi, ban ngày săn thú, buổi tối tìm hang núi để nghỉ ngơi, ngày hôm sau trời vừa sáng, ăn uống xong lại tiếp tục đi tiếp. Lam Nguyệt phát hiện Trát Nhĩ rất quen thuộc đường lối ở trong rừng rậm, ngay cả nghỉ ngơi qua đêm ở hang núi cũng được Trát Nhĩ tính toán trước. Lam Nguyệt không có cách nào hỏi hắn, cô còn chưa học được câu từ trong tiếng viễn cổ.

Giao tiếp thật sự quá khó khăn, Lam Nguyệt quyết định phải học bằng được tiếng viễn cổ.

Nhìn túi du lịch ở bên cạnh, Lam Nguyệt suy nghĩ xem có nên đi tắm hay không, mấy ngày vừa rồi đều chỉ lau qua người, giờ ra khỏi rừng rậm rồi, phải tắm rửa thoải mái một trận mới được. Cô cởi quần áo ra, bước vào trong dòng suối, nước suối không sâu lắm, chỉ ngang đến ngực Lam Nguyệt. Lam Nguyệt lấy chai dầu gội kết hợp sữa tắm ra, tắm rửa sạch sẽ, rồi đi lên bờ. Lúc cầm quần áo chuẩn bị mặc vào, cô bổng cảm thấy bụng đau quặn.

“Mẹ nó. . . Dì cả đến (*ý là kinh nguyệt đến*)”

Lam Nguyệt ôm bụng ngẩng đầu, giật mình. Đằng trước, Trát Nhĩ đang xách con mồi đứng ngây người. Lần đầu tiên trong đời, Lam Nguyệt đỏ mặt,

“Mẹ ơi. . . Đang trần truồng bị người khác nhìn thấy”

Trát Nhĩ ngây người một lát, rồi bị mùi máu tươi trong không khí làm cho bừng tỉnh. Hắn bỏ con mồi xuống, chạy đến trước mặt Lam Nguyệt, ôm Lam Nguyệt vào trong ngực, sờ xung quanh, kiểm tra thân thể Lam Nguyệt.

“Lam Lam, đau sao?”

Khi Trát Nhĩ lo lắng kiểm tra thân thể cô thì Lam Nguyệt mới kịp phản ứng lại. Cô đỏ mặt ngăn động tác của hắn lại, cầm quần áo lót và băng vệ sinh đi tự xử lý. Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt ngồi trên một tảng đá nghỉ ngơi.

“Đói không?” Trát Nhĩ vỗ lưng Lam Nguyệt, nhẹ nhàng dỗ dành cô.

“Ừm” Mặt Lam Nguyệt vẫn còn đỏ, muốn Trát Nhĩ đi khỏi nên gật nhẹ đầu. Trát Nhĩ đặt một nụ hôn xuống trán Lam Nguyệt rồi đi xử lý

con mồi.

Lam Nguyệt hơi mất tự nhiên sờ sờ mặt, cô vẫn không quen với việc Trát Nhĩ coi cô như thú con. Những ngày qua, cô cảm thấy Trát Nhĩ đối xử với cô như với thú con, lúc ăn thì chọn phần thịt mềm cho cô, lúc ngủ thì ôm cô vào giường, sau đó còn dỗ dành vài cái.

Tuy cô chỉ cao có 1m65, thấp hơn Trát Nhĩ rất nhiều, nhưng dù sao cô vẫn là người đã trưởng thành, nghĩ đến những đãi ngộ trong mấy ngày này, Lam Nguyệt không khỏi cảm thấy không tự nhiên.

“Lam Lam. . Lớn. . .”

Trát Nhĩ đang xử lý con mồi thì quay lại nói với Lam Nguyệt.

Nhìn vẻ mặt dịu dàng của Trát Nhĩ, Lam Nguyệt cảm giác như sét đánh ngang tai.

Lớn? Cái gì lớn? 34C của cô lớn? Mẹ nó. . . Chưa từng nhìn thấy ngực phụ nữ sao? Trong đầu Lam Nguyệt đầy những suy nghĩ không không trong sáng.

Từ từ. . . Ý của Trát Nhĩ là bảo mình là người lớn sao? Sax. . . Không phải là vì dì cả của cô đến thì mới cảm thấy cô là người trưởng thành đấy chứ? Ôi trời ơi. . .

Đến khi Lam Nguyệt hiểu được thì trên đầu đầy hắc tuyến, cô không biết phải giải thích thế nào cho Trát Nhĩ biết chuyện cô đã là người trưởng thành kể từ sau khi dì cả đến thăm.

Chương 11: Người đàn ông này rất thương người

Thời điểm Lam Nguyệt còn đang bi thương cho chính mình khi bị Trác Nhĩ cho rằng vừa mới trưởng thành thì Trác Nhĩ đã xử lý xong con mồi với nước, lúc Lam Nguyệt nhóm lửa xong liền đặt thịt lên trên lửa để nướng.

“Lam Lam, ngồi” Trác Nhĩ chỉ chỉ vào tảng đá bên cạnh hắn, nói với Lam Nguyệt

Lam Nguyệt ngồi ở bên cạnh Trác Nhĩ, Trác Nhĩ gác thịt ở trên lửa từ từ nướng, đây là cách mà mấy ngày trước Lam Nguyệt dạy hắn làm cái giá, sau đó ôm Lam Nguyệt vào trong ngực, dùng bàn tay ấm nóng phủ lên bụng Lam Nguyệt.

“Đau?” Trác Nhĩ hỏi Lam Nguyệt

Lam Nguyệt biết hắn đang hỏi nàng còn đau không, Lam Nguyệt lắc đầu, nhìn mặt Trác Nhĩ đầy râu mép, cô lôi kéo tay Trác Nhĩ, đứng lên đi về phía bờ sông, Trác Nhĩ bị Lam Nguyệt lôi kéo đi theo .

Lam Nguyệt lấy chủy thủ của Trác Nhĩ ra, lôi kéo Trác Nhĩ ý bảo hắn ngồi xuống.

Trác Nhĩ quá cao, khi cạo râu mà hắn không ngồi xuống thì cô không với tới, Trác Nhĩ không rõ Lam Nguyệt muốn làm gì, nhưng vẫn ngồi xuống theo ý của Lam Nguyệt, lúc nhìn thấy Lam Nguyệt cầm chủy thủ nhích lại gần mình, trong mắt xuất hiện kinh hoảng.

“Lam Lam?” Trác Nhĩ khẽ lui về phía sau.

“Đừng động đây, ta cạo râu cho ngươi. “Lam Nguyệt nói tiếng Trung, Trác Nhĩ không hiểu, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Lam Nguyệt, thì hắn nhắm mắt lại, tỏ vẻ thấy chết không sờn.

Lam Nguyệt buồn cười nhìn bộ dạng khẩn trương khi nhắm mắt củaTrác Nhĩ, vuốt mặt Trác Nhĩ, cẩn thận từng li từng tí cạo râu cho hắn.

Cạo hết râu ria Lam Nguyệt thỏa mãn gật đầu, rửa sạch thanh chủy thủ, rồi chôn râu ria vừa cạo ra xuống dưới đất, quay đầu đối diện với một người đàn ông có khuôn mặt cá tính.

Trác Nhĩ rất trẻ tuổi, nhìn mặt thì đại khái còn rất trẻ, toàn thân rất dương cương, không riêng gì thân thể, mặt cũng rất cá tính, cạo râu mép xong mang lại cho Lam Nguyệt một loại cảm giác rất đàn ông, ha ha. . . Đây mới là đàn ông, đàn ông phải có dạng của đàn ông, đàn ông như Trác Nhĩ ném về hiện đại người nào nhìn thấy đều sẽ nói một chữ: khốc.

Thưởng thức khốc ca xong Lam Nguyệt lại dùng lược buộc tóc Trác Nhĩ lại, mấy ngày hôm trước Lam Nguyệt đã cắt một nửa tóc của Trác Nhĩ, để dễ dàng buộc hơn, Trác Nhĩ không nói gì tùy ý nàng làm mọi việc trên người của hắn, cũng giống như lúc này, chỉ ấm áp nhìn Lam Nguyệt, nhưng ánh mắt không giống với lúc trước, bây giờ ánh mắt nhìn Lam Nguyệt mang theo một tia cướp đoạt, Lam Nguyệt không phát hiện ra, chỉ chú tâm xử lý tóc rối cho Trác Nhĩ.

“ọt. .”

Lam Nguyệt dừng lại, Trác Nhĩ vuốt vuốt bụng của Lam Nguyệt, rồi ôm Lam Nguyệt đi về phía đống lửa, cắt chỗ thịt mềm ngon nhất

trong miếng thịt đã được nướng chín rồi, nhét vào trong ngực Lam Nguyệt.

Cơm nước xong Lam Nguyệt nhìn Trác Nhĩ thu thập đống lửa, xách cái bao, ngồi xổm ở trước mặt nàng, nàng bò lên lưng Trác Nhĩ, chuẩn bị ra khỏi rừng rậm tiếp tục hành trình, nhưng Lam Nguyệt đã đoán sai, Trác Nhĩ ra khỏi rừng rậm là tìm sơn động chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Đi?” Lam Nguyệt hỏi Trác Nhĩ, Trác Nhĩ lắc đầu, treo lá đuổi côn trùng lên, thu thập cỏ khô trải làm giường chiếu.

Lam Nguyệt nhìn sắc trời bên ngoài, thấy bây giờ mới là buổi chiếu, không rõ tại sao hôm nay Trác Nhĩ không chuẩn bị lên đường, ngủ sớm như vậy cũng không ngủ được, được rồi, nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi đi, dì cả tới thân thể cũng suy yếu, nghỉ ngơi cũng tốt, ách. . có phải bởi vì dì cả của cô tới Trác Nhĩ mới chuẩn bị nghỉ ngơi hay không? Lam Nguyệt nhìn Trác Nhĩ bận rộn, ai, chắc đúng rồi, đàn ông viễn cổ thật là nghi thất nghi gia (*dùng chỉ phái nữ có đức hạnh gia đình*)đây.

Trong lúc Lam Nguyệt đang nghĩ viễn vông về Trác Nhĩ, Trác Nhĩ dọn dẹp xong sơn động, ôm Lam Nguyệt lên giường, giúp nàng cởi quần áo ngoài, rồi ra ngoài động chuẩn bị đốt đống lửa.

Lam Nguyệt nằm ở trên giường suy nghĩ lung tung nhìn Trác Nhĩ bận rộn, không phát hiện chỉ có một cái giường, chờ Trác Nhĩ hết bận đi vào nằm, nàng mới phát hiện hai người ngủ cùng trên một cái giường, mấy ngày qua vẫn tách ra ngủ riêng, hôm nay vì sao lại muốn ngủ chung? Trác Nhĩ sẽ không động nàng chứ? Phản kháng? Không phản kháng? Còn một vấn đề nữa, nhìn Trác Nhĩ biết vụ dì cả, chắc sẽ không động nàng mới đúng, nếu như Trác Nhĩ biết phụ nữ có dì cả chứng minh nơi này còn có nhân loại, có thể có mục đích

của bọn họ chính là căn cứ của loài người, không biết có phải là hình thức Bộ Lạc hay không?

Lam Nguyệt nghĩ tới thời kì đồ đá đã lên hình thức Bộ Lạc rồi, qua ngôn ngữ cùng phản ứng mấy ngày qua của Trác Nhĩ, rất rõ ràng tỏ vẻ Trác Nhĩ chính là đến từ chỗ căn cứ của loài người, không biết tại sao hắn tới rừng rậm mà thôi, hơn nữa phản ứng của Trác Nhĩ đối với việc nàng có dì cả nói rõ căn cứ của hắn có phụ nữ và trẻ con, như vậy suy đoán sợ rằng nhân khẩu của căn cứ hoặc là bộ lạc cũng không ít, như vậy cũng tốt, loài người ở chung mới tương đối an toàn, chỉ không biết người của Bộ Lạc hoặc căn cứ có thể tiếp nhận nàng không? Lam Nguyệt biết mình không giống bọn họ, so với Trác Nhĩ cô vô cùng nhỏ nhắn, nhu nhược, đây cũng là nguyên nhân mấy ngày hôm trước Trác Nhĩ vẫn luôn coi nàng là thú con, huống chi mình còn ăn mặc quái dị, thôi đến lúc đó lại tính, nhìn Trác Nhĩ có thể thấy loài người viễn cổ rất thuần phác .

Trác Nhĩ ôm Lam Nguyệt vào trong ngực, nhìn nàng xuất thần, tay không tự chủ vuốt ve lưng của Lam Nguyệt, từ từ rời lên phía trước, phủ lên ngực nhẹ nhàng vuốt ve.

“Trác Nhĩ. . . a. .” Lam Nguyệt phát hiện bị Trác Nhĩ phi lễ muốn đẩy hắn ra, Trác Nhĩ nâng Lam Nguyệt, cúi đầu hôn lên miệng của nàng, vật cứng chỗ kín chạm vào bắp đùi của Lam Nguyệt, bàn tay to cởi áo lót Lam Nguyệt xuống, ôm Lam Nguyệt dán lên lồng ngực của mình, lính quýnh dùng hai chân kẹp chặt đôi chân trắng trắng mềm mềm của Lam Nguyệt.

Chương 12: Trác Nhĩ và Lam Nguyệt tự bạch

Trác Nhĩ: “Ta tên là Trác Nhĩ , đến từ căn cứ bên cạnh rừng rậm Mông Tạp, ta cùng mấy người đồng bạn đuổi theo “Mông ô” (Cọp răng kiếm) đi vào rừng rậm Mông Tạp, nó thừa dịp lúc đàn ông ở căn cứ đi ra ngoài săn thú cắn chết mấy lão nhân, trong đó có cả ba của ta.

Chúng ta đuổi theo mùi của Mông ô đến rừng rậm Mông Tạp, sau khi bàn bạc thì tách ra tìm Mông ô, tìm được rồi thì cùng đánh Mông ô, ta ở rừng rậm tìm ba ngày, dần dần đi vào sâu trong rừng rậm Mông Tạp, còn chưa tìm được Mông ô, cũng không biết những đồng bạn khác có tìm được không, không gặp những đồng bạn khác thì biết nhất định là bọn hắn còn chưa tìm được, nhưng ta nhất định phải tìm được Mông ô, báo thù cho ba.

Ta ngửi thấy được mùi vị thịt, không giống thịt bình thường chúng ta ăn thường mang theo mùi máu tươi, ta lặng lẽ nấp đi qua, trong nháy mắt ta cho là ta nhìn thấy thần nữ, da trắng, mặt xinh đẹp, chân và tay nhỏ, ở bên kia dùng cây gỗ xuyên qua Ca Cô (thỏ lỗ tai ngắn) để nướng, ta không rõ sao lửa từ bầu trời rớt xuống kia có thể lấy ra dùng để nướng, nhưng ta biết cô gái này hẳn là thần nữ, nhưng chỉ là tiểu thần nữ thôi.

Ta muốn đến gần nàng, nhưng vừa động một chút, nàng đã nhìn tới đây, ta không dám động, sợ kinh sợ đến nàng, nàng xinh đẹp như vậy, trắng nõn như vậy, cho dù còn nhỏ, cũng khiến tim ta đập như sấm sét khi trời mưa.

“Grào. . .”

Mông ô đến ta lập tức bừng tỉnh, nhìn cô gái nhỏ nhảy lên trên cây lòng ta nóng như lửa đốt, ta biết một mình ta thì không thể giết chết Mông ô, các đồng bạn của ta thì không biết đang tại nơi nào.

Cô gái nhỏ chạy trốn Mông ô để cho ta hiểu được, nếu như hiện tại ta đi tìm đồng bạn trở lại cũng chỉ có thể nhìn thấy thi thể của nàng, hoặc là ngay cả thi thể cũng không thấy được, sẽ giống như ba bị Mông ô nuốt.

Ta lấy vũ khí nhảy ra ngoài, ta biết nàng nhìn thấy ta, ta dẫn dụ Mông ô chạy đi, hi vọng nàng có thể chạy trốn, lúc ở trong rừng rậm chạy nhanh tránh né Mông ô trong lòng ta thật cao hứng, ta bảo vệ nàng, không biết sau khi ta chết ở trong miệng Mông ô nàng còn nhớ rõ ta không?

“Ầm Ầm Ầm”

Tiếng vang kinh thiên khiến ta kinh ngạc trong thoáng chốc, nhảy lên phía sau cây, ta phát hiện cô gái nhỏ.

Ta rất muốn đi rống giận tại sao nàng lại chạy tới nơi này, cúi đầu nhìn thấy cổ Mông ô đang chảy máu, ta không rõ vì sao Mông ô bị thương, nhưng ta biết chắc là vật nhỏ trên tay phụ nữ khiến Mông ô bị thương.

“rắc”

Âm thanh nhánh cây gãy lìa nhắc nhở ta cô gái nhỏ vẫn còn ở trong tình cảnh nguy hiểm, ta nghĩ cũng không nghĩ nhấc vũ khí của ta lên đánh về phía Mông ô, cho dù ta chết cũng muốn bảo vệ cô gái nhỏ, đây là ý niệm duy nhất trong đầu ta lúc ấy.

Sau khi Mông ô chết, ta mang cô gái nhỏ đi đến huyệt động ta đang tạm thời ở, ta rất quen thuộc rừng rậm Mông Tạp, ta biết địa phương nào có thể nghỉ ngơi hoặc là săn thú, nhưng ta cũng phát hiện cô gái nhỏ và ta không thể hiểu nhau, nàng giống ta đều là người, không phải là thần nữ, nhưng trong lòng ta nàng là thần nữ xinh đẹp, mặc dù nàng còn nhỏ.

Sau khi chôn đầu và nội tạng của Mông ô xong, ta mang theo cô gái nhỏ chuẩn bị trở về căn cứ, trên đường chân của nàng nổi lên rất nhiều mụn nước, nắm đôi chân nhỏ xinh trắng mềm của nàng, ta rất đau lòng, không để ý nàng kiên trì phản đối vẫn luôn cõng nàng đi đường, nàng quá nhỏ xinh quá nhu nhược, cho dù ta tỉ mỉ che chở mà nàng vẫn bị thương, ta lại tự trách cứ mình.

Ta không biết cô gái nhỏ từ đâu tới, tại sao xuất hiện ở rừng rậm Mông Tạp, nàng cho ta vũ khí khiến ta rất khiếp sợ, ta lại hoài nghi nàng là thần nữ rồi.

Ta muốn cẩn thận che chở nàng, làm cho nàng quen thuộc ta, đợi sau khi nàng trưởng thành sẽ tiếp nhận ta, nắm bàn tay nho nhỏ non nớt của cô gái nhỏ, trong lòng ta rất thỏa mãn.

Nàng cắt râu ria quanh miệng ta, đầu tóc cũng cắt một nửa, nàng cố chấp yêu cầu muốn cắt, ta theo ý nàng, nàng thích là tốt rồi, sau khi cắt xong ánh mắt nàng nhìn ta khiến cho ta rất cao hứng, ta thích mình có thể mê hoặc được nàng.

Nhìn nàng học nói với ta, ánh mắt nhìn về phía ta không lạnh lùng giống như lúc mới gặp, càng ngày càng ấm áp, trong lòng ta giống như bỗng chốc bị lấp đầy, đây có phải là cảm giác cha nói khi gặp mẹ không?

Lúc sắp ra khỏi rừng rậm Mông Tạp, thời điểm ta săn thú vừa trở về nhìn thấy nàng tắm rửa thân thể, trong nước sông thân thể trắng noãn đứng thẳng khiến cho ta ngây ngốc, ta biết nàng rất đẹp, rất trắng mềm, vuốt ve cũng mềm nhũn , nhưng thân thể không che đậy như vậy khiến cho thị giác của ta bị trùng kích càng lớn hơn nữa, ta muốn nhào tới ôm nàng vào trong ngực vuốt ve.

Nhìn bộ dạng nàng không thoải mái ta bừng tỉnh lại, ôm nàng dụ dỗ, tay nàng mềm mại thật thoải mái.

Ta không nghĩ tới vui mừng tới nhanh đến thế, nàng đã trưởng thành, điều này cũng biểu thị nàng có thể giao phối rồi.

Ta không muốn mang nàng trở về căn cứ nhanh như vậy, nàng đến căn cứ sẽ có càng nhiều đàn ông, phụ nữ rất khó sống sót, ở căn cứ một phụ nữ đều có rất nhiều đàn ông, ta muốn một mình chiếm hữu nàng, không muốn thân thể trắng noản của nàng bị người khác ôm vào trong ngực, ta sợ nàng không quan tâm tới ta.

Lam Nguyệt: Từ lúc nhìn thấy Trác Nhĩ và cùng hắn ra khỏi rừng rậm đến bây giờ, ta vẫn luôn cố gắng quan sát hắn, hắn thật giống như cũng biết ta đang quan sát hắn, bộ dạng hắn thật cao hứng, ta nghĩ đàn ông viễn cổ rất đơn thuần .

Từ từ ta cảm giác được tình cảm của Trác Nhĩ đối với ta đã thay đổi rồi, vừa bắt đầu ta cho rằng hắn coi ta là trẻ con, sau lại phát hiện động tác thân mật của hắn mới biết được hắn coi ta là phụ nữ chưa trưởng thành, thời gian ta ở cùng hắn thì phát hiện loài người viễn cổ rất đơn thuần và trực tiếp, thích chính là thích, đối xử tốt với ta mà không hề có mục đích gì, ta ưa thích một Trác Nhĩ như vậy.

Lúc học nói ta nhìn thấy Trác Nhĩ ngưng mắt nhìn ta thật sâu, ta nhìn khuôn mặt đã được cạo râu sạch sẽ kia nói: “Trác Nhĩ, ta chỉ cần

tình yêu đơn thuần, bình thản khi còn sống, ngươi làm không được thì tốt nhất chớ chọc đến ta" , Trác Nhĩ nghe không hiểu ngôn ngữ hiện đại của ta, vẫn dùng vẻ mặt ngây ngốc nhưng ấm áp nhìn ta , ta nghĩ dù sao ta cũng đang học nói, sau này phiên dịch cho hắn nghe là được rồi.

Đi ra khỏi rừng rậm ta không thể tránh được lâm vào sự yêu thương của Trác Nhĩ, người đàn ông này thật sự quá trực tiếp, làm cho người ta muốn trốn tránh cũng không trốn tránh được, ta nghĩ đến hôn nhân cổ đại, tạm thời vẫn quan sát, Trác Nhĩ lại không có suy nghĩ nhiều như vậy, trước sau vẫn lấy ta làm đầu, ta có chút cảm động nhỏ, nếu như hắn vẫn đối xử tốt với ta như vậy, ta sẽ không nhịn được ngày từng ngày tích lũy cảm giác yêu, đúng vậy. . Ta thích đàn ông đơn thuần trực tiếp, không thích đi suy đoán tâm tư của một người, nếu phải đi suy đoán thì ngay cả cảm giác thích ta cũng không tìm thấy rồi.

Sau khi dì cả tới ánh mắt của Trác Nhĩ rõ ràng đã thay đổi, ta khẩn trương nhìn hắn, sợ hắn đối với ta như thế nào, thật ra thì ta suy nghĩ nhiều rồi, Trác Nhĩ vẫn giống như trước trực tiếp tỏ vẻ hắn yêu thích ta, ta nghĩ hắn quả thực là đàn ông đặc biệt được chuẩn bị cho ta, vô luận ngoại hình hay là tình cảm, đều là người đàn ông mà ta cần, ta nghĩ đối xử với hắn tốt hơn một chút, tốt hơn một chút, cho nên cho hắn một cái gật đầu ngon ngọt.

Nhưng ta có chút lo lắng, nếu như Trác Nhĩ có nữ nhân thì làm sao bây giờ? Dù sao ta không rõ ràng lắm về thời đại này, đừng để ta phải làm tiểu tam bi thương a.

Chương 13: Thỏa hiệp

Lam Nguyệt tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong một lồng ngực ấm áp, cô đỏ mặt nhớ lại chuyện Trát Nhĩ làm với cô tối qua. Tuy còn chưa thật sự làm chuyện kia, nhưng mỗi một tấc trên người đều bị Trát Nhĩ liếm một lần lại một lần, nếu không phải bị cô ngăn lại, Lam Nguyệt e là đến cả chỗ có dì cả của cô Trát Nhĩ cũng sẽ liếm, khẩu vị thật là nặng mà.

Lam Nguyệt nghĩ khi đã sống ở thời đại này thì sẽ không tránh khỏi phải chung sống với một người đàn ông viễn cổ, tất nhiên Trát Nhĩ là tốt nhất, bởi vì người cô quen thuộc nhất là hắn, mà Trát Nhĩ cũng đối xử với cô rất tốt. Cô không phải là đầu gỗ, nhưng cũng không thể chấp nhận phát sinh quan hệ cùng người đàn ông này nhanh chóng như vậy. Hơn nữa, cô không rõ Trát Nhĩ đã có đối tượng hay chưa, nếu có, cô sẽ không thể đồng ý.

Nhìn Trát Nhĩ đang ôm mình, Lam Nguyệt cảm thấy cần phải lên tiếng hỏi về vấn đề này.

“Trát Nhĩ” Lam Nguyệt giật giật, ngẩng đầu liền rơi vào một đôi mắt nóng bỏng, Lam Nguyệt vẫn đỏ mặt, đối mặt với người đàn ông đã nhấm nháp mình từ đầu đến chân, phải bình tĩnh lắm mới có thể nói chuyện bình thường được…

“Lam Lam… Lam Lam”

Trát Nhĩ thì thầm tên Lam Nguyệt, chân áp sát, cọ cọ vào người Lam Nguyệt.

“Đợi…” Lam Nguyệt khó khăn đẩy Trát Nhĩ ra “Phụ nữ… Ngươi… Có?” Lam Nguyệt hỏi Trát Nhĩ từng từ một, hi vọng hắn có thể hiểu ý của mình.

Trát Nhĩ nhìn Lam Nguyệt, cố gắng suy nghĩ mấy từ mà cô nói, rồi cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của Lam Nguyệt:

“Ngươi. . .”

Hả… Ý hắn muốn nói là chỉ có cô thôi sao, vậy trước đó thì sao? Chuyện này phải hỏi như thế nào nhỉ?

Lam Nguyệt bị Trát Nhĩ cắn vào miệng khiến cô không cách nào hỏi tiếp. Cô đưa đầu lưỡi liếm đôi môi của Trát Nhĩ, hai mắt Trát Nhĩ mở to, lập tức học theo, cũng vươn lưỡi ra quấn lấy đầu lưỡi của Lam Nguyệt, Lam Nguyệt bị hôn đến choáng váng đầu óc.

Trời. . . Dường như hắn vẫn còn rất non tay, xem ra không cần hỏi, Trát Nhĩ chắc chắn là chưa có phụ nữ bao giờ. Mẹ nó…đầu lưỡi đau quá, Lam Nguyệt nghĩ.

Trát Nhĩ cùng Lam Nguyệt ở trên giường âu yếm vuốt ve một lúc lâu. Nhìn mặt trời bên ngoài đã chiếu vào tận trong hang, hắn cúi đầu hỏi Lam Nguyệt :

“Đói?”

“Ừ, đói rồi” Lam Nguyệt vẫn còn đang xấu hổ vì sự chuyển biến lớn trong mối quan hệ của hai người, bò tới lồng ngực đang phập phồng của Trát Nhĩ, gật đầu nói đói.

Trát Nhĩ bế Lam Nguyệt lên, nhặt lấy quần áo ném ở trên giường, cố gắng xác định xem đám vải mềm mại này phải mặc lên Lam Nguyệt

như thế nào.

Lam Nguyệt lắc đầu, tự mình cầm quần áo mặc vào. Sau khi đứng vững, thấy Trát Nhĩ cầm cây giáo gỗ và dao găm định đi ra ngoài săn thú, bèn kéo Trát Nhĩ lại, túm lấy túi du lịch.

Trát Nhĩ nhìn Lam Nguyệt cầm túi, biết cô muốn rửa mặt. Qua mấy ngày sống chung, hắn biết cô gái nhỏ này rất thích vệ sinh bản thân sạch sẽ.

Trát Nhĩ cầm chiếc túi ở trên tay Lam Nguyệt, khom người bế Lam Nguyệt lên vì cô vẫn còn không khỏe, rồi ra ngoài hang, đi về phía bờ sông. Hai người đi đến cạnh sông, Trát Nhĩ cầm lấy cây cỏ bàn chải đánh răng Lam Nguyệt đưa, cũng rửa mặt một lần, sau đó cầm tay Lam Nguyệt, kiểm tra cẩn thận bốn phía xem có dấu chân hay mùi vị của mãnh thú lớn hay không, rồi mới cầm lấy giáo gỗ khua khoắng với Lam Nguyệt, và đi vào trong rừng rậm Mông Tạp săn thú.

Lam Nguyệt ở bờ sông rửa mặt, sau đó đi thay băng vệ sinh, chôn băng vệ sinh đã dùng qua xuống đất, khẽ than thở, tháng này còn có băng vệ sinh dùng, dùng hết rồi sẽ không có, xem ra phải tìm đồ thay thế thôi, chờ đến bộ lạc của Trát Nhĩ xem những người phụ nữ ở đó dùng cái gì. Cô không biết rõ thực vật ở thời viễn cổ này, cũng không dám hái dùng lung tung. Nếu không được, e là chỉ còn nước cắt quần áo ngủ ra, bỏ tro cây cỏ vào làm băng vệ sinh thôi.

Sau khi đã tính toán đâu vào đấy, Lam Nguyệt đi dọc theo bờ sông tìm chút quả dại. Cô không dám hái lung tung, chỉ dám hái quả táo xanh và quả sơn trà tím mà mình biết, với loại quả bột Trát Nhĩ mang về cho cô, may mà mấy loại quả dại này có khắp nơi, rất dễ tìm. Lam Nguyệt nhìn mặt trời trên cao, đoán chừng bây giờ là đầu mùa thu, trong rừng vẫn còn muỗi, giữa trưa khá nóng, buổi tối thì hơi lạnh, với lại nhiệt độ mấy ngày qua rõ ràng thấp hơn hơn rất nhiều so với

lúc cô mới đến. Lam Nguyệt không biết có phải là do trời sắp mưa hay không. Ánh mặt trời vẫn rất rực rỡ, không nhìn ra bộ dạng trời sắp mưa. Nhìn quả mọc chi chít trên cây, Lam Nguyệt nghĩ mùa thu vừa mới bắt đầu, còn mấy tháng nữa mới đến mùa đông, không biết mùa đông thời viễn cổ có khác nhiều so với ở hiện đại hay không, chỉ có thể chắc chắn là nhiệt độ ở thời này sẽ thấp hơn so với ở hiện đại, vì ở hiện đại đang chịu ảnh hưởng của hiệu ứng nhà kính. Lam Nguyệt cong khóe môi, tiếp tục nhặt quả.

Chỉ chốc lát trên tay đã đầy ắp quả, Lam Nguyệt bỏ mấy quả vào trong túi du lịch, nghĩ nhất định phải làm mấy thứ túi da thú gì đó, dùng để đựng đồ vật. Mà muốn làm túi da thú, thứ đầu tiên phải nghĩ đến là kim khâu, thời kì đồ đá thì khỏi nghĩ đến kim sắt, chắc phải bảo Trát Nhĩ làm kim bằng xương thôi. Còn về chỉ, không tìm được loại cây tương tự với cây đay, xem vỏ cây mà lần trước Trát Nhĩ dùng để trói hổ thế nào, không thể thay thế thì lại nghĩ biện pháp khác.

Lam Nguyệt ngồi ăn quả dại đã rửa sạch, chờ Trát Nhĩ săn thú quay lại, đem về bữa sáng ngon lành.

Chương 14: Nấu nước uống là cần thiết

Trát Nhĩ trở lại thấy Lam Nguyệt đang gặm trái cây, giao cho cô một quả to giống như quả dừa, lại đưa một con thỏ tai ngắn vẫn còn hấp hối cho Lam Nguyệt để uống máu tươi, sau đó cũng tự mình uống. Uống xong, cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó muốn nôn mà không nôn được của Lam Nguyệt, rồi cầm dao găm đi xử lý con mồi.

“Trát Nhĩ. . . Da”

Lam Nguyệt cố nhịn mùi máu tươi một lúc lâu, khoa tay múa chân với Trát Nhĩ, muốn hắn để lại da con mồi. Mặc dù Trát Nhĩ không rõ Lam Nguyệt muốn mấy miếng da này để làm gì, nhưng vẫn rất nghe lời để da con mồi lại, rửa thịt xong thì lấy lá cây to bọc lại, tiếp đó rửa sạch sẽ mấy miếng da. Sau đó, Trát Nhĩ lại lấy một chiếc lá to để đựng nước, đi tới bên cạnh Lam Nguyệt, đưa nước cho cô cầm, bản thân thì cầm túi và con mồi, một cái tay khác ôm Lam Nguyệt quay về hang núi.

Ăn xong bữa sáng xong, Trát Nhĩ ngồi một bên mài da. Con mồi còn dư lại được Trát Nhĩ dùng lá cây bọc lại, đặt ở bên cạnh đống lửa, để buổi tối ăn. Thấy Lam Nguyệt cứ loay xoay với quả dừa mãi, Trát Nhĩ bèn đi tới, cầm quả dừa lên dùng tay gõ một cái, quả dừa biến thành hai nửa, Lam Nguyệt giật mình.

Mẹ nó. . . Tách cả buổi không được, hóa ra là tách nhầm chỗ.

Quả dừa ở đây không giống với quả dừa Lam Nguyệt ăn ở hiện đại,

tuy kích thước không khác nhau là mấy, nhưng không có lớp xơ dày, vỏ vừa dày vừa cứng. Toàn bộ bên trong là cùi dừa, cùi dừa rất ngọt, ngọt giống như vị đường trắng. Loại cây dừa này kết quả rất ít, thường mỗi cây chỉ có một quả, nhiều nhất là hai. Lam Nguyệt khoét cùi dừa ra, ăn một nửa, một nửa còn lại đưa cho Trát Nhĩ, Trát Nhĩ ăn hết phần dư này.

Lam Nguyệt cầm vỏ dừa thô cứng lên, nghĩ xem có thể dùng để nấu nước được không. Cô dùng cái chén để súc miệng múc nước trong lá to, ước chừng khoảng nửa vỏ, sau đó đặt ở trên lửa đun, không tới một lát nước đã sôi rồi. Đúng lúc Lam Nguyệt cho là mình đã tìm được nồi rồi thì….

“Xèo …”

Vỏ đã bị vỡ, toàn bộ bên trong đổ ra đống lửa, làm bốc lên một đám khói dày đặc.

Trát Nhĩ vội chạy tới ôm Lam Nguyệt lui về phía sau mấy bước, kiểm tra toàn thân cô xem có bị thương hay không, sau đó lại đi mài da tiếp. Chắc là hắn nghĩ Lam Nguyệt lại đang chơi trò chơi gì, không có nguy hiểm là tốt rồi, bất kể cô chơi như thế nào, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Lam Nguyệt đau khổ nhìn trời, không có nồi, lại phải tìm thứ khác thay thế rồi.

Lam Nguyệt đi mấy chỗ gần hang núi để tìm tảng đá, bởi vì cô muốn xem có tảng đá nào có thể làm nồi hay không. Cô muốn uống chút nước ấm hoặc nấu chút canh thịt, dì cả tới khiến toàn thân cô không có sức lực, uống nước lã với ăn thịt nướng thì cô sợ sẽ đổ bệnh. Ở thời đại này, nếu đổ bệnh thì đến hơn phân nửa khả năng là mất mạng, cho nên cô muốn tìm một tảng đá có thể làm nồi, vỏ dừa có

thể vỡ nhưng tảng đá sao có thể vỡ được.

Lam Nguyệt tìm được một khối đá có một mặt lõm vào, nhưng chỗ lõm không sâu lắm. Hết cách, không có nồi đá tự nhiên, thì bê về đục thêm thôi, đục nồi và nấu nước vẫn còn tốt hơn so với việc nhắm mắt nhắm mũi mà uống nước lã. Lam Nguyệt phải hì hục mãi mới bê được tảng đá về đến cửa hang.

Lam Nguyệt lấy con dao ở trên người Trát Nhĩ ra, dùng nó để đục tảng đá, đục đến xế chiều mới xong. Cô không dám đục sâu quá, nếu như đục đáy nồi đá quá mỏng sợ là sẽ bị hỏng, dù sao cũng là tảng đá, hơi dầy một chút, đun thêm một lúc là được.

Sau khi thu dọn da thú xong, Trát Nhĩ vẫn luôn nhìn Lam Nguyệt đục nồi đá. Hắn muốn đến đục giúp, nhưng Lam Nguyệt không cho. Lam Nguyệt cảm thấy phải làm một lần cho hắn nhìn trước, nếu không, với sức lực của hắn, e rằng đến ngày mai cũng không có nồi đá mà dùng. Rõ ràng, quyết định của Lam Nguyệt rất chính xác, Trát Nhĩ nhìn cô đục xong mới hiểu nồi đá mà cô muốn là cái gì, nếu không, toàn bộ đá lớn, đá bé ở quanh cửa hang sẽ bị Trát Nhĩ đục hỏng hết mất.

Làm nồi đá xong, Lam Nguyệt đi tìm xương gà rừng. Xương gà rừng tương đối mảnh, nhưng hơi dẹp. Cô đưa cho Trát Nhĩ nhờ hắn mài giúp, lại dùng nhánh cây vẽ hình dáng cái kim trên mặt đất. Trát Nhĩ cầm lấy bắt đầu đi mài.

Lam Nguyệt cầm nồi đá ra bờ sông rửa. Trát Nhĩ thấy Lam Nguyệt định đi bờ sông thì không yên tâm, đặt cây kim đang mài dở xuống, cầm lấy nồi đá rồi đi cùng cô. Dưới chỉ đạo của Lam Nguyệt, hắn rửa sạch nồi đá, rồi lấy một nồi nước đầy. Lam Nguyệt cũng lấy lá cây to để đựng nước, rồi quay về. Về đến hang, Trát Nhĩ theo lời của Lam Nguyệt đặt nồi đá lên trên đống lửa, dùng lá cây che ở phía trên làm

nắp nồi, sau đó đi mài kim.

Đun một lúc lâu mới sôi, Lam Nguyệt lấy cái cốc của mình để múc nước sôi, lại dùng lá cây khô ẩm để dập lửa, giữ lại để dùng cho lúc nấu cơm tối. Trong lúc chờ nước sôi nguội bớt để uống, Lam Nguyệt không có việc gì, cô nhìn Trát Nhĩ đang mài kim, có câu nói: Người đàn ông đẹp trai nhất là lúc đang nghiêm túc làm việc. Nhìn Trát Nhĩ đang nghiêm túc mài kim, dưới ánh mặt trời cơ bắp rắn chắc ánh lên chút vàng óng ánh, Lam Nguyệt không khỏi bị mê hoặc.

Trát Nhĩ cảm giác được ánh nhìn chăm chú của Lam Nguyệt, ngẩng đầu nhìn Lam Nguyệt cười dịu dàng, trong mắt hiện lên một tia chấp nhất.

Á. . . . Bị hấp dẫn. . . Lam Nguyệt bừng tỉnh, không được tự nhiên ngoảnh đầu lại sờ soạng cái cốc, cảm giác nước sôi đã nguội rồi, bèn bưng lên uống, che đi khuôn mặt đã ửng hồng. Uống xong nước, mặt đỡ nóng rồi cô mới múc nước cho Trát Nhĩ.

“Lam Lam. . . nóng. .” Trát Nhĩ uống nước rồi nói với Lam Nguyệt.

“Đương nhiên là nóng rồi, uống nước lã sẽ dễ bị bệnh, ta lại còn đang bị dì cả ghé thăm nữa”. Lam Nguyệt oán thầm, cô không quen biểu lộ nhiều cảm xúc ở trên mặt, cho nên cũng không nói gì nữa.

Chương 15: Gặp đồng bạn của Trát Nhĩ

Dì cả tới hai ngày rồi đi, Lam Nguyệt nghĩ chắc là bởi vì đang ở thời viễn cổ, do khí hậu và ăn uống khác biệt mà thành, chỉ hi vọng không gây ra bệnh tật kỳ quái gì, đây là mong muốn duy nhất của cô.

Sáng sớm ngủ dậy, Lam Nguyệt mơ mơ màng màng sờ soạng tìm quần áo, vừa động, đã bị dị vật giữa hai chân làm cho tỉnh cả người. Cô cúi xuống nhìn vật đang sưng lên ở giữa hai chân, lập tức không bình tĩnh được nữa.

Mẹ nó chứ. . . Loài người viễn cổ ăn cái gì mà nó lớn như vậy, không biết sẽ đâm chết người sao? Chưa nói đến chuyện giao phối gì đó, ngộ nhỡ bị đâm chết, nếu mà có báo chí, chắc chắn đã mẹ nó thành tin hot rồi.

Mặt Lam Nguyệt đỏ bừng, đẩy lồng ngực đầy lông trước mặt ra.

“Lam Lam. .”

Trát Nhĩ vừa gọi vừa quấn quít lấy Lam Nguyệt.

“Ầy. . . Trát Nhĩ. . . Rửa. . .”

Lam Nguyệt trên trán đầy vạch đen trả lời Trát Nhĩ

Buổi sáng đúng là quá nguy hiểm, Lam Nguyệt dậy sớm mà suýt chút nữa đã bị chim ăn.

Lam Nguyệt tắm rửa xong cả người sảng khoái, ra ngoài bờ sông hái trái cây chờ Trát Nhĩ đi săn thú. Dì cả đi rồi, cả người không còn mềm nhũn như trước, hai ngày vừa rồi, trừ học nói, ăn cơm, rửa mặt thì chỉ có ngủ, Lam Nguyệt cảm giác mình đã ngủ hết cả phần của một năm rồi.

Hôm nay chắc là lại chuẩn bị lên đường đi tiếp. Ở chỗ bìa rừng này hai ngày, Lam Nguyệt thật sự không nỡ rời đi, nhưng nếu Trát Nhĩ đã dự định đi thì nhất định phải đi, đi đến nơi tập hợp hoặc Bộ Lạc mới an toàn, loài người thì nên sống tập trung, hơn nữa như vậy

Trát Nhĩ cũng yên tâm đi săn thú. Giờ mới vào đầu thu, chắc hẳn phải chuẩn bị dự trữ thức ăn cho mùa đông sắp tới? Mà không biết mùa đông ở viễn cổ lạnh đến mức nào, cũng phải thu thập da thú rồi, còn phải chuẩn bị để sống qua mùa đông nữa.

Lam Nguyệt đang suy nghĩ về cuộc sống sau này, tay không ngừng hái trái cây, mải mê suy nghĩ đến xuất thần, thình lình bị một cây giáo gỗ gõ vào.

"Ngươi. . . $ £ ¥ °C¤ ₡ . . . Người?"

Lam Nguyệt quay đầu lại thì thấy ba người viễn cổ đang đứng vây quanh trước mặt cô, tên cao nhất trong nhóm đó đang nói chuyện với cô, ở giữa là một chuỗi những từ mà cô nghe không hiểu, Lam Nguyệt dựa vào chữ đoán là đang hỏi cô là ai, còn một tên thấp hơn thì lấy tay lật lật quần áo cô mới giặt xong đang treo ở trên cây, sau đó gãi gãi đầu, đại khái là không rõ đây là đồ vật gì.

Tên cao nhất vừa lên tiếng hỏi kia đi về phía Lam Nguyệt, giơ tay muốn chạm vào cô, Lam Nguyệt lạnh mặt, vừa định ra tay, tên thứ ba đã dùng cây giáo gỗ ngăn người cao lại.

Nhìn tên thứ ba này có vẻ giống trưởng nhóm, bọn họ ở bên kia thì thầm thương lượng một lát, tên giống trưởng nhóm kia đi tới, dừng lại trước mặt Lam Nguyệt.

"Đợi. . ." Sau đó cầm cây giáo gỗ chạy dọc theo bờ sông.

Lam Nguyệt nghe hiểu từ "đợi", vấn đề là đợi cái gì? Cô đâu có quen biết bọn họ.

Lam Nguyệt quyết định không để ý tới bọn họ, chờ Trát Nhĩ trở lại trao đổi với bọn họ là được rồi, bản thân cô đến cả một câu hoàn chỉnh bằng tiếng viễn cổ còn chưa nói nổi.

Lam Nguyệt rửa trái cây, cầm một quả để ăn, quay đầu lại nhìn nhìn hai người viễn cổ kia, ném mấy quả cho bọn hắn, bọn họ vui mừng đón lấy, xì xầm một tràng dài với Lam Nguyệt, thấy Lam Nguyệt không hiểu, bọn họ đành bỏ cuộc không nói chuyện với cô nữa, yên lặng ngồi ăn trái cây.

Chỉ chốc lát sau, tên nhìn giống trưởng nhóm kia đã trở lại, cầm theo một con gà rừng có móng vuốt ở trên cánh. Lam Nguyệt cho là

con mồi này dùng để ăn, nhìn tên trưởng nhóm kẹp cánh con gà rồi bắt đầu nhổ lông.

Ăn sống sao? Nhổ như vậy sao mà sạch được, còn chẳng bằng nhúng vào nước nóng, ầy… Nhìn Trát Nhĩ thì hình như người viễn cổ không biết dùng lửa đun nước, vậy sao không trực tiếp lột da đi? Lam Nguyệt hơi khó hiểu nhìn tên trưởng nhóm đang nhổ lông gà.

“$ £ ¥ °C¤₡$ £ ¥ °C¤₡$ £ ¥ °C¤₡$ £ ¥ °C¤₡”

Tên trưởng nhóm lấy một chiếc lông vũ đẹp nhất ở trên cánh con gà giơ lên ở trước mặt Lam Nguyệt, nói ào ào một tràng dài, Lam Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn: Đưa lông cho ta làm gì vậy? Đưa thịt ta còn có thể hiểu, lông thì ăn thế nào được.

“A. . a. .”

Trong lúc Lam Nguyệt còn đang thắc mắc, Trát Nhĩ đã cầm giáo gỗ từ rừng rậm trở lại bờ sông.

Chương 16: Rau dưa cũng phải có

“Khôn. . Mộc Sa. . Hoắc Lí . . . $ £ ¥ °C¤ Ȼ $ £ ¥ °C¤ Ȼ”

Nhìn mấy tên đàn ông ôm nhau, vỗ ngực nói chuyện với nhau, quanh Lam Nguyệt phủ đầy vạch đen, thì ra là quen biết, cũng may không ra tay, hiểu lầm lớn rồi.

Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt vào ngực ngồi lên trên tảng đá, rồi cầm quả dừa tách ra cho cô ăn, sau đó bắt đầu cùng ba người viễn cổ kia nói chuyện không ngừng. Tuy nghe câu được câu chăng, nhưng nhìn cách nói chuyện của bọn họ thì Lam Nguyệt biết người cao tên là “Khôn”, người nhìn giống trưởng nhóm tên là “Mộc Sa”, còn người thấp nhất là “Hoắc Lí “. Bọn họ đang nói chuyện gì, Lam Nguyệt hoàn toàn không hiểu, chỉ lo ăn quả dừa thôi, Trát Nhĩ còn bất chợt xoa xoa bụng nhỏ cho cô, mãi sau này Lam Nguyệt mới biết được câu chuyện mà bọn họ nói ngày hôm nay. Ngày đó mấy người bọn họ đuổi theo Hổ răng kiếm đến rừng rậm, sau đó chia nhau đi tìm. Sau khi gặp cô giết Hổ răng kiếm, Trát Nhĩ liền dẫn cô ra khỏi rừng rậm, đám người Mộc Sa lần theo dấu vết đến chỗ Trát Nhĩ chôn đầu hổ, rồi ở trong hang núi mà bọn cô từng nghỉ lại tìm thấy dấu chân của hai người, một trong đó là dấu giày du lịch của Lam Nguyệt. Bọn Mộc Sa không biết Trát Nhĩ mang theo động vật gì, nhưng biết được Trát Nhĩ đã giết Hổ răng kiếm, liền rời khỏi rừng rậm, trên đường còn tìm hai người khác nên trì hoãn đến bây giờ mới gặp được bọn cô.

“Trát Nhĩ. . . $ £ ¥ °C¤ Ȼ”

Mộc Sa chỉ vào Lam Nguyệt, hỏi Trát Nhĩ.

Lam Nguyệt không biết Trát Nhĩ nói với Mộc Sa như thế nào, tuy cô nhìn thì đoán chắc rằng Mộc Sa đang hỏi cô là ai, nhưng lại không nghe hiểu được cả câu: nhất định phải học bằng được tiếng viễn cổ mới được, không thể giao tiếp đúng là khó chịu mà.

Lam Nguyệt đang âm thầm hạ quyết tâm, chợt lơ đãng nhìn thấy Mộc Sa lặng lẽ ném lông gà mà hắn vừa định đưa cho cô, ngẩng đầu nhìn mấy người khác không chú ý, khóe miệng cô giật giật, không phải vừa rồi muốn tặng cho ta sao? Sao đã ném đi rồi? Tặng lông gà để làm gì? Tỏ tình? Cho nên không thể tặng trước mặt Trát Nhĩ? Lam Nguyệt nghi ngờ nhìn Mộc Sa, âm thầm phỏng đoán ý nghĩa của lông gà.

Bọn Trát Nhĩ nói chuyện một hồi, hắn ôm Lam Nguyệt, cầm túi của cô lên, dẫn đầu đi về phía hang núi, bọn Khôn xách con mồi đã xử lý xong đi theo phía sau, Mộc Sa đi cuối cùng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lam Nguyệt ở trong ngực Trát Nhĩ.

Đến hang núi, đám người Mộc Sa lần đầu tiên được nếm thử mùi vị thịt nướng, liền lập tức đi thu lượm một đống củi lớn, sau đó học Trát Nhĩ cách nướng thịt, mùi tanh của thịt sống quá nồng, người viễn cổ đã cảm thấy rất rõ ràng rằng thịt đã nướng chín mới đúng là đồ ăn.

Thấy Lam Nguyệt nấu nước bằng nồi đá, Mộc Sa và Khôn cũng lập tức đi tìm tảng đá, sau khi cơm nước xong, dưới sự hướng dẫn của Trát Nhĩ ngồi đục nồi đá. Trát Nhĩ vẫn đang mài kim bằng xương cho Lam Nguyệt, thứ đồ chơi này không thể mài xong trong chốc lát được, Trát Nhĩ nhớ lại hình vẽ mà Lam Nguyệt vẽ cho hắn, nhìn kim trên tay, nghĩ buổi tối trước khi ngủ phải cố mài xong cho Lam Nguyệt, nhất định phải chuẩn bị xong những món đồ mà cô thích.

“Trát Nhĩ. . . Đi sao?”

Lam Nguyệt nghĩ hắn tìm được đồng bạn rồi thì liệu có phải lập tức lên đường hay không? Bọn họ đã ở đây được hai ngày rồi, Trát Nhĩ lắc đầu, tiếp tục mài kim xương.

Lam Nguyệt không biết khi nào bọn họ mới rời đi, bèn bảo Trát Nhĩ đục hai cái nồi đá nhỏ, mặc kệ chuyện đi hay ở, chẳng bằng đi tìm xem có rau dại gì hay không, ngày nào cũng ăn thịt nướng, miệng cô sắp phun ra lửa rồi.

Phạm vi hoạt động của Lam Nguyệt chỉ quanh quẩn ở trong hang núi với bìa rừng Mông Tạp, Trát Nhĩ ngẩng đầu là có thể nhìn thấy

cô, Lam Nguyệt cũng biết điều đó, cho nên lúc cô tìm kiếm cái gì đều cố gắng duy trì ở trong tầm nhìn của Trát Nhĩ, có gì kinh động Trát Nhĩ sẽ lập tức vọt tới trước mặt cô. Lam Nguyệt đã dần quen với sự bảo vệ như vậy của Trát Nhĩ, cẩn thận tìm xem có rau dại gì hay không.

Đến lúc trời sẩm tối, Lam Nguyệt đã tìm được một loại rau dại. Cô không dám học Thần Nông, loại rau gì cũng nếm thử, chọn loại rau này là bởi vì nhìn nó rất giống cải thìa, nhưng rễ rất nhỏ, Lam Nguyệt không quan tâm, quy cho đây là cải thìa chưa tiến hóa hết. Cô nếm thử, đúng là có vị giống cải thìa, bèn nhổ một bó to, rửa sạch bằng nước sông rồi ôm về hang.

Trát Nhĩ ngừng mài kim, cầm chiếc nồi đá nhỏ đã đục xong đi rửa sạch, bọn Mộc Sa cũng đã đục xong nồi đá, Lam Nguyệt chia đống lửa ra làm ba, mấy người Mộc Sa lấy thịt ở trong lá cây ra nướng, vừa ăn vừa nói những câu bằng tiếng viễn cổ mà Lam Nguyệt nghe không hiểu.

Trát Nhĩ lấy thịt chuẩn bị nướng, Lam Nguyệt ngăn hắn lại, lấy con dao găm từ chỗ hắn, nhận lấy thịt, tìm một khối đá, rửa sạch rồi bắt đầu thái thịt, sau đó bảo Trát Nhĩ đổ nước vào nồi đá để nấu. Trát Nhĩ bắc nồi đã đổ đầy nước lên trên đống lửa, cho thêm củi, sau đó nhìn Lam Nguyệt thái thịt. Lam Nguyệt thái thịt xong thì bỏ vào nồi đá để hầm, hầm được một lúc, dùng cành gỗ đâm xuống, thịt hầm chín rồi. Trong lúc đó, đám người Mộc Sa cơm nước xong thì lấy nước ấm vừa uống vừa nói chuyện với Trát Nhĩ. Lam Nguyệt thấy thịt đã chín tới, bèn cho cải thìa vào, đợi nước sôi một lần nữa là chín, rồi bảo Trát Nhĩ đổ canh thịt từ nồi đá to sang hai cái nồi nhỏ (thật ra là bát đá), lại đưa cho hắn mấy miếng thịt lớn để nướng, sức ăn của Trát Nhĩ lớn lắm, sau đó lấy lá cây ẩm phủ lên đống lửa, gọi Trát Nhĩ đi ăn cơm.

“Rốt cuộc đã được ăn canh rồi, tuy không có muối, nhưng may mà có cải thìa, hương vị của canh thơm lừng đậm đà quá.”

Lam Nguyệt vừa cảm thán vừa sung sướng uống canh, Trát Nhĩ ở bên cạnh cũng húp một cái, quay đầu lại liếc nhìn Lam Nguyệt, rồi

lại vùi đầu húp canh “soàn soạt”. Mấy người Mộc Sa tò mò nhìn Trát Nhĩ, Trát Nhĩ đưa cho bọn họ mỗi người uống một ngụm. Nghe bên kia đám Mộc Sa và Trát Nhĩ gào to ầm ĩ, Lam Nguyệt cảm thấy đã không phí công nấu nồi canh thịt cải thìa này.

Chương 17: Cự tuyệt Trát Nhĩ

Cơm nước xong, Lam Nguyệt lại đau đầu, thế này thì ngủ kiểu gì đây? Năm người ngủ trong một hang núi, cô không thể chấp nhận, với Trát Nhĩ còn được, còn với những người xa lạ như bọn Mộc Sa, cho dù không cùng một giường thì cô cũng không ngủ được, có người lạ ở bên cạnh cô sẽ cảnh giác, làm sao mà ngủ được?

Lam Nguyệt còn đang ngồi một chỗ đau đầu nghĩ về vấn đề sắp xếp chỗ ngủ như thế nào, Trát Nhĩ đã ôm cỏ khô, cùng với bọn Mộc Sa cũng đang ôm một ít cỏ khô với lá khô, đi về phía một hang núi khác cách hang này không xa lắm.

Ớ. . . còn có hang núi khác cơ à . . May quá. . . , Lam Nguyệt vui vẻ đi theo sau phụ giúp Trát Nhĩ.

Dọn dẹp hang núi cho đám người Mộc Sa xong, vấn đề đã xảy ra.

Mộc Sa muốn đưa Lam Nguyệt về hang của cô, bèn đi tới bên cạnh định kéo tay cô, Lam Nguyệt lui về phía sau một bước, Trát Nhĩ đi tới ôm lấy Lam Nguyệt, nói với Mộc Sa một câu đại ý là hắn và cô sẽ cùng nhau trở về, Mộc Sa nhìn chằm chằm Trát Nhĩ, Lam Nguyệt lập tức lạnh mặt, kéo tay Trát Nhĩ, tựa vào trong ngực Trát Nhĩ, người cô có thể tín nhiệm chỉ có Trát Nhĩ thôi.

Mộc Sa không nói gì quay vào trong hang, sau đó vang lên tiếng nói chuyện của Khôn và Hoắc Lí, Trát Nhĩ ôm lấy Lam Nguyệt, cọ xát vào mặt Lam Nguyệt, rồi cả hai cùng trở về hang núi của bọn họ.

Trở về chui vào trong chiếc ổ bằng da hổ ấm áp, Lam Nguyệt nghĩ

đến hành động của Mộc Sa: đầu tien là tìm phối ngẫu, sau đó đưa cô về hang núi, là có ý đồ bất chính sao?

“Trát Nhĩ. . . A. . .”

Lam Nguyệt còn chưa hiểu rõ ràng chuyện của Mộc Sa, đã bị Trát Nhĩ hôn, còn tiện thể lột sạch quần áo cùng đồ lót của cô.

Ối. . . . Quên mất dì cả đi nhưng vẫn còn một con sói đang rình ở bên cạnh. . . rầu quá. . . . sẽ chết người đấy . . . . Làm sao từ chối đây. . . . .

Lam Nguyệt còn chưa sẵn sàng chuyện quan hệ với Trát Nhĩ, chỉ đành vừa hôn trả lại, vừa nghĩ cách từ chối chuyện này.

“Trát Nhĩ. . Chờ. . . Chờ. . . Không. . .”

Lam Nguyệt thở hổn hển, cố gắng nói chuyện với Trát Nhĩ, bưng lấy mặt của Trát Nhĩ, nói từng từ từng chữ.

“Lam Lam? Chờ? Không?”

Trát Nhĩ không hiểu chờ cái gì, cúi đầu nhìn thấy kháng cự trong ánh mắt của Lam Nguyệt, thở dài, ôm Lam Nguyệt, áp lên 34C mềm mại của cô, vỗ nhè nhẹ vào lưng của cô. Thấy Trát Nhĩ hiểu ý mình, Lam Nguyệt yên tâm nằm sấp trên ngực Trát Nhĩ để cho hắn nhẹ nhàng vỗ về, mắt dần dần nhắm lại.

“Ưm. . . Nóng. . . . A. . .”

Đang ngủ, Lam Nguyệt bị hơi nóng giữa hai chân làm bừng tỉnh, vừa mở miệng nói chuyện liền bị Trát Nhĩ hôn đến đầu óc quay cuồng, cảm giác vật khổng lồ giữa hai chân không ngừng ma sát đôi chân

mềm mại của cô.

“Trát Nhĩ. . . Không. . . . A. . .”

Lam Nguyệt đẩy đẩy Trát Nhĩ, còn chưa nói hết, Trát Nhĩ giống như sợ bị cô cự tuyệt, lại tiếp tục hôn cô.

“Không. . .”

Trát Nhĩ vừa hôn vừa nói với Lam Nguyệt, một tay thử thăm dò vuốt ve ngực Lam Nguyệt, thấy Lam Nguyệt không đẩy tay của hắn ra, một tay khác xiết chặt eo Lam Nguyệt lại, để cho chân Lam Nguyệt hoàn toàn dán sát vào vật khổng lồ của hắn.

Lam Nguyệt nhìn vật cứng rắn nóng bỏng của Trát Nhĩ ma sát giữa hai chân cô, nghe hắn nói không, đại khái cũng hiểu nếu cô không đồng ý thì hắn sẽ không ép buộc cô, lại nhìn thứ thô to dữ tợn kia, nghĩ xem phải giúp hắn giải quyết như thế nào đây? Dùng tay được không? Dù thế nào cũng không thể quan hệ, khổng lồ như vậy, nhất định sẽ chết người.

Lam Nguyệt xoay người lại không muốn nhìn Trát Nhĩ, duỗi tay ra giúp hắn giải quyết là được rồi, việc này thường được gọi là nhổ củ cải, nhưng đây rõ ràng là một củ cải khổng lồ.

Hơn nửa đêm còn phải nhổ củ cải cho người khác, có định để cho người ta ngủ không vậy…

Chương 18: Tiếp tục lên đường

“Lam Lam. .”

Lam Nguyệt bị Trát Nhĩ nhẹ nhàng vỗ về mà tỉnh dậy, nhìn người đàn ông đang cầm thịt nướng trước mặt, Lam Nguyệt lập tức tỉnh táo, sờ soạng giữa hai chân, đã được Trát Nhĩ dọn dẹp sạch sẽ, ngẩng đầu nhìn Trát Nhĩ, trong nháy mắt nhớ lại cảnh tượng nóng bỏng đêm qua, khuôn mặt đỏ bừng.

“Lam Lam. . Ăn. . .”

Trát Nhĩ dỗ dành Lam Nguyệt ăn sáng, nhìn mặt Lam Nguyệt, Trát Nhĩ biết cố gắng của hắn đã không uổng phí rồi, Lam Nguyệt đã có thể chấp nhận hắn làm người đàn ông của cô, đôi mắt hắn sáng ngời nhìn Lam Nguyệt. Lam Nguyệt đang ăn thịt, nhìn thấy ánh mắt đó, khẩn trương đến suýt nghẹn.

Trát Nhĩ sao vậy? Sáng sớm đã nhiệt tình như vậy. Mẹ nó. . . Đàn ông vào sáng sớm đúng là quá dễ manh động. Dưới cái nhìn chằm chặp nóng bỏng của Trát Nhĩ, Lam Nguyệt cuối cùng cũng ăn xong được bữa sáng.

“Trát Nhĩ. . . $ £ ¥ °C¤ ₡ $ £ ¥ °C¤ ₡ ”

Mấy người Mộc Sa đột nhiên đi vào, nói với Trát Nhĩ.

Mẹ nó. . . Không biết gõ cửa sao? Lúc Mộc Sa tiến vào, Lam Nguyệt lập tức chui vào trong da hổ, ầy. . . hình như không có cửa . . Vậy

cũng nên ở bên ngoài gọi đã chứ.. . Người viễn cổ chẳng lịch sự gì cả.

Mộc Sa lướt qua Trát Nhĩ nhìn Lam Nguyệt, phát hiện sắc mặt cô lạnh lùng, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Trát Nhĩ đã đen mặt kéo bọn họ đi ra ngoài, Lam Nguyệt vội vàng đứng dậy mặc quần áo.

“Lam Lam. . . Đi”

Chỉ một lát sau Trát Nhĩ đi vào, nhìn Lam Nguyệt, rồi vừa gói ghém da hổ cùng những vật khác, vừa nói với Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt gật đầu, cũng giúp hắn thu dọn, nồi đá, bát đá các loại…, thu dọn xong thì đi ra khỏi hang. Đám người Mộc Sa đang đứng ở cửa hang, Mộc Sa thấy Lam Nguyệt đi ra, tiến lên một bước, muốn ôm Lam Nguyệt.

“$ £ ¥ °C¤ ₵ $ £ ¥ °C¤ ₵ ”

Lam Nguyệt vừa định lui về phía sau, Trát Nhĩ đã nhét đồ vào tay Mộc Sa, ôm lấy Lam Nguyệt, nói với mấy người Mộc Sa, sắc mặt Lam Nguyệt hòa hoãn hơn một chút.

Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt đi ở phía trước, Mộc Sa, Khôn, Hoắc Lí theo ở phía sau. Sắc mặt Mộc Sa có chút nặng nề, Hoắc Lí là người nhỏ nhất trong nhóm, chạy đến bên cạnh Trát Nhĩ, ồn ào nói chuyện với hắn, Khôn và Mộc Sa ở phía sau thì nói chuyện với nhau.

Lúc đi ngang qua bờ sông, Lam Nguyệt nhảy xuống rửa mặt, Trát Nhĩ cũng ở bên cạnh rửa mặt, Hoắc Lí thấy Trát Nhĩ đánh răng thì tò mò hỏi hắn, Lam Nguyệt bứt hai cây cỏ bàn chải đánh rằng thường gặp ở bờ sông đưa cho Hoắc Lí, dạy hắn cách đánh răng.

“Lam. .” Mộc Sa đi tới bên cạnh Lam Nguyệt, chìa tay ra trước mặt cô, Lam Nguyệt nhìn hắn, cũng đưa cho hắn hai cây cỏ bàn chải đánh răng, Mộc Sa liền hào hứng học cách đánh răng.

Trát Nhĩ nhìn Mộc Sa, sắc mặt trở nên u ám, hắn không nói gì, Khôn cũng đang học đánh răng ở bên cạnh hắn.

“Trát Nhĩ. . .” Lam Nguyệt rửa mặt, cất đồ dùng xong thì vươn tay về phía Trát Nhĩ, Trát Nhĩ lập tức yên lòng, bế Lam Nguyệt lên, dùng râu cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Nhìn Lam Nguyệt đang vui cười thân mật với Trát Nhĩ ở phía trước, Mộc Sa đi phía sau bàn tay nắm tay thành quả đấm, vừa nói chuyện với Khôn vừa theo sát phía sau.

Đoạn nhạc đệm này không khiến Lam Nguyệt bận tâm nhiều, cô đang quan sát dọc đường đi xem có rau dại hay trái cây gì có thể ăn được không, thấy cái gì thì chọc chọc Trát Nhĩ, nhảy xuống đi xem một chút. Cứ vừa đi vừa dừng như vậy cho đến buổi trưa, trong lúc Lam Nguyệt đói bụng còn gặm mấy quả dại, cô đã quen ăn một ngày ba bữa nên không có cách nào thích ứng với việc một ngày hai bữa như người viễn cổ. Cô kêu đói với Trát Nhĩ, Trát Nhĩ tìm tảng đá đặt cô xuống, kiểm tra bốn phía, rồi dẫn Mộc Sa và Khôn đi săn, để Hoắc Lí ở lại cùng cô, cô biết Hoắc Lí ở lại là bảo vệ cô.

“Hoắc Lí . . . Xa?”

Lam Nguyệt dùng một từ đơn bằng tiếng viễn cổ mà cô biết nói với Hoắc Lí, hỏi thăm đường còn xa không.

“Không. . .” Hoắc Lí cũng biết Lam Nguyệt không thông thạo tiếng của bọn hắn, chỉ nói đơn giản với Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt nghe ra ý của Hoắc Lí là không còn xa nữa, không biết đó là kiểu bộ lạc như thế nào nhỉ, có nhiều người không? Lam Nguyệt và Hoắc Lí ngồi gặm trái cây chờ đám người Trát Nhĩ trở lại.

Ăn cơm trưa xong, năm người lại lên đường, lúc xế chiều đi tới một núi đá, Hoắc Lí hưng phấn xông về phía trước, gào lên ngao ngao, Lam Nguyệt biết bọn họ đã đến nơi rồi.

Chương 19: Nơi loài người cư trú

Đây là một núi đá, bên trái là một bình nguyên nhỏ mà mấy người Lam Nguyệt đã đi qua, trải dài tới rừng rậm Mông Tạp, bên phải cũng là một cánh rừng, mênh mông vô bờ, chắc cũng là rừng rậm, không biết tên là gì; núi đá kề bên rừng rậm, có hình dạng nửa vòng tròn, phía sau núi đá nối liền với bình nguyên nhỏ kia, phía trước là một mảnh đất bằng phẳng, phía trước mảnh đất bằng phẳng là cây thấp, cây thấp thưa thớt mọc ra rất nhiều, đi qua cây thấp chính là sông, bờ sông kéo dài qua cánh rừng rậm bên phải núi đá, không nhìn thấy điểm cuối. Bờ bên kia sông là nửa rừng rậm nửa bình nguyên, xa xa nhìn lại không nhìn thấy điểm cuối, ánh mặt trời đầu thu chiếu rọi xuống, khung cảnh bốn phía bừng bừng sức sống, màu xanh biếc lấp lánh, còn có thể nhìn thấy trái cây màu đỏ, trắng, nửa tím dưới ánh mặt trời ngon mềm rực rỡ, một cảnh tượng rừng rậm nguyên thủy thật tươi đẹp.

Lam Nguyệt nhìn hoàn cảnh cư trú này, có cảm giác giống như rơi vào ổ vàng, xem ra loài người rất thông minh, bọn Trát Nhĩ lựa chọn ở tại núi đá là bởi vì ở đây tài nguyên phong phú. Đưa mắt nhìn về chân núi đá, mấy hang núi xuất hiện ở trước mắt Lam Nguyệt, cửa hang lục tục người mặc da thú chạy ra. Hoắc Lí chạy lên đầu tiên, xông về phía mấy người rồi ôm nhau thành một đoàn, hỉ hả đùa giỡn, mấy người phụ nữ xuất hiện tiếp theo đó khiến Lam Nguyệt phải ngẩn người. Váy da thú dùng vỏ cây buộc, lúc chạy còn lộ ra bắp đùi đen sẫm, ở trần, liếc nhìn qua, bộ ngực đen sẫm nảy nở như sóng biển dao động không ngừng, phụ nữ không có nhiều lông như đàn ông, chỉ da đen mà thôi, còn đầu tóc loạn giống tổ chim.

Mẹ nó. . . Nửa thân trần hấp dẫn…

Lam Nguyệt đầy vạch đen nhìn những người phụ nữ bán khoản thân này, trong đó có một người đi tới trước mặt Khôn kéo cánh tay hắn, hai người thân thân thiết thiết rời đi. Lam Nguyệt nhìn Trát Nhĩ.

Không biết có phụ nữ của Trát Nhĩ hay không.

Nhưng Trát Nhĩ chỉ hưng phấn ôm Lam Nguyệt đi về phía hang núi. Mọi người nhìn thấy Lam Nguyệt trong ngực Trát Nhĩ, ồn ào hỏi Mộc Sa đi theo phía sau. Lam Nguyệt nghĩ chắc bọn họ chưa từng thấy loài người nào kỳ lạ như cô.

Đi tới một trong những hang núi lớn nhất, Trát Nhĩ để Lam Nguyệt xuống, Lam Nguyệt ngẩng lên đã nhìn thấy hai lão nhân đi về phía bọn họ, một lão nhân trong đó vỗ vỗ đầu Lam Nguyệt, vui vẻ nói chuyện với Trát Nhĩ. Trát Nhĩ cười vô cùng ấm áp, lấy da hổ từ chỗ Mộc Sa đưa cho hai lão nhân, lão nhân vừa vuốt da hổ, vừa vui mừng nói chuyện với bọn Trát Nhĩ. Trát Nhĩ giới thiệu về hai lão nhân cho Lam Nguyệt, một người tên là “Sơn”, một người tên là”Lưu” .

Lam Nguyệt cảm giác quần mình bị kéo, cúi xuống liền thấy một bé gái mập khoảng 6, 7 tuổi đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô. Lam Nguyệt bế bé lên, phủi sạch bụi đất cùng lá cây trên người bé, quay đầu nhìn Trát Nhĩ hỏi.

“Ô Lệ”, Trát Nhĩ nói tên của bé gái mập cho Lam Nguyệt, rồi quay sang Ô Lệ chỉ vào Lam Nguyệt “Lam Lam”.

“Lam”, Ô Lệ gọi tên Lam Nguyệt, dùng bàn tay đen bóng ấn lên trên tay áo Lam Nguyệt, Lam Nguyệt đầu đầy vạch đen.

“Ô Lệ. . . $ £ ¥ °C¤ ₵ $ £ ¥ °C¤ ₵” trong đám người có một phụ nữ đi tới, đón lấy Ô Lệ, nhìn Lam Nguyệt tỏ vẻ xin lỗi.

Lam Nguyệt nhớ được cô là phụ nữ của Khôn, Ô Lệ là con của Khôn? Khôn còn trẻ như vậy đã có con? Sinh con sớm quá. . . .

Trong lúc đám người Trát Nhĩ đang nói chuyện, Lam Nguyệt phát hiện nơi đây có rất ít phụ nữ, chỉ hơn năm mươi người, mà đàn ông thì có tới hơn 240 người, có mười mấy đứa bé, trong đó chỉ có ba bé gái, còn lại đều là bé trai, hai lão nhân trước mặt cũng đều là nam giới, Lam Nguyệt kinh hãi: nam nhiều nữ ít, xã hội mẫu hệ? Một nữ nhiều chồng, rất rõ ràng tuổi thọ sẽ không dài, chỉ có hai người già. Loại bộ lạc này, không giống với loại bộ lạc có người lãnh đạo như thủ lĩnh gì đó, nhìn những người đàn ông cầm giáo gỗ mới trở về, có vẻ giống như một đội ngũ chuyên săn thú.

Bên kia, đám người Trát Nhĩ đã nói chuyện xong, nhìn sắc trời tối dần, liền đi ra ngoài chỗ cửa hang đang xếp con mồi, chuẩn bị ăn cơm.

Trát Nhĩ đứng ở cửa hang nói với mọi người hồi lâu rồi đi thu thập củi, Lam Nguyệt biết hắn muốn dạy bọn họ ăn đồ chín. Lam Nguyệt đi theo mấy phụ nữ đi ra bờ sông lấy nước, cô không quen đứng đó cho bọn họ nhìn chằm chằm, bị một đám đàn ông nhìn chòng chọc bằng ánh mắt nóng bỏng như vậy, cho dù là mặt liệt như cô cũng không chịu được.

Lúc trở lại, Lam Nguyệt đưa cái bật lửa cho Trát Nhĩ, cô không muốn ở trước mặt loài người viễn cổ biểu diễn tuyệt kỹ khống chế thiên hỏa, dù sao Trát Nhĩ cũng đã biết, để cho hắn làm là được.

Một nhóm người ngồi trước đống lửa ồn ào náo nhiệt ăn thịt nướng uống nước. Lam Nguyệt bị một đám phụ nữ vây quanh ồn ào hỏi

thăm, thấy Lam Nguyệt không hiểu, các cô đành buông tha cho việc hỏi thăm. Người phụ nữ của Khôn là “Tô” ôm Ô Lệ ngồi bên cạnh Lam Nguyệt, mỉm cười thân thiện với cô. Lam Nguyệt gật đầu, cầm chiếc lá to lau sạch tay cho bé gái mập, đưa cho bé một cái kẹo. Ô Lệ ngậm trong miệng, mắt sáng lên, vỗ tay hoan hô, hai bé gái khác bày ra vẻ mặt khát vọng nhìn Lam Nguyệt. Lam Nguyệt cũng cho các bé hai cái, nhìn xem mấy bé trai ở đối diện muốn đến gần lại không dám , Lam Nguyệt thở dài, các bé gái rất được nâng niu. . Haiz. . loại xã hội mẫu hệ bi thương, Lam Nguyệt lấy mấy cái kẹo còn lại cho mấy bé trai, nhìn chúng rụt rè nhận lấy, thích thú núp ở phía sau các bà mẹ ăn kẹo, Lam Nguyệt lại cảm khái.

Trát Nhĩ đi tới cầm lấy chỗ thịt nướng mềm nhất cho Lam Nguyệt, Tô ở bên cạnh nói đùa với Lam Nguyệt: “Lam, Trát Nhĩ, tốt”

Ô. . . . Tô đang chào bán Trát Nhĩ sao. . . Đầu đầy vạch đen. Lam Nguyệt yên lặng gặm thịt nướng, còn xé một ít đút cho bé gái mập.

Cơm nước xong, Lam Nguyệt dạy Trát Nhĩ cách giữ mồi lửa, nhặt những mảnh gỗ to đang cháy ra đặt vào hố đá đã được làm sẵn, lấy mảnh gỗ ẩm và lá khô phủ ở phía trên, xong xuôi tất cả thì quay vào trong hang.

Ở chung? Lam Nguyệt đầu đầy vạch đen nhìn đám người chen chúc Đông đám, Tây một đám trong hang, mấy hang bên cạnh cũng như thế. Lam Nguyệt không còn bình tĩnh được nữa, lôi kéo Trát Nhĩ chỉ chỉ hang núi bên cạnh. Trát Nhĩ cũng hiểu thói quen nhỏ của Lam Nguyệt, nắm tay Lam Nguyệt, nói mấy câu với già Sơn và già Lưu rồi kéo Lam Nguyệt ra khỏi hang lớn, đi về phía một hang nhỏ. Khi đi vào thì thấy Mộc Sa và Hoắc Lí ở bên trong, Mộc Sa nhìn Lam Nguyệt, không nói gì đi ra ngoài, Hoắc Lí chào Nguyệt rồi cũng đi ra ngoài.

Anh em? Không đuổi ra ngoài được ư? Lam Nguyệt không giải thích được, lắc đầu nhận da hổ Trát Nhĩ đưa để sửa sang lại giường, Trát Nhĩ cũng sắp xếp hành lý của Lam Nguyệt ra, rồi chuẩn bị ngủ.

Hang động bên cạnh truyền đến từng hồi tiếng ư ư a a, may mà chỉ vang lên vài lần, np ha. . . Lam Nguyệt đầu đầy vạch đen nhìn vẻ mặt hưng phấn của Trát Nhĩ, ôi. . . vẫn nên từ từ thôi, trước thích ứng vật khổng lồ của Trát Nhĩ đã.

Chương 20: Bắt đầu với việc cải thiện món ăn

“Soạt” một tiếng, Lam Nguyệt cảm giác chân mình được thả lỏng, mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn. Trát Nhĩ nhẹ nhàng cọ xát khuôn mặt mềm mại của Lam Nguyệt, vỗ về dỗ dành cô ngủ tiếp. Lam Nguyệt trong lúc mơ màng biết là Trát Nhĩ tách khỏi cô, rời giường để tổ chức đi săn thú.

Trong lúc mơ màng, Lam Nguyệt nghĩ: nên rời giường thôi, một lúc nữa Ô Lệ nhất định sẽ chạy tới.

“Lam, dậy, Lam, dậy”

Vừa nghĩ tới, cánh cửa hang được làm từ những thanh gỗ buộc lại với nhau xuất hiện tiếng động, giọng nói ồn ào của Ô Lệ vang lên. Lam Nguyệt ngồi dậy, thuận tay tiếp được bé gái mập đang nhào lên, chọc chọc vào cái trán của bé

“Ô Lệ, rửa mặt và tay chưa?”

“Lam, chờ ngươi rồi cùng rửa, mau lên đi” Ô Lệ lắc lắc cái cổ Lam Nguyệt, giục Lam Nguyệt rời giường.

Mặc quần áo xong, cầm đồ dùng rửa mặt, dẫn theo bé gái mập chuẩn bị đi rửa mặt, đi tới cửa hang, ngẩng đầu nhìn phương xa mặt trời mới nhú lên một nửa, hít sâu một hơi: không khí thật tốt, thiên nhiên thật trong lành quá.

Đúng vậy, Lam Nguyệt đến căn cứ núi đá đã 20 ngày, cộng với mấy

ngày lúc cô mới tới nữa thì Lam Nguyệt đã đến thời viễn cổ được một tháng rồi. Từ lúc đến núi đá này, Lam Nguyệt ngày ngày bận rộn xử lý da thú, học nói với Ô Lệ, ngôn ngữ của trẻ con tương đối đơn giản, dễ dàng học, múc nước, dạy phụ nữ ở núi đá dùng nồi đá nấu canh, tìm rau dại các loại.

Thấm thoát đã một tháng trôi qua. Hiện tại Lam Nguyệt đã có thể giao tiếp với mọi người rồi. Lam Nguyệt biết được mọi người trong quần thể này là di chuyển từ rừng rậm Mông Tạp kia tới đây, quần thể vốn có tổng cộng 500 người, ở nơi cư trú bên kia xảy ra động đất, theo như cách nói của già Sơn thì là: yêu quái đội đất lên ra ăn thịt người. Động đất đã khiến hơn 100 người chết, trên đường di chuyển lại chết gần trăm người nữa, lúc đến núi đá chỉ còn lại ba trăm nhân khẩu như hiện tại. Cha của Trát Nhĩ thời trẻ thích xông xáo đi khắp nơi, là ông đã phát hiện ra núi đá bên cạnh rừng rậm Mông Tạp này, còn dẫn theo mọi người di chuyển đến núi đá, sau lại bị Hổ răng kiếm ở rừng rậm Mông Tạp bên cạnh ăn thịt, cho nên sau đó mới gặp cô. Mộc Sa và Hoắc Lí không phải là anh em ruột của Trát Nhĩ, bọn họ là anh em cùng nhau lớn lên từ bé. Hoắc Lí là em trai của Khôn, ngược lại Tô mới là chị gái của Trát Nhĩ, nhưng bọn họ chỉ có cha mẹ mới gọi là cha mẹ, còn anh chị em thì gọi thẳng tên nhau, khó trách lúc Lam Nguyệt vừa tới, Tô đặc biệt thân thiết với cô như vậy.

Cha mẹ của Mộc Sa và Khôn đều đã qua đời. Mẹ Trát Nhĩ sinh Trát Nhĩ ra không bao lâu thì chết, lúc di chuyển cha cũng mất, già Sơn không có con cái, đối xử với Trát Nhĩ giống như con mình. Lam Nguyệt luôn có cảm giác già Sơn còn yêu thương cô gấp đôi, đặc biệt là thỉnh thoảng lại dùng một loại ánh mắt rất kỳ lạ nhìn chằm chằm bụng của cô. Già Lưu thì thường xuyên nhắc tới Mộc Sa trước mặt Lam Nguyệt, bộ dáng kia giống như muốn lập tức đi trói Mộc Sa nhét vào trên giường của cô, để cô tùy ý hưởng thụ vậy, khiến cho Lam Nguyệt mỗi lần nhìn thấy Mộc Sa thì đều tránh né. Đối với chuyện muốn Lam Nguyệt chấp nhận Mộc Sa, già Sơn cũng giữ

vững quan điểm ủng hộ. Lam Nguyệt cảm giác, già Sơn vô cùng mong muốn cô có thể chấp nhận toàn bộ những người tỏ tình với cô. Đặc biệt, sau khi hai già phát hiện Lam Nguyệt dạy mọi người làm váy từ da thú, quần áo và túi từ da thú, lại càng dùng loại ánh mắt "Ngựa giống" chờ mong nhìn cô, hại Lam Nguyệt gần đây cứ nhìn thấy hai ông lão này là phải lủi thật nhanh.

Người viễn cổ đều thuần phác, cũng rất thân thiện, không có chuyện đấu đá lẫn nhau, trừ chuyện muốn cô thu đàn ông ra, Lam Nguyệt cảm thấy ngày tháng của mình trôi qua rất thoải mái. Hai ngày này Lam Nguyệt đang dạy các phụ nữ làm thịt khô, chuẩn bị cho mùa đông. Hôm nay cô cùng Ô Lệ đến bờ sông một chút, nhân tiện đi hái cây đay dại. Loại cây đay dại này là khi Lam Nguyệt vừa tới núi đá không lâu, lúc ra bờ sông tắm thì phát hiện thấy. Hai bên bờ sông ở núi đá đều là loại đay dại này, nhìn rất giống cây đay, Lam Nguyệt nghĩ loại đay dại này có thể là tổ tiên của cây đay, cô phát hiện bên trong loại đay dại có sợi có thể rút ra làm chỉ. Đoạn thời gian trước lấy da thú bắt được dùng chỉ đay may cho Trát Nhĩ hai cái quần da thú, đàn ông ở núi đá nhìn thấy Trát Nhĩ mặc, ánh mắt đều sáng lên nhìn chằm chằm phụ nữ của mình. Nhìn mấy người phụ nữ vây quanh, Lam Nguyệt đành phải dạy các cô, đàn ông của các cô nhiều lắm, làm một sợi cũng phải mất mấy ngày. Lam Nguyệt nhìn thấy thế thì khóe miệng giật giật.

Hôm nay đi hái đay dại không phải để làm quần áo, mà là tẽ sợi từ đó ra, xoắn hai sợi lại với nhau, sau đó làm một chiếc lưới đơn giản. Lam Nguyệt đã muốn ăn cá sông từ lâu lắm rồi, mặc dù hiện tại mới mùa thu con mồi còn rất nhiều, nhưng mà cá là thủy sản giàu dinh dưỡng, người trên trái đất này có ai là không biết đâu.

Bé gái mập Ô Lệ đi theo Lam Nguyệt hào hứng hái đay dại, còn có bé gái tên là "Tiểu Ny" cùng hai bé trai chạy theo. Bốn đứa trẻ này thường xuyên chơi cùng nhau, từ sau khi Lam Nguyệt tới, Ô Lệ suốt

ngày quanh quẩn bên Lam Nguyệt, cho nên Lam Nguyệt đành phải mang theo bốn cái đuôi nhỏ hoạt động ở bên ngoài.

“Tiểu Đâu, thu đay dại cô đã rửa sạch lại một chỗ”

Lam Nguyệt gọi một đứa bé trai trong đó, rồi nói với bé trai còn lại: “Tráng, cháu lên phía trên đi tìm cải thìa và cải chíp, dẫn theo Tiểu Ny”

Cải chíp ở đây không khác cải chíp ở hiện đại lắm, cuống rất nhỏ, lá không lớn, vị hơi đắng, sau khi nấu với nước sôi thì không còn vị đắng nữa, ăn còn có vị hơi ngọt. Loại rau dại này là khi Lam Nguyệt đi đến núi đá phát hiện ra, xung quanh núi đá đâu đâu cũng mọc loại rau dại như vậy, nhưng mọi người ở đây không biết có thể ăn được, vẫn là Lam Nguyệt dạy bọn họ, phải ăn kết hợp thịt và rau củ.

Sau khi Lam Nguyệt phân chia nhiệm vụ cho chúng xong, Tráng và Tiểu Ny cầm túi da thú mà mẹ bọn chúng làm cho đi đào rau dại, Lam Nguyệt và Ô Lệ thu dọn cây đay dại, Tiểu Đâu để đay dại đã rửa sạch ở trước mặt Lam Nguyệt, rồi cũng ngồi tẽ vỏ cây đay dại cùng. Trẻ con thời viễn cổ rất chăm chỉ. Lam Nguyệt ở bên cạnh bắt đầu xoắn sợi dây. Cô tẽ vỏ cây đay dại thành những sợi nhỏ rồi xoắn chúng thành dây thừng, sau đó bắt đầu thắt, sau một lúc rất lâu, cuối cùng cũng làm xong một cái túi lưới. Cô lại tìm một nhành cây hơi mảnh để làm miệng túi, dùng sợi gai quấn thật chặt vòng quanh nhành cây để cố định miệng túi, rồi buộc cây gỗ lớn làm cán, cán rất dài, có thể cho vào trong sông để mò, mặc dù nước sông rất nông, chỉ trên thắt lưng của Lam Nguyệt, nhưng vẫn nên làm cán dài một chút mới tốt.

Lam Nguyệt làm xong liền vội vã muốn dùng thử, bảo Ô Lệ và Tiểu Đâu, cùng nhảy vào trong sông. Có thể bởi vì cá ở nơi đây có rất ít thiên địch*(kẻ thù thiên nhiên)*, nên dám bơi qua bơi lại quanh chân

Lam Nguyệt, Lam Nguyệt vừa chao một cái đã bắt được hai con.

“Lam. . bắt cá làm gì?” Ô Lệ nghiêng đầu hỏi Lam Nguyệt.

“Để làm cá ăn” Lam Nguyệt quăng cá lên bãi cỏ ven bờ, vỗ má Ô Lệ.

“Nhưng mẹ nói cá rất thối, không ăn được”. Bạn nhỏ Ô Lệ nghiêm túc nói với Lam Nguyệt.

“Đúng vậy, Lam, cá thối”. Bạn nhỏ Tiểu Đâu ở phía sau phụ họa, trên mặt còn phối hợp bằng cách nhăn mặt khịt mũi tỏ vẻ cá rất thối.

“Ha ha, để cô làm cho mấy đứa ăn, chờ cô bắt xong rồi nướng ăn ha”. Lam Nguyệt trấn an hai bạn nhỏ, “Ăn sống đương nhiên là tanh rồi”, Lam Nguyệt đã hiểu tại sao trước kia bọn họ không ăn cá.

Chương 21: Trúc Sào

(Trúc Sào : còn có tên tre Xiêm, Trúc Lông – tên tiếng anh Phyllostachys pubescens

Mô tả sơ lược:Thân thẳng, cao, gióng dài, có rãnh

Lá mơ nhỏ, phiến lá hẹp, thon

Chùm hoa to, bông dài, hoa lưỡng tính

Lợi chín khiếu, thông huyết mạch, hoá đàm.

Nơi mọc:Loài của Trung Quốc, Việt Nam… Ở nước ta, trúc sào mọc tại Cao Bằng, Bắc Cạn, Hà Giang… trong rừng ở độ cao 400-1000m. Cũng gặp ở Tân An (Long An) – tìm hiểu thêm:)

Lam Nguyệt ngẩng đầu thấy trời đã giữa trưa, đếm số cá trên bờ có mười mấy con, người ở núi đá không ăn cơm trưa, cô sẽ cùng các bạn nhỏ ăn cơm dã ngoại ở bên ngoài, món chính là: cá nướng. Lam Nguyệt dự tính số cá còn dư lại sẽ mang về để buổi tối làm canh cá, nhân tiện dạy mọi người ở đây cách ăn cá, như vậy sẽ có thêm một loại đồ ăn nữa.

Lam Nguyệt ngồi bên bờ sông làm cá, cầm cây gậy gỗ, buồn bực, dao găm đang ở chỗ Trát Nhĩ, cô lại không quen dùng gậy gỗ. Ôi, phải bảo Trát Nhĩ mài một chiếc dao bằng xương mới được, Lam Nguyệt vừa làm cá vừa nghĩ, còn dạy Ô Lệ và Tiểu Đâu cách dùng lưới và làm cá như thế nào.

Xử lý xong toàn bộ đám cá, Tiểu Đâu và Ô Lệ mỗi bé cũng đã bắt được hai con cá to. Lam Nguyệt làm mắt lưới rất lớn, cho nên không có cá nhỏ, hơn nữa trong sông lại lúc nhúc những cá to đang quẫy mình trong nước, rất nhiều. Lam Nguyệt chờ mấy bé làm cá xong thì dùng loại dây giống sợi gai xâu lại, để khi nào về thì mang về, chuẩn bị xong thì dẫn hai bạn nhỏ đi nhặt củi.

Bên bờ sông nhỏ truyền đến từng đợt mùi thơm của cá nướng, Lam Nguyệt tay cầm que gỗ có xiên cá lật qua lật lại trên đống lửa, Ô Lệ hai mắt sáng ngời, chảy nước miếng, sống chết canh giữ bên cạnh đống lửa, Tiểu Đâu thì ngồi một bên xiên cá vào que chờ đưa cho Lam Nguyệt, ánh mắt cũng mong đợi nhìn con cá thơm phức. Lam Nguyệt buồn cười nhìn hai bạn nhỏ, chọn lấy một con đã nướng xong, để nguội một chút rồi đưa cho hai bé.

“Ăn đi, những con khác thì chờ Tráng và Tiểu Ny trở lại sẽ cùng nhau ăn”

Ô Lệ và Tiểu Đâu mỗi bé ăn nửa con, vừa ăn vừa kêu to ngon quá. Lam Nguyệt nhìn hai bạn nhỏ ăn đến vui vẻ như vậy, vẻ mặt cũng trở nên nhu hòa.

“Ăn xong thì đi gọi Tráng Tráng và Tiểu Ny về ăn cá nướng”

Lam Nguyệt dặn dò hai bé. Hai bé ăn xong, cầm lá cây lau tay rồi chạy về phía xa.

“Lam, ăn gì thế?”

Lam Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy Mộc Sa xông vào tầm mắt của cô, đang cười hỏi Lam Nguyệt.

“Cá, ăn không?” khóe miệng Lam Nguyệt giật giật, xui xẻo, lại đụng

phải Mộc Sa, sớm biết đã trốn đến bờ sông bên cạnh rừng rậm Lạc Vụ để bắt cá rồi, mặc dù Trát Nhĩ nói bên kia nước sâu tới gần miệng, vẫn còn tốt hơn là gặp Mộc Sa.

“Ừ, được” Mộc Sa ngồi xuống.

Lam Nguyệt đưa cho hắn một con cá đã nướng chín, nhắc nhở hắn “Nhớ nhổ xương ra, nhai kỹ một chút”

“Ừ, Lam cũng ăn đi” Mộc Sa nghe Lam Nguyệt nói, hai mắt lập tức sáng lên.

“Chờ bọn Ô Lệ trở lại rồi ăn tiếp” Lam Nguyệt nhìn ánh mắt nóng bỏng của Mộc Sa, trên lưng nổi đầy da gà.

Tên này ăn xong sẽ đi sao, nhìn thật quỷ dị, mẹ nó. . . quá trắng trợn. . . sao Ô Lệ vẫn chưa quay lại vậy.

Lam Nguyệt thấy cả người đều không được tự nhiên, nghĩ tới già Lưu không ngừng công khai đẩy mạnh tiêu thụ Mộc Sa cho cô, cô cứ nhìn thấy Mộc Sa là thấy lúng túng, muốn cự tuyệt người ta, người ta cũng không nói thích cô, cho nên vẫn ở chung một chỗ với Mộc Sa một cách kỳ quặc như vậy, hơn nữa Lam Nguyệt còn thường xuyên trốn tránh.

“Lam. . . Lam. . .”

Tiếng Ô Lệ từ phía trước truyền đến, Lam Nguyệt thiếu chút nữa là nhảy qua bổ nhào về phía Ô Lệ, chưa có lúc nào cô lại mong có người ở bên cạnh như lúc này, bé mập Ô Lệ Tiểu đúng là cứu tinh của cô.

“Lam, cho chị này, là hoa đó, chị chờ em trưởng thành thì lấy em

nhé, sau này em cũng muốn làm đàn ông của chị.”

Bạn nhỏ Tráng Tráng thân thể tròn trịa cầm một thứ có đầu nhọn nhọn nhét vào trong tay Lam Nguyệt, trịnh trọng nói với Lam Nguyệt.

“Mẹ nói đàn ông của Lam là Trát Nhĩ, không phải là Tráng”

Bạn nhỏ Tiểu Ny ở phía sau cau mày nói, bé không hiểu sao số đàn ông của Lam cứ tăng lên thế.

“Nhóc con… Đợi khi nào lớn rồi hãy đi tỏ tình với chị nha” Lam Nguyệt tức giận gõ đầu Tráng Tráng, quay đầu lại thấy Mộc Sa đang cầm xương cá cười với cô một cách rất quỷ dị, Lam Nguyệt không khỏi rùng mình, cả người nổi đầy da gà.

“Ý. . . Tráng Tráng, em tìm được cái này ở đâu thế?” Lam Nguyệt mở to hai mắt nhìn khúc măng quanh thân đầy lông trong tay, lay lay người bạn nhỏ vì bị Lam Nguyệt cự tuyệt mà tổn thương.

Chương 22: Làm chén nước

Tráng dẫn Lam Nguyệt tới bìa rừng rậm Lạc Vụ, ở khúc quanh của dòng sông, phát hiện một mảnh rừng trúc lớn, nhìn giống nhưng không hẳn giống cây trúc, khá giống Trúc Sào, nhưng lông rất dày, hơn nữa rất to, phải lớn hơn gấp 2 lần cây trúc ở hiện đại, nếu không phải là Lam Nguyệt nhìn thấy lá trúc với măng, chắc chắn sẽ không cho rằng đây cây trúc. Lam Nguyệt nghĩ đây chắc là giống Trúc sào chưa tiến hóa hoàn toàn, dù sao cũng là cây trúc, cây trúc đó. . . . . Có nhiều chỗ hữu ích lắm,chưa nói đến dựng nhà, làm đồ dùng trong nhà gì đó… Trước mắt có thể làm chén nước, rồi đũa ăn…, hơn nữa măng này. . . Có thể làm thức ăn nữa…

Ba bạn nhỏ cộng một người lớn nhìn ánh mắt như sói đói của Lam Nguyệt, đều rùng mình.

“Lam, cô muốn loại cây này sao?”

Vẫn là Mộc Sa mở miệng trước, ngăn trở tầm mắt dày đặc của Lam Nguyệt.

“Ừ, muốn, Mộc Sa có mang rìu đá không? Chặt 2 cây kéo về đi”

Lam Nguyệt hỏi Mộc Sa, hai mắt vẫn phát sáng nhìn chằm chằm cây trúc, Mộc Sa lấy rìu ra, giương lên, rồi quay sang Lam Nguyệt, đợi cô chỉ cây muốn chặt.

Lam Nguyệt chỉ vào 2 cây, rồi dẫn theo mấy bạn nhỏ đi đào măng, có cá có măng, hôm nay có canh ngon để ăn rồi.

“Á. . . Cá nướng. . . . Quên mất. . .” Lúc này Lam Nguyệt mới nhớ đến bọn họ vẫn còn chưa ăn cá nướng.

Đoàn người mang đầy măng trở lại chỗ nướng cá, ăn hết cá nướng, rồi xách xâu cá sống lên, Mộc Sa đi theo phía sau kéo hai cây trúc, vui vẻ quay trở lại khu đất phía trước núi đá.

Vừa trở về đã nhìn thấy Trát Nhĩ mang theo người đi săn thú trở lại, Lam Nguyệt không quan tâm trên tay còn cầm cá, vui mừng nhào vào trong ngực Trát Nhĩ. Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt lên, liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn Mộc Sa đi theo phía sau, gật đầu một cái.

“Trát Nhĩ, buổi tối làm cá ăn đi, bọn tôi còn đào cả măng nữa, chắc anh không biết măng đâu, có thể làm thức ăn đó, để tối tôi làm cho anh ăn, cả cây trúc nữa, có thể làm đồ dùng đồ đạc, bên kia rừng Lạc Vụ có rất nhiều”

Lam Nguyệt khe khẽ trò chuyện với Trát Nhĩ, Trát Nhĩ buông cô xuống, đón lấy xâu cá trên tay cô, đặt lên tảng đá, nghe Lam Nguyệt nói, lại xoa xoa đầu Ô Lệ. Mấy bạn nhỏ Ô Lệ thì chia nhau cá và rau dại, rồi chạy nhanh tới khu đất trống chỗ mẹ chúng đang may da thú, ríu ra ríu rít khoe thành quả của mình.

“A, đúng rồi, Trát Nhĩ, tôi muốn một con dao bằng xương, để tôi vẽ cho anh xem hình dạng của nó nhé.”

Lam Nguyệt tìm một cành cây nhỏ, vẽ lên mặt đất, rồi lại quay đầu nói với Mộc Sa.

“Mộc Sa, giúp tôi chặt sạch những cành nhỏ, chỉ giữ lại thân cây, Thanks, để lát nữa tôi làm chén nước cho anh.”

“Lam, buổi tối có thể cho tôi uống món canh cá mà cô nói kia cùng

với Trát Nhĩ không?”

Mộc Sa hỏi Lam Nguyệt, Trát Nhĩ ngẩng đầu nhìn hắn thật sâu, Mộc Sa không tránh né nhìn Lam Nguyệt.

“Ừ, được, hôm nay anh đã giúp tôi rất nhiều, tất nhiên nên mời anh bữa cơm.”

Lam Nguyệt đưa tay, lấy con dao găm trên người Trát Nhĩ ra, gọt măng, gọt xong thì bỏ vào chậu bằng đá để ngâm nước.

Hai mắt Mộc Sa tối sầm, hắn muốn cùng ăn cơm với bọn họ, sẽ bao gồm cả việc ngủ, Lam Nguyệt lại dường như không hiểu. Trát Nhĩ ở bên kia nhìn Mộc Sa cười.

Lam Lam sẽ không dễ dàng tiếp nhận một người như vậy, Mộc Sa, mặc dù tôi không thể ngăn cản cậu, nhưng cậu đừng hòng nhích tới gần Lam Nguyệt, cô ấy là của tôi.

Mộc Sa hiểu được ý tứ trong ánh mắt Trát Nhĩ, là anh em cùng nhau lớn lên từ nhỏ, sao có thể không hiểu được. Mộc Sa đáp lại Trát Nhĩ bằng ánh mắt “Chờ xem”, rồi đi xử lý cây trúc.

Lam Nguyệt gọt măng xong, đi tới trước mặt Mộc Sa, cầm lấy một cây trúc đã chặt nhánh sạch sẽ, dùng dao găm cắt thành hai đoạn, rồi cầm một đoạn lên, dùng da thú lau sạch lông trên đấy; tiếp đó, dùng dao cắt thành các khúc, từ đám khúc đó cắt lấy một đoạn nhỏ để làm nắp, lại cầm một khúc dài hơn lên, gọt sạch vỏ xanh phía ngoài miệng, gọt xong, đặt cái nắp lên chỗ gọt đó xem có vừa không, loay hoay một lúc lâu, cuối cùng cũng nắp được vừa vào miệng ống, lại dùng sợi đay làm thành hai sợi dây quấn vào đáy và trên miệng ống trúc. Sau khi rửa ống sạch sẽ, Lam Nguyệt đổ nước đun sôi để nguội vào đó, đổ đến lưng ống, rồi đưa cho Trát Nhĩ bảo hắn thử một chút.

“Lam Lam, cầm cái này để làm gì?”

Trát Nhĩ nhìn ống trúc mà Lam Nguyệt đưa tới, hỏi. Lam Nguyệt dứt khoát tự mình động thủ, cột ống trúc vào váy da thú của Trát Nhĩ.

“Trát Nhĩ, lúc anh đi săn có thể mang theo nước để uống, cái này gọi cái chén, làm từ cây trúc.”

Chương 23: Hình thức chung sống một vợ nhiều chồng

“Khà khà… Tốt lắm, Trát Nhĩ, Mộc Sa, Lam, đều ở cùng nhau, tốt lắm.”

Già Lưu dẫn một nhóm bạn nhỏ đi tới, gật đầu với Lam Nguyệt, tất cả phụ nữ ở khu đất trống đều cười.

Tốt cái con khỉ. . . . Dắt trẻ con thì chuyên tâm dắt trẻ con đi. . . Chạy tới bát quái cái con khỉ gì. . . . Trán Lam Nguyệt chảy đầy vạch đen

“Trát Nhĩ, cái này là cái gì? Lam làm đấy sao? Dùng làm gì thế?”

Già Lưu lại chẳng quan tâm đến sự lúng túng của Lam Nguyệt, chạy đến chỗ Trát Nhĩ nghiên cứu chén trúc.

Lam Nguyệt ra sức gọt chén trúc, không dám quay đầu lại nhìn Mộc Sa. Cảm giác sau lưng như bị lửa đốt, Lam Nguyệt biết Mộc Sa đang nhìn chằm chằm mình, cô gia tăng động tác trên tay, làm xong cái chén, quấn gọn gàng rồi đưa cho Mộc Sa: “Ừm… mấy người nói chuyện đi… tôi đi nấu cơm.. Trát Nhĩ không biết làm cá…Mộc Sa… cái này dùng như thế nào chắc anh biết rồi, làm cơm xong sẽ gọi anh… ừm… không có gì cần giúp nữa … cám ơn”

Không đợi Mộc Sa gật đầu, Lam Nguyệt đã nhanh chóng chạy đi: mẹ nó… Nhìn cái gì mà nhìn… thích thì nói thẳng ra đi…. người ta mới có thể cự tuyệt được…. anh không nói thì người ta biết nói như thế nào…. bị người khác thích thầm thật sự rất đau đầu.

Mộc Sa cầm chén trúc trên tay, đi tới chỗ già Lưu trò chuyện, già Lưu kéo Mộc Sa và Trát Nhĩ đến đến chỗ nhóm đàn ông để nói chuyện ống trúc. Lam Nguyệt chạy về đến nơi thì lấy mấy ống trúc lớn mỗi cái cắt thành hai khúc đều nhau để làm chén trúc, còn thừa một cái gọt thành chiếc đũa.

“Lam, chỗ măng bọn nhỏ mang về làm như thế nào đây?”

Tô cùng mấy phụ nữ ở núi đá đi tới, trong tay mỗi người đều cầm măng. Lam Nguyệt ngừng nấu cơm, dạy bọn họ dùng da thú để loại bỏ lông bên ngoài măng, gọt xong thì đem đi ngâm.

“Tiểu Mỹ, cô nghỉ ngơi nhiều vào, chú ý đứa bé, việc nặng cứ gọi mấy người đàn ông làm cho.”

Lam Nguyệt vừa dạy vừa tán gẫu với bọn họ. Tiểu Mỹ là một phụ nữ sinh sống ở đây, vừa mới mang thai. Lúc mới biết Tiểu Mỹ có thai, Lam Nguyệt đã ngây người rất lâu. Tiểu Mỹ còn rất nhỏ, cô bé mới 14 tuổi, đây là lần đầu tiên mang thai, thế nhưng đã có tám người đàn ông rồi, Lam Nguyệt cảm thấy như bị sét đánh vậy.

“Ừ, không biết bao giờ Lam có em bé nhỉ? Sơn đang ngày ngày mong đợi Lam sinh em bé để ông ấy còn dắt đi chơi đấy.”

Tiểu Mỹ cầm lấy măng cười nói với Lam Nguyệt.

“Đúng vậy, kể từ sau khi Lam tới đây, Sơn ngày nào cũng ngó chừng bụng Lam đó.”

“Chẳng phải sao, khó khăn lắm Trát Nhĩ mới có người ưng ý, Lam này, mau mau có em bé đi thôi.”

“Đúng thế, Lam, nếu không thì chọn Mộc Sa đi, tuy lớn hơn Trát Nhĩ

một chút, nhưng cũng là một dũng sĩ rất cừ đấy.”

Mấy người phụ nữ khác cười ha hả trêu chọc Lam Nguyệt, lại nhân tiện đẩy mạnh tiêu thụ Mộc Sa với cô.

“Lam chỉ có một mình Trát Nhĩ thì hơi ít thật, chọn thêm Mộc Sa cũng không nhiều lắm.” Tô gật đầu tỏ vẻ đồng ý

“Lam muốn Mộc Sa làm đàn ông của mình sao? Tráng cũng muốn làm đàn ông của Lam đấy.”

Bạn nhỏ Ô Lệ nói ra chuyện xấu hổ của Tráng, cho mọi người được một bữa cười to, khiến mấy người đàn ông đang ở phía xa cũng phải nhìn sang.

Mang thai cái con khỉ. . . Giờ tôi mà có thể mang thai mới là lạ. . . Chị đây là đại xử nữ nhé. . . Thật mẹ nó. . . . Chấm dứt chuyện Mộc Sa giùm cái. . . Mấy người thích thì nhận Mộc Sa đi . . . Tôi không cần.

Lam Nguyệt đầu đầy vạch đen, không đáp lời bọn họ, mấy người phụ nữ không để bụng, ở chung với nhau đã lâu nên bọn họ cũng hiểu rõ cái tính mặt liệt của cô.

Lam Nguyệt cầm phiến đá để thái thức ăn đi ra ngoài, nhóm phụ nữ vây quanh xem cô làm như thế nào. Lam Nguyệt đem măng cắt miếng, bỏ vào chén trúc, lại lấy mấy con cá, do đã làm sạch ở bờ sông, nên chỉ cần thái thành khối, rồi rửa sạch một ít rau xanh để làm đồ ăn kèm. Tiếp đó, cô bắc nồi đá lên bếp, bỏ cá vào nấu, thịt cá chín tới thì cho măng vào, dùng lá cây làm nắp nồi đậy lên rồi hầm tiếp, dặn mấy người phụ nữ sau khi măng chín thì lại cho rau vào nấu chín, cuối cùng cô bảo bọn họ ra về. Nhóm phụ nữ đi rồi, Lam Nguyệt lại đến chỗ để con mồi lấy mấy con quăng cho Trát Nhĩ đi xử lý, Mộc Sa cũng cầm mấy con đi theo. Gần đây đội săn thú đều đi săn ở

vùng lân cận, con mồi chủ yếu là chuột núi, loại chuột núi này đặc biệt lớn, phải to bằng con dê ở hiện đại, thịt rất dày, rất mềm dai, đàn ông phụ nữ ở núi đá đều thích ăn, Lam Nguyệt lại không thích, giống chuột . . . Cho dù có là chuột bự, cũng rất ám ảnh.

Lam Nguyệt nướng thịt xong thì gọi già Sơn lên ăn cơm. Canh cá, thịt nướng, một bữa tối thịnh soạn, già Sơn ham ăn được bữa đánh chén đến mặt mày bóng nhẫy.

Chương 24: Từ chối người theo đuổi là chuyện rất hại não

“Lam này, cô đến từ nơi nào vậy? Sao lại biết được nhiều món ăn thế?”

Cơm nước xong, Trát Nhĩ đi thu dọn bát đũa, đôi đũa hiện tại Lam Nguyệt để cho mình dùng, sau này cô sẽ dạy Trát Nhĩ và những người khác, Sơn nãy giờ vẫn luôn thắc mắc, Mộc Sa cũng nhìn Lam Nguyệt.

“Ở một nơi rất xa, không thể trở về được”

Lam Nguyệt không muốn nói dài dòng, cứ để bọn họ nghĩ cô cũng là người viễn cổ là được rồi, với Trát Nhĩ cô cũng không nói lai lịch của mình.

“Cha mẹ vẫn còn chứ?” Già Sơn lại hỏi

“Không còn, tôi sống một mình” Lam Nguyệt nhìn Trát Nhĩ đang bận rộn, biết hắn cũng đang nghe.

“Aiz. . Không sao. . Lam…Hãy coi nơi này giống như nhà của mình, ở đây còn có Trát Nhĩ, đứa bé tốt. . . Aiz”

Già Sơn thở ngắn than dài an ủi Lam Nguyệt, có lẽ hiểu lầm rằng nơi cư trú của Lam Nguyệt cũng bị yêu quái ở dưới đất ăn giống như bọn họ, chỉ còn dư lại một mình cô.

“Lam Lam, Lam Lam” Trát Nhĩ chạy đến, ôm Lam Nguyệt vào trong

ngực dỗ dành.

Mặc dù Lam Nguyệt hắc tuyến khi bị bọn họ hiểu lầm, nhưng đồng thời cũng rất cảm động trước những lời của già Sơn. Ông lão này dù chưa rõ chuyện bên trong, nhưng vẫn có nhận định tốt về cô, khiến Lam Nguyệt cảm nhận được sự ấm áp của tình thân, tựa vào trong ngực Trát Nhĩ mà hốc mắt đã cay cay.

“Lam này, cô thấy Mộc Sa như thế nào, cô chỉ có một mình Trát Nhĩ thì ít quá, Lưu cũng nhắc tới chuyện này rất nhiều lần rồi.”

An ủi xong, già Sơn đột nhiên đem lời nói chuyển đến trên người Mộc Sa, Mộc Sa đứng lên nhìn Lam Nguyệt.

Mộc cái con khỉ*, hai ông già này ngày ngày đào than đến nghiện rồi, các người đi mà tự mình lấy Mộc Sa đi. Lam Nguyệt hắc tuyến, nhìn vẻ mặt mong đợi của Mộc Sa, vừa hay có già Sơn nói ra, cô còn đang chưa biết phải cự tuyệt thế nào đây.

**Nguyên văn là “泥煤” – than bùn (nên câu sau LN mới nói hai ông già đào than), là một câu tục, là đọc chệch của từ “muội ngươi” nhưng sắc thái giảm nhẹ hơn.*

“Tôi có Trát Nhĩ là đủ rồi, tôi không quen có nhiều đàn ông.”

Cảm giác cánh tay đang ôm mình xiết thật chặt, Lam Nguyệt vỗ vỗ Trát Nhĩ, nói với già Sơn, đồng thời nhìn sang Mộc Sa bên cạnh nói ẩn ý.

Già Sơn không nói gì, chỉ chằm chằm xuống bụng Lam Nguyệt bằng ánh mắt rất kỳ quặc, sau đó thì chào tạm biệt về nghỉ ngơi, hai mắt Mộc Sa ảm đạm đi theo phía sau già Sơn.

“Lam Lam, chỉ còn một mình sao?” Trát Nhĩ cúi đầu hỏi Lam Nguyệt

“Còn có Tiểu Tử nữa, giống như chị gái, chị gái là người có quan hệ như Tô với anh đấy. Chỉ là, chắc sẽ không bao giờ gặp lại được nữa.”

Lam Nguyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nghĩ tới Tiểu Tử đang ở xã hội hiện đại, không biết giờ Tiểu Tử thế nào, ngộ nhỡ bị người tìm đến thì phải làm sao.

“Lam Lam còn có tôi, tôi sẽ chăm sóc Lam Lam thật tốt.”

Nhìn ánh mắt mờ mịt của Lam Nguyệt, giống như sợ cô sẽ đột nhiên biến mất, Trát Nhĩ ôm lấy Lam Nguyệt thật chặt, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, khẽ thì thầm tên cô.

“Ừ, tôi còn có Trát Nhĩ” Lam Nguyệt dựa vào Trát Nhĩ: Tiểu Tử, ở lại một mình nhớ phải chăm sóc cho bản thân thật tốt đấy.

Quay đầu lại nhìn thấy Mộc Sa ở cửa hang, Lam Nguyệt theo bản năng cảm giác được hắn đang nhìn mình, Lam Nguyệt hơi ngây người, quay đầu lại nhìn Trát Nhĩ nói:

“Trát Nhĩ, Mộc Sa nên đi tìm phụ nữ thôi.”

Trát Nhĩ không nói gì, đưa mắt nhìn Mộc Sa ở cửa hang một cái. Hắn biết Mộc Sa còn chưa từ bỏ Lam Nguyệt, nhưng hắn lại chẳng thể làm gì. Nơi cư trú này có quy củ riêng của nó, hắn không được phép can thiệp vào chuyện phụ nữ lựa chọn đàn ông, nếu Lam Nguyệt thật sự muốn Mộc Sa, cho dù trong lòng hắn không thoải mái, cũng không thể tìm Mộc Sa quyết đấu. Nhưng mà Lam Nguyệt vẫn chưa chấp nhận một người nào, mấy thanh niên độc thân ở trong nơi cư trú đều đã tỏ tình với Lam Nguyệt rồi, sau này còn có thể nhiều

hơn, phụ nữ quá ít, Lam Nguyệt lại trắng trẻo, xinh đẹp như vậy. Nghĩ tới đây, Trát Nhĩ không khỏi ôm Lam Nguyệt chặt hơn.

Chương 25: Ăn cơm dã ngoại, cá nướng

“Trát Nhĩ, dẫn theo mấy thanh niên đi mài dao xương, hình dáng dao như thế nào thì đợi tôi vẽ cho anh xem.”

Hôm nay vẫn là Mộc Sa dẫn người săn thú, Trát Nhĩ cùng một số người khác ở lại nơi cư trú. Buổi sáng cơm nước xong, Lam Nguyệt lấy da thú thu thập được ra phơi nắng, Trát Nhĩ giúp buộc cây trúc, ôm da thú. Lam Nguyệt xong việc, lại giao nhiệm vụ cho Trát Nhĩ hôm nay là mài dao xương. Sau đó, Lam Nguyệt lại đem hoa cỏ Trát Nhĩ hái về đặt xung quanh hang để hun, dùng lá trúc làm cây chổi quét hang núi sạch sẽ, vừa làm vừa nghĩ đến mùa đông vẫn nên xây nhà gỗ, ở trong hang mãi không phải là kế sách lâu dài. Hai mùa Thu Hạ còn đỡ, sang Đông-Xuân tiết trời ẩm ướt, rất dễ ngã bệnh, tuy vậy bây giờ không có cách nào để làm cả. Hiện tại Lam Nguyệt đang bận rộn tìm nhiều thức ăn để tích trữ cho mùa đông.

“Trát Nhĩ, mùa đông ở chỗ các anh khắc nghiệt lắm phải không? Thời tiết vô cùng lạnh lẽo” Lam Nguyệt hỏi Trát Nhĩ

“Mùa đông? Mùa tuyết sao? Hàng năm vào mùa tuyết, thức ăn đều không đủ, tất cả mọi người đều chỉ ăn lửng dạ, cố gắng để dành lại thức ăn cho phụ nữ, bởi vì mùa tuyết quá lạnh, năm nào cũng có rất nhiều người chết vì lạnh.”

Trát Nhĩ vừa nhớ lại những mùa tuyết trước đây, vừa lấy cây trúc làm cửa động, cây gỗ không dùng đến nữa, đem đi làm củi, cửa làm bằng cây trúc khít hơn một chút, lại ghép thêm da thú, Lam Nguyệt không thích lúc ngủ bị người khác nhìn thấy.

“Nhưng bây giờ có Lam Lam mang lửa đến, mùa tuyết đỡ khắc nghiệt hơn rất nhiều. Còn có đồ ăn mà Lam Lam tìm được nữa, trước kia không biết những thứ này có thể ăn được. Lam Lam, tôi sẽ cố gắng săn thú, mùa tuyết chúng ta sẽ không bị đói nữa. ”

Trát Nhĩ nhìn cuộc sống ở núi đá càng ngày càng tốt, không khỏi thấy vui mừng.

“Ừm, khi đi ra ngoài săn thú nhớ mang theo nước đun sôi để nguội, thịt khô, lấy ống trúc mà đựng. Đợi phơi xong loạt da thú này, tôi sẽ làm cho anh 2 bộ quần áo, chính là đồ mà anh mặc lên người đấy.”

Lam Nguyệt vuốt da thú, suy nghĩ nên làm quần áo như thế nào, váy da thú là đơn giản nhất, còn quần áo thì cô không biết làm, chỉ có thể từ từ mày mò thôi.

“Quần áo là đồ vật giống da mà Lam đang mặc sao? Lam Lam dạy cho mọi người được không?”

“Ừ, tất nhiên, tôi sẽ cố gắng để mọi người có thể có một mùa tuyết ấm áp”

Trát Nhĩ nhìn cô gái nhỏ đang bận bịu, trong lòng ấm áp. Hắn biết Lam Nguyệt đang thay đổi, vì hắn mà thay đổi. Trước kia Lam Nguyệt rất ít nói chuyện, có nói thì cũng nói rất ngắn gọn, hiện tại Lam Nguyệt đã nói nhiều hơn so với trước kia rất nhiều, còn dạy cho mọi người rất nhiều thứ. Trát Nhĩ biết Lam Nguyệt đang hòa nhập với bọn họ, điều này khiến hắn rất vui mừng, cô gái nhỏ của hắn đang dần thích ứng với cuộc sống ở nơi cư trú này.

“Lam, hôm nay đi đào măng hay là bắt cá?”

Bạn nhỏ Ô Lệ cầm lấy túi da thú tung tăng chạy tới, phía sau còn sáu cái đuôi nhỏ đi theo.

“Lam, bọn em cũng muốn đi cùng”

Cô bé thứ ba ở nơi cư trú, tên Tiểu Ưu kéo ống quần Lam Nguyệt, nhìn cô.

“Được, lấy túi da thú rồi đi cùng chị” Lam Nguyệt hắc tuyến, cô thành đội trưởng đội nhi đồng từ khi nào vậy.

Già Sơn cùng già Lưu dẫn theo nhóm phụ nữ cùng con trai của già Lưu tên là “Thạch” tới, hôm qua đã nói là sẽ dẫn bọn đi bắt cá. Lam Nguyệt quay vào trong hang lấy túi da thú, lại dùng nhánh cây vẽ hình dáng của dao lên mặt đất trống, dặn Trát Nhĩ chỗ lưỡi dao thì mài mỏng một chút, xong xuôi thì dẫn đám người đi về phía bờ sông.

Đến bờ sông, Lam Nguyệt lấy mấy túi lưới chưa chắc chắn mà nhóm phụ nữ làm tối ngày trước ra, dạy bọn họ cách cột túi lưới cho chặt, rồi chỉ các cô tản ra thành từng tốp trong sông để đi bắt cá. Già Sơn và già Lưu ở trên bờ sông trông trẻ nhỏ, hỗ trợ nhặt cá và làm cá, lại dùng sợi dây xâu vào rồi treo lên trên cây thấp, bên bờ sông nhất thời đầy bóng người bận rộn. Lam Nguyệt phân công bạn nhỏ Tráng dẫn theo Tiểu Ny cùng mấy đứa bé hơi lớn một chút đi hái rau dại, xong xuôi thì dẫn theo Ô Lệ, Thạch cùng mấy người phụ nữ đi vào khu rừng trúc bên bờ sông trong rừng rậm Lạc Vụ để đào măng.

Khu rừng trúc rất lớn, Thạch đi chặt cây trúc, chặt xong thì chuyển về chỗ đất trống ở núi đá, bọn Lam Nguyệt vừa trò chuyện vừa đào măng, mọi người đều làm việc hăng say, khí thế ngất trời.

Làm đến trưa thì Lam Nguyệt ngừng tay, đi phân phát quả dại cho mọi người ăn, nghỉ ngơi một chút. Nhìn cánh rừng trúc trải dài bất

tận, Lam Nguyệt biết măng đủ cho mọi người ở nơi cư trú ăn ăn. Bạn nhỏ Ô Lệ ở bên cạnh Lam Nguyệt thì không ngừng liến thoắng kể hôm qua mẹ bé làm canh cá ăn ngon như thế nào.

Khi nào có muối rồi hãy khen ngon, muối ăn quá khó kiếm, biển thì xem ra mọi người ở nơi cư trú không biết, xem ra thì có thể tìm muối trong đất liền thôi.

Lam Nguyệt vừa ăn vừa nghĩ đến chuyện kiếm muối ăn, lại nghe Ô Lệ gào to ầm ĩ.

Chương 26: Lại có thêm nhiều loại rau dưa hơn

"Xoạt xoạt. . ."

Lúc đi về phía trước tìm măng, Lam Nguyệt giẫm phải lá trúc, một chân giẫm xuống, không biết đạp nát cái gì đó, cô hoảng sợ lui về phía sau một bước, cúi xuống gạt lớp lá trúc thật dầy ra, một cây "Nấm Trúc"* xuất hiện trước mắt cô.

**Nấm Trúc tên chính xác Nấm Tâm Trúc hay còn gọi là Nấm Nữ Hoàng có tên khoa học là Dictyophora indusiata. Nấm là loại thực phẩm cao cấp, có lợi cho sức khỏe con người và có nhiều công dụng chữa bệnh.*

(Xem thêm:)

Nấm Trúc này, nguyên liệu thiên nhiên để nấu canh đây mà. Lam Nguyệt vỗ trán.

"Ha ha, nấm ăn đây mà, sao trước đây mình không nghĩ tới cái này nhỉ, có thêm nấm vào món canh nhất định sẽ ngon hơn."

"Lam, sao vậy?"

Mấy người phụ nữ khác thấy Lam Nguyệt hưng phấn như vậy liền chạy tới, vây xung quanh hỏi cô.

"Ồ. . . Cái này nguy hiểm lắm, sẽ chết người đấy, trước kia có người đói bụng nhặt ăn đã chết, lúc chết cả người đỏ thẫm"

Một người phụ nữ gạt cây nấm trúc nát trên tay Lam Nguyệt đi, nói với Lam Nguyệt.

“Không sao, thứ người kia ăn là nấm độc, chúng ta tìm loại không có độc để ăn, như loại nấm Trúc này sẽ không độc.”

Lam Nguyệt trấn an bọn họ, cô có kinh nghiệm sinh tồn ngoài thiên nhiên, có thể phân biệt các loại nấm, nếu nấm ở viễn cổ không khác nhiều so với nấm ở hiện đại.

“Ô Lệ, trở về tìm Trát Nhĩ lấy mấy túi da thú, buổi chiều chúng ta không đào măng nữa, mà đi tìm nấm” Lam Nguyệt quay lại bảo Ô Lệ, bé mập Ô Lệ Tiểu nghe có đồ ăn ngon là chạy giống như bay về nơi cư trú.

“Lam, có thể ăn thật sao?”

Mấy người phụ nữ vẫn thấy không chắc chắn, cầm cây nấm Trúc lật tới lật lui xem xét.

“Ừ, tôi sẽ dạy cho các cô biết cách phân biệt nấm có độc và nấm không độc, nấm không độc thì có thể ăn được, đừng lo lắng” Lam Nguyệt nói với bọn họ.

“Được, Lam nói ăn được thì nhất định có thể ăn được, chúng ta đi hái nấm ăn”, mấy người phụ nữ tin tưởng Lam Nguyệt một cách vô điều kiện như vậy khiến mồ hôi cô chảy ròng ròng, người viễn cổ đúng là thuần phác mà.

“Lam Lam. . . Ô Lệ nói em muốn hái nấm ăn, đã xảy ra chuyện gì?”

Trát Nhĩ và mấy người đàn ông bỏ dao xương đang mài xuống, chạy

tới đây, hắn không yên tâm kiểm tra cả người Lam Nguyệt một lượt. Già Sơn cũng chạy theo tới, đưa ánh mắt hỏi thăm nhìn Lam Nguyệt, Lam Nguyệt đầy vạch đen nhìn Trát Nhĩ.

“Trát Nhĩ. . . Đừng sờ loạn. . . . Tôi không sao. . . . Loại nấm mà tôi biết không có độc . . . Có thể ăn. . . Đừng lo lắng”

“Ha hả, Trát Nhĩ nhiệt tình thật đấy, Lam à, mau có em bé đi thôi”, cô nàng Giáp trêu chọc Lam Nguyệt

“Đúng đó, mấy người đàn ông của tôi đều không biết đau lòng cho ai đó giống như Trát Nhĩ” cô nàng Ất liếc mắt nhìn về phía người đàn ông phía sau Trát Nhĩ.

“Ừ, đúng, mau có con thôi, ha ha”, Già Sơn phụ họa, ánh mắt bay về phía bụng Lam Nguyệt, lại quay đầu vỗ một cái lên đầu Trát Nhĩ “Tiểu tử thối không chịu cố gắng, anh muốn già đợi đến khi nào hả?”

Trát Nhĩ sờ sờ đầu, hề hề nhìn Lam Nguyệt, Lam Nguyệt đầy vạch đen nhìn đám người kia, nhận lấy túi da thú trên tay Ô Lệ, phân công mọi người, rồi quay đầu.

“Đi, đi hái nấm”

“Lam đang xấu hổ đó, Trát Nhĩ, cố gắng lên nhé”, mấy người kia đuổi theo, vỗ vai khích lệ Trát Nhĩ.

Cố gắng cái con khỉ. . . Sẽ chết người đó có biết không? Mẹ nó sao không cố gắng đem vật khổng lồ của Trát Nhĩ mài nhỏ đi một chút… Ầy. . . Vẫn là tự mình mài thì hơn.

Lam Nguyệt nhìn Trát Nhĩ nắm tay hạ quyết tâm, không khỏi đen mặt. Trên đường dạy mấy người phụ nữ cách hái nấm Trúc, Lam

Nguyệt còn phát hiện ở bìa rừng Lạc Vụ có Nấm Trắng và nấm Bào Ngư, hai loại này cũng rất phổ biến ở hiện đại. Lá rụng trong rừng rậm rất dày, phủ lên mặt đất, ánh mặt trời bị cây lớn ngăn lại, phía dưới lớp lá rụng ẩm ướt lạnh lẽo, là môi trường thuận lợi cho các loại nấm sinh trưởng. Loại nấm như vậy sinh trưởng rất nhiều, đương nhiên cũng có những loại nấm có màu sắc sặc sỡ, những thứ này chính là nấm độc. Lam Nguyệt dạy mọi người chỉ hái nấm Trắng và nấm Bào Ngư, nấm Bào Ngư rất giống nấm Hương, so với nấm Hương thì mặt tán lớn hơn, thịt đầy đặn, và vị ngon hơn. Lam Nguyệt tìm không được những loại nấm khác có thể ăn được, nhưng hai loại này cũng đủ dùng rồi, huống chi nấm Trắng và nấm Bào Ngư sinh trưởng rất tốt, thường thường một lần hái là được một mảng lớn, Lam Nguyệt dẫn mọi người đi không đầy một lát đã hái đầy túi.

**Nấm Trắng hay còn gọi là nấm mỡ, có hình thù đặc trưng: Cả cuống và mũ nấm đều trắng toát và có hình tròn như nửa quả cầu. Đường kính của nó có thể đạt từ 3-8cm. Nấm mỡthường được dùng làm thức ăn hàng ngày hoặc sử dụng làm thuốc.*

**Nấm bào ngư Nhật hay còn gọi là nấm bào ngư chân dày (cùi dày), nấm đùi gà, là một loại nấm ăn có mùi thơm của quả hạnh, vị ngọt và giòn của bào ngư.(vì nấm bào ngư có nhiều giống khác nhau nên mình chọn hình 1 loại làm đại diện nhé)*

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 27: Nỗi khổ xã hội nguyên thuỷ không có bệnh viện

Đội săn thú còn chưa trở lại, Trát Nhĩ dựng một cái giá đỡ ở trên khu đất trống, rồi bắc vại đá đựng nước của bọn họ lên trên đống lửa để đun. Lam Nguyệt bảo nhóm thanh niên đi xử lý gà rừng, cô cùng mấy người phụ nữ đi rửa nấm, những người phụ nữ khác đi nướng cá và thịt, già Sơn và già Lưu thì trông bọn nhỏ. Lam nguyệt dạy bọn họ cách nấu canh nấm.

“Lam, lại thêm một loại thức ăn sao”

“Lam, từ lúc cô đến đây, cuộc sống của bọn ta mỗi ngày lại tốt hơn rất nhiều”

Mấy phụ nữ cùng Lam cười cười nói nói, tất bật nấu cơm.

“Đúng vậy, Lam giống như phúc âm*(điềm lành)*trời cao ban cho chúng ta, mang đến hi vọng cho nơi cư trú của chúng ta ” Già Sơn ở bên cạnh cảm khái nhìn Lam Nguyệt.

“Biết ông coi Lam nha đầu như bảo bối rồi, ây. . . Có điều đàn ông hơi ít, sao lại có mỗi Trát Nhĩ thôi, nên nhận thêm Mộc Sa nữa, không thì thêm mấy tên nhóc cũng được” Già Lưu nhìn theo già Sơn, nói thầm.

Nhận cái con khỉ. . . Ông nói thầm mà lại cố ý nói lớn tiếng như vậy, khiến người ta muốn không nghe cũng không được, đừng có nhìn tôi

bằng cái ánh mắt nơi cư trú không thiếu đàn ông như thế, nếu thích thì ông nhận hết đi, tôi không cần. Lam Nguyệt oán thầm.

Nấm rửa xong thì bỏ vào nồi, gà rừng chặt thành khúc rồi cũng bỏ vào nồi. Bọn Trát Nhĩ đã đi mài dao xương, vại đá lớn như vậy không thể hầm chín trong chốc lát được, Lam Nguyệt quay vào trong hang, lấy kim xương ra làm quần với giày. Cô còn chưa nghĩ ra nên làm áo như thế nào, nên tạm thời cứ làm quần với giày trước đã. Giầy thì dùng da thú quấn quanh chân để đo, sau đó khâu thêm mấy lớp da thú, mùa đông còn dùng được, mùa hè thì không thể đeo nổi, quá nóng, hai mùa xuân thu thì chỉ cần may một lớp da thú, rồi làm đế thật dày là được. Lam Nguyệt nghĩ vào mùa hè dùng tấm ván gỗ và da thú được cắt mảnh để làm dép, cô không biết bện giày cỏ, biết trước có ngày sẽ xuyên không thế này thì cô đã học rồi, Lam Nguyệt vừa làm vừa nghĩ.

Nhóm thanh niên đã mài được mấy con dao không được sắc bén cho lắm, Trát Nhĩ cầm đưa cho Lam Nguyệt. Lam Nguyệt thử cắt mấy cái, miễn cưỡng mới có thể dùng được, bảo bọn họ mài thêm cho sắc một chút, rồi lại vùi đầu tiếp tục may vá.

“À. . . Trát Nhĩ. . . Chờ đã. . . Thạch. . . Ôm cây trúc chặt về tới đây”

Lam Nguyệt vỗ trán, nghĩ ra mặc dù cô không biết bện giày cỏ, nhưng đan giỏ trúc gì đó thì vẫn có thể làm được. Ở hiện đại cô đã từng nhìn thấy giỏ trúc, tuy không thể đan được chắc chắn và đẹp mắt như vậy, nhưng vẫn có thể sử dụng được. Đồ đan ra dù không chắc chắn, vẫn dùng được một thời gian, dù sao cây trúc cũng còn nhiều, hỏng thì lại làm cái mới.

Lam Nguyệt bảo mấy thanh niên chẻ cây trúc ra thành nhiều mảnh, dao xương cũng khá sắc bén, được mài thêm nữa thì sẽ dùng rất tốt. Lam Nguyệt gọt bỏ phần ruột phía trong mảnh trúc đi, sau đó trải

những mảnh trúc ra mặt đất, dùng kỹ thuật đan hình chữ thập để đan đáy giỏ trước, đến khi muốn uốn mảnh trúc thành vòng tròn thì không được. Lam Nguyệt phải hơ mảnh trúc trên lửa cho mềm đi rồi mới có thể uốn được, sau đó cô lại dùng cách đan hình chữ thập để đan từng vòng xung quanh, đan đến miệng giỏ, đầu mảnh trúc còn thừa ra thì vót nhọn, dùng lửa hơ mềm rồi uốn xuống, cắm vào chỗ giao nhau giữa những chữ thập. Giỏ trúc đã đan xong, Lam Nguyệt bỏ rau dại và nấm vào trong, rồi cho Trát Nhĩ xem. Từ lúc Lam Nguyệt đan giỏ mọi người đã xúm lại xem, thấy giỏ có thể đựng đồ thì biết đó là công cụ tốt. Trát Nhĩ ấn một cái xuống giỏ, chiếc giỏ trúc mềm oặt đổ sang một bên, Lam Nguyệt đen mặt. Thế nhưng Trát Nhĩ đã nghĩ ra biện pháp, lúc đan xong phần đáy giỏ, Trát Nhĩ dùng cành cây đan ở xung quanh để gia cố, giữa giỏ và miệng giỏ cũng dùng cành cây để giao cố, chiếc giỏ mà Trát Nhĩ đan liền chắc chắn hơn rất nhiều.

“Trí tuệ của con người đúng là vô hạn mà” so sánh chiếc giỏ của Trát Nhĩ với chiếc giỏ của mình, Lam Nguyệt chỉ biết im lặng nhìn trời.

Một nhóm người cười cười nói nói, luôn tay luôn chân, người đan giỏ thì đan giỏ, người mài dao thì mài dao. Món canh gà hầm nấm vẫn còn đang nấu trong vại đá, trên khu đất trống tràn ngập mùi thơm ngào ngạt của canh gà nấu nấm. Nhóm bạn nhỏ Ô Lệ đi theo sau lưng Lam Nguyệt không ngừng nuốt nước miếng, Lam Nguyệt dùng bát đá múc mấy chén cho các bé nếm thử. Trên đống lửa bên kia, mấy người phụ nữ cũng đang hầm món canh gà hầm nấm. Lam Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời, cau mày, mặt trời sắp lặn rồi, sao đội săn thú vẫn chưa trở lại.

“Mọi người ơi, Khôn bị thương rồi”

Nơi xa truyền đến giọng nói của đội săn thú, Trát Nhĩ dẫn theo người chạy tới, Lam Nguyệt cũng cả kinh chạy theo. Khôn đang được Mộc Sa cõng, sắc mặt trắng bệch, trên vai Mộc Sa là một mảng màu đỏ

lớn.

“Khôn, anh làm sao vậy, đừng dọa em…hu hu. . . .” Tô luống cuống đỡ Khôn từ trên lưng Mộc Sa xuống, ôm lấy hắn mà khóc.

“Cha. . Cha. . .” Ô Lệ bị già Sơn giữ chặt, giãy dụa muốn chạy đến bên cạnh Khôn.

“Không sao. . Đừng khóc. . .” Khôn khó khăn an ủi Tô, nhìn Trát Nhĩ, Trát Nhĩ vỗ vỗ Tô, dìu Khôn ngồi xuống.

Lam Nguyệt tiến lên kiểm tra trên người Khôn, phát hiện trên cánh tay của Khôn có một vết thương dạng lỗ thủng, vẫn còn đang chảy máu. Khôn còn chưa bị hôn mê, máu chảy không nhiều, động mạch không bị tổn thương, thử cử động tay, gân cũng không có vấn đề gì, nhưng cần phải nhanh chóng xử lý, nếu không cầm được máu thì sẽ rất rắc rối. Lam Nguyệt xoay người chạy về hang núi, lấy thuốc chống viêm và thuốc trị thương ra, lại xé hai miếng vải từ chiếc áo ngủ của cô, rồi chạy lại chỗ Khôn, bảo Trát Nhĩ đi lấy nước nóng, dùng nước nóng rửa qua vết thương, lấy một ít thuốc bị thương đã nghiền nhỏ rắc lên trên vết thươn của Không, rồi lấy vải quấn quanh, may mà vết thương không quá dài, không phải khâu lại. Lam Nguyệt lau mồ hôi, bưng nước đun sôi để nguội tới rồi bảo Khôn uống một viên thuốc chống viêm, lại dặn Tô không để cho vết thương của Khôn tiếp xúc với nước. Đến lúc này Lam Nguyệt mới xong xuôi mọi việc.

“Mộc Sa, Khôn sao lại bị thương thế?”

Trát Nhĩ hỏi Mộc Sa đang ở một bên rửa sạch vết máu.

Chương 28: Hóa ra là tổ tiên của Nhị sư huynh*

**Nhị sư huynh: Cách nói vui bên Trung Quốc, chỉ Trư Bát Giới, Nhị đồ đệ của Đường Tăng. Trong truyện là ý chỉ loài lợn – họ hàng của anh Trư.*

Mộc Sa giơ tay lên chỉ chỉ phía sau, Lam Nguyệt nhìn sang mới phát hiện người phía sau đang khiêng con mồi, là lợn rừng. Con lợn rừng này nhìn không khác lợn rừng ở hiện đại lắm, nhưng to hơn rất nhiều, cao đến gần hai mét, phải xấp xỉ với Trát Nhĩ, thấp hơn nhiều so với hổ răng kiếm, nhưng lại có răng nanh rất dài, toàn thân phủ một lớp lông màu đen dầy, bốn chân đều có móng guốc nhọn. Nó có cái đuôi rất lớn, chiếc đuôi tròn trịa được phủ một lớp lông màu đen, lần đầu tiên Lam Nguyệt thấy có chiếc đuôi lớn như cây trúc như vậy, chắc là phải bằng hai phần ba chiều dài thân, chóp đuôi rất sắc nhọn, một đoạn thịt giống hình mũi tên được phủ một lớp lông, rất rõ ràng là một con lợn đực trưởng thành. Lam Nguyệt thấy trên thịt đuôi có vết máu, có lẽ là Khôn bị cái đuôi làm bị thương, nếu là răng nanh thì vết thương của Khôn cònlớn hơn nữa, Lam Nguyệt không khỏi cảm thấy may mắn cho Khôn.

“Hôm nay lúc đang săn thú thì phát hiện bầy lợn rừng, bọn tôi canh đợichúngtách đàn, muốn săn một con về, cuối cùng cũng đợi được bầy lợn tách ra, mấy người đi dẫn dụ con mồi, không ngờ lại dẫn tới ba con lợn trưởng thành. Bọn tôi cũng biết lợn trưởng thành rất nguy hiểm, nhưng không thể không cứu đồng bạn đi dẫn con mồi. Tôi xông ra ngoài trước, đâm bị thương một con, hai con khác nổi điên lên đuổi theo tôi, tôi dụ hai con lợn rừng vòng đi thật xa, rốt cuộc thoát khỏi hai con này. Đến lúc quay lại thì thấy con lợn rừng đang

lồng lộn lao về phía Hoắc Lí, Khôn vì cứu Hoắc Lí mà nhào tới, cánh tay bị cái đuôi đâm vào. Sau đó mọi người vây giết con lợn rừng điên này, khiêng nó về đây. Trát Nhĩ, lần săn thú này quá nguy hiểm, thiếu chút nữa đã phải đền bằng mạng người."

Mộc Sa còn chưa bình tĩnh lại, kểtình huống săn thú với Trát Nhĩ.

"Nguy hiểm quá, sau này không được đi săn lợn rừng nữa, đi săn những con khác là được, con mồi trong rừng rậm còn rất nhiều", Trát Nhĩ nói.

"Trát Nhĩ, e là không được. Hôm nay đi săn thú, bọn tôi quan sát thấy bầy lợn rừng đang di chuyển về phía núi đá, sợ rằng trước mùa tuyết đã tới phụ cận núi đá, cũng có thể nhanh hơn."

Mộc Sa nói xong thì nhìn sang Lam Nguyệt. Trát Nhĩ hiểu ý hắn, phụ nữ và trẻ nhỏ sẽ gặp nguy hiểm.

"Bầy lợn rừng có nhiều không? Liệu có thể dẫn chúng tới chỗ khác không?" Trát Nhĩ nói.

"Khá nhiều, khoảng bằng số phụ nữ và trẻ nhỏ ở chỗ chúng ta, chỉ sợ không dễ đối phó như thế, nếu muốn dẫn đi, sợ là một số người của chúng ta sẽ phải bỏ mạng." Mộc Sa buồn bã nói.

"Nếu không được thì chỉ có thể di chuyển đến bên cạnh rừng Lạc Vụ bên kia sông thôi, bên kia cũng có núi, dưới chân núi còn có hồ, chỉ là sườn núi bên kia chẳng có cái gì, trong hồ không có lấy một con cá, cũng cách núi đá rất xa. Lúc còn trẻ ta với cha cậu đã từng đi qua, tuy điều kiện sống rất kém, nhưng chỉ cần mọi người có thể sống sót là tốt rồi."

Già Sơn vỗ vai Trát Nhĩ, tính toán đến việc lùi một bước.

“Mộc Sa, còn nhớ rõ vị trí lợn rừng không?” Lam Nguyệt hỏi Mộc Sa

“Có, đang ở trong rừng Lạc Vụ này” Mộc Sa nói

“Ngày mai tôi sẽ đi theo anh xem sao, tôi có cách giải quyết những con lợn rừng này” Lam Nguyệt nhìn về phía rừng Lạc Vụ, nói.

“Không. . Lam Lam không thể đi, quá nguy hiểm. .” Trát Nhĩ chưa nói hai lời đã phản đối ngay.

“Đúng vậy, Lam, cô đừng đi, vẫn còn đàn ông bọn tôi ở đây nữa mà” Mộc Sa cũng phản đối.

“Không sao đâu, tôi chỉ đứng ở xa để quan sát tình hình thôi, tuyệt đối không đến gần, hơn nữacòn có Trát Nhĩ ở bên cạnh tôi nữa mà, đừng lo lắng quá” Lam Nguyệt trấn an Trát Nhĩ.

“Lam nha đầu, cho dù có cách giải quyết thì cũng không thể để cháu đi được, quá nguy hiểm”, già Sơn vẫn lo lắng, phụ nữ quá trân quý, không thể có một chút tổn thất nào được.

“Được rồi, mọi người đi ăn cơm thôi, ngày mai rồi nói tiếp. Đúng rồi, Mộc Sa, xử lý da lợn rừng xong thì cầm một ít tới cho tôi, tôi đã hứa làm một đôi giày da thú cho Ô Lệ rồi.”

Lam Nguyệt ngáp một cái, gọi mọi người đi ăn cơm.

Tô vẫn canh giữ ở bên cạnh Khôn, lúc Lam Nguyệt đưa canh nấm cho cô thì thấy cô vẫn còn đang khóc, mấy người đàn ông của cô ngồi ở bên cạnh nói chuyện với cô, an ủi cô, Hoắc Lí đứng ở một góc cúi thấp đầu, mặt mày ủ ê. Khôn có chút bất đắc dĩ nhìn Tô, rồi lại nhìn Hoắc Lí.

“Tô, ăn chút gì đi, Khôn cũng phải ăn cái gì vào mới nhanh khỏi được.” Lam Nguyệt bưng canh nấm vào, Tô vội vàng chạy đi lấy bát đá ở trong nhà, đuổi mấy người đàn ông khác đi ăn cơm. Lam Nguyệt xoa nhẹ đầu Ô Lệ, “Ô lệ, cha em không sao rồi, đừng sợ, đi đến chỗ Trát Nhĩ ăn cơm đi, đừng để cái bụng nhỏ bị đói meo”. Ô Lệ được Lam Nguyệt an ủi, cũng đi ra khỏi hang, đi được mấy bước lại quay đầu lại. Khôn cảm kích nhìn Lam Nguyệt.

“Hoắc Lí, không đi ăn cơm sao?” Lam Nguyệt hỏi Hoắc Lí đang đứng ở góc.

“Lam. . . Tôi. . . . Khôn. . . .” Hoắc Lí không biết phải nói như thế nào mới có thể trút hết những phiền muộn của mình.

“Hoắc Lí, Khôn bảo vệ cậu là bởi vì mẹ các cậu sinh ra cậu và Khôn, cho nên cậu là người nhà của hắn. Cậu cũng nên vì người nhà của mình, cố gắng ăn thật no, trở nên mạnh mẽ, sau này mới có thể bảo vệ Khôn được chứ”, Lam Nguyệt khuyên bảo cậu thiếu niên Hoắc Lí. Hoắc Lí giống như hạ quyết tâm, nhìn thật sâu mắt Khôn, đi ra ngoài ăn cơm. Cậu thiếu niên này đáng yêu ghê, ha ha, Lam Nguyệt gật đầu với Khôn rồi cũng đi theo ra.

Chương 29: Hố bẫy

Rừng Lạc Vụ kề bên núi đá, bên trong có rất nhiều loài động vật sinh sống, thảm thực vật rừng rậm cũng rất phong phú, cộng thêm nguồn tài nguyên nước ngọt xuyên qua rừng rậm, rừng Lạc Vụ chính là thiên đường của động thực vật. Thế nhưng thiên đường cũng có nguy hiểm. Lam Nguyệt theo Trát Nhĩ và Mộc Sa, cùng mấy thanh niên trong đội săn thú đi vào rừng Lạc Vụ. Cô muốn đi quan sát tình hình của bầy lợn rừng, xem có phải là chúng đang di chuyển từ rìa rừng Lạc Vụ tới đây hay không. Trát Nhĩ bế Lam Nguyệt, Mộc Sa nhắc sắp đến rồi, sau khi đến gần chỗ mà ngày hôm qua bọn Mộc Sa gặp lợn rừng, tất cả mọi người ẩn núp vào trong bụi cây thấp.

“Ngay ở phía dưới kia” Mộc Sa nhắc nhở mọi người di chuyển về phía trước.

Lam Nguyệt vạch cây thấp ra một chút, nhìn thấy dưới gò đất khoảng một mét có một bầy lợn rừng răng nanh, giống như Mộc Sa nói, có khoảng gần trăm con, đều là lợn rừng trưởng thành, con lợn nhỏ cũng lớn bằng con lợn nhà ở hiện đại, thân hình của lợn đực và lợn cái không khác nhau mấy. Lam Nguyệt thấy đặc điểm có thể để phân biệt là răng nanh và đuôi, lợn đực có răng nanh rất dài, răng nanh của lợn cái chỉ bằng một nửa lợn đực, đuôi lợn đực dạng đầu nhọn rất dài và rất thô to, đuôi lợn cái cũng dài, nhưng rất nhỏ, trên đuôi chỉ có lông, vung qua vung lại không nhìn thấy có đầu nhọn, đại khái chỉ là chiếc đuôi dùng để đuổi muỗi. Vì sao lợn rừng sống theo bầy đàn thì Lam Nguyệt chưa rõ. Mộc Sa nói ngày hôm qua mới ở bên sườn núi bên kia, hôm nay đã di chuyển rất nhiều về hướng bên này. Lam Nguyệt quan sát bọn chúng, quả thật như Mộc Sa, chúng đang tiếp tục di chuyển về hướng núi đá, lý do tại sao chúng lại đi theo

hướng đó thì cô vẫn chưa quan sát ra được. Nhưng Lam Nguyệt biết cần thiết giải quyết bọn lợn rừng này, bất kể là chúng muốn đi đến rìa rừng Lạc Vụ, hay là ra khỏi rừng, đều uy hiếp đến môi trường sống ở nơi cư trú trong núi đá.

“Nhiều như vậy nhất định giết không xuể, tôi sẽ dùng bẫy để đối phó với chúng, cái này chắc các anh chưa nghe qua bao giờ, gọi những người ở phía trên xuống đây, tôi sẽ dạy mọi người cách đặt bẫy”, sau khi lặng lẽ lui về từ phía bầy lợn rừng, Lam Nguyệt nói với Trát Nhĩ.

Mộc Sa nghe Lam Nguyệt nói giết không xuể, đang định nói sợ rằng giết mấy con cũng khó khăn, Trát Nhĩ ra hiệu bảo hắn đi gọi, Mộc Sa gật đầu. Trát Nhĩ tin tưởng Lam Nguyệt, cô nói làm được thì nhất định sẽ làm được.

Sau khi tụ tập đầy đủ, mọi người bắt đầu đào hố bẫy tại chỗ mà Lam Nguyệt chỉ định. Lam Nguyệt dặn mọi người phải đào hố bẫy thật rộng và thật sâu, lợn rừng cực kỳ khổng lồ, không thể đặt bẫy theo kiểu ở hiện đại được. Cô lại bảo một nhóm người chuyển cây trúc tới rồi vót nhọn. Cây trúc ở nơi này rất lớn, dùng để cắm vào hố bẫy sẽ chắc chắn hơn so với dùng cây gỗ, cây trúc lại rỗng ruột, lúc vót nhọn sẽ không tốn nhiều công sức, Lam Nguyệt cùng mấy người khác đi nhặt cành cây và là khô tới. Sau khi đào xong một cái hố, Lam Nguyệt đích thân đi xuống hướng dẫn cách cắm cây trúc vào, tất nhiên Trát Nhĩ sẽ không để cô tự mình làm. Sau khi cắm đầy cây trúc xong, Lam Nguyệt kéo cành cây tới bày lên trên miệng hố để có thể dễ dàng phủ lá khô lên. Phủ lá khô xong, cô lại dùng dao xương khắc lên một hình tròn lên thân cây to ở bên cạnh để làm ký hiệu, bóc lớp vỏ cây hình tròn bên trong ra. Sau khi hoàn thành một cái hố bẫy, hai mắt Trát Nhĩ sáng lên, hắn rất nhanh hiểu được công dụng của hố bẫy, mừng rỡ ôm Lam Nguyệt.

“Lam, liệu bầy lợn rừng có đi qua chỗ này không?” Sau khi được Trát

Nhĩ giải thích cách dùng của hố bẫy, Mộc Sa cũng kinh hãi nhìn cái hố, lại hơi lo lắng hỏi Lam Nguyệt.

“Hôm nay tôi đến quan sát bầy lợn rừng là để xác định phương hướng và quy luật di chuyển của chúng. Chúng muốn tới núi đá thì nhất định phải đi qua chỗ này, bởi vì hướng đi của chúng là theo đường thẳng. Không phải lo đâu”

Mộc Sa gật đầu. Tuy mọi người không rõ Lam Nguyệt quan sát như thế nào, nhưng chỉ cần biết bầy lợn rừng sẽ đi qua chỗ này là được rồi. Lam Nguyệt cũng không biết phải giải thích như thế nào với mọi người về kinh nghiệm quan sát con mồi của một sát thủ như cô. Cũng may bọn Mộc Sa sau khi biết bầy lợn rừng nhất định sẽ đi qua chỗ này thì không hỏi thêm nữa. Lam Nguyệt bảo mọi người tiếp tục đào hố bẫy, đào dọc theo đoạn đường cô chỉ định, đào xong một cái thì đánh ký hiệu lên đó, tránh cho mọi người lúc vào rừng Lạc Vụ săn thú không chú ý giẫm vào bẫy.

Một nhóm người hăng say đào xới. Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt, cũng vác rìu đá đi làm việc. Lam Nguyệt cẩn thận kiểm tra xem có bỏ sót hố bẫy, đi theo thẳng về phía trước. Đến trưa, Lam Nguyệt ăn táo xanh và trái dừa mà Trát Nhĩ hái về, tất cả bọn Mộc Sa đều mang theo ống trúc và lá cây to bọc thịt nướng, mặc dù nguội, nhưng ăn vẫn rất ngon.

“Lam, cô thông minh như vậy, hại bọn tôi chẳng ai dám tỏ tình với cô. Nếu không cô chọn hai người đi, bọn tôi đều chưa vợ, đều muốn làm đàn ông của cô” một đám đàn ông bắt đầu trắng trợn trêu chọc Lam Nguyệt. Lam Nguyệt đen mặt nhìn bọn họ, im lặng không nói gì.

“Đúng vậy, đúng vậy, Lam nha đầu, cô xem mấy thằng nhóc này cả người toàn thịt là thịt, nhất định rất được việc, toàn là dũng sĩ chỗ bọn ta thôi đấy, cô muốn mấy người? Mộc Sa được chứ”. Đằng xa,

già Lưu dẫn theo mấy đứa trẻ đeo ống trúc đi đưa nước cho nhóm đàn ông, nghe thấy nhóm đàn ông nói cũng hùa theo nói với Lam Nguyệt.

Ông già này. . . . Chỗ nào cũng thấy có mặt. . . . Cả người không có thịt thì toàn xương thôi à . . . Được việc thì ông để cho những người phụ nữ khác đi. . . Đúng là… Lam Nguyệt oán thầm già Lưu.

“Mọi người ăn nhanh lên rồi còn đi đào hố bẫy, hôm nay phải đào cho xong, bầy lợn rừng còn cách núi đá không xa đâu”, Trát Nhĩ đen mặt thúc giục mọi người. Mộc Sa lặng lẽ đi tới, đưa quả dừa cho Lam Nguyệt. Trát Nhĩ nhìn thấy động tác của Mộc Sa, không nói gì. Lam Nguyệt đưa lại quả dừa cho Ô Lệ.

“Lưu, bọn họ đều mang theo nước, già không cần tới đâu”, Lam Nguyệt lúng túng, vội nói lảng sang chuyện khác.

“Ta chỉ tiện thể đến để xem mọi người định giải quyết bầy lợn rừng như thế nào. Lam nha đầu à, cái đầu của cô sao mà lớn vậy? Có thể nghĩ được những thứ mà tất cả bọn ta đều không biết?”

Già Lưu cũng cảm thấy Lam Nguyệt không muốn tiếp tục câu chuyện của nhóm đàn ông, bèn nói nối theo. Lam Nguyệt đứng lên, dẫn già Lưu tới cạnh hố bẫy mới đào còn chưa phủ lá lên, giảng giải cho ông tác dụng của hố bẫy. Già Lưu khiếp sợ nhìn Lam Nguyệt. Những điều ngạc nhiên mà cô gái này mang đến cứ không ngừng như sóng sau tiếp sóng trước, may mà cô bé đồng ý ở chung một chỗ với Trát Nhĩ. Chà chà, Lam Nguyệt đem tới cho nơi cư trú những thay đổi to lớn đến thế, chả trách già Sơn lại coi cô bé là bảo bối như vậy. Già Lưu vừa cảm thán hố bẫy vừa nghĩ.

Đến lúc mặt trời sắp lặn khuất khỏi rừng rậm Lạc Vụ, mọi người mới đặt xong toàn bộ hố bẫy. Lam Nguyệt kiểm tra lại một lần, vẫy tay nói

đã xong, đám người mới vui vẻ cười nói trở về nơi cư trú ăn cơm. Ở nơi xa, những người phụ nữ đã làm sẵn thịt nướng và canh nấm thơm lừng để chào đón những dũng sĩ của họ trở về.

Chương 30: Phát lương thực nào

Ngày hôm sau, Lam Nguyệt dậy thật sớm. Sau khi rửa mặt xong, cô đi thu dọn hết những chuyện ngổn ngang trong nhà. Đến trưa, áng chừng bầy lợn rừng đã đi ngang qua chỗ đặt hố bẫy rồi, Lam Nguyệt bèn giục Trát Nhĩ đi xem một chút. Trát Nhĩ đem cô ôm lên, dẫn theo một nửa đội săn thú đi vào trong rừng Lạc Vụ, để một nửa số đàn ông ở lại nơi cư trú để đề phòng chuyện ngoài ý muốn. Lam Nguyệt không yên tâm về hố bẫy, nhất định muốn đi theo, Trát Nhĩ đành phải nhượng bộ. Lúc Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt, cô muốn tự mình đi, nhưng dưới ánh mắt đen sâu thẳm của Trát Nhĩ, Lam Nguyệt chỉ có thể thỏa hiệp. Trát Nhĩ đã tính rất kỹ, nếu có nguy hiểm thì sẽ ôm Lam Nguyệt chạy, người ở nơi cư trú đều cực lực đồng ý với quyết định của Trát Nhĩ.

Ôm đi ôm đi. . Chị đây càng lúc càng giống động vật nhuyễn thể rồi. Người ta mảnh mai yếu ớt đến thế sao?

Đi dọc theo những ký hiệu trên cây, đến chỗ đặt hố bẫy, cả đội săn thú và cả Lam Nguyệt đều kinh hãi. Xung quanh là một khung cảnh hỗn loạn, khoảng cách ngày hôm qua phát hiện bầy lợn rừng cho đến gần hố bẫy đều bị quần nát, cây cỏ xung quanh hố bẫy giống như có gió lốc cuốn qua, bị đạp nát không nhìn ra hình dáng, những cây nhỡ bị xô gãy hoàn toàn, mặt đất ở khu vực quanh hố bẫy sạch bóng lá khô, khắp nơi không một chiếc lá. Có thể tưởng tượng được khi bầy lợn rừng bởi vì giẫm phải hố bẫy mà tạo thành thương đã hoảng loạn đến mức nào. Xem ra chúng chưa từng gặp phải thiên địch có thể lặng lẽ gây ra thương vong cho chúng như vậy, nên mới hoảng loạn tìm cách phá nát khu vực xung quanh bẫy. May mà hôm qua khi làm

ký hiệu bẫy, Lam Nguyệt đã tính toán trước mà làm ở trên cây to chọc trời, không bị bầy lợn rừng xô gãy, đại thụ mấy trăm năm đúng là kiên cố.

Trát Nhĩ và Mộc Sa dẫn theo đội săn thú đi kiểm tra từng hố bẫy. Trong những hố bẫy gần khu vực ngày hôm qua phát hiện bầy lợn rừng nhất đều đâm chết hai con, lợn đực lợn cái đều có. Những hố bẫy nằm trên nửa đường đến núi đá chỉ cắm chết một con, có hố bẫy chỉ có một con lợn rừng nhỏ, cũng đã bị cây trúc to nhọn đâm chết rồi. Còn những hố bẫy ven rừng Lạc Vụ thì không có lợn, cũng không có động vật khác, có thể do bầy lợn rừng gây náo động mà sớm chạy mất tăm rồi. Lam Nguyệt thống kê từng hố bẫy, tổng số lợn rừng trưởng thành và lợn nhỏ trong hố bẫy có đến gần tám mươi con. Bầy lợn rừng không biết hố bẫy mà hoảng loạn, chết hơn phân nửa, số còn lại bặt vô âm tín, căn cứ vào dấu vết móng lợn để lại thì số lợn rừng còn lại đã chạy về chỗ sâu trong rừng Lạc Vụ. Nhìn con lợn rừng cắm trên cây trúc, Lam Nguyệt cười tươi rói.

Thịt đó. . . . Nhiều như vậy. . . . Có thể làm thực phẩm dự trữ cho mùa đông rồi. . . .

Trát Nhĩ và đội săn thú vẫn còn ngây người trước nhiều con mồi to lớn như vậy, cậu thiếu niên Hoắc Lí đã sùng bái nhìn Lam Nguyệt, nhưng lại bị ánh mắt sâu thẳm của Lam Nguyệt dọa cho nhảy dựng.

Ánh mắt của Lam thật đáng sợ, cô ấy sẽ không nhào tới gặm thịt tươi đấy chứ? Không phải cô ấy vẫn dạy mọi người phải ăn đồ nấu chín sao?

“Hoắc Lí, quay lại núi đá gọi toàn bộ đàn ông đến đây, mang con mồi về”, Lam Nguyệt quay đầu lại vẫy vẫy tay, ra lệnh cho cậu thiếu niên Hoắc Lí.

Bọn Trát Nhĩ và Mộc Sa cũng đã tỉnh táo lại, vội vàng đi đến cạnh hố bẫy, dùng dây gai cột vào người con lợn rừng, hợp lực kéo con lợn rừng lên. Một lát sau, Hoắc Lí mang người đến, mọi người đồng tâm hiệp lực kéo lợn rừng từ trong hố bẫy ra. Lam Nguyệt bảo mọi người lấy cây gỗ đưa qua sợi dây trói lợn rừng, mấy người một tổ khiêng lợn rừng lên. Sau khi kéo toàn bộ số lợn rừng lên, Lam Nguyệt lại bảo mọi người lấp một số hố bẫy, chỉ để lại mấy hố để dùng, phân công người đi đặt lại hố bẫy, khắc ký hiệu cho rõ ràng. Đến khi xử lý ổn thỏa cả bầy heo rừng này thì mặt trời đã sắp xuống núi, Lam Nguyệt cùng với một người đi sau cùng đang khiêng một con lợn con quay trở lại núi đá.

“Lam nha đầu, ôi. . . . Tốt quá, . , , , ” Già Sơn đi đón bọn Lam Nguyệt, lời nói đã hơi lộn xộn.

“Sơn, sau này sẽ tốt hơn ” Trát Nhĩ cũng rất vui mừng, vỗ vỗ vai già Sơn. Lam Nguyệt nhìn khắp nơi cư trú đều là những ánh mắt nóng bỏng, có chút không chịu nổi.

“Trát Nhĩ. . . Ừm. . . Mang lợn rừng đi xử lý đi. . . . Buổi tối tôi muốn làm thịt hun khói. .”

Trát Nhĩ biết Lam Nguyệt vừa da mặt mỏng vừa mặt liệt, không quen bị người khác nhìn chằm chằm, liền hô mọi người ra bờ sông xử lý lợn rừng. Mấy người phụ nữ cũng cầm giỏ trúc đi theo đi xếp thịt vào, rồi bảo nhóm đàn ông mang về khu đất trống.

Thịt lợn rừng rất nhiều, mấy giỏ trúc không đựng hết được. Lam Nguyệt xếp rất nhiều đống lửa, ngoài mấy đống lửa để cho bọn họ nấu cơm ra, còn lại thì lấy cành cây bắc lên, rồi trải từng miếng thịt lợn rừng lên để hun. Thịt hun xong thì dùng dây đay xâu lại treo trên cây trúc ở phía ngoài hang để cho nguội, lại bảo mấy người đàn ông mang cây trúc xếp vào trong cái hang mới đào xong cách đây ít lâu,

cứ như vậy hang dự trữ đã xếp đầy thị hun khói. Lam Nguyệt nhìn thịt vẫn tiếp tục được đưa lên hun, chỉ có thể bảo mấy người đàn ông đi chặt thêm cây trúc mới, treo tại cửa hang, đợi đến ngày mai bố trí người đi đào thêm cái hang dự trữ thịt nữa, thịt lơn rừng nhiều quá.

Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ đừng bỏ mấy thứ như gan, thận với dạ dày lợn đi, mà cho treo lên hun cùng, ruột lợn thì Lam Nguyệt bảo bọn họ quăng đi, thứ này quá lớn. Trước khi xuyên qua, Lam Nguyệt rất ngu ngơ trong sinh hoạt hàng ngày, cô không biết làm lạp xưởng, cũng không biết xào ruột già, nhưng nên giữ lại toàn bộ mỡ lá (tấm mỡ ở hai bên sườn lợn) thì Lam Nguyệt vẫn biết. Thời đại này không có dầu thực vật, trong các loại mỡ động vật thì mỡ lá có lượng dầu cao nhất. Cô bảo Trát Nhĩ bỏ toàn bộ số mỡ lá vào trong giỏ trúc trống, để ngày mai thắng mỡ, hôm nay phải làm thịt hun khói, không có thời gian để thắng mỡ.

Toàn bộ người ở nơi cư trú bởi vì thịt lợn rừng mà bận rộn không ngơi tay, cứ như vậy đến tận khi mặt trăng lên cao giữa trời mới xử lý xong toàn bộ số thịt lợn rừng. Tất cả mọi người ngồi quây quần trên khu đất trống ăn cơm. Mặc dù hôm nay ăn cơm rất muộn, mọi người đều đói đến mức bụng sắp dán vào lưng rồi, nhưng khuôn mặt ai cũng tươi cười rạng rỡ. Hoắc Lí và thiếu niên vừa ăn vừa nói tình trạng xung quanh hố bẫy hôm nay. Nhìn nơi cư trú đâu đâu cũng treo thịt lợn rừng, mọi người thỏa mãn ăn thịt nướng uống canh, lại nghe Hoắc Lí nói chuyện, Lam Nguyệt cũng mỉm cười ôm Ô Lệ húp canh, dạy Ô Lệ cách dùng đũa.

“Lam nha đầu đúng là một cô gái tốt, có đôi khi tôi cảm thấy cô gái này không phải là phụ nữ mà giống như dũng sĩ ấy”, già Lưu vừa ăn cơm vừa cảm thán với già Sơn.

“Đúng vậy, cuộc sống của chúng ta trước khi cô bé tới như thế nào, hiện tại như thế nào. Đứa nhỏ này đúng là phúc âm của chúng ta.

Chỉ là đàn ông hơi ít, aiz, có vẻ như nha đầu này không thích người đàn ông nào khác ngoài Trát Nhĩ “, già Sơn lẩm bẩm theo.

“Lam, tôi muốn làm đàn ông của cô”, một người thanh niên cầm lông vũ gà rừng đi tới trước mặt Lam Nguyệt, “Tôi cũng thế”, “Tôi cũng muốn làm đàn ông của cô” lại có hai thanh niên không cam chịu yếu thế, lấy lông vũ đi tới trước mặt Lam Nguyệt.

“Lam, bọn họ đều tốt lắm, nhận hết đi”, mấy người phụ nữ ở bên cạnh khuyến khích Lam Nguyệt. Mặt Trát Nhĩ đã đen như đáy nồi.

“À. . . Chuyện này. . . . Tôi có Trát Nhĩ là đủ rồi. . . . Không phải là ghét bỏ gì các anh…. . . Tôi chỉ coi các anh như người thân. . . À. . . . Chuyện này. . . . Tóm lại tôi có Trát Nhĩ là đủ rồi”, Lam Nguyệt ấp úng từ chối xong, xoay người bỏ chạy mất tăm, bỏ lại mấy người đàn ông trái tim đang rỉ máu. Đàn ông ấy mà, chị đây không thể tiếp nhận được, chỉ một Trát Nhĩ còn chưa lo nổi, haizz…

Chương 31: Nấu mỡ

Sáng sớm, Lam Nguyệt lại bắt đầu một ngày bận rộn. Mặc dù hiện tại ở nơi cư trú đã có một lượng thịt hun khói lớn, Trát Nhĩ vẫn dẫn theo đội săn thú lên đường đi săn. Thịt hun khói giữ lại để mùa đông ăn. Thịt tươi săn được về mỗi ngày có thể để hiện tại ăn, thức ăn vào mùa đông quá khan hiếm, có thể dự trữ được bao nhiêu thì cứ dự trữ. Nhờ có lửa mà Lam Nguyệt mang đến, mùa đông năm nay chắc chắn sẽ rất ấm áp. Mỗi thành viên ở nơi cư trú đều biết điều này. Trát Nhĩ để Hoắc Lý và Thạch lại giúp việc vặt cho Lam Nguyệt. Hôm nay hắn được đích thân dẫn đội săn thú đi săn, hắn phân công mấy người đi theo Mộc Sa vào rừng rậm Lạc Vụ xem trong hố bẫy có con mồi hay không, sau đó lại vào rìa rừng Mông Tạp tập trung với bọn họ. Hôm nay đội săn thú của bọn họ muốn đi vào bìa rừng Mông Tạp để đào mấy cái hố bẫy. Trát Nhĩ lại để mấy người lại đào hang núi.

Quay đầu lại vẫy tay với Lam Nguyệt đang đứng ở cửa hang núi, mấy người đàn ông khiêng cây trúc ở phía sau cười cười nói nói. Trong ánh nắng sớm mai, Trát Nhĩ dẫn theo đội ngũ lên đường, hiện tại mỗi người trong đội săn thú đều mang theo ống trúc và với túi da thú, tất cả đều tinh thần bừng bừng phấn chấn.

Sau khi đám người Trát Nhĩ đi rồi, Lam Nguyệt bảo bạn nhỏ Ô Lệ mới sáng sớm đã chạy đến chỗ cô đi tìm mẹ của bé, cha của Ô Lệ còn đang dưỡng thương. Lam Nguyệt bảo hai già đi làm bình đá, tốt nhất là chuẩn bị nhiều một chút, để có thể đựng được nhiều mỡ. Sau khi nói rõ cho hai lão về kích thước của bình đá cần dùng, Lam Nguyệt bảo mấy bạn nhỏ ở lại giúp rửa vại đá, rồi dẫn theo mấy người phụ nữ đến bờ sông rửa mỡ lá. Hoắc Lý và Thạch chịu trách

nhiệm khiêng đồ, còn cô và Tô thì chịu trách nhiệm thái.

Hoắc Lí và Thạch khiêng mỡ lá trở về, Lam Nguyệt với Tô, một người dùng dao xương một người dùng dao găm, thoăn thoắt thái mỡ lá thành từng miếng rồi xếp lên chiếc lá to, rửa rồi lại thái, bận rộn đến tận giữa trưa vẫn chưa thái xong. Tô biết là khi mặt trời lên đến đỉnh đầu thì Lam Nguyệt nhất định phải ăn cơm, bèn ngừng dao, đi thăm Khôn một chút. Lam Nguyệt cầm quả dại đưa cho mấy bạn nhỏ, lại đi đưa nước cho mấy người đào hang núi, xong xuôi mới ngồi xuống ăn trái cây. Mấy người phụ nữ rửa xong trở về, thấy Lam Nguyệt đang gặm trái cây thì cười cười, tìm phiến đá đã rửa sạch rồi lấy dao ra để thái mỡ lá.

Lúc Lam Nguyệt ăn cơm trưa xong thì mấy người phụ nữ đã thái xong rồi, giờ đang người sửa da thú thì sửa da thú, người vá da thú thì vá da thú. Tiểu Mỹ vừa mới mang thai cũng đang ngồi trên tảng đá khâu giày bằng da thú học được từ chỗ Lam Nguyệt. Lam Nguyệt bảo là khâu giày cho đứa bé ở trong bụng, nên Tiểu Mỹ may vá rất hào hứng. Còn có mấy người phụ nữ thì muốn hỗ trợ Lam Nguyệt, mỡ lá nhiều như vậy, chỉ mình Lam Nguyệt thì làm không xuể, mặc dù bọn họ không biết Lam Nguyệt dùng vật này để làm gì nhưng nhất định là có tác dụng, cho nên đều ngồi ở trên chỗ đất trống chờ học tập. Lam Nguyệt ăn xong đã nhìn thấy một đám phụ nữ đang dùng ánh mắt sáng rực đầy mong đợi nhìn cô.

May mà không phải là đàn ông, nếu không chắc mình lại phải bỏ chạy rồi, haizz….

Lam Nguyệt bảo bọn Hoắc Lí với Thạch dựng bếp lửa giống như lần trước nấu canh gà nấu nấm, bắc vại đựng nước đã rửa sạch lên, đun cho đến khi nước cho vại khô hết.

Mấy chiếc vại đựng nước cô đã dùng thành nồi rồi, phải bảo bọn Trát

Nhĩ kiếm thêm mấy tảng đá lớn để làm vại với nồi thôi, còn phải dùng để đựng nước nữa, có thời gian thì đào cái ao nước là tốt nhất, chứ đường tới bờ sông lấy nước thật sự quá xa.

Nghĩ đến chuyện đào ao nước, Lam Nguyệt liền đứng lên quan sát vị trí khu đất trống phía dưới núi đá, cô vừa đi vừa quan sát nền đất xung quanh chỗ đất trống, tính toán khoảng cách đến sông nhỏ. Sau khi tìm được một ví trí, cô liền gọi Hoắc Lý và Thạch tới để đào tại vị trí mà cô chỉ định. Dùng một cành cây vẽ một vòng lớn lên trên mặt đất, sau đó Lam Nguyệt lại dặn hai thiếu niên giữ lại đất đào lên được để đắp mương dẫn nước. Hoắc Lý với Thạch không hỏi một câu mà bắt đầu làm luôn, xem ra mọi người ở nơi cư trú này đều đã quen với việc Lam Nguyệt ra lệnh, bọn họ làm theo mãi rồi cũng thành thói quen. Mà thật ra mọi người đều hiểu, Lam Nguyệt có làm cái gì, cũng là vì muốn cuộc sống của bọn họ có thể tốt hơn thôi.

Bố trí công viêc cho mấy cậu thiếu niên xong, Lam Nguyệt đi tới bên cạnh chiếc nồi đá lớn, nhìn nước trong nồi đã khô hết, lập tức cùng mấy người phụ nữ bỏ mỡ lá vào, bỏ được nửa giỏ thì nồi đá cũng đầy tới nửa. Lam Nguyệt muốn ôm đầu buồn bực, nếu cứ nấu như vậy thì hôm nay chắc chắn không xử lý xong số mỡ kia được, Lam Nguyệt rất bất đắc dĩ nghĩ đến chiếc vại đá lớn nhất trong hang kia, hết cách, ai bảo lại có mỗi hai cái vại đá như vậy. Sau khi nói với già Sơn xong, già Sơn và già Lưu nhanh chóng đổ hết nước ở trong vại đá đi, để cho Lam Nguyệt dùng, mấy người phụ nữ thì nhóm một đống lửa lớn, nhóm xong, già Sơn và già Lưu cũng khiêng vại đá bắc lên trên đó.

“Lam này, mỡ này khó ăn muốn chết, cô nấu thứ đó làm gì, mọi người ở đây đều không ăn đâu, mà giờ cũng có thiếu đồ ăn đâu”, già Sơn khó hiểu nhìn Lam Nguyệt đang nấu mỡ lá, không thể hiểu vì sao Lam Nguyệt lại đột nhiên muốn ăn thứ mỡ vừa ngấy vừa hôi này.

“Không đâu, cháu nấu cái này là để lấy mỡ dùng, không phải nấu để ăn, khi nào nấu xong sẽ nói cho ông biết cách dùng như thế nào”, Lam Nguyệt trả lời già Sơn, nhìn hai già khiêng nồi đá còn có vẻ rất cường tráng, Lam Nguyệt nói ra nghi hoặc bấy lâu của mình.

“Già Sơn, ông bao nhiêu tuổi rồi thế? Cả già Lưu nữa?” Lam Nguyệt muốn biết số tuổi của mấy người già ở viễn cổ bao nhiêu là được tính vào cấp bậc người già.

“Ai dà, hình như có đến hơn bốn mươi mùa tuyết rồi, lão Lưu nhỏ tuổi hơn ta một chút, cũng tới bốn mươi mùa tuyết rồi, già rồi, chẳng biết còn sống được qua bao nhiêu mùa tuyết nữa”, già Sơn cảm khái.

Lam Nguyệt không khỏi chấn động: 40 tuổi đã là người già rồi, tuổi thọ của người hiện đại cũng phải đến trăm tuổi, như vậy tức là người viễn cổ đến khoảng 50 tuổi sẽ chết, trong đó chưa kể đến thiên tai, bệnh tật các kiểu, phụ nữ lại càng khó sống, số người chết lúc sinh con rất nhiều, lại nghĩ đến đàn ông ở hiện đại, 40 tuổi vẫn là độ tuổi tráng niên, vẫn không ngừng tìm những cô em tiểu tam trẻ trung trắng trẻo.

“Sau này sẽ tốt hơn, già Sơn nhất định còn ở bên cạnh bọn cháu rất lâu, ” Lam Nguyệt an ủi già Sơn, một người chỉ quen trưng ra khuôn mặt đơ như cô, thật sự không quen nói những câu êm tai, có tấm lòng là được rồi.

“Ừ, già Sơn còn phải chờ đứa bé của Lam nha đầu cô nữa chứ, ta còn khỏe lắm”, già Sơn cười vui vẻ nói, còn quỷ dị nhìn chằm chằm vào bụng của Lam Nguyệt, khiến Lam Nguyệt sợ quá phải tránh đi xem mỡ nấu như thế nào rồi, bỏ lại già Lưu đang ở phía sau cười ha ha.

Nấu mỡ lá đến nửa buổi chiều thì xong, trong lúc đó Lam Nguyệt còn bảo mấy người phụ nữ đem tất cả nồi đá nấu cơm tới để nấu mỡ mới có thể xong được. Lam Nguyệt lấy ống trúc vót thành mấy cái muỗng, nói là muỗng nhưng không giống lắm, ngược lại giống với đồ dùng để khuẩy xì dầu hoặc khuấy rượu ở hiện đại hơn, chỉ là cái Lam Nguyệt làm khá ngắn, phần đầu ống trúc thì cô gọt bớt đi, phần dưới thì cô gọt cho giống hình một nửa chiếc chén, giữ lại một đoạn trúc để làm chuôi, chiếc muỗng thời nguyên thủy đơn giản nhất đã hoàn thành. Lam Nguyệt dùng muỗng múc nước mỡ vào bình đá mà Sơn và mấy bạn nhỏ làm, để nguội. Nước mỡ quá nhiều, bình đá không thể đựng hết, không còn cách nào khác, Lam Nguyệt bảo mấy người phụ nữ đợi nước mỡ nguội thì cho vào trong mấy ống trúc, cô sợ mỡ nóng sẽ làm hỏng ống trúc.

Chương 32: Bước đầu hình thành nuôi trồng

Trát Nhĩ dẫn đội săn thú trở về vừa lúc nhìn thấy Lam Nguyệt đang chỉ huy hai già cùng mấy bạn nhỏ chuyển mấy vại mỡ, lại nhìn hai thiếu niên ở bên kia đào ao nước đã bỏ công cụ trong tay xuống nhìn về phía đội săn thú, Trát Nhĩ chạy đến phía sau Lam Nguyệt, ôm lấy Lam Nguyệt, hôn lên mái tóc cô.

“Ấy. . . Trát Nhĩ. . . Về rồi sao. . . Buông ra. . . Gì mà nhiệt tình thế”

Lam Nguyệt nhìn mấy người đàn ông trong đội săn thú đang ở phía sau cười ha hả nhìn bọn cô, tức khắc không còn bình tĩnh được nữa.

“Lam Lam, cho”

Lam Nguyệt còn tưởng rằng Trát Nhĩ sẽ lại cho cô một bó to hoa cỏ gì đó, gần đây Trát Nhĩ hễ đi ra ngoài là sẽ hái hoa cỏ về cho Lam Nguyệt hun hang núi, ai ngờ Trát Nhĩ lại đưa tay vào trong túi da thú ở sau lưng, móc ra mấy quả trứng cho cô.

“Ý. . . Trát Nhĩ. . Đây là trứng gì thế?”

Lam Nguyệt vui mừng nhìn Trát Nhĩ, đây là quả trứng đầu tiên cô nhìn thấy kể từ khi đến viễn cổ.

“Gà rừng, tìm được ở trên cây, tôi nghĩ có thể em thích ăn” Trát Nhĩ đăm đăm nhìn Lam Nguyệt nói, đưa túi da thú sau lưng cho Lam Nguyệt, bên trong đầy một túi trứng, có tới 30 quả.

“Trứng ăn ngon lắm, đi rửa mặt đi, tôi đi làm cơm tối, tối nay sẽ làm món trứng cho anh ăn”

Lam Nguyệt vui vẻ ngồi đếm trứng, không có quả nào bị vỡ, xem ra vỏ trứng rất dày, trứng là thực phẩm rất giàu dinh dưỡng, Trát Nhĩ đúng là đã mang về đồ tốt rồi. Đến khi cô quay đầu lại thì thấy những người đàn ông phía sau người nào cũng cầm mấy quả trứng: Hả. . . Bọn Trát Nhĩ bê hết cả ổ trứng gà rừng về sao? Sao lại nhiều như vậy, không thể, giống gà có móng ở trên cánh vẫn chưa tiến hóa thành gà rừng ở hiện đại, vẫn làm tổ ở trên cây, xem ra gà rừng này đẻ rất nhiều trứng.

Lam Nguyệt làm cơm tối trên nồi đá đặt tại cửa, tất cả phụ nữ đều tập trung ở đây, đương nhiên là để học cách làm món trứng như thế nào. Mấy đứa bé ngồi xổm ở bên cạnh, ngay cả Tiểu Mỹ cũng xoa bụng đi tới. Lam Nguyệt bảo Tiểu Mỹ ngồi lên tảng đá, rồi cô lấy toàn bộ trứng ra, đánh vào ba chiếc bát đá, dùng đũa khuấy đều 2 bát trong đó, lại đem cải thìa đã rửa sạch thái nhỏ rồi cho vào chiếc bát cuối cùng, đầy quá lại chia thành hai bát. Nồi đá ở trên bếp đã khô, cô rót mỡ lợn trong ống trúc vào nồi, đợi mỡ nóng thì đổ trứng trộn rau vào tỏng nồi, “Xèo xèo” mùi thơm trứng chiên tràn ngập ra, mấy đứa bé không ngừng nuốt nước miếng nhìn chằm chằm Lam Nguyệt. Lam Nguyệt nhìn dáng vẻ thèm thuồng của mấy bạn nhỏ, dùng miếng trúc lật trứng chiên mấy lượt cho chín, lấy lá cây để đựng rồi chia cho mấy đứa bé, trong đầu lại nghĩ phải bảo Trát Nhĩ vót cho mấy cái xẻng xúc với thìa gỗ mới được.

“Lam, trứng ăn ngon quá”, bạn nhỏ Ô Lệ vừa ăn vừa nói với Lam Nguyệt.

“Lam, bọn tôi quay về làm đây”, Tô gật đầu với Lam Nguyệt, dẫn Ô Lệ về nấu cơm, mấy người phụ nữ khác cũng dắt con đến chào Lam

Nguyệt rồi về, còn Tiểu Mỹ thì được chồng mình bế về.

Lam Nguyệt nấu xong số trứng còn dư lại thì Trát Nhĩ cũng về tới nơi. Lam Nguyệt bảo hắn đi gọi già Sơn đến ăn cơm, rồi cho canh cá vừa nấu xong từ trên bếp xuống đặt lên tảng đá đã được Trát Nhĩ mài phẳng, lại cho tóp mỡ vào một bát đá. Lúc Lam Nguyệt bắt đầu làm thịt nước thì thấy Trát Nhĩ cùng già Sơn, phía sau còn có Mộc Sa đi tới, Lam Nguyệt giật giật khóe miệng: lại tới ăn chực, sớm tìm người phụ nữ nào mà chung sống đi chứ, thật là.

“Lam nha đầu, thì ra mỡ béo này được dùng như vậy, cô bé này đúng là không có cái gì là không biết!”

Già Sơn vừa ăn cơm vừa nói chuyện với Lam Nguyệt, nhìn tóp mỡ với trứng chiên, già Sơn vùi đầu vào ăn đến quên trời đất, Mộc Sa cũng im lặng cắn một miếng trứng trộn rau húp một ngụm canh cá.

Nếu có Tiểu Tử ở đây, những món cậu ấy nấu sẽ khiến mấy người muốn nuốt luôn cả lưỡi, haizz. . . . Tiểu Tử. . . .

Lam Nguyệt than thở xong, cũng không nói gì, gắp món trứng trộn rau cho Trát Nhĩ, cúi đầu ăn canh. Già Sơn đã quen với một Lam Nguyệt mặt đơ, hỏi mười câu thì có tới chín câu không trả lời, không quan tâm mà ăn tóp mỡ, gặm trứng chiên.

“Lam nha đầu, hôm nay cô bảo Hoắc Lý đào hố để làm gì thế? Ngày mai bảo thêm mấy thanh niên ở lại đào giúp nữa”.

Cơm nước xong, Trát Nhĩ đi dọn dẹp bát đũa, Lam Nguyệt từ lúc tới viễn cổ mới chỉ thu dọn một lần, còn lại đều là Trát Nhĩ làm, cô cũng quen với việc này rồi. Mộc Sa đi giúp đỡ Trát Nhĩ. Già Sơn cùng cô ngồi ở cửa hang nói chuyện phiếm.

“Để chứa nước, cũng giống như vại đá đựng nước, lấy nước ở xa”, Lam Nguyệt luôn nói rất ngắn gọn, trừ những lúc nói với Trát Nhĩ.

“Ừ, cái này hay, ngày mai bảo mấy thanh niên tới đào, đào sâu bao nhiêu thì cô cứ bảo.”

“Vâng, già Sơn này, đào ao rồi thì có thể nuôi cá”, Lam Nguyệt nói ý tưởng của mình cho già Sơn.

“Ồ, ý hay đấy, ta phải đi nói chuyện này cho mọi người mới được, chuyện tốt mà”, già Sơn hăm hở rời đi, Lam Nguyệt lắc đầu, Mộc Sa gật đầu với Lam Nguyệt rồi cũng đi, Lam Nguyệt nhướng mày.

Chương 33: Buổi hẹn

Lam Nguyệt chỉ huy mấy thanh niên đào ao nước, lại phân ra mấy người đi đào mương dẫn nước, đổ bùn đất đào ao lên bên cạnh mương dẫn nước, còn mấy đứa bé thì được Lam Nguyệt phân công đi tìm rau dại mỗi ngày. Hôm nay nhóm phụ nữ không đi đào măng bắt cá, Lam Nguyệt phân công họ đi nhặt những cục đá nhỏ. Ao nước phải đào mất hai ngày mới xong, Lam Nguyệt lại chỉ huy nhóm thanh niên lấy đống đá nhỏ rải xuống đáy ao, trải kín một lớp xong thì bảo mấy người phụ nữ ngừng nhặt đá, rồi bảo nhóm thanh niên khuân những tảng đá lớn kê ở xung quanh ao nước. Kê đá xong rồi, cô lại bảo nhóm thanh niên ra bờ sông dẫn nước, mấy người phụ nữ thì đi hái nấm và đào măng. Nhìn nước trong ao đã đầy được một phần ba, Lam Nguyệt liền bảo mấy người thanh niên tiếp tục dẫn nước, còn bản thân thì dẫn mấy người khác đi bắt cá. Lam Nguyệt nói cô muốn cá còn sống, liền lập tức nhìn thấy cảnh tượng, một người mò cá ở trong sông, mò được thì một người khác liền cầm lấy chạy tới ao nước ném vào đó, bên cạnh lại có người đưa túi lưới lên cho người ở trong sông tiếp tục mò. Lam Nguyệt kiểm tra thấy mực nước được hơn một nửa rồi thì bảo bọn họ dừng lại.

Lam Nguyệt giẫm lên một hòn đá lớn để đo lớp đất dưới đáy ao, không thấm nhiều, sau này chỉ cần chú ý khi nào mực nước giảm xuống thì đổ thêm vào là được. Nước ở sông nhỏ chảy không ngừng, Lam Nguyệt tới đây đã lâu như vậy nhưng chưa từng thấy mực nước trong sông hạ xuống, đoán chừng nước sông là không có khả năng cạn được, nước cần dùng sẽ không bị thiếu. Lam Nguyệt nhìn cá ở trong ao, không biết có nuôi sống được không. Thời đại này còn chưa thấy có giun, ít nhất là cô vẫn chưa tìm ra, trong bụi cỏ có mấy loại sâu sau này bố trí cho bọn nhỏ mỗi ngày tìm một ít để

ném cho cá ăn, nuôi không được thì bắt lên để ăn, dù sao ở trong sông vẫn còn nhiều. Lam Nguyệt nghĩ kỹ xong liền đi lên.

“Lam Lam. . .”

Trát Nhĩ mang theo đội săn thú trở lại, Lam Nguyệt tiến lên đón, ôm hoa cùng với trứng gà Trát Nhĩ mang về rồi quay lại hang núi để chuẩn bị cơm tối, mấy người đàn ông trong đội săn thú thì vây quanh ao nước để nhìn ngắm, mọi người đều tấm tắc khen ngợi.

Hôm nay Trát Nhĩ nấu cơm, thế là Lam Nguyệt được rảnh rỗi vui vẻ, từ sau khi cô tới núi đá thì đã hình thành thói quen chỉ mình cô với Trát Nhĩ ăn cơm với nhau, mọi người ở núi đá đã quen với việc này rồi. Ai ở đây cũng đều biết Lam Nguyệt là người ít nói, thích sạch sẽ, mặt đơ, thích sống một mình, cũng biết cô chỉ có thể tiếp nhận được Trát Nhĩ, nhiều người độc thân đã buông tha việc tỏ tình cùng với Lam Nguyệt rồi, thỉnh thoảng có gặp mặt thì chỉ trêu chọc một chút thôi. Nhưng vẫn còn một số quyết tâm không bỏ cuộc, trong đó có Mộc Sa. Bọn họ cũng biết Lam Nguyệt không giống với những người phụ nữ ở nơi cư trú, trắng nõn, xinh đẹp, lại biết rất nhiều thứ, rất khó theo đuổi, nhưng vẫn cố theo đuổi. Đối với tình huống như vậy Trát Nhĩ rất rõ ràng, nhưng hắn không nói gì cả, chỉ là buổi tối đều ôm Lam Nguyệt thật chặt. Tất cả những thứ này Lam Nguyệt cũng đều để ở trong mắt, cô bây giờ chỉ cần Trát Nhĩ có ở đây thì đều ở bên cạnh hắn, để hắn có thể được an tâm.

Ăn xong cơm tối xong, khi ánh trăng rải lên trên núi đá, Lam Nguyệt kéo Trát Nhĩ đi tản bộ, nói là ăn quá no nên muốn đi tiêu thực, già Sơn xua xua tay với bọn họ rồi đi về.

Khà khà, rủ nhau ra ngoài hẹn hò chứ gì, ánh trăng đẹp như vậy, già Sơn ta thức thời lắm đấy.

Kéo bàn tay to của Trát Nhĩ dọc theo ao nước đi về phía bờ sông, Lam Nguyệt ngẩng đầu nhìn sườn mặt của Trát Nhĩ. Dưới ánh trăng mông lung, khuôn mặt cương nghị của Trát Nhĩ có chút căng thẳng, Lam Nguyệt nhéo nhéo tay Trát Nhĩ: “Trát Nhĩ, không thích đi dạo sao?”

“Không, đi dạo với Lam Lam tôi rất vui” Lam Nguyệt đã hiểu: Trát Nhĩ đang xấu hổ.

“Trát Nhĩ, cha mẹ anh là người như thế nào?” Lam Nguyệt chuyển đề tài câu chuyện theo hướng khác, nếu không thì Trát Nhĩ còn xấu hổ tới khi nào đây, cô còn chưa thẹn thùng mà

Trát Nhĩ thu lại vẻ căng thẳng, chầm chậm nói: “Tôi chưa từng gặp mẹ, nghe Sơn nói, mẹ rất đẹp, là người phụ nữ xinh đẹp nhất ở nơi cư trú, lúc mẹ mang thai tôi là lúc Sơn tỏ tình với mẹ, mẹ nói chờ sinh tôi ra sẽ nhận lời Sơn “

“Ồ, Sơn từng theo đuổi mẹ anh sao? Chưa nghe ông ấy nói bao giờ, vậy tại sao Sơn lại không có con?” lòng hiếu kỳ của Lam Nguyệt trỗi dậy.

“Mẹ sinh tôi xong liền mất, trước lúc mất đã nói với Sơn là cho tôi làm con ông ấy”

“Ồ, vậy tại sao anh không gọi Sơn là cha?”

“Lúc ấy cha vẫn còn sống, Sơn nói với cha rằng tôi là con của bọn họ, cha cũng đồng ý. Sau khi mẹ ta chết, cha thường xuyên vắng nhà, rất ít khi ở lại, tôi với Tô đều do Sơn một tay nuôi lớn. Sau đó, cha trở lại nói với Sơn rằng ở bên ngoài đã đi qua rất nhiều nơi, Sơn cũng đi theo một lần, một chuyến này đi mất một mùa tuyết, tới mùa tuyết thứ hai mới trở về “

“Hóa ra cha chồng còn là một nhà thám hiểm nữa”, Lam Nguyệt nói bằng tiếng hiện đại, Trát Nhĩ nghe không hiểu, Lam Nguyệt vẫy tay, “Không có gì, anh nói tiếp đi”

“Sau đó xảy ra động đất, làm chết rất nhiều người, cha cùng với Sơn dẫn mọi người di chuyển về phía núi đá, khi đi qua rừng rậm Mông Tạp cũng chết rất nhiều người. Sau khi đến núi đá để an cư, trong lúc đi săn tại rừng rậm Mông Tạp đã làm quấy nhiễu tới nơi ở của hổ răng kiếm. Có một ngày, sau khi đi săn thú ở bên ngoài về xong, hổ răng kiếm đã theo mùi đi tới núi đá, cha cùng những người đàn ông khác cầm vũ khí chống cự, bị hổ răng kiếm ăn thịt, Sơn với Lưu mang theo phụ nữ và trẻ nhỏ núp ở sâu trong hang núi mới tránh được “

Trát Nhĩ nói tới đây thì dừng lại, vẻ mặt ảm đạm, Lam Nguyệt ôm cổ Trát Nhĩ, “Trát Nhĩ, còn có tôi”, Lam Nguyệt dùng lời của Trát Nhĩ đã từng nói với mình để an ủi Trát Nhĩ, cô gái này thật sự khiến người khác không còn gì để nói.

Trát Nhĩ điều chỉnh lại sắc mặt, nhìn Lam Nguyệt chủ động ôm mình liền đưa tay ôm Lam Nguyệt vào trong ngực, ngồi xuống ở bờ sông

“Ừ, tôi rất vui vẻ khi có Lam Nguyệt ở bên cạnh, rừng rậm Mông Tạp đã đem đến cho tôi người quan trọng nhất cuộc đời, là chuyện vui vẻ nhất của đôi từ trước tới nay”

“À. . . Trát Nhĩ. . . anh bao nhiêu tuổi rồi”, Lam Nguyệt nghe hắn nói như vậy, lại hỏi một câu rất sát phong cảnh.

“Mười tám mùa tuyết rồi, Lam Lam, tôi đã là người trưởng thành qua nhiều mùa tuyết rồi “, Trát Nhĩ rất tự tin mà an ủi Lam Nguyệt.

“Cái gì…Mới mười tám…Chị đây đã hai lăm rồi…Mẹ nó…Mình đang gặm cỏ non, lại còn là loại đặc biệt non nữa” Lam Nguyệt hoàn toàn mất bình tĩnh, nói ra một tràng tiếng Trung.

“Lam Lam, làm sao thế? Tôi thật sự đã trưởng thành rồi”, Trát Nhĩ không hiểu gì, vội vàng xoa dịu.

Chương 34: Tình yêu chị em!!!

Từ sau buổi hẹn ở bờ sông trở về tới nay đã nửa tháng rồi, Lam Nguyệt rất ít để ý tới Trát Nhĩ, buổi tối cũng không cho Trát Nhĩ đến gần mình. Trát Nhĩ nóng lòng muốn nhích lại gần cũng không được, Lam Nguyệt chỉ cần liếc mắt một cái, Trát Nhĩ liền lập tức nghiêm chỉnh không dám đậy. Mặc dù mỗi sáng thức dậy vẫn nằm trong ngực của Trát Nhĩ, Lam Nguyệt liền biết buổi tối sau khi ngủ lại bị Trát Nhĩ ôm, nhưng cô vẫn tiếp tục không để ý tới Trát Nhĩ. Từ khi biết được tuổi của Trát Nhĩ, cô vẫn trở lại như thường được phục lại được.

Trong khoảng thời gian này, Mộc Sa hầu như là dành toàn bộ thời gian ở lại nơi cư trú giúp đỡ Lam Nguyệt. Mộc Sa lớn hơn Trát Nhĩ hai mùa tuyết, tức là mới hai mươi tuổi, đối với Lam Nguyệt mà nói thì vẫn chỉ là một cậu em trai, nhưng Mộc Sa lại không nghĩ như vậy, ai bảo Lam Nguyệt vừa thấp lại còn trắng nõn, nhìn thế nào cũng thấy là chưa trưởng thành. Lam Nguyệt vẫn xoắn xuýt vấn đề cô đã rất già.

Sáng sớm, Trát Nhĩ nói với Lam Nguyệt là muốn đi ra ngoài mấy ngày. Lam Nguyệt khoát tay không để ý tới, cũng không hỏi tại sao lại muốn đi, đi bao nhiêu ngày, hay đi như thế nào. Trát Nhĩ đen mặt lên đường. Mấy đồng bạn đi cùng đều quay đầu lại nhìn Lam Nguyệt đang đứng ở cửa hàng, nhưng không dám hỏi, Thạch cũng tận lực trốn vào trong đám người, không dám chọc tới Trát Nhĩ dạo gần đây đang rất u ám.

Sau khi Trát Nhĩ đi, Lam Nguyệt nhìn lên trời, chẳng bao lâu nữa là tới mùa đông rồi, nước sông lạnh lẽo không thể dùng nổi, cô nhất

định phải dùng nước nóng để tắm rửa. Tính toán thì thời kỳ dì cả cũng sắp tới rồi, băng vệ sinh cô mang theo đã dùng hết, cô chỉ có thể dùng tro cỏ cây để thay thế. Nhớ lại lúc dì cả của Tô tới, cô còn đi theo Tô để quan sát xem cô ấy làm như thế nào. Tô dùng lá cây lớn để lau, cứ ra lại lau, buổi tối thì nằm trên tấm lót da thú ngủ, Lam Nguyệt ở bên ngoài nhìn mà không khỏi choáng váng.

Lam Nguyệt nhìn băng vệ sinh trên tay mấy ngày hôm trước đã dùng xong chỉ còn lại bốn miếng, vẫy tay gọi bé mập Ô Lệ ngày ngày theo đuôi cô tới, bảo cô bé gói giúp cô một ít tro cây cỏ, lấy xong thì bỏ vào trong ống trúc lớn đặt phía sau ống trúc đựng hoa, nhân tiện dạy cho bé mập Ô Lệ về kiến thức vệ sinh cô bé, cái này phải giáo dục từ sớm mới được.

“Lam, muốn làm cái gì thế?” Mộc Sa đi tới, gần đây đều là hắn và Hoắc Lí giúp Lam Nguyệt làm việc vặt. Mộc Sa thấy Trát Nhĩ đi rồi liền tới tìm Lam Nguyệt luôn.

“Ừ, khiêng một vại đá lớn đi đun nước, đừng có đun quá nóng, xong thì đi làm cái xẻng xúc với cái thìa “

Lam Nguyệt không ngẩng đầu phân công, dạy Ô Lệ cách dùng da thú để làm băng vệ sinh, Mộc Sa nghe xong thì khiêng vại đá ở cửa hang đi ra ngoài.

“Lam, cái này để cho mẹ dùng ạ, sau này em cũng sẽ dùng phải không”, Ô Lệ ngọt ngào nói với Lam Nguyệt.

“Ừ, Ô Lệ có thể giúp mẹ rất nhiều chuyện, là cô bé rất hiểu chuyện”. Khích lệ trẻ nhỏ là điều rất cần thiết.

“Lam, không thích Trát Nhĩ sao?” bé mập Ô Lệ chuyển đề tài tới chuyện gần đây nhất.

“Trẻ con không nên hỏi nhiều mấy chuyện như thế này”. Bản thân Lam Nguyệt còn chưa rõ ràng nên cũng không muốn nhắc tới chuyện này, chỉ nói cho có lệ với Ô Lệ.

“Lam, đã ăn sáng chưa? Cho cô cái này này, chưa ăn thì ăn một chút đi”. Tô cùng mấy người phụ nữ cầm da thú và kim xương tới, trên tay Tô còn bưng một cái bát, bên trong chính là món canh trứng. Lam Nguyệt nhận lấy rồi đặt lên bàn đá ở trong hang.

“Mẹ, cái này làm cho mẹ này, Lam nói là dùng khi kinh nguyệt đến”. Bé mập Ô Lệ chạy ào tới trước mặt Tô để khoe khoang.

Sau khi được Lam Nguyệt nói cho cách dùng băng vệ sinh như thế nào, mấy người phụ nữ liền bắt tay vào cắt da thú làm băng vệ sinh. Lam Nguyệt buông quần áo còn chưa làm xong xuống, nhìn trên chiếc giá treo bằng trúc có ba bộ của Trát Nhĩ, hai bộ của cô, thêm một bộ đang làm dở trên tay nữa là Trát Nhĩ có bốn bộ, tạm đủ cho mùa đông dùng. Quần áo cô làm rất xấu, áo của Trát Nhĩ đều không có tay, còn tay áo của cô thì phồng lên rất nhiều. Trát Nhĩ còn đỡ, lông trên người còn chưa biến mất, có tay áo hay không cũng không sao, còn của cô thì kiểu gì cũng phải may thêm tay áo, mặc dù hơi xấu một chút. Ngoài ra cô cũng khâu xong ba đôi giày, có hai đôi là làm cho Trát Nhĩ, hắn không quen đeo giày, những lúc đi săn thường tháo ra đeo ở bên người, chỉ khi ở nơi cư trú mới đeo, không lãng phí được. Quần thì trừ cô dùng quần dài ra, của Trát Nhĩ đều là quần cộc, có làm quần dài cho hắn cũng đều bị xé thành quần cộc, nói là như vậy cho tiện. Điều này khiến Lam Nguyệt không khỏi cảm thán thân thể của người viễn cổ đúng là có khả năng chống rét tốt.

Mộc Sa đã đun nước xong, khiêng vào trong hang, cầm dao xương rồi gọi Hoắc Lí đi làm xẻng xúc với thìa, chiếu theo lời Lam Nguyệt nói với Trát Nhĩ để đi làm. Lam Nguyệt giải thích cho Tô và những

người phụ nữ khác xong thì đi vào trong hang, hạ màn cửa bằng da thú xuống rồi đi tắm rửa, bọn Tô thì ngồi ngoài cửa hang làm băng vệ sinh.

“Tô, hay cô đi hỏi một chút xem sao, bọn tôi đều không biết nên hỏi như thế nào”

Giọng một người phụ nữ trong đó truyền đến.

“Ừm, để tôi đi hỏi, không biết Trát Nhĩ đã làm sai cái gì, khiến Lam tức giận “, giọng nói của Tô cũng truyền tới

“Mẹ, Lam không cho con hỏi”, xem ra nhiệm vụ của gián điệp nhí Ô Lệ đã thất bại.

Lam Nguyệt nghe ra hôm nay bọn họ muốn hỏi cô với Trát Nhĩ đã xảy ra chuyện gì, haiz, biết giải thích như thế nào đây, đột nhiên chàng trai mà các cô thích nhỏ hơn các cô nhiều tuổi như vậy, cái mặt già này thật sự không gặm nổi cỏ non, các cô sao hiểu được cái cảm giác ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão chứ. Lam Nguyệt ngồi ở trong vại nước nóng cực kỳ bi phẫn.

“Tô, không có chuyện gì, tôi với Trát Nhĩ có chút vấn đề phải suy nghĩ lại, không phải lo đâu”. Lam Nguyệt mặc quần áo vào đi ra ngoài nói, Tô rất quan tâm đến cậu em trai Trát Nhĩ, cô vẫn nên nói một chút.

“Ừ, Lam, Trát Nhĩ mãi không có phụ nữ, vất vả lắm mới tìm được cô. Tôi thấy vui thay cho cậu ấy, người phụ nữ của cậu ấy là người xinh đẹp nhất, thông minh nhất. Nếu cậu ấy có gì không tốt thì cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp cô”. Tô nghiêm túc nhìn Lam Nguyệt.

“Ừ” Lam Nguyệt đáp, Tô càng làm như thế càng khiến cảm giác tội lỗi

trong cô nhiều hơn, chung quy vẫn là cảm giác tàn phá một mầm non, cho dù mầm non này được đưa tới tận cửa.

“Ôi, Lam nghĩ kỹ rồi mà vẫn chưa tha thứ cho Trát Nhĩ sao, dạo gần đây mấy thanh niên đều bị Trát Nhĩ dọa cho chết khiếp rồi, ha ha”. Mấy người phụ nữ khác thấy như vậy lại nói cười râm ran.

Lam Nguyệt nhìn những người viễn cổ chất phác này, vẻ mặt nhu hòa đi rất nhiều, cũng cầm quần áo chưa làm xong lên, ngồi nghe bọn họ nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại đáp một vài câu.

Chương 35: Nói chuyện với Mộc Sa

Lúc xế chiều trời đổ mưa, đến tối vẫn còn mưa. Ăn cơm tối xong, Lam Nguyệt đi ra nhìn một chút, mưa không lớn lắm, lại nghĩ không biết bọn Trát Nhĩ có bị mưa ướt không, có tìm được chỗ nào tránh mưa không, trong lúc đang lo lắng thì ở bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

“Lam, đã ăn xong chưa? Tôi mang đồ tới”. Mộc Sa ở ngoài cửa nói vọng vào

Lam Nguyệt khoác da thú lên, mở cửa trúc ra, nhìn thấy Mộc Sa trên tay cầm hoa cỏ, cả người nước nhỏ giọt, bèn nghiêng người để cho hắn đi vào. Cô lấy một miếng da thú đưa cho hắn lau, lại bưng cơm còn dư lại ra hỏi xem hắn có ăn không, Mộc Sa bảo đã ăn rồi thì lại bưng quay vào, chờ Mộc Sa lau khô nước xong thì Lam Nguyệt nhận lấy bó hoa, cau mày suy tư .

“Không cần phải đi làm những chuyện này đâu”. Lam Nguyệt cầm lấy bó hoa nói với Mộc Sa, đôi mắt Mộc Sa trở nên ảm đạm.

“Trát Nhĩ không có ở đây, tôi lại không có việc gì, tất nhiên là nên qua giúp, cô là phụ nữ mà.”

“Mộc Sa. . Cậu. .”

“Oa, hoa đẹp quá”, Lam Nguyệt còn chưa nói hết, bé mập Ô Lệ đã chạy vọt vào cắt ngang lời nói của cô, đôi mắt thích thú nhìn bó hoa trên tay Lam Nguyệt.

“Ô Lệ, hoa này cho cháu, mang về trang trí cho đẹp, muộn một chút hãy qua đây nhé, cô có chuyện cần nói với Mộc Sa”. Hôm nay Lam Nguyệt đã nói qua với Tô, để cho Ô Lệ đến ngủ cùng với cô, Ô Lệ háo hức vừa ăn cơm xong đã chạy tới đây. Lam Nguyệt bảo Ô Lệ quay về, lại bảo Mộc Sa ngồi xuống. Mộc Sa nhìn dáng vẻ của Lam Nguyệt dường như là có chuyện muốn nói với hắn, liền ngồi xuống, chờ nghe Lam Nguyệt xem nói như thế nào, đúng lúc Trát Nhĩn gần đây không có ở nhà.

“Mộc Sa, tôi…” Một lần nữa còn chưa nói xong, Mộc Sa đã cắt ngang lời Lam Nguyệt.

“Lam, cô và Trát Nhĩ có chuyện gì vậy? Là cậu ấy không tốt sao? Trát Nhĩ rất tốt, cô đừng giận hắn nữa”, Mộc Sa vừa nghe Lam Nguyệt mở miệng đã đoán được lời Lam Nguyệt muốn nói, hắn liền hỏi luôn chuyện Trát Nhĩ, hắn cảm giác được Lam Nguyệt sẽ cự tuyệt hắn.

“Hả. . . Tôi với Trát Nhĩ là có chút vấn đề. Mộc Sa, tìm phụ nữ đi”, Lam Nguyệt thấy hơi nhức đầu.

“Không cần, tôi chờ Lam chấp nhận tôi, tôi biết Lam còn chưa thích tôi, tôi sẽ chờ, Lam xứng đáng để tôi chờ đợi.” Mộc Sa lắc đầu, trực tiếp biểu lộ, không để cho Lam Nguyệt có cơ hội từ chối.

“Cái này không phải là vấn đề chờ đợi, ở chỗ bọn tôi, một người phụ nữ chỉ kết hôn với một người đàn ông thôi. Tôi không thể chấp nhận được việc chung sống với hai người đàn ông trở nên, không phải là tôi không thích cậu, mà là tôi chỉ coi cậu như em trai, em trai giống như Khôn với Hoắc Lí vậy, cậu là Hoắc Lí”. Lam Nguyệt cố gắng giải thích cho Mộc Sa

“A, Lam, cô còn nhỏ như vậy, sao tôi có thể là Hoắc Lí được, cô là Hoắc Lí mới đúng” Mộc Sa cười ha ha nhìn Lam Nguyệt.

Mẹ nó, cậu mới là Hoắc Lí, cậu mới còn nhỏ. Lam Nguyệt đen mặt, “Tôi lớn tuổi hơn cậu, thật đấy”

“À. . Cô vì cái này mà tức giận với Trát Nhĩ sao?” Mộc Sa nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lam Nguyệt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cũng hiểu được gần đây Lam Nguyệt đang tức giận cái gì.

“Tôi với Trát Nhĩ là vấn đề khác, tôi đang nói vấn đề này” Lam Nguyệt sắp hết kiên nhẫn rồi.

“Không sao, tôi lớn tuổi hơn Trát Nhĩ, cô có thể lấy tôi, tôi và Trát Nhĩ sẽ cùng chăm sóc cô”. Mộc Sa trực tiếp tỏ tình luôn, chính là không muốn nghe lời từ chối của Lam Nguyệt.

Mẹ nó, lúc này đã không thể nói rõ ràng được rồi, mẹ nó, lấy cái đầu cậu ấy. Lam Nguyệt buồn bực muốn chết

“Nói chung là tôi không thể nhận lời cậu, tôi thích cậu với tôi thích Trát Nhĩ không giống nhau, tôi không thể cho cậu cái loại thích như với Trát Nhĩ kia, cho nên, cậu nên đi tìm phụ nữ đi “

“Lam, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu, Trát Nhĩ chẳng qua là gặp cô sớm hơn thôi, tôi cũng có thể cho cô tất cả những gì của tôi, tôi sẽ không làm chuyện gì ảnh hưởng không tốt tới cô và Trát Nhĩ, tôi sẽ nhận được cái loại thích đó của cô”, Mộc Sa nói xong thì đi ra khỏi hang, để lại Lam Nguyệt còn đang trợn mắt há mồm.

Mẹ nó, đây là loài người sao? Mẹ nó, chị đây đã nói trắng ra là không thể chấp nhận được quan hệ tay ba rồi, cậu còn nói sẽ không gây ra ảnh hưởng gì, cậu con mẹ nó đứng đó đã là ảnh hưởng rồi đấy.

Lam Nguyệt bị Mộc Sa chọc tức đến mặt mũi tối sầm, mặc kệ, sau này tìm cơ hội nhét phụ nữ cho cậu ta là xong. Nghĩ thông suốt xong, Lam Nguyệt đi đón Ô Lệ rồi

“Lam, sao lại không nhận lời Mộc Sa ạ, mẹ với Sơn nói là đàn ông của Lam quá ít, chỉ có mỗi một Trát Nhĩ thôi”, bé mập Ô Lệ còn tưởng là khuya hôm nay Lam Nguyệt sẽ ở cùng Mộc Sa, thấy Lam Nguyệt tới đón liền không nhịn được hỏi

Nhóc con lớn sớm này, Lam Nguyệt đen mặt, gõ vào trán Ô Lệ một cái rồi nói: “Ô Lệ còn nhỏ, không nên hỏi nhiều, sau này lớn sẽ biết “

Đẩy nhóc con tò mò vào, tắm rửa sạch sẽ cho cô bé rồi ôm lên giường, một lớn một nhỏ nằm trên giường trò chuyện những chuyện thú vị ở nơi cư trú, rồi từ từ ngủ thiếp đi. Ngoài cửa mưa vẫn đang rơi, bên trong lại là một khung cảnh ấm áp, chỉ là trong giấc mộng Lam Nguyệt không còn sờ thấy một lồng ngực ấm áp nữa.

Chương 36: Kẻ trộm ở nguyên thủy

Tiếng ồn ào truyền tới từ bên ngoài đánh thức Lam Nguyệt, cô phủ chăn da hổ cho Ô Lệ, mặc quần áo vào chuẩn bị đi ra ngoài xem đang ầm ĩ chuyện gì.

“Chia ra tìm” giọng nói của Mộc Sa từ cửa truyền tới, Lam Nguyệt kinh ngạc, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

“Bắt được rồi, bắt được rồi” giọng nói của cậu nhóc Hoắc Lí truyền đến

Lam Nguyệt nhấc cửa ra đi ra ngoài, Mộc Sa đứng bên cạnh cô canh chừng. Lam Nguyệt nhìn thấy, trên khu đất trống có một tên đàn ông bẩn thỉu đang bị trói, trên lưng với trên tay của hắn đều treo thịt sấy và con mồi của nơi cư trú, già Sơn và già Lưu từ trong hang đi tới đó. Lam Nguyệt cũng muốn đến xem, lại bị Mộc Sa ngăn lại. “Tôi đi xem một chút”, Lam Nguyệt phất tay, đi xuống, Mộc Sa theo sát ở phía sau.

Tên trộm kia cả người bẩn thỉu vô cùng, nhưng đôi mắt đen rất sáng, quấn váy da thú, tay đang bị trói, sau khi bị Hoắc Lí lấy lại thức ăn, tên trộm cứ nhìn chằm chằm thức ăn, trong ánh mắt toát lên vẻ đau khổ.

“Có giết hắn không? Hay là ném vào rừng cho dã thú ăn”. Khôn đứng ở phía trước tên trộm, hỏi già Sơn và già Lưu.

“Hắn không phải là tới cướp phụ nữ, lại không làm ai bị thương,

không nên giết". Hai già trao đổi ý kiến với nhau.

"Còn có một nơi cư trú khác sao? Còn cướp phụ nữ?" Lam Nguyệt hỏi Mộc Sa.

"Ừ, ở phía bên kia rừng Lạc Vụ cũng có nơi cư trú, phải đi qua rừng Lạc Vụ mới đến được, rất xa. Trước kia ở rừng rậm Mông Tạp không chỉ có một mình nơi cư trú bọn tôi, vào mùa tuyết sẽ phát sinh những chuyện như tranh giành phụ nữ và thức ăn". Mộc Sa giải thích cho Lam Nguyệt

"Ở núi đá này không xảy ra sao?" Lam Nguyệt lại hỏi.

"Không, nơi này cách hai bên đều xa, đằng trước ở chỗ rất xa mới một nơi cư trú khác, trước kia cha của Trát Nhĩ đã từng đi qua đó, nghe nói đó chỉ là một nơi cư trú nhỏ, không thể nào chạy tới núi đá được, bọn họ cũng không thể đánh thắng được bọn tôi. Cha của Khôn trong lúc bảo vệ phụ nữ bị đoạt ở nơi cư trú, vì bảo vệ mẹ hắn nên mới chết, khi đó mẹ hắn đang có thai Hoắc Lí, sinh Hoắc Lí ra xong cũng chết". Mộc Sa giải thích cặn kẽ tình hình xung quanh cho Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt gật đầu, lần đầu tiên nghe được chuyện như vậy, hiểu biết của cô đối với nơi này vẫn còn chưa toàn diện. Xem ra núi đá này tạm thời vẫn còn an toàn, nơi cư trú lớn hơn thì cách nơi này khá xa, tạm thời sẽ không xảy ra chiến tranh. Chỉ là tên trộm này từ đâu mà tới, lại còn nhếch nhác như vậy, nhìn thế nào cũng là do lặn lội đường xa mà thành, hơn nữa còn rất đói bụng. Lam Nguyệt còn đang nhìn, đám người già Sơn đã quyết định ném hắn vào rừng rậm Lạc Vụ rồi.

"Đợi chút, để cho cháu hỏi một chút". Lam Nguyệt ngăn lại, đi tới trước mặt tên trộm "Cậu không phải chỉ có một người phải không,

chắc chắn còn mang theo phụ nữ, tôi đoán là cậu đi cướp cho phụ nữ ăn, bọn họ chắc chắn đang ở gần đây.”

Tên trộm kia khiếp sợ nhìn Lam Nguyệt, Lam Nguyệt lại nói:”Tôi sẽ không để bọn họ giết cậu, cậu dẫn bọn tôi đi tìm nhé? Tôi nghĩ là các cậu đang cần giúp đỡ. Cậu nên tin tưởng tôi, ở đây chỉ mỗi nơi cư trú của bọn tôi thôi, cậu thấy mình có thể an toàn ra khỏi khu rừng rậm xung quanh đây sao? Hơn nữa còn trong tình huống phải mang theo phụ nữ nữa?”. Lam Nguyệt bình tĩnh phân tích cho hắn xong, hắn liền nhìn Lam Nguyệt gật đầu. Lam Nguyệt bảo Mộc Sa đi tới cởi dây trói cho hắn, dẫn hắn đi sưởi ấm rồi mới xuất phát tiếp. Buổi sáng mặc dù mưa đã tạnh, nhưng cả người tên trộm kia đều ẩm ướt.

“Lam, làm gì vậy?” Già Sơn nghi ngờ hỏi Lam Nguyệt, lão không rõ giữ lại tên trộm lại làm gì, lại còn cho hắn đồ ăn nữa.

“Phụ nữ” Lam Nguyệt chỉ nói hai chữ rồi dẫn tên trộm kia đi vào hang núi để ăn cơm. Mộc Sa và Hoắc Lí cũng đi theo.

“Đầu óc của Lam nha đầu không biết làm từ cái gì, sao lại thông minh đến thế”. Già Lưu lập tức hiểu ra, lôi kéo già Sơn đến nói thầm.

Trong lúc ăn sáng, Lam Nguyệt đã hỏi rõ ràng mọi chuyện. Tên trộm kia tên là “Mục”, theo như những gì hắn nói, thì nơi cư trú của bọn họ ở bên bờ sông bên kia cách rừng rậm rất xa, bên chỗ bọn họ có rất nhiều nơi cư trú. Nơi cư trú của bọn Mục nằm sát bên cạnh rừng, có tới gần trăm người, khi bầy lợn rừng đi qua đã phá hủy nơi cư trú của bọn họ, làm chết không ít người. Bọn họ mang theo phụ nữ chạy trốn, bị người của những nơi cư trú khác cướp đoạt, lại chết trận một phần, đoạt đi mấy người phụ nữ. Bị ép tới đường cùng, bọn Mục phải mang theo những người còn lại xuyên qua rừng rậm, đi tới bìa rừng Lạc Vụ. Mục không dám tìm nơi cư trú để thu xếp cho phụ nữ, sợ giống như những lần trước kia bị đoạt phụ nữ giết đàn ông. Khi

đến gần núi đá thì đã đói không chịu nổi, nhưng vì không quen thuộc địa hình xung quanh, không dám để lại phụ nữ để đi săn thú. Mục phát hiện ở núi đá có nơi cư trú, hơn nữa còn có rất nhiều thịt treo ở bên ngoài. Sau khi bàn bạc cùng mọi người xong, Mục nhận nhiệm vụ đi trộm. Thừa dịp hôm qua trời mưa, sáng sớm Mục chạy tới trộm đồ ăn, tiếp đó thì bị người đi tuần tra phát hiện, rồi bị Hoắc Lí bắt được.

Trán Lam Nguyệt đầy vạch đen nhìn Mục, tên này bí quá hóa liều, thấy ở núi đá là một nơi cư trú lớn mà còn dám lớn mật chạy tới, đúng là đói sắp chết rồi. Đổi lại là những nơi cư trú khác thì hắn chết là cái chắc.

Cơm nước xong, dưới sự dẫn đường của Mục, bọn Lam Nguyệt đã tìm được đám người của Mục. Toàn bộ đều đói đến xanh xao vàng vọt, mấy người phụ nữ ở núi đá vội lấy thịt đã nướng chín cho bọn họ, bọn họ đều ăn ngấu nghiến như hổ đói. Mục có chút ngượng ngùng nhìn Lam Nguyệt, trải qua chuyện sáng nay, hắn đã nhìn ra địa vị của Lam Nguyệt tại núi đá. Lam Nguyệt khoát khoát tay tỏ ý không cần phải ngại, lại đếm số người, có 22 phụ nữ, 12 người đàn ông bao gồm cả Mục, không có trẻ nhỏ và người già. Nhìn váy da thú rách nát của bọn họ, có thể tưởng tượng được nơi cư trú của bọn họ đã bị tổn thất lớn đến mức nào, những người còn lại trông đều xơ xác như lá rụng mùa thu.

“Mấy người muốn tiếp tục tìm nơi cư trú hay là thế nào?” Lam Nguyệt hỏi Mục.

“Bọn tôi có thể vào nơi cư trú của các cô không?” Mục dè dặt hỏi Lam Nguyệt, hi vọng cô gái mặt lạnh này có thể th nhận bọn họ. Bọn họ cũng muốn tìm một nơi cư trú để tham gia, nơi cư trú của Lam Nguyệt ăn thịt chín, đốt lửa sưởi, chưa nói đến những cái khác, chỉ riêng hai điểm này thôi, bọn họ cũng muốn gia nhập bằng được.

“Ừm, sau này sẽ là người một nhà, mọi người làm tốt những chuyện mà mình phải làm, người một nhà tức là mọi người ở trong cùng một nơi cư trú” Lam Nguyệt hiếm khi kiên nhẫn mà gật đầu, nói.

Mục mừng rỡ xoa xoa tay nói với đám người của mình, cả đám vui vẻ thu dọn đồ đạc của mình, cùng bọn Lam Nguyệt trở lại nơi cư trú ở núi đá.

Chương 37: Nhân khẩu của nơi cư trú tăng thêm

Bởi vì có thêm người mới gia nhập nên Lam Nguyệt phân công nhóm đàn ông cùng bọn Mục đi đào thêm mấy hang động, còn nhóm phụ nữ thì may thêm váy da thú cho những người phụ nữ mới tới, đưa kim xương cho bọn họ, dạy bọn họ sử dụng đá đánh lửa và các loại chỉ gai. Đến buổi trưa đã tạo thành một khung cảnh náo nhiệt, khiến Lam Nguyệt sâu sắc cảm nhận được sự kinh khủng của một đám phụ nữ ồn ào là như thế nào. Vậy nên, sau khi phân công mọi người xong, cô vội vàng tránh về trong hang. Lam Nguyệt lấy tấm ván gỗ do Trát Nhĩ làm lúc trước ra, muốn chiếc ghế dài, lại bảo Mộc Sa với Hoắc Lí ở một bên học theo, nhân tiện phụ giúp cô luôn.

“Tiểu Mỹ, Lam không thích bọn tôi sao?”. Một cô gái tên là “Lợi Á” trong đoàn người của Mục hỏi bà bầu Tiểu Mỹ.

“Không phải đâu, Lam vốn như thế đấy, ngoài mặt lạnh lùng, thật ra đối với mọi người rất tốt, cuộc sống của mọi người ở núi đá có thể tốt như ngày hôm nay là đều nhờ Lam đấy. Đúng rồi, Lam chỉ ở cùng với môt mình Trát Nhĩ, đừng làm ồn đến cô ấy, cô ấy là người quan trọng nhất ở khu núi đá này đấy”. Tiểu Mỹ nói với cô gái kia.

“Trát Nhĩ là ai? Là đàn ông của Lam sao? Tôi chưa nhìn thấy. Còn Mộc Sa với Hoắc Lí cũng là đàn ông của cô ấy à?” Lợi Á gật đầu, lại hỏi.

“Trát Nhĩ đi ra ngoài, còn chưa về, khi nào về thì cô sẽ nhìn thấy. Trát Nhĩ là đàn ông của Lam, còn Mộc Sa và Hoắc Lí thì không phải. Lam thường xuyên dạy bọn họ làm mấy thứ, bọn họ sẽ dạy lại cho

mọi người. Lam không quen bị người khác nhìn chằm chằm mình nên mới như vậy", một phụ nữ khác ở núi đá nói.

"Không sao đâu, Lam tốt lắm, ở cùng với nhau một thời gian sẽ biết. Các cô vừa ý người đàn ông nào thì cứ nói ra, Trát Nhĩ không được đụng vào, còn lại thì ai cũng được, ha ha". Tiểu Mỹ rất hào phóng nói với bọn họ.

"Cha cháu cũng không được, cha cháu có mẹ cháu rồi". Bé mập Ô Lệ thích nhất là tham gia vào mấy chỗ náo nhiệt, dáng vẻ cô nhóc quệt miệng cực kỳ đáng yêu.

"Cũng không được đụng vào cháu, cháu muốn làm đàn ông của Lam". Bạn nhỏ Tráng lại bắt đầu ý nghĩ kỳ quặc rồi, chọc cho mọi người cười không ngớt.

"Tráng muốn làm đàn ông của Lam sao? Cháu cũng muốn như thế, mẹ, con muốn làm đàn ông của Lam". Cô bé Tiểu Ny nhìn thấy mọi người cười, cũng ầm ĩ lôi kéo mẹ mình muốn tham gia một chân, khiến tất cả mọi người đang làm việc ở núi đá đều phá lên cười.

Lam Nguyệt nghe thấy bên ngoài đang rất náo nhiệt, không biết bọn họ ồn ào chuyện gì, có thể hòa thuận với nhau là được, lại nhìn thanh gỗ trên tay, không có đinh đúng là khó khăn, chỉ có thể đục lỗ để gắn chân vào thôi, nhưng mãi không thể đục được, ôi, đúng là công việc mang tính kỹ thuật có khác. Khó khăn lắm mới làm xong một cái, Lam Nguyệt nhìn xuống, không đẹp mắt cho lắm, cũng không dùng được lâu dài, biết sao được, cô không phải là thợ mộc, chỉ có thể làm đại khái theo hình dáng ở hiện đại, có thể ngồi là được. Rồi cô lại ngẩng đầu hỏi Mộc Sa và Hoắc Lí xem nhìn có hiểu được không, sau khi nhận được đáp án khẳng định liền đi ra khỏi hang động. Trời đã tối rồi, nên đi làm cơm tối thôi.

Mọi người ở núi đá, ngoại trừ bọn Trát Nhĩ đi ra ngoài chưa trở về, còn lại tất cả đều tụ tập ở quanh đống lửa lớn trên khu đất trống, ăn thịt nướng uống canh cá. Những người mới tới cũng ngồi cùng một chỗ cùng ăn cùng trò chuyện. Không biết người nào khởi xướng đầu tiên, nhóm đàn ông người này nối tiếp người kia đi ra, lấy lông vũ gà rừng đã đặt bên giường không biết bao nhiêu lâu, bắt đầu đi tỏ tình. Không khí dần trở nên nóng hơn. Người đã có phụ nữ ở một bên khích lệ, những người không có phụ nữ thì cầm lông vũ tự tin đi tới trước mặt người phụ nữ mà mình vừa ý.

“Lam, cho này, là cha em săn đấy, Lam nhận lời em nhé”. Bạn nhỏ Tráng lấy lông vũ mà cha mình săn được ra, đưa tới trước mặt Lam Nguyệt.

“Ha ha, cái thằng nhóc này, chờ khi nào trưởng thành tự mình săn được rồi hãy đưa cho người ta chứ”. Lam Nguyệt còn chưa phản ứng kịp, Tráng đã bị cha cậu bé lôi đi.

“Tiểu Tráng này, anh còn chưa đến tỏ tình với Lam Nguyệt, nhóc đã dám đến trước rồi, nhóc muốn bị anh đánh vào mông sao” Mộc Sa trêu chọc cậu nhóc.

“Chờ khi nào lớn lên em sẽ săn về đưa cho Lam Nguyệt, hừ”. Tráng không phục ở dưới tay cha cậu giương nanh múa vuốt.

“Ôi trời, Lam, ngay cả cậu nhóc cũng bị cô hấp dẫn, không tệ nha!”. Tô nhìn Lam Nguyệt trên đầu đầy vạch đen, chọc chọc cô rồi nói

“Ừm, mọi người những ai vừa ý nhau thì ở chung một chỗ, sau này cố gắng chung sống hòa thuận”. Lam Nguyệt nhìn mọi người nói một câu, đánh trống lảng.

“Ai, tiếc quá, nếu Lam nha đầu có thể tiếp nhận Mộc Sa thì tốt rồi,

sao cô bé này lại không thích Mộc Sa chớ!" Già Lưu cùng già Sơn ở một bên thầm thì với nhau, nhưng âm lượng của bọn họ lại không hề nhỏ, khiến Lam Nguyệt cũng nghe thấy.

"Sơn, ông với Lưu cũng nên tìm một người đi, hai người vẫn còn trẻ mà, sao phải tự làm khổ mình như thế, tìm một người phụ nữ mà chung sống đi chứ". Lam Nguyệt nghiến răng nở nụ cười âm u với hai ông lão.

"Ấy, cơm hôm nay ngon lắm, mọi người ở nơi cư trú chúng ta thật nhiệt tình, Aha ha ha" hai già liền pha trò.

"Mộc Sa, tôi thích anh".

Một giọng nói đột ngột vang lên, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn sang phía Mộc Sa, thấy Lợi Á đứng trước mặt Mộc Sa.

"Ha ha, được đấy, Mộc Sa là dũng sĩ giỏi nhất ở nơi cư trú của bọn ta, được đấy". Mọi người thấy Lợi Á tỏ tình với Mộc Sa, không khỏi nói lời khích lệ. Lần đầu tiên nhìn thấy phụ nữ tỏ tình, dũng khí này thật đáng khen ngợi.

Lợi Á thật là cởi mở, buổi tối đã nhận được không biết bao nhiêu lời tỏ tình, cởi mở như vậy thật tốt, lập tức giải quyết được không ít đàn ông độc thân, haha, lại còn tỏ tình với Mộc Sa nữa. Cô gái, cố gắng lên, tóm luôn cả Mộc Sa đi. Lam Nguyệt hả hê ngồi gặm đùi gà suy nghĩ.

"Xin lỗi, tôi có người trong lòng rồi". Mộc Sa nhìn thoáng qua Lam Nguyệt đang hả hê, mặt tối sầm lại, quay đầu từ chối Lợi Á.

Nhìn tôi làm gì, thật là không bớt lo, cậu phải nhận lời Lợi Á chứ, cô gái tốt như vậy, ngực ra ngực, chân ra chân. Lam Nguyệt tiếp tục vùi

đầu gặm đùi gà.

Lợi Á bị Mộc Sa từ chối thì tỏ vẻ không sao cả, vẫn vui vẻ cười đùa với mọi người. Cả đám người sau bữa cơm náo nhiệt, nam nữ mới kết đôi thì đi tới hang động mới đào, những người khác thì quay trở về hang của mình. Mộc Sa lúc đi còn âm trầm nhìn Lam Nguyệt. Lam Nguyệt ôm Ô Lệ quay về hang của cô. Hừ, không để ý tới cậu ta, nhìn cái gì mà nhìn, thật là, tôi có làm gì đâu, chỉ là ở trước mặt Lợi Á nói cậu còn đang độc thân thôi, ầy, đó là sự thật mà.

Chương 38: Nhìn thẳng vào tình cảm của mình

Trát Nhĩ đã đi được hai ngày, hôm nay là ngày thứ ba, Lam Nguyệt mỗi ngày tỉnh lại theo thói quen quơ tay, nhưng không tìm được một lồng ngực cường tráng, mà lại là đôi chân nhỏ mập mạp, không khỏi ngồi dậy nhíu mày. Cô không bao giờ nghĩ mình lại trở nên quen thuộc với một người đàn ông như vậy, rời đi còn chưa tới hai ngày lại có thể làm cho cô theo bản năng mà tìm kiếm hắn. Kể từ khi biết tuổi tác hai người chênh lệch quá lớn, Lam Nguyệt vẫn không thôi xoắn xuýt, vẫn không hỏi bất cứ ai xem Trát Nhĩ đi chỗ nào. Cô muốn trốn tránh. Nhưng mỗi ngày tỉnh dậy, nhìn động tác vô thức của mình, trong lòng lại càng thêm rối bời. Thở dài, Lam Nguyệt mặc quần áo rời giường, làm bữa sáng xong thì gọi bé mập dậy, rửa mặt và tay sạch sẽ cho cô bé, rồi bảo cô bé đi đánh răng. Đến lúc lấy bát, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Trát Nhĩ dỗ cô ăn sáng, cô vội lắc đầu, bày bát đũa ra.

“Cô đấy, cưng chiều Ô Lệ đến sinh hư rồi!”. Tô lắc đầu đi đến, khi cô nhìn thấy Lam Nguyệt đánh răng ở bên ngoài thì biết là cô ấy đã dậy, liền đi tới đây đưa trứng cho Lam Nguyệt. Trát Nhĩ vắng nhà, đều là mọi người đưa thức ăn tới cửa hang cho Lam Nguyệt. Lam Nguyệt thông minh xinh xắn chính, được mọi người ở núi đá coi là đối tượng quan trọng nhất cần phải bảo vệ. Bởi vì quan hệ với Trát Nhĩ nên Tô ở trước mặt Lam Nguyệt rất có tiếng nói, cho nên cũng đều là Tô tới đây.

“Tôi thích Ô Lệ” Lam Nguyệt nói rất ngắn gọn, ít khi dùng những câu dài, nhưng vừa nghe là có thể hiểu được.

“Chờ Trát Nhĩ về hai người cũng sinh một đứa đi”. Tô cười hi hi nói với Lam Nguyệt

“Tô, tôi lớn tuổi hơn Trát Nhĩ, lớn hơn rất nhiều” Lam Nguyệt lúng túng nói với Tô. Đây là lần đầu tiên cô nói cho người khác biết tâm sự của mình.

“Ồ, cô vì cái này mà tức giận sao?” Tô ngạc nhiên nhìn Lam Nguyệt, nhìn cô lúng túng quay đầu đi, liền nói: “Cô đang nghĩ gì vậy? Tôi cũng lớn tuổi hơn Khôn, phụ nữ đều rất quý giá, tuổi thọ của nữ cũng không lâu bằng nam. Hơn nữa, quan trọng nhất là Trát Nhĩ thích cô, muốn trở thành người đàn ông của cô. Không phải cô cũng thích cậu ấy sao, chẳng lẽ bởi vì cậu ấy nhỏ tuổi hơn cô mà cô không thích cậu ấy nữa?”

Lam Nguyệt ngẩn người nhìn Tô, một câu như đánh thức người trong mộng. Cô thích Trát Nhĩ, bất kể Trát Nhĩ có nhỏ tuổi hơn mình hay không, hơn nữa Trát Nhĩ cũng thích cô. Thời đại này có thể người ta không biết chữ yêu là cái gì, nhưng Lam Nguyệt biết Trát Nhĩ đang dùng cả sinh mạng để yêu cô, sao cô còn băn khoăn chuyện tuổi tác của Trát Nhĩ làm gì.

“Tô, tôi. . . nhớ Trát Nhĩ”. Lam Nguyệt đỏ mặt làm nũng với Tô, đây cũng là lần đầu tiên Lam Nguyệt làm nũng đối với người khác, trừ Tiểu Tử và Trát Nhĩ ra.

“Trát Nhĩ nói muốn đi tìm ngà voi ma mút đưa cho cô, ngà voi tượng trưng cho sự kiên trì, là vật tỏ tình tốt nhất của các dũng sĩ”. Tô mỉm cười nhìn Lam Nguyệt đã nghĩ thông suốt, nói cho cô biết Trát Nhĩ đi đâu.

“Voi ma mút, rất nguy hiểm, cậu ấy. . .” Lam Nguyệt kinh ngạc.

“Không sao đâu, đừng lo lắng, Trát Nhĩ không phải đi một mình. Lại nói, Trát Nhĩ dũng sĩ mạnh nhất ở nơi cư trú chúng ta”. Tô trấn an Lam Nguyệt, trong lòng cũng có chút lo lắng. Voi ma mút cũng hung mãnh giống như hổ răng kiếm. Trát Nhĩ không thể xảy ra chuyện gì, nếu không, cô không biết phải ăn nói với cha mẹ đã mất như thế nào.

“Không được, tôi phải đi tìm cậu ấy, Tô, chỉ cho tôi hướng đi đến chỗ bầy voi đi.” Trấn an của Tô không có tác dụng. Lam Nguyệt biết rất rõ voi ma mút có bao nhiêu hung mãnh, cô không thể yên tâm được, hai ngày nay đều không có tin tức của Trát Nhĩ.

“Lam, đừng nóng vội, có lẽ hôm nay bọn họ sẽ về, ngộ nhỡ cô đi khác đường với bọn họ thì sao? Nếu ngày mai mà còn chưa về thì sẽ bảo bọn Mộc Sa cùng đi tìm với cô”. Tô kéo lại Lam Nguyệt đang muốn xông ra ngoài, rồi nói.

“Ừm, được”. Lam Nguyệt đã bình tĩnh lại. Tô nói đúng, nếu chẳng may đi khác đường thì sẽ rất phiền toái, hôm nay còn chưa về thì mai hãy dẫn người đi tìm. Cô vì quá lo lắng nên mới rối loạn như vậy.

Lại đến buổi trưa, Lam Nguyệt vẫn không yên lòng, thỉnh thoảng lại nhìn ra rìa núi đá, tay cũng bị kim đâm vào mấy lần, dưới sự trấn an của mọi người, cô đặt bộ quần áo chẳng vá được bao nhiêu xuống, ra ngoài cửa phơi nấm và măng.

“Bọn tôi về rồi, về rồi đây” ở phía xa truyền tới giọng nói của Thạch, hắn đang đi cùng với Trát Nhĩ.

Mấy người phụ nữ chỉ thấy trước mắt hoa lên, Lam Nguyệt đã không thấy tăm hơi đâu, không khỏi nhìn nhau: Lam nhanh thật đấy, và đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt nhau.

Lam Nguyệt vọt tới đầu tiên, nhìn thấy Trát Nhĩ dẫn đầu đi đến. Trên

vai hắn đang khiêng chiếc ngà voi khổng lồ, lúc nhìn thấy cô thì ánh mắt sáng lên, đưa chiếc ngà cho Thạch, rồi giang tay ra với cô. Lam Nguyệt nhào vào trong ngực Trát Nhĩ, ôm lấy cổ hắn. Trát Nhĩ chôn mặt ở cần cổ Lam Nguyệt, hít lấy mùi thơm nước tắm trên người Lam Nguyệt, trong miệng lẩm bẩm "Lam Lam. . Lam Lam. ."

"Hừ", Lam Nguyệt nhảy xuống khỏi người Trát Nhĩ, xoay người trở về hang núi. Trát Nhĩ gãi gãi đầu, vẫn còn giận sao? Sau đó ôm lấy ngà voi, dưới con mắt mập mờ của mọi người, cũng đi về phía hang núi.

"Lam Lam. . . Tặng em ngà voi này, em đừng giận nữa, chúng ta làm hòa nhé?". Trát Nhĩ cầm ngà voi đứng trước mặt Lam Nguyệt, dè dặt mà dỗ dành Lam Nguyệt.

Nhìn người đàn ông không biết mình đang tức giận cái gì, Lam Nguyệt mệt mỏi nói: "Trát Nhĩ, sau này không cho làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Không phải tôi không thích ngà voi, nhưng tôi lại càng hi vọng cậu có thể vĩnh viễn bên cạnh tôi, lần sau không thể gạt tôi mà đi làm loạn nữa "

Trát Nhĩ đặt ngà voi xuống, ôm Lam Nguyệt vào trong ngực, gật đầu lia lịa. Lam Lam không giận nữa là tốt rồi, cái gì cũng được. Có thể được ôm cô gái nhỏ trắng trẻo mềm mại rồi, Trát Nhĩ thỏa mãn cọ cọ khuôn mặt non mềm của Lam Nguyệt. Nếu Lam Nguyệt biết hắn đang suy nghĩ gì, nhất định sẽ nổi giận lôi đình cho mà xem.

"Đã làm hòa rồi à? Lam nha đầu này, như vậy mới phải chứ, xem ra chỉ có một mình Trát Nhĩ vẫn chưa ổn, hay là nhận thêm mấy người nữa đi? Mộc Sa không được thì còn người đàn ông khác nữa?". Nghe ngóng cảnh báo đã được dỡ xuống, già Sơn và già Lưu đi đến, những người khác đều ở cửa hang mỉm cười nhìn bọn họ

“Tôi thấy Lợi Á gần đây có vẻ như là thiếu đàn ông…”, Lam Nguyệt âm u liếc mắt nhìn già Sơn và già Lưu. Hai ông lão trong nháy mắt lắc mình, dẫn theo đám người đang cười cười ha ha ở cửa rời đi.

“Lam Lam… Tôi rất nhớ em… Buổi tối đều không ngủ được”. Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt thủ thỉ

“Đừng nhúc nhích, để tôi xem trên người có chỗ nào bị thương không”. Lam Nguyệt kéo Trát Nhĩ ngồi xuống để kiểm tra, thấy trên người hắn đầy những vết thương lớn nhỏ, hai mắt liền đỏ hoe. Trát Nhĩ bị dọa sợ, luống cuống tay chân dỗ dành, hắn chưa từng thấy Lam Nguyệt khóc bao giờ. Mắt đã bớt đỏ, Lam Nguyệt cầm khăn mặt nhẹ nhàng lau thân thể cho Trát Nhĩ, âm thầm hạ quyết tâm phải làm người phụ nữ chân chính của Trát Nhĩ, giờ khắc này cô cũng không còn do dự nữa.

Chương 39: Hóa ra cừu chưa tiến hóa cũng có thể ăn được

Ngoài trời tuyết lất phất rơi, núi đá bắt đầu bước vào mùa tuyết, Lam Nguyệt cũng chào đón mùa đông đầu tiên của mình ở thời viễn cổ. Buổi sáng mơ mơ màng màng tỉnh lại ở trong ngực Trát Nhĩ, bị Trát Nhĩ dỗ mấy câu liền ngủ tiếp, chờ Trát Nhĩ nấu nước nóng, làm bữa sáng xong, lại được Trát Nhĩ nhẹ nhàng gọi dậy đi rửa mặt, ăn cơm. Lam Nguyệt mơ màng nhìn người đàn ông đang bận rộn trước mặt, nở nụ cười ngọt ngào.

Sau khi vào mùa tuyết, thời gian những người đàn ông ở núi đá đi ra ngoài săn thú rút ngắn lại, phần lớn thời gian là đi săn tìm chuột núi. Trong rừng rậm không tìm thấy một bóng động vật, loài thì ngủ đông, loài thì đi trú đông, loài động vật duy nhất còn hoạt động trong mùa tuyết chỉ có chuột túi. Hơn nữa năng lực sinh sản của chuột thì ai cũng biết, cho nên con mồi săn được ở núi đá chủ yếu là chuột núi, thỉnh thoảng được mấy con gà rừng hoặc thỏ tai ngắn thì đều nhường hết cho phụ nữ, đàn ông trong mùa tuyết đều ăn thịt sấy và chuột núi. Sông cũng đóng băng, ngay cả ao nước ở núi đá cũng phủ một lớp băng thật dày. Lam Nguyệt dẫn mọi người đi phá băng ở ao nước, mò toàn bộ cá ở dưới ao lên. Cá sau khi được làm sạch sẽ thì cho vào đống tuyết ở trước cửa hang để đông lạnh, tất cả các cửa hang tại núi đá đều chất đầy cá đông lạnh.

Trát Nhĩ sau khi trở về mới quen với Mục và những người mới tới khác. Trát Nhĩ nhìn mấy người phụ nữ mới đến, nghe Sơn nói là do Lam nhận vào, bèn ôm Lam mà cọ cọ. Lam Nguyệt không kiên nhẫn đẩy hắn ra. Lam Nguyệt trêu hắn là trong nhóm phụ nữ mới tới có cả những cô gái trẻ, bảo hắn đi tìm một người đi, dọa cho Trát Nhĩ nghĩ

là Lam Nguyệt không cần hắn nữa, lo lắng bám lấy Lam Nguyệt suốt mấy ngày, quyết không rời cô quá ba bước. Mấy người phụ nữ nói chuyện với Trát Nhĩ đều bị khuôn mặt đen thui của hắn dọa chạy. Lam Nguyệt buồn cười, phải bảo đảm vô số lần rằng cô chỉ cần hắn thôi. Lúc này Trát Nhĩ mới thấy hơi yên tâm. Nhưng sau khi có hai người đàn ông trong nhóm người mới tới tỏ tình với Lam Nguyệt, Trát Nhĩ lại bắt đầu khẩn trương. Mấy ngày đó ở núi đá, bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy hình ảnh Trát Nhĩ đi theo Lam Nguyệt kêu "Lam Lam" , còn Lam Nguyệt bất đắc dĩ thúc giục Trát Nhĩ đi làm việc. Đây đã trở thành một hình ảnh quen thuộc ở núi đá. Mấy người phụ nữ nhìn thấy liền sẽ trêu ghẹo Lam Nguyệt.

Mùa đông đến, cả người Lam Nguyệt được bọc một lớp da thú thật dày. Trát Nhĩ sợ cô lạnh, thiếu chút nữa là đem cả chăn da hổ bọc lên người cô, phải đi khi mặt Lam Nguyệt đen lại mới chịu buông tha. Buổi sáng, Trát Nhĩ mặc quần áo mùa đông mà Lam Nguyệt làm cho, sau khi cơm nước xong thì cầm chổi bằng lá trúc dọn dẹp tuyết ở cửa hang, sau đó ôm Lam Nguyệt đến chỗ của Tô, rồi mới dẫn theo đội săn thú đi lên đường. Sau khi kiểm tra các hố bẫy một lượt, đi săn chuột núi xong là quay về, thường thì vừa qua buổi trưa, Lam Nguyệt đã bị Trát Nhĩ ôm vào trong lòng rồi.

Hôm nay, đội săn thú nhặt được trong hố bẫy mấy con cừu đen. Trát Nhĩ nói cừu đen chỉ có ở trong rừng rậm Mông Tạp thôi, ở rừng rậm Lạc Vụ không có, chẳng trách trước kia chưa từng có cừu đen trong số con mồi. Trước đây Lam Nguyệt không biết cừu đen có thể ăn được, Trát Nhĩ nói cô mới biết. Chỉ là thịt cừu đen rất tanh, nên bọn họ rất ít khi săn cừu đen, chỉ đến mùa tuyết, thức ăn khan hiếm thì mới đi săn. Hôm nay, đi vào rừng Mông Tạp kiểm tra hố bẫy thì phát hiện có mấy con, người viễn cổ không lãng phí thức ăn liền mang về. Lam Nguyệt sau khi xác định là có thể ăn được thì ánh mắt sáng lên nhìn mấy con cừa đen đã bị bẫy trúc đâm chết để ở ngoài cửa hang. Hoắc Lí nhìn thấy ánh mắt của Lam Nguyệt thì bị dọa đến co rúm vào

một góc. Lam Nguyệt không nhìn thấy, trong đầu cô lúc này chỉ có: thịt cừu.

“Lam Lam, ăn thịt gà đi, mềm lắm”. Trát Nhĩ ghét bỏ nhìn cừu đen, không muốn Lam Nguyệt ăn thịt tanh

“Không sao đâu, để tôi dạy mọi người cách ăn, sẽ không còn tanh hôi nữa”. Lam Nguyệt nói với Trát Nhĩ.

Lam Nguyệt phân công mấy người đi xử lý cắt cừu đen thành từng khối thịt, lại dặn bọn họ phải rửa sạch từng tia máu ở trong thịt, và giữ lại toàn bộ da lông, sau đó cô đi vào hang động lớn nhất. Mùa đông bọn họ không nấu cơm riêng, mà ăn chung ở trong hang động này. Bởi vì củi rất dễ bị ẩm ướt, nên vì tiết kiệm củi, tất cả mọi người đều tụ tập ăn chung ngủ chung ở cùng một chỗ, chỉ có mỗi Lam Nguyệt và Trát Nhĩ là vẫn ngủ riêng. Như vậy cũng làm cho Lam Nguyệt thỉnh thoảng lại nghe được những âm thanh “ư ư, a a” cùng vô số hình ảnh bổ não.

Phải giải quyết vấn đề củi đốt thôi, cô lại không biết đốt than, khổ rồi đây, Lam Nguyệt nhức đầu.

Toàn bộ thịt cừu đã được xử lý xong, Lam Nguyệt lấy nấm khô ở trong giỏ trúc ra, lại bảo mấy người phụ nữ lấy phiến đá ra, đặt thịt cừu lên thái thành từng miếng. Cô đem măng tươi đào được trong mùa đông đi rửa sạch, cắt miếng rồi cho vào trong bát để ngâm. Trên bếp bắc hai cái nồi đá, đang nấu nước. Lam Nguyệt lại gọi bọn nhỏ đi bới ở trong mặt tuyết rơi một ít cải thìa và rau xanh rồi mang đi rửa sạch. Nước nóng rồi thì bỏ măng và nấm vào. Lam Nguyệt canh giữ ở bên hai chiếc nồi, lấy cái muỗng trúc thỉnh thoảng khuấy canh. Mấy người đàn ông thì nướng thịt chuột núi. Chờ đến khi nước sôi, Lam Nguyệt bảo mấy người phụ nữ chia thịt cừu đã thái xong rồi bỏ vào hai nồi, đổ xong thịt thì hai nồi cũng đầy lên hơn phân nửa. Lại để sôi

thêm một lát nữa, nước canh đã dần chuyển sang màu trắng sữa, Lam Nguyệt rút bớt lửa, lại bỏ rau vào trong hai nồi đang nóng hôi hổi. Món canh đã hoàn thành.

Trong hang động ngào ngạt mùi canh thịt cừu, mấy bạn nhỏ bưng bát vây xung quanh Lam Nguyệt, vẻ mặt của những người lớn cũng mong ngóng nhìn Lam Nguyệt. Lam Nguyệt buồn cười gật đầu. Mấy người phụ nữ bắt đầu dùng muôi phân chia canh, bọn nhỏ hào hứng vọt tới cạnh nồi. Lam Nguyệt bưng một bát lớn cùng một bát nhỏ của cô và Trát Nhĩ, đặt xuống bên cạnh Trát Nhĩ. Trát Nhĩ ôm cô vào trong ngực, bắt đầu ăn cơm, vừa ăn vừa đút cho Lam Lam.

“Lam, không còn mùi tanh hôi nữa, làm như thế nào vậy?” Tô đại diện cho mấy phụ nữ đi tới đây hỏi thăm.

“Chủ yếu là rửa thịt, rửa sạch máu đi, mùi tanh tưởi ở bên trong máu”, Lam Nguyệt vừa uống canh thịt cừu nóng hổi, vừa ăn thịt mềm Trát Nhĩ đút cho, trả lời Tô.

“Lam biết nhiều thứ thật đấy, bọn tôi đều không so được với cô”, một người phụ nữ trong số những người Mục đưa tới nói.

Đôi mắt Lợi Á chớp chớp, Lam Nguyệt đưa mắt nhìn cô, Lợi Á mỉm cười nói:

“Đúng vậy, Lam Nguyệt là người phụ nữ thông minh nhất ở nơi cư trú này. Bọn Tiểu Mỹ chẳng phải đã sớm nói rồi sao.”

Lam Nguyệt quay đầu, ăn cơm. Nhóm phụ nữ bắt đầu trò chuyện sôi nổi, mấy người đàn ông cũng vừa ăn vừa nói những chuyện mấy ngày qua. Trát Nhĩ vừa ăn cơm vừa đút cho Lam Nguyệt, lại còn cùng Mộc Sa và Khôn nói đến tình hình của rừng rậm Mông Tạp.

“Mộc Sa, ăn đùi gà đi này”, Lợi Á chạy tới bên cạnh Mộc Sa

Tai Lam Nguyệt lập tức vểnh lên: Lợi Á còn chưa từ bỏ Mộc Sa sao, hí hí, có bái quái rồi.

“Tôi ăn no rồi, chỉ muốn ăn canh, cảm ơn”, Mộc Sa lạnh nhạt từ chối, quay đầu lại liếc nhìn Lam Nguyệt

“Ờ, vậy tôi tự ăn”. Lợi Á không để bụng, cầm đùi gà cười với bọn Lam Nguyệt, rồi quay trở lại chỗ mà cô vừa mới ngồi.

Thật vô vị, đồ đầu gỗ Mộc Sa này. Lam Nguyệt quệt quệt miệng, ăn no liền cuộn người trong lòng Trát Nhĩ.

Chương 40: Dự trữ củi

“Ưm. . . Trát Nhĩ. . . Đừng quấy. . . hôm nay tôi còn phải giải quyết vấn đề củi đốt”

Sáng sớm đã bị Trát Nhĩ ôm lấy quấn quýt, Lam Nguyệt đẩy Trát Nhĩ ra muốn đứng dậy, Trát Nhĩ lại hôn lên môi Lam Nguyệt, hôn tới khi Lam Nguyệt không thở được mới bỏ qua cho cô, giúp cô mặc quần áo, kiểm tra xem cô đã mặc đủ ấm áp chưa, xong rồi mới bế cô đến hang núi lớn.

“Ơ, Lam nha đầu, sao hôm nay dậy sớm thế, về mà ngủ thêm chút nữa đi, cháu còn nhỏ như vậy, đừng để bị lạnh, không tốt cho cái bụng đâu”.

Già Sơn mới sáng sớm đã nhìn thấy Lam Nguyệt, lo lắng nhìn chằm chằm bụng cô, làu bàu, rồi quay sang gõ một cai lên đầu Trát Nhĩ, quở trách.

“Mới sáng sớm anh đã Lam nha đầu ra đây để làm gì ? Tiểu tử thối, nếu bụng con bé bị lạnh, già sẽ cho anh một trận.”

Lam Nguyệt đen mặt, bát tự còn chưa viết đâu (*chắc là ý hai anh chị chưa có gì)*, ông khẩn trương cái gì chứ.

“Sơn, vấn đề củi đốt”, Lam Nguyệt ngắn gọn ngăn lại lời dạy dỗ của già Sơn với Trát Nhĩ, nhắc nhở lão mục đích mà cô dậy sớm tới đây.

“À, phải đi đốn cây, được rồi, kêu mọi người mau mau chuẩn bị”, già Sơn vội vàng đi thu xếp người.

Lam Nguyệt kéo Trát Nhĩ đi ăn sáng trước. Bọn Tô cũng đã dậy, Lam Nguyệt đứng dậy phụ giúp làm bữa sáng. Ăn sáng xong, Trát Nhĩ liền dẫn theo mấy người đi đốn cây, lại phân công mấy người đi kiểm tra hố bẫy săn thú.

Cây đã được đốn về, Lam Nguyệt bảo các thanh niên bổ thành củi, đem đi xếp thành từng lớp ở trên đống lửa trong hang động, lửa cháy không lớn không nhỏ, rồi phân công mấy người canh chừng. Cô không biết làm than củi, nhưng đốt khô củi thì cô biết, mặc dù không đốt không tốt bằng than củi, nhưng cũng có thể được bằng một nửa than củi. Đã đốt xong đống củi đầu tiên, Lam Nguyệt chỉ huy bọn họ khiêng đống củi mặt ngoài đã hơi đen cho vào trong hang động mới đào, bảo bọn họ tiếp tục đốt. Xong xuôi, Lam Nguyệt lại đi xem ghế dài đã làm đến đâu rồi.

Cậu thiếu niên Hoắc Lí làm không tệ, làm ghế càng ngày càng chắc chắn, mặc dù vẫn là đục lỗ để gắn ở trong hang, nhưng nhìn cũng ra hình dáng đồ nội thất rồi. Lam Nguyệt gật đầu, lại nói đến chuyện làm giường với Hoắc Lý. Loại có chân thì chắc chắn không làm được rồi. Cô không biết gì về nghề mộc, nếu làm loại giường gắn vào tường, khỏi cần nghĩ cũng biết, nằm lên là sẽ sập ngay, cho nên cô chỉ làm mặt giường thôi. Vấn đề là tiếp theo phải làm như thế nào đây, thời đại không có đinh đúng là khổ mà. Cuối cùng, sau khi nghĩ đến nhức đầu, Lam Nguyệt cũng nghĩ ra một cách, tấm ván gỗ sau khi được cắt gọt và xếp chỉnh tề, sẽ dùng hai khối gỗ đặt ở phía để cố định. Cô vẽ hình dáng của tấm ván gỗ cố định ra, rồi để Hoắc Lí tự đẽo gọt, còn cô thì chạy đi giúp bọn nhỏ đang bới rau ở trên mặt tuyết.

Đến khi cùng bọn nhỏ xách một giỏ trúc trở lại, Lam Nguyệt nhìn thấy già Sơn và già Lưu đang ngồi bên cạnh đống lửa đốt củi gỗ, trên mặt thoáng vẻ đau thương.

“Sao vậy ạ?”, Lam Nguyệt đi tới, ngồi xuống, hỏi thăm hai già.

“Lam nha đầu, hiện tại nơi cư trú có thể trải qua một mùa tuyết ấm áp như vậy, bọn ta không khỏi nhớ lại những ngày trước đây”, hai già thở dài thở ngắn

Rảnh rỗi không có việc gì làm sao, đúng là hai ông lão dở hơi. Lam Nguyệt đen mặt mà nhìn hai người.

“Hồi đó cứ vào mùa tuyết là rất nhiều người chết, không chỉ nơi cư trú của chúng ta, những nơi cư trú khác cũng thế”, hai già bắt đầu tâm sự.

“Cha của Trát Nhĩ bởi vì muốn thay đổi cuộc sống của chúng ta mới đi ra ngoài lặn lội khắp nơi, nhưng những nơi đi qua chỗ nào cũng như thế. Nếu cha Trát Nhĩ vẫn còn, nhìn cuộc sống ở núi đá bây giờ, nhất định là vui lắm”.

Hốc mắt già Sơn đã hơi đỏ, Lam Nguyệt lặng thinh.

“Đúng vậy, lúc trước khi nghe tin bầy lợn rừng đến, bọn ta cứ nghĩ lại phải di chuyển rồi, lần di chuyển này không biết có bao nhiêu người phải bỏ mạng đây. Lam nha đầu, núi đá cũng là nhờ có cháu đấy”. Già Lưu cảm khái nhìn Lam Nguyệt

Lam Nguyệt không được tự nhiên quay đầu, cười ha ha, “Núi đá này rất tốt, không biết những nơi khác có tốt bằng ở đây không.”

“Đúng vậy, núi đá là nơi mà cha Trát Nhĩ nhìn trúng đó, là nơi rất tốt, nếu dời khỏi nơi này thì chỉ có thể đến vùng lân cận núi Hắc Sơn ở đối diện thôi. Nhưng bên kia đến một ngọn cỏ cũng không có, sao có thể tốt bằng núi đá này chứ”. Già Sơn cũng biết núi đá là một vùng đất trù phú.

Trong đầu Lam Nguyệt đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, “Sơn, là ngọn núi mà lần trước ông nói tới sao? Sao lại không có một nhành cây ngọn cỏ?”

“Ừ, chính là núi Hắc Sơn mà lần trước ta nói, nơi đó nằm kề bên con sông ở phía đối diện Lạc Vụ, cách phía bên này rừng Lạc Vụ có một đoạn đường, còn có một cái hồ, đáng tiếc là xung quanh không có một ngọn cỏ, ở núi Hắc Sơn cũng có thể đào hang động để ở, nhưng hoàn cảnh lại quá kém”. Già Sơn hồi tưởng lại tình trạng của núi Hắc Sơn

“Cháu không quan tâm có hang động hay không có hang động, cái cháu muốn hỏi là tại sao ở đó lại không có lấy một ngọn cỏ?” Lam Nguyệt sốt ruột hỏi già Sơn.

“Ta không biết, chỉ biết nơi đó không có một loài động thực vật nào”. Già Sơn không biết, lại nhìn sang già Lưu, già Lưu lắc đầu tỏ ý mình cũng không biết.

“Chờ khi nào trời trong, các già giúp cháu bố trí người dẫn cháu đến núi Hắc Sơn xem sao”. Lam Nguyệt đưa ra quyết định, bất kể thế nào cô cũng phải đến đó một chuyến.

Chương 41: Người viễn cổ đáng thương cuối cùng cũng ăn được muối

“Trát Nhĩ, đừng kéo, tôi nhất định phải đi. . . tìm đồ. . .”

Cuối cùng trời cũng trong, mặc dù vẫn rất lạnh, nhưng dù sao trời cũng trong rồi. Lam Nguyệt chuẩn bị dẫn người đến Hắc Sơn, nhưng bị Trát Nhĩ giữ lại không cho đi.

“Tôi dẫn người đi là được rồi, em ở nhà đi.” Trát Nhĩ cố chấp không để Lam Nguyệt đi.

“Anh không nhận biết được, tôi phải đích thân đi mới có thể xác định, không phải còn có anh sao? Tôi muốn đi”. Lam Nguyệt cố gắng nói lý với Trát Nhĩ.

“Lam nha đầu này, nếu không thì để Trát Nhĩ dẫn người đi mang đồ cháu muốn về cho cháu xem. Nha đầu cháu quá yếu ớt, bọn ta cũng không thấy yên tâm.” Hai già ở bên cạnh khuyên, Tô dẫn theo Ô Lệ cũng lo lắng nhìn cô.

Ông trời ơi, đám người này, cô có yếu ớt như thế à? Quanh Lam Nguyệt phủ đầy vạch đen, bùng phát sau lần thứ n bị Trát Nhĩ ôm về hang động, trong nháy mắt vang lên tiếng Lam Nguyệt gào thét lần đầu tiên trong đời.

“Mẹ nó. . Trát Nhĩ. . . buông ra. . . không để tôi đi tôi sẽ lén tự đi. . . tôi nhất định phải đi. . . không có chuyện anh bảo tôi không được đi là

tôi sẽ không đi đâu nhé.”

Trát Nhĩ cuối cùng phải thỏa hiệp. Lam Nguyệt thở hồng hộc giống như vừa đánh xong một trận ác liệt, thấy Trát Nhĩ lấy da hổ ra, trán lại đầy vạch đen. Dưới sự cố chấp của Trát Nhĩ, Lam Nguyệt đành phải thỏa hiệp: bọc thì bọc, được đi là tốt rồi.

Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt, đeo túi du lịch của Lam Nguyệt, dẫn theo hai mươi mấy người đàn ông lên đường, mỗi người đều đeo mấy cái ống trúc, một cái nồi đá, mang theo túi da thú, tay cầm giáo gỗ và thịt nướng.

“Già Sơn, nếu như xác định là thứ cháu muốn thì có thể phải một hai ngày mới về. Khôn, anh ở lại chăm sóc mọi người”, Lam Nguyệt ở trong lòng Trát Nhĩ vẫy vẫy tay nhắn nhủ với mọi người. Một nhóm người nhìn bọn họ đi xa dần.

Buổi trưa đã đến phụ cận Hắc Sơn. Lam Nguyệt nhảy xuống từ trong lòng Trát Nhĩ, vừa đi vừa quan sát. Thảm thực vật trên mặt đất khi đến gần Hắc Sơn rất thưa thớt, đi vào phạm vi Hắc Sơn thì toàn là đất cát. Hắc Sơn không đen, không khác gì so với núi đá, dốc như một sườn núi, nguyên nhân vì sao lại gọi là Hắc Sơn thì không rõ. Trên Hắc Sơn có mấy cái hang núi, nhìn từ xa rất hoang vu, dưới chân núi có một vùng hồ lớn, rất rộng, trong hồ không có gì cả, tôm cũng không có nửa con. Hồ Hắc Sơn bao trùm lên một phần lớn diện tích từ sườn trái đến sườn phải của Hắc Sơn. Sau khi Lam Nguyệt trông thấy hồ thì lập tức chạy đến bên bờ hồ, nhìn những tinh thể màu trắng thật nhỏ trên mặt cát ven hồ, Lam Nguyệt hưng phấn, nắm một nắm đến trước mặt Trát Nhĩ.

“Trát Nhĩ, mau tới đây, cái này chính là thứ tôi muốn tìm, là muối đấy, biết cái gì là muối không? Thứ này có thể thay thế hoàn toàn cho máu đấy.”

Trát Nhĩ nghe thấy có thể thay cho việc uống máu thì cũng kinh ngạc nhìn nắm tinh thể màu trắng lẫn với cát trên tay Lam Nguyệt, những người khác cũng kinh ngạc mà nhìn.

“Lam, đây là đồ ăn sao?” Mộc Sa hỏi Lam Nguyệt, hắn cũng bị dọa mất rồi, bùn có thể thay cho máu? Làm sao có thể chứ!.

“Ừ, nếm thử đi.” Lam Nguyệt chọn lấy hạt muối bên trong cát đưa cho Mộc Sa

“A. . . . Cái này nói như thế nào. . .” Mộc Sa ngậm muối ăn, trợn to hai mắt nhìn Lam Nguyệt

“Là vị mặn” Lam Nguyệt nhướn nhướn mày, cười.

Trát Nhĩ nếm một chút cũng đã hiểu, những người khác ở phía sau tranh nhau chạy đến bờ hồ nhặt hạt muối trên cát nếm, một đám người vây quanh Lam Nguyệt vui mừng đến mức không nói ra lời.

“A. . . Phì. . . Phì. . . Lam, có đất” Cậu thiếu niên Thạch kêu lên oai oái.

“Ha ha, Tiểu Thạch à, phải lọc muối, không phải ăn chung với đất như thế.” Lam Nguyệt cười đến mức cả khuôn mặt đều sáng lên. Một nụ cười, khiến cho tất cả những người đàn ông đều ngơ ngẩn nhìn cô. Một nụ cười, khiến cho Mộc Sa kích động cầm lấy tay cô. Một nụ cười, khiến cho Trát Nhĩ đen mặt đuổi người đi.

Lam Nguyệt ngưng cười, rút tay về, chỉ huy mọi người chuẩn bị nấu muối. Dưới chân núi Hắc Sơn lập tức có một dọc nồi đá được bày ra. Sau khi đưa bật lửa cho Trát Nhĩ, cô mở túi du lịch ra, lấy đồ ngủ ra, vô cùng đau lòng cắt cả bộ áo ngủ ra để lấy vải làm đồ lọc. Đổ nước

hồ đã được lọc vào nồi đá để đun, nước cạn, một lớp muối mỏng dưới đáy nồi xuất hiện trước mặt mọi người. Lam Nguyệt lấy mấy cái xẻng nhỏ ra từ trong túi du lịch, xúc muối bỏ vào ống trúc. Nấu xong đợt đầu tiên, Lam Nguyệt để cho bọn họ để họ tự nấu. Một nhóm người đốn củi nhóm lửa, một nhóm người nấu muối, cô dẫn Tiểu Thạch và Mục đi tìm đồ ăn cho buổi tối. Tiểu Thạch đi săn thú, cô hái lượm, bận rộn đến tối, gọi mọi người ngừng tay lại để ngày mai làm tiếp. Cô phân công những người đàn ông đi thu dọn hang động, còn cô đi nấu cơm.

Cơm tối là thịt nướng, canh rau dại. Cậu thiếu niên Thạch bắt được rất nhiều chuột núi, Mục còn tìm được một con thỏ tai ngắn ra ngoài kiếm ăn. Lam Nguyệt cho muối vào canh rau dại, nướng thịt cũng bôi đều muối lên mỗi mặt. Sau khi thịt được nướng chín, hương vị mặn nồng thơm nức khiến Lam Nguyệt cũng phải xuýt xoa tán thưởng, đám đàn ông đang thu dọn sơn động lại càng tăng nhanh động tác, hận không thể lập tức bay đến cạnh thức ăn.

Mọi người ăn cơm tối đến no căng, xoa cái bụng tròn xoe vừa cười vừa nói. Lam Nguyệt thấy mọi người thỏa mãn như vậy, cũng vui sướng ăn con thỏ dành riêng cho cô. Trát Nhĩ ngồi cạnh xé thịt đút cô ăn, thỉnh thoảng vỗ vỗ sau lưng cô.

Chương 42: Đêm tối vắng người rất thích hợp nói chuyện yêu đương

Ban đêm ở Hắc Sơn chìm trong vắng lặng. Mặt trăng đã lâu không lộ mặt cũng ló ra ngoài hít thở không khí, trong bầu trời đêm lạnh lẽo tản ra ánh sáng mờ ảo êm dịu. Bên ngoài hang động có lác đác mấy người đàn ông ăn quá no đang ngồi tiêu thực. Lam Nguyệt kéo tay Trát Nhĩ, Trát Nhĩ một tay ôm cô ra khỏi hang, đi về phía hồ nước mặn. Đến chỗ mọi người đều không nhìn thấy, Trát Nhĩ ngồi xuống, mở ra lớp da thú phía trước, kéo sát Lam Nguyệt vào ngực, dựa đầu vào đầu cô.

“Trát Nhĩ. .. À . . . Ừm. . . Chờ lúc về. . . tìm thời gian. . . chúng ta. . giao. . . giao. . . giao. . . . phối nhé.”

Lam Nguyệt lắp bắp nói, dụi đầu vào ngực Trát Nhĩ, không ló ra. Cô đợi cả buổi không thấy phản ứng gì, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Trát Nhĩ, phát hiện Trát Nhĩ đang ngây dại.

“Trát Nhĩ. . . Anh. . . Anh. . .”

Lam Nguyệt thẹn nói không nên lời.

“Lam Lam. . . thật?”

Trát Nhĩ đột nhiên hô lên, Lam Nguyệt bị dọa gật gật đầu, lại vùi đầu càng sâu hơn.

Cảm giác dụ dỗ thiếu niên đang gào thét trong lòng, xấu hổ chết đi được, vì cái gì mà cô lại nói ra những lời đó chứ. Cái đồ đầu gỗ Trát Nhĩ này.

“A. . . Trát Nhĩ. . . đừng. . .”

“Lam Lam. . . Lam Lam của tôi. . . .”

Dưới sự hưng phấn, Trát Nhĩ hôn Lam Nguyệt đến đỏ cả cổ, ánh trăng cũng thẹn thùng mà trốn trong đám mây.

“Trát Nhĩ, tôi lớn hơn anh rất nhiều tuổi.”

Lam Nguyệt bình tĩnh lại, rồi nói ra vấn đề khó xử này.

“Tôi biết, tôi còn biết người đàn ông của Lam Lam chỉ có mình tôi.” Trát Nhĩ trả lời.

“Hả… làm sao anh biết… chúng ta còn chưa làm đến cùng mà.” Lam Nguyệt buồn bực nói.

“Mùi” Trát Nhĩ vui vẻ nói cho Lam Nguyệt biết.

“Mùi? Nói đến đây thì tôi thấy rất khó hiểu, Tô có mấy người đàn ông, tại sao Khôn biết Ô Lệ là con anh ấy vậy? Cũng là mùi sao?” Lam Nguyệt hỏi.

“Ừ, người cha sẽ ngửi được mùi của con mình.” Trát Nhĩ gật đầu, Lam Nguyệt lại vạch đen đầy đầu.

Không thể trách cô không biết, trước giờ thấy phụ nữ ở nơi cư trú đều chung sống cùng với một đống đàn ông, đương nhiên cô tò mò sao bọn họ biết con của ai. Ở cái thời đại không có ADN này thì làm

sao phân rõ đời sau là nghi ngờ lớn nhất. Lam Nguyệt thường xuyên nhồi vào trong đầu suy nghĩ là, đứa bé sinh ra, không cần quan tâm cha nó là ai, dù sao một đống đàn ông như vậy, người nào chẳng được. Trước kia cô ngại hỏi, hôm nay Trát Nhĩ nói, cô mới hiểu, xem ra độ nhạy cảm với mùi của loài người viễn cổ cao thật đấy, có thể ngửi mùi để nhận biết đời sau, có thể không cao ư? Sau khi loài người tiến hóa thì chức năng này cũng bị thoái hóa đi, cũng không biết có phải là phúc không, nhưng mà bằng mùi mà Trát Nhĩ nhận ra cô vẫn là xử nữ khiến cô như bị sét đánh một cái.

“Trát Nhĩ, anh còn chưa nói chuyện tôi lớn tuổi hơn anh đấy.” Lam Nguyệt đeo bám không tha, vì cô rất để ý.

“Lam Lam. . . lớn hơn vẫn là Lam Lam mà.” Trát Nhĩ khó hiểu nói, lớn tuổi hơn hay không thì vẫn là Lam Lam thôi, đâu thể biến thành những người khác được, mà Lam Lam thoạt nhìn cũng chưa trưởng thành nữa.

“Được rồi, là tôi nghĩ nhiều. Trát Nhĩ, tôi dạy anh từ này.” Lam Nguyệt lập tức được an ủi, có lớn hay không thì người Trát Nhĩ yêu vẫn là cô, chẳngcó gì khác biệt: “Anh. . . Yêu. . . Em”

“Anh… thấp… em.” những lời này dùng một nửa ngữ điệu hiện đại, Trát Nhĩ học có phần khó khăn.

(*) từ yêu và thấp phát âm tương tự nhau

“Nói lại lần nữa xem, anh. . . Yêu. . em” Lam Nguyệt chỉ vào miệng mình dạy.

“Anh. Yêu. Em. Anh yêu em….” Trát Nhĩ nhìn khẩu hình của Lam Nguyệt, rất nhanh học đã học được, lại hỏi Lam Nguyệt: “Anh yêu em nghĩa là gì?”

“Chính là cảm giác thích hơn cả thích, tôi với anh chính là như thế”, Lam Nguyệt nói xong đã bị Trát Nhĩ cắn đôi môi, hương vị tình yêu nồng nàn lan tràn khắp bờ hồ Hắc Sơn.

Chương 43: Loại thảo dược đầu tiên trong lịch sử loài người

Hai ngày liền đều nấu muối, già Lưu lo cho Lam Nguyệt, dặn dò già Sơn cùng mọi người ở lại nơi cư trú, rồi đi tới Hắc Sơn. Hắc Sơn cách núi đá không quá xa, nửa ngày là đến. Già Lưu sau khi phát hiện có muối thì hưng phấn nhảy loạn xạ như bọn con nít, không nhắc đến việc sao Trát Nhĩ lại mang Lam Nguyệt yếu đuối ở bên ngoài hai ngày không về nhà nữa. Sau khi Lam Nguyệt ném việc nấu muối cho bọn họ, thì cả ngày đi lung tung dọc theo hồ Hắc Sơn. Hôm nay đến phiên Trát Nhĩ và Mục đi săn, thế nên cô lại càng hưng phấn kéo Trát Nhĩ đi đến chỗ cách xa hồ Hắc Sơn.

“Trát Nhĩ…xem này… ở đây cũng có một ít cải thìa này.”

Lam Nguyệt giống như tinh linh, chạy khắp nơi, cười nói. Trát Nhĩ nhìn Lam Nguyệt lần đầu tiên lộ ra bộ dạng cô gái nhỏ, thì nhìn cô bằng ánh mắt nuông chiều.

“Trát Nhĩ, mau… có thỏ…,” Lam Nguyệt kinh hô, tiếc là không có dao găm ở đây, lâu rồi chưa luyện tay nghề, không biết có bị thụt lùi không.

Vụt một tiếng, cây giáo gỗ của Trát Nhĩ phóng qua, chuẩn xác đâm vào đùi con thỏ, thành công ghim nó trên mặt đất, đã bị hôn mê.

“Thỏ nhỏ à, ai bảo mi chạy đi chứ, a. . . . . Ối. . . . . .”

Lam Nguyệt nhào về phía con thỏ, vui quá hóa buồn, ngã xuống đất, tay bị xước, cô ôm tay nhăn mày. Trát Nhĩ cuống quít chạy tới, kéo tay Lam Nguyệt kiểm tra, thấy cô chảy máu, trên mặt hắn hiện lên vẻ tự trách vô cùng.

“Trát Nhĩ… không sao… chỉ là vết thương nhỏ thôi”, Lam Nguyệt vội trấn an người nào đó đang tự trách.

“Lam Lam… đừng, đang bị thương.” Trát Nhĩ cẩn thận ôm lấy Lam Nguyệt, quay đầu lại không thèm chớp mắt rút giáo gỗ ra, lại đâm lên người con thỏ, hung hăng trợn mắt nhìn nó một cái, con thỏ đã chết luôn rồi.

“Ý… Trát Nhĩ… chờ một chút. . . Cái này?”

Lam Nguyệt nhảy ra khỏi ngực Trát Nhĩ, trèo đến một khóm cỏ, cào tuyết ra, thấy trên cỏ có dấu máu của cô, nhưng đã rất nhanh khô lại. Lam Nguyệt biết dù trời có lạnh đâu thì máu cũng không thể khô lại nhanh như vậy, cô đoán vấn đề là nằm ở loại cỏ không biết tên này. Cô cẩn thận hái vài lá, dùng tay bóp nát sau đó đắp lên vết xước của cô. Quả nhiên, vết thương khô lại rất nhanh, cỏ này có tác dụng cầm máu. Lam Nguyệt lại ngồi yên tại chỗ chờ xem còn có tác dụng khác hay không. Trát Nhĩ vẫn đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào cô, nếu có nguy hiểm sẽ lập tức xông tới.

Một lát sau, Lam Nguyệt thấy vết sưng đỏ quanh miệng vết thương từ từ tiêu đi, vui mừng cây cỏ lên: đây là cỏ cầm máu, nó còn có tác dụng tiêu viêm, sau này bị thương có thuốc dùng rồi.

“Trát Nhĩ, đưa tôi túi da thú, gọi người đưa thêm mấy cái đến đây đi.” Lam Nguyệt lấy túi da thú của Trát Nhĩ, phất tay bảo hắn đi lấy đồ, rồi vùi đầu vào sự nghiệp hái thảo dược.

“Ấy… ôm tôi làm gì? Đi lấy đi chứ. A… được rồi”

Trát Nhĩ làm sao có thể bỏ cô ở trong này một mình, lập tức ôm cô về: cỏ gì đó tí nữa hái sau, nó đâu chạy mất được, còn Lam Lam không thể rời khỏi vòng bảo vệ của hắn. Trát Nhĩ nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ chăm sóc cô gái nhỏ hắn thích. Lam Nguyệt nhìn vẻ mặt hắn thì cũng hiểu đại khái, bất đắc dĩ chỉ có thể lát nữa quay lại hái: muốn nói tôi không mảnh mai như vậy đâu, nhưng, haizz, Trát Nhĩ sẽ không hiểu…. Chị đây đến viễn cổ bị coi như là chưa trưởng thành đã đành, giờ lại còn thành người đại diện cho hình tượng mảnh mai nữa chứ.

Trở lại hồ Hắc Sơn, trưng dụng túi da thú của đám đàn ông, thấy bọn họ tranh giành nhau để đưa túi cho mình, Lam Nguyệt chỉ có thể trốn ra sau lưng Trát Nhĩ. Đàn ông độc thân không được phép làm tổn thương. Già Lưu nghe Lam Nguyệt nói muốn đi hái thảo dược, mặc dù lão không hiểu cái gì là thảo dược, nhưng nghe Lam Nguyệt nói có thể trị thương, cũng hấp tấp đi theo hỗ trợ. Quay lại chỗ có cỏ cầm máu, dưới sự chỉ điểm của Lam Nguyệt, già Lưu vội vã đào lên, Lam Nguyệt cũng gọi Trát Nhĩ đi đào, cô thì tìm quanh xem có thảo dược khác hay không. Phạm vi hoạt động của cô vẫn dưới tầm mắt của Trát Nhĩ, một khi Trát Nhĩ không nhìn thấy cô sẽ lập tức bắt cô trở lại trong phạm vi tầm mắt của mình. Cô cũng biết vài loại thảo dược dân gian trị cảm mạo, không biết thời viễn cổ này có không, về phần những loại hoa cỏ khác, cô không dám hái bậy. Có loại cô hoàn toàn không biết, cũng có loại hơi tương tự ở hiện đại, nhưng Lam Nguyệt chưa học qua nên cũng không dám dùng lung tung, sợ sẽ gây chết người.

Lam Nguyệt cẩn thận đẩy tảng đá ra, cô tìm thấy dưới tảng đá có một loại cỏ, rất giống loại cỏ theo tiếng địa phương ở nông thôn gọi là nhiệt thảo, một loại thảo dược dùng để trị cảm mạo cô từng thấy trước đây. Cô tìm được một khóm ở dưới tảng đá này, vì đang mùa

đông, rất nhiều cây bị khô héo, bụi nhiệt thảo tìm được có lá lớn hơn ở hiện đại một chút, nhưng Lam Nguyệt khẳng định đây là nhiệt thảo trị cảm. Đưa lên ngửi thì mùi giống như trí nhớ của cô, các lá bên ngoài cây đều đã héo khô, chính giữa còn vài chiếc lá và ngọn cây hơi úa vàng. Lam Nguyệt đào cả gốc lên, cô nhớ rễ nhiệt thảo có dược hiệu tốt hơn lá rất nhiều. Lam Nguyệt nhìn xuống dưới thấy không còn nhiệt thảo, những loại cỏ khác thì không biết, cẩn thận để nhiệt thảo vào trong túi da, đầu mùa xuân đến tìm tiếp cũng được.

Trát Nhĩ và già Lưu đào được rất nhiều cỏ cầm máu, đang trong mùa tuyết nên cỏ cầm máu cũng trở nênúa vàng khô héo, nhưng chưa khô héo toàn bộ, vẫn có thể sử dụng được. Bọn người Lam Nguyệt buộc chặt mấy cái túi da thú, đưa cho già Lưu cầm, Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt trở về hồ Hắc Sơn.

Bọn Trát Nhĩ quay về trễ hơn Mục, mùa đông không nhiều thú săn lắm, kể cả chuột núi cũng không săn được nhiều, may mà bọn họ không có nhiều người lắm. Mục còn săn được ba con chuột núi giống con cừu, không tệ, cộng thêm thịt xông khói mà già Lưu mang đến nữa là đủ ăn. Trát Nhĩ và Mục đi làm chuột núi, vì đã không phải uống máu tươi nữa, nên bọn họ đều xả máu con mồi chảy hết, cũng tẩy rửa hết tơ máu. Lam Nguyệt đi xem tiến độ nấu muối.

“Ồ, ống trúc mang theo đều chứa đầy hết rồi à, đủ ăn vào mùa xuân sau rồi, mùa xuân chính là mùa lá. Mọi người thu dọn đi, hôm nay nấu đến đây thôi, ngày mai nấu đầy nửa số ống trúc còn lại, rồi chúng ta trở về núi đá”. Lam Nguyệt nhìn một đống ống trúc đầy muối ăn, khó có khi vui vẻ mà nói nhiều thêm mấy câu.

“Lam nha đầu, nhiều thế à”, già Lưu kích động đi quanh ống trúc, những người đàn ông nấu muối ai ai cũng lộ ra ánh mắt sáng ngời về một cuộc sống tốt đẹp sau này.

Mặc dù muối ăn rất thô, nhưng Lam Nguyệt lại không biết tinh chế, chưa nói đến việc không đủ điều kiện, mà bản thân cô cũng không biết làm thế nào. Biết muối ăn là đã đi tiên phong rồi, cô đưa muối ăn vào xã hội loài người đã thúc đẩy nhân loại tiến hóa lên một bước rồi.

Chương 44: Giá trị của thảo dược không có cách nào so sánh được

Sáng hôm sau, đàn ông tiếp tục nấu muối ăn, Lam Nguyệt kiểm kê cỏ cầm máu hái được, bỏ đi toàn bộ lá khô, phần còn lại thì dùng chỉ gai bó thành từng bó từng bó nhỏ, về núi đá sẽ đem ra phơi nắng, nếu không có nắng thì để trong hang động hong khô. Lam Nguyệt vừa thu dọn vừa nghĩ. Già Lưu ở bên cạnh giúp lấy cỏ cầm máu ra, sau đó lại bỏ bó cỏ Lam Nguyệt đã bó xong vào túi da thú. Sau khi cẩn thận sắp xếp như thế, chỉ còn lại một bao đầy cỏ cầm máu thôi. Già Lưu còn nhìn đi nhìn lại như bảo bối, ngay cả hứng thú với muối ăn mấy hôm trước cũng bị bao cỏ này thay thế hoàn toàn. Già Lưu thấy nhiệt thảo trong tay Lam Nguyệt thì cũng đã từng hỏi cô. Lam Nguyệt chỉ đành phải nói là một loại thảo dược, cảm mạo nói như thế nào đây? Trừ phi sau này có người bị bệnh như vậy thì mới có thể giải thích nhiệt thảo dùng để làm gì. Già Lưu cũng không quấn quýt chuyện nhiệt thảo nữa, dù sao chuyến đi đến Hắc Sơn lần này đã đem đến thu hoạch khổng lồ đến mức lão muốn la to gào khóc với bọn nhỏ rồi.

“Lam Lam… về thôi” Trát Nhĩ đi vào động Hắc Sơn nơi bọn họ tạm nghỉ, thấy Lam Nguyệt và già Lưu đã thu dọn xong thảo dược, bèn nói với bọn họ.

“Ừ, nấu hết phần còn lại chưa?” Lam Nguyệt hỏi Trát Nhĩ

“Không nấu nữa, còn chút nữa mới đầy, hình như sắp có tuyết, chúng ta phải quay về núi đá thôi”. Trát Nhĩ hơi lo lắng nhìn trời, nếu

như tuyết rơi, Lam Lam nán lại ngoài này sẽ chết cóng mất, nên Trát Nhĩ lập tức quyết định bảo mọi người thu dọn đồ đi về. Mọi người nghe nguyên nhân thì đều vội vội vàng vàng thu dọn đồ đạc, Lam Nguyệt là bảo vật, không thể bị lạnh cóng được.

“Ừ, muối ăn đủ ăn đến mùa lá rồi, mùa lá lại gọi người đến là được.” Lam Nguyệt gật đầu, cũng biết mùa đông ở viễn cổ lạnh như thế nào, ở núi đá còn được, ở Hắc Sơn mọi người đều phải trông nom một mình cô, cô không thích gây thêm phiền toái cho người ta.

“Lam nha đầu, để bọn ta là được rồi, đi thôi, qua mùa tuyết chúng ta lại đến.” Già Lưu hòa ái nhìn Lam Nguyệt, quay đi mặt đã đen lại: “Tiểu tử thối, đi lấy da hổ ôm con bé đi, đứng ngẩn ra ở đây làm gì.”

Đoàn người mang đầy muối ăn lên đường, cười cười nói nói suốt dọc đường, mang theo sự mong đợi tốt đẹp đối với cuộc sống tương lai nà đi về phía núi đá. Lam Nguyệt rúc trong lòng Trát Nhĩ nhìn đám đàn ông đầy nhiệt tình phía sau, cô nắm tay cam đoan, cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt thôi.

Trở lại núi đá đã là khoảng ba giờ chiều rồi, già Sơn đứng ở cửa hang ngóng nhìn, cậu thiếu niên Thạch về trước báo với mọi người hôm nay họ sẽ về, cho nên già Sơn cứ chốc chốc lại đi ra nhìn. Tô thỉnh thoảng cũng nhìn ra con sông phía xa xa, ngóng trông bóng dáng Trát Nhĩ có thể xuất hiện, bé mập Ô Lệ thì ở kè kè bên cạnh già Sơn, thỉnh thoảng lại nhắc: “Lam đâu, Lam đâu.”

“Nhìn kìa, bọn Trát Nhĩ về rồi” Một người đàn ông ở nơi cư trú nhìn thấy Trát Nhĩ đi phía trước, gọi mọi người lên đón.

Đến cửa hang động, mọi người vội vàng giúp dỡ các ống trúc trên lưng những người đàn ông xuống, dưới sự chỉ huy của già Lưu mang vào hang chứa thức ăn, lần lượt xếp xong từng cái, những phụ

nữ giúp mang nồi đá đi rửa. Những người trong đội ngũ nấu muối có phụ nữ thì ôm phụ nữ của mình nói nhớ họ, Trát Nhĩ đi đến cửa động gật đầu với già Sơn.

“Lam đâu rồi, Lam đâu rồi?”, bé mập Ô Lệ không nhìn thấy Lam thì khẩn trương tìm kiếm, Tô cười dỗ dành Ô Lệ. Mở tấm da thú Trát Nhĩ ôm trong lòng ra, Lam Nguyệt xuất hiện ở trước mặt mọi người, có điều vẫn còn đang ngủ say.

“Lam, dậy đi, Ô Lệ nhớ cô”. Bé mập chưa nói hai lời đã đưa tay vào tấm da hổ lay tỉnh Lam, Trát Nhĩ và Tô vội vàng muốn ngăn cản.

“Ừ. . Ô Lệ tới rồi à, rửa tay chưa? Ơ…Trát Nhĩ… Chào…Ý.” Lam Nguyệt mơ mơ màng màng mở mắt, mấy ngày qua cô mệt mỏi, trên đường về đã ngủ thiếp đi, còn tưởng rằng mình đang ở trong hang của mình. Thấy bốn phía im ắng thì cô ngẩn ra, không nghe nghe thấy tiếng bé mập Ô Lệ trả lời, ngẩng đầu nhìn lên theo bản năng, tất cả mọi người đều đang nhìn cô chằm chằm, ánh mắt Tô chứa đầy vẻ mờ ám. Nhớ lại, mình vừa mới hôn môi Trát Nhĩ, ầm một tiếng, mặt Lam Nguyệt đỏ lên như trứng luộc, một giây sau cô soạt một tiếng rút vào trong tấm da hổ không ra.

“Ha ha, Lam vẫn xấu hổ như vậy.” mọi người cười vang, Trát Nhĩ nhìn chằm chằm bọn họ bằng ánh mắt cảnh cáo, vỗ tay dỗ dành con sâu đang chui trong tấm da hổ trong lòng mình.

Vào hang động Lam Nguyệt mới ló ra, Trát Nhĩ đưa cho già Sơn một ống trúc đựng muối ăn, ý bảo lão nếm thử. Già Sơn cẩn thận lấy một dúm muối ăn ra rồi bỏ vào trong miệng, Lam Nguyệt định ngăn lại mà không kịp.

“Khụ khụ khụ khụ”, già Sơn túm lấy chén nước người bên cạnh đưa đến uống ừng ực, Lam Nguyệt bụm mặt, không nỡ nhìn.

“Cái này là muối ăn có thể thay máu? Sao khó ăn như vậy.” Già Sơn hòa hoãn lại, khuôn mặt đầy khổ sở nói.

“Già ăn nhiều quá, chỉ một chút xíu là được rồi, Lam Nguyệt đã dạy mấy người bọn cháu ở Hắc Sơn rồi.” Mộc Sa cười nói với già Sơn.

“Mộc Sa, các cậu đi làm cơm tối đi, nhớ cho muối ăn vào, sau này đừng uống máu tươi nữa, đồ sống không tốt cho cơ thể.” Lam Nguyệt dặn dò Mộc Sa rồi lắc lắc tay, đã nhắm mắt ngủ. Trát Nhĩ đổi cho Lam Nguyệt vị trí thoải mái, sau đó tiếp tục trò chuyện với già Sơn.

“Sơn, còn có một thứ tốt nữa, bảo đảm ông sẽ vui mừng đến nỗi nhảy dựng lên”, già Lưu nói với vẻ bí hiểm, Trát Nhĩ nhìn già Lưu cười, không cản lời.

“Gì, cũng không thể tốt bằng muối ăn có thể thay máu chứ”, già Sơn cũng tò mò sán lại gần.

“Nhìn đi”, già Lưu nâng niu mở túi da thú ra, già Sơn nhìn “Đây không phải là rau như Lam nha đầu nói sao? Lại tìm được một loại à? Cái này có gì tốt đến mức phải nhảy dựng lên chứ”, già Sơn bĩu môi ghét bỏ, lão thích thịt, rất ít ăn rau.

“Ông biết cái gì chứ! Lam nha đầu nói cái này là thảo dược, ông biết thảo dược là cái gì không? Lam nha đầu nói có thể trị vết thương, có thể làm cho chỗ bị dã thú cào bị thương không chảy máu. Ông nói xem, có phải là đồ tốt không?”. Già Lưu lập tức mang lời Lam Nguyệt nói ra giáo huấn già Sơn là người không có mắt nhìn.

“Thật? Cái này có thể làm cho vết thương không chảy máu? Có thể bảo vệ tính mạng? Lưu, ông nói thật chứ?”. Già Sơn lập tức hiểu rõ

giá trị của thảo dược, bàn tay túm lấy già Lưu cũng run rẩy.

“Phải, là Lam nha đầu tìm được, còn nói mùa lá sẽ đi tìm thêm, hiện tại là mùa tuyết nên có rất ít”, già Lưu nói.

“Lưu, ông nói xem. . . Lam nha đầu có phải là thiên thần phái tới hay không? Hoặc là thiên thần từ trên trời rơi xuống?”. Già Sơn nhìn muối ăn và thảo dược, thứ này vượt qua phạm vi tiếp nhận của bọn họ rồi.

Chương 45: Thiên thần? Loài người?

Lam Nguyệt đang chìm vào giấc ngủ, không hề biết tình hình bên ngoài, thỉnh thoảng động một chút trong tấm da hổ, vô thức dịch sát lại gần Trát Nhĩ.

“Lưu, ông nói. . . Lam nha đầu có phải là thiên thần phái tới hay không? Hoặc là thiên thần từ trên trời rơi xuống?” Già Sơn lão đầu lo lắng nói, nhìn Lam Nguyệt đang ngủ vùi.

“Chắc là không phải, mặc dù vẻ ngoài con bé trắng nõn xinh đẹp hơn phụ nữ của chúng ta, cho dù có nhỏ nhắn xinh xắn một chút thì vẫn là người mà” Già Lưu phân tích

“Vấn đề là ông biết những thứ này không? Đừng nói chúng ta, cha Trát Nhĩ đi nhiều nơi như vậy cũng không biết, mà Lam nha đầu lại biết.” Già Sơn vẫn tương đối lý trí

“Nếu là thiên thần thật thì làm sao bây giờ? Lam nha đầu sẽ không trở về chứ?” Già Lưu cũng bắt đầu tin tưởng Lam Nguyệt là thiên thần rồi

“Lam Lam đã từng nói cô ấy không phải thiên thần, cũng là người như chúng ta, cháu cũng biết cô ấy rất đặc biệt, cháu sẽ không để cô ấy rời khỏi cháu.” Trát Nhĩ dịu dàng nhìn Lam Nguyệt đang cuộn mình ngủ trong lòng hắn.

“Bất kể có phải là thiên thần hay không, tiểu tử thối nhà anh bảo vệ Lam nha đầu thật tốt cho ta, mất cọng lông nào ta sẽ xử lý anh đấy.

Còn phải tranh thủ có con đi, ai bảo Lam nha đầu chỉ có một người đàn ông là anh chứ.” Hai ông lão gầm lên với Trát Nhĩ.

“Ưm… sao vậy?” Lam Nguyệt bị tỉnh giâc, mở mắt nhìn Trát Nhĩ.

“Không, Lam Lam, mau ăn cơm.” Trát Nhĩ nói với Lam Nguyệt, lúc Lam Nguyệt không chú ý thì gật gật đầu với hai già một cái.

“Lam, dậy rồi? Cháu rất nhớ cô.” Bé mập Ô Lệ tinh mắt thấy Lam Nguyệt tỉnh dậy, không quấy lấy mẹ nữa, mà đi đến trước mặt Lam Nguyệt làm nũng, Lam Nguyệt nhéo má Ô Lệ, ra khỏi tấm da thú, trong hang rất ấm áp, cô nắm đôi tay tròn của Ô Lệ đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm. Sau lưng, hai già cùng đưa ánh mắt mà bọn lão có thể hiểu cho Trát Nhĩ.

“Lam, hai ngày nay có lạnh không? Đói bụng không?” Tô đi tới hỏi Lam Nguyệt.

“Tô, không sao, có Trát Nhĩ mà.” Lam Nguyệt hay ngắn gọn như vậy.

“Cô không biết cô đi hai ngày, tất cả mọi người đều rất nhớ cô. Sơn suốt ngày nghĩ tới việc Trát Nhĩ không chăm sóc tốt cho cô thì sẽ xử lý nó, con bé Ô Lệ này thì ngày nào cũng quấn lấy cha nó đòi đi tìm cô.” Tô cười ha ha.

Lam Nguyệt biết Tô quan tâm cô, bất kể có phải nguyên nhân là do Trát Nhĩ hay không, Tô đối với cô vẫn luôn như một người chị. Lam Nguyệt vỗ tay Tô, Tô đã hiểu.

“Lam về rồi? Ôi. . . về thật rồi, ở bên kia vất vả không?” Lợi Á vào hang núi, nhìn thấy Lam Nguyệt thì cũng đi tới.

“Ừ, không sao.” Lam Nguyệt gật đầu một cái, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ

mặt người đàn ông đằng sau Lợi Á tràn đầy xuân sắc, Lam Nguyệt hắc tuyến.

Khó trách cô Lợi Á này mới biết chúng ta trở về, mẹ nó… suốt ngày đều vận động. . . Không trách được ngực lớn như vậy. ” Lam Nguyệt oán thầm , quyết không thừa nhận mình thuộc loại sân bay (*) với loài người viễn cổ trước mặt.

“Ơ. . . Mộc Sa. . . Trở về nghỉ ngơi đi. . . Để em làm” Mắt Lợi Á sáng lên, đi tới trước măt Mộc Sa muốn nhận lấy.

“Lợi Á, bọn Mộc Sa mang muối về rồi, cô đi học dùng như thế nào đi, đừng tranh làm” Mục ở phía sau nói một câu.

“A. . Như vậy à. . Mộc Sa thật giỏi. . . không hổ là dũng sĩ… lại có thể mang muối về” Lợi Á không giành nữa, nhìn Mộc Sa làm

Không phải cô ta đang nói Mộc Sa một người đem muối mang về tới chứ? Cô nàng này đúng là người phi phàm nha, vẫn còn rất chấp nhất với Mộc Sa. Đây là tiếng lòng của mọi người.

Lam Nguyệt đi bên Ô Lệ nghe Ô Lệ kể những chuyện lý thú trong hai ngày vừa qua, Tô ở bên cạnh giúp nướng thịt. Ô Lệ lúc thì kể Tráng muốn đi bắt cá bắt gà, bị mẹ đánh vào mông, một lát lại nói Tiểu Ưu khóc nhè rất xấu, một lát thì kể Tiểu Ny kêu la đòi giày da thú, vì trên chân Ô Lệ có, còn do Lam Nguyệt làm, lúc lại nói khi nào em bé trong bụng Tiểu Mỹ ra ngoài cô bé muốn dẫn em bé đi chơi, dạy em bé đào rau, cho cá ăn.

Lam Nguyệt sờ sờ đầu Ô Lệ hỏi cô bé: “Ô Lệ, lớn lên cháu muốn làm gì?”

“Cháu muốn làm Lam” Ô Lệ quơ nắm đấm nhỏ, rất nghiêm túc vạch

kế hoạch cho tương lai.

“A… Tại sao lại làm cô?” Lam Nguyệt không hiểu nổi đầu óc đứa bé gái mũm mĩm này đang nghĩ gì.

“Lam xinh đẹp nhất, thông minh nhất ” Ô Lệ nói, thích cái đẹp là tính cách vốn có của trẻ con, haha.

Chương 46: Suy đoán lai lịch

Cơm tối có muối, một nhóm người ngấu nghiến ăn sạch canh và thịt nướng, đám phụ nữ đành phải làm thêm một đợt thịt nướng nữa mới coi như thỏa mãn, mọi người vỗ bụng tụm năm tụm ba nói chuyện phiếm tiêu thực. Lam Nguyệt cũng uống thêm một bát canh cá, thấy mọi người ở nơi cư trú đều ăn no căng rồi thì ngẩng đầu hỏi Trát Nhĩ: "Trát Nhĩ. . . thú săn còn đủ chứ?"

"Ừ, còn đủ, hôm nay vừa được ăn muối, tất cả mọi người đều ăn nhiều một chút, không sao" Trát Nhĩ gật đầu.

Không trách được Lam Nguyệt cho rằng thức ăn không đủ, là vì bữa nay đám người kia ăn quá kinh khủng, mọi người đều no căng ngồi dưới đất không đứng dậy nổi, nên dọa Lam Nguyệt tưởng bọn họ đã ăn sạch thức ăn rồi.

"Á… Tôi… đi tiểu…" Kết quả của việc uống quá nhiều canh chính là thế này đây, Lam Nguyệt muốn đi nhà xí rồi.

Trát Nhĩ ôm cô rời khỏi sơn động, đến phía sau núi đá. Lúc Lam Nguyệt vừa tới, cô thấy toàn bộ người ở nơi cư trú đều đi đại tiểu tiện ở khu vực bên cạnh núi đá, giữa ban ngày ban mặt… Lam Nguyệt thường xuyên tránh chỗ kia ra, chỉ sợ nhìn thấy thứ không nên thấy. Lúc bản thân cô muốn giải quyết đều phải vòng ra mặt sau, dù có gấp cô cũng nín đi ra đằng sau đi tiểu, hơn nữa người ở núi đá lúc đại tiện đều dùng lá cây để chùi.

Lam Nguyệt cũng phải nhập gia tùy tục, cô sợ lá cây sẽ bị thủng, hoặc lau không sạch, thường xuyên mang một bó lá cây to khi đi đại

tiện, lúc mới bắt đầu vẫn dùng búa đá đào đất chôn như mọi người, sau đó dùng dao bằng xương, sau nữa thì dùng xẻng gỗ.

Khi có xẻng gỗ, Trát Nhĩ đã làm giúp Lam Nguyệt chỗ đi vệ sinh. Phía sau núi đá, tại chỗ Lam Nguyệt đi vệ sinh dùng một cây trúc cắm lên, phía trên phủ lá trúc, phía dưới đào một cái hố to, bên trên hố kê một tảng đá lớn. Sau khi Trát Nhĩ hì hụi làm việc một hồi, Lam Nguyệt đã nhận được một chiếc nhà cầu đơn giản. Trát Nhĩ nói khi có muỗi sẽ lót thêm lá xua muỗi cho cô, Trát Nhĩ còn nói đợi sau khi cô đi đầy thì sẽ lại làm cho cô cái hố khác. Lam Nguyệt rất cảm động, rồi, lập tức bùng nổ.

Mẹ nó, tôi mà đi nhiều như thế, còn đi đến đầy được sao, mẹ nó. . . Anh mới là đồ nhiều chất thải.

Mọi người ở núi đá biết sự tồn tại của cái nhà cầu đơn giản này, nhưng không ai đi tới đây, họ đều biết đây là của Lam, họ không học theo Trát Nhĩ làm cái này, tiếp tục giải quyết ở khu bên cạnh núi đá. Vì vậy, nhà cầu vẫn chỉ có Trát Nhĩ và Lam Nguyệt dùng, Trát Nhĩ là do bị Lam Nguyệt ép phải dùng, sau lại thích, còn thêm cả cái đuôi bé mập Ô Lệ thỉnh thoảng dùng nữa thôi, ngay cả Tô cũng không. Lam Nguyệt còn nói nếu Tô cũng thích, thì bảo Khôn đi đào cho một cái, ai biết Tô lại không quen dùng thứ này.

Lam Nguyệt đã giải quyết xong, Trát Nhĩ bế cô lên hỏi muốn đến hang núi lớn hay là về ngủ. Lam Nguyệt vừa mới trở về, cả người mệt lử, nói muốn ngủ. Trát Nhĩ bế cô quay về hang của hai người, đắp kín chăn cho cô, nói với cô là muốn đến chỗ bọn Mộc Sa để bàn chuyện, sau đó cho thêm củi vào đống lửa, rồi đi đến hang núi lớn. Lam Nguyệt mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Trát Nhĩ, những lời mà già Sơn nói cậu thấy như thế nào?” Ba người Mộc Sa, Khôn và Trát Nhĩ ngồi bên cạnh đống lửa nói chuyện,

Mộc Sa đột nhiên nhắc tới lời của già Sơn trước bữa cơm tối.

“Đúng vậy, Trát Nhĩ, Lam không giống với chúng ta, Tô cũng biết, cô ấy cũng sợ Lam sẽ rời đi. Trát Nhĩ, Tô rất lo cho cậu”, Khôn nói.

“Không đâu, đối với tôi Lam Lam là người quan trọng nhất, còn quan trọng hơn cả bản thân tôi, tôi sẽ giữ mãi cô ấy ở bên người.” Trát Nhĩ nói

“Trát Nhĩ, cậu cũng biết là tôi thích Lam, tôi vẫn muốn làm đàn ông của cô ấy”. Mộc Sa nhìn Trát Nhĩ, Trát Nhĩ không nói gì, sắc mặt đã hơi cứng lại.

“Trát Nhĩ, nếu có thể thì để Lam nhận thêm mấy người đàn ông nữa đi. Tôi sợ một mình cậu không giữ nổi cô ấy. Cho dù không phải là Mộc Sa, thì người đàn ông khác cũng được”. Khôn nhìn đến vấn đề phụ nữ ở nơi cư trú.

“Mộc Sa, Khôn, nếu Lam Lam muốn có thêm đàn ông, tôi sẽ không phản đối, nếu đó là sự lựa chọn của cô ấy, trong lòng tôi dù có khó chịu cũng vẫn đồng ý. Nhưng, tôi sẽ không chủ động dâng cô ấy cho bất cứ ai”. Trát Nhĩ đen mặt nói.

Khôn đấm một cái vào ngực Trát Nhĩ, hắn có thể hiểu, Tô cũng có người đàn ông khác, hắn hiểu cảm giác của Trát Nhĩ. Hắn và Tô đều lo lắng nếu Lam Nguyệt bỏ đi thì Trát Nhĩ sẽ không chấp nhận được, như vậy là đang lo lắng cho Trát Nhĩ. Sắc mặt Trát Nhĩ dịu xuống một chút, hắn hiểu nỗi lo lắng của Tô và Không, nhưng hắn rất tin tưởng Lam Lam.

Mộc Sa nhìn sắc mặt Trát Nhĩ đã dịu đi rất nhiều, nói: “Tôi sẽ không bỏ cuộc, nếu Lam nhận lời tôi, tôi hi vọng chúng ta có thể cùng nhau chăm sóc cho cô ấy.”

Trát Nhĩ hiểu ý Mộc Sa, nếu Lam nhận lời Mộc Sa, bọn họ sẽ cùng có Lam, dù sao cũng là anh em lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cho nên hắn gật đầu. Nhưng Trát Nhĩ cũng có tính toán riêng của mình, hắn với Lam Nguyệt sớm chiều chung sống, hắn biết Lam khác với những người phụ nữ ở nơi cư trú, muốn Lam Nguyệt chấp nhận người đàn ông khác ngoài hắn ra, rất khó, vô cùng khó, haha. Không thể không nói, Trát Nhĩ cũng là một tên nhóc bụng dạ rất đen tối.

“Được rồi, ba người ngồi nói chuyện lâu lắm rồi đấy. Trát Nhĩ, Lam ngủ rồi à?” Tô đi tới

“Ừ, mấy ngày qua phải đốt muối nên rất mệt”, Trát Nhĩ gật đầu

“Trở về ngủ đi, Trát Nhĩ, chăm sóc Lam cho tốt vào, nhanh chóng sinh lấy một đứa, đó cũng là nguyện vọng của cha mẹ chúng ta”. Tô nói với Trát Nhĩ, dù sao cũng là chị gái của Trát Nhĩ, chuyện giữa Trát Nhĩ và Lam Nguyệt, cô vẫn hiểu rõ hơn những người khác.

Trát Nhĩ gật đầu, hắn biết Tô lại tính toán cho hắn. Mộc Sa đã đi ngủ, Khôn cũng ôm Tô đi ngủ. Trát Nhĩ trở về hang động, nhìn Lam Nguyệt đang ngủ ngon lành. Haiz … Nguyện vọng của Tô phải trì hoãn lại thôi. Trát Nhĩ yêu thương nhìn Lam Nguyệt đang ngủ say, cởi quần áo ra nhẹ nhàng ôm cô gái nhỏ của hắn vào trong lòng.

Lam Nguyệt trong giấc mơ giống như tìm được một nguồn ấm áp, cọ cọ ở trong ngực Trát Nhĩ, tay đặt ở trên ngực Trát Nhĩ, tiếp tục ngủ vùi. Trát Nhĩ buồn cười nhìn Lam Nguyệt đang ngọ nguậy ở trong ngực, cảm giác giữa hai chân căng thẳng , haizz. . .

Trát Nhĩ đưa tay tách chân Lam Nguyệt ra, dán mình ở bên cạnh Lam Nguyệt, chịu đựng dục vọng đang rạo rực khắp toàn thân, nhắm mắt ngủ. Dù sao Lam Lam đã cũng đồng ý rồi, ngày kia rồi sẽ đến

thôi, Trát Nhĩ mang theo nụ cười chìm vào giấc ngủ.

Chương 47: Chăn lông cừu

“A. .”

“Làm sao? Làm sao? Lam Lam”. Trát Nhĩ bị tiếng kêu của Lam Nguyệt làm tỉnh lại, tay chân luống cuống ôm lấy Lam Lam, kiểm tra xem cô bị thương chỗ nào.

“Dừng. . Trát Nhĩ. . Anh đứng lên”. Lam Nguyệt một tay đẩy Trát Nhĩ, một tay ôm bụng. Trát Nhĩ ngửi thấy trong không khí có mùi máu tươi, hiểu được, vừa định bò dậy, lại bị Lam Nguyệt kéo lại.

“Mặc quần vào”

Lam Nguyệt chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui xuống. Buổi sáng cô bị đau đớn do dì cả ghé thăm mà tỉnh dậy, cô vén chăn da hổ lên, nhìn máu chảy dọc theo bắp đùi Trát Nhĩ, cô nhớ lại lúc ngồi dậy máu bị ngăn lại phun đến bắp đùi Trát Nhĩ và trên tấm thảm da hổ, dưới tình huống khẩu vị nặng như vậy, cô không thể bình tĩnh nổi, lập tức hét lên. Lúc này, thấy Trát Nhĩ định đứng dậy liền nhắc nhở hắn, chỉ xuống chân Trát Nhĩ, vùi mặt vào trong chăn, không còn mặt mũi gặp Trát Nhĩ nữa.

Trát Nhĩ cúi đầu nhìn, trên đùi toàn là máu. Trát Nhĩ cười hì hì, mặc quần da thú vào, chuẩn bị đi nấu nước rửa. Vừa kéo cửa ra, già Sơn, Tô và cả mẹ Tiểu Ny là “Ni”đã đứng ở trước cửa.

“Sao thế? Lam nha đầu làm sao thế? Vừa tỉnh dậy đã nghe thấy tiếng hét của con bé”, già Sơn sốt ruột hỏi. Trát Nhĩ ngăn già Sơn lại, Tô tiến vào, lát sau đi ra nhìn Trát Nhĩ cười, mặt Trát Nhĩ hơi đỏ lên.

Già Sơn nhìn vẻ mặt kỳ lạ của Trát Nhĩ, không hiểu hai đứa nhỏ đang ồn ào cái gì. Tô dặn Trát Nhĩ đi nấu nước rửa, rồi kéo già Sơn đi. Ni vừa đi vừa cười nói Trát Nhĩ còn lợi hại hơn cả "Đạt", đàn ông của nhà cô.

"Lam Lam. . Ra ngoài đi. . Để tôi rửa cho em. . . Ra ngoài nào, hmm"

Trát Nhĩ dỗ Lam Nguyệt. Lam Nguyệt đang vô cùng xấu hổ và giận dữ. Vừa rồi lúc Tô tiến vào cô còn đang đeo băng vệ sinh, nhìn ánh mắt trêu chọc của Tô thì cô biết Tô đã hiểu sai rồi. Mẹ nó. . . Cái này phải giải thích sao đây, vẫn là đừng giải thích gì, càng giải thích càng rối.

"Không ra. Không ra" Lam Nguyệt nhất quyết không ra.

Trát Nhĩ không có cách nào, chỉ đành phải vén da hổ lên cẩn thận lau chân cho Lam Nguyệt. Lam Nguyệt đem đầu chôn càng sâu hơn, đến chết cũng không chịu nhìn Trát Nhĩ. Trát Nhĩ nhìn lỗ tai đã đỏ hồng của Lam Nguyệt, cười cười, ôm cô sang một bên, rồi đi lau sạch sẽ tấm thảm da hổ. Lam Nguyệt ở trong chăn mặc quần áo vào, Trát Nhĩ liền đưa quần áo da thú cho cô mặc. Lam Nguyệt đeo giày da thú vào, ghét bỏ nhìn tấm thảm da hổ, xem ra phải làm thêm chiếc chăn nữa rồi, tấm da cũ đem đi giặt rồi phơi khô, phải có cái khác thay mới được.

Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt đi ăn sáng. Đám phụ nữ đều nở nụ cười vô cùng kỳ lạ. Ánh mắt Lam Nguyệt sắc bén nhìn Tô, Tô lắc đầu, bĩu môi nhìn sang phía Ni. Ni thấy Lam Nguyệt nhìn sang, vội trốn phía sau người đàn ông của mình. Lam Nguyệt bi phẫn, Ni là đồ miệng rộng, lần này toàn bộ mọi người ở nơi cư trú đều cho rằng tối qua Trát Nhĩ quá mãnh liệt, cô thật sự chẳng còn mặt mũi mà gặp người khác nữa.

Dưới ánh mắt hâm mộ của đám đàn ông, Trát Nhĩ bình tĩnh ngồi xuống, hắn hoàn toàn không hiểu mọi người đang ồn ào cái gì, hâm mộ hắn cái gì. Lam Nguyệt cúi đầu ăn cơm, không nhìn bất cứ ai, giả làm đà điểu.

“Ầy. . Tuổi trẻ thật là tốt” Giọng nói của già Lưu truyền tới.

“Trát Nhĩ, khi nào tuyết ngừng chúng ta tỷ thi đi, thư giãn gân cốt một chút”. Giọng nói xen lẫn vị chua của mấy thanh niên độc thân cũng bay tới. Trát Nhĩ gật đầu, mọi người thường xuyên tỷ thí, hắn cũng vậy, chỉ là hiện tại sao lại đột nhiên nhắc tới cái này?

“Lam, ăn đi này, không thèm để ý tới Trát Nhĩ”. Bé mập Ô Lệ cầm một miếng thịt cho Lam Nguyệt, tức giận kéo Lam Nguyệt từ trong lòng Trát Nhĩ ra ngoài.

“Hả. . Tại sao? Ô Lệ” Lam Nguyệt sau khi đứng vững bèn hỏi Ô Lệ, không hiểu bé con này đang ầm ĩ cái gì, bị Trát Nhĩ bắt nạt sao?

“Ni nói với bọn mẹ là Trát Nhĩ làm cô chảy máu” Lời nói của bé mập Ô Lệ trong nháy mắt khiến Lam Nguyệt như bị sét đánh, mọi người trong hang động đều cười ồ lên. Lam Nguyệt đứng như trời trồng trong gió.

Trát Nhĩ đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn mọi người, ôm Lam Nguyệt đang thẫn thờ vào trong lòng, Tô chạy đến kéo bé con đang muốn cướp Lam Nguyệt kia đi. Trát Nhĩ nghe Ô Lệ nói thì đã hiểu mọi người đang hiểu lầm cái gì, cho dù cố gắng trấn tĩnh đến đâu, lỗ tai vẫn không khỏi đỏ lên. Lam Nguyệt xấu hổ vùi đầu thật sâu vào trong ngực Trát Nhĩ.

“Được rồi, đừng cười nữa, Lam nha đầu da mặt mỏng, để yên cho con bé còn ăn cơm”. Già Sơn đau lòng Lam Nguyệt, đuổi đám người

đang cười đi ăn cơm, rồi nói với Trát Nhĩ: “Hai ngày này anh đừng ra cửa, Mộc Sa với Khôn đi săn thú, anh ở nhà chăm sóc Lam nha đầu cho tốt vào”. Mộc Sa và Khôn gật đầu với Trát Nhĩ. Trát Nhĩ đáp lời, cúi đầu dỗ dành Lam Nguyệt đang nhất quyết không chịu ló đầu ra.

“Trát Nhĩ, về đi, tối không đến đây ăn cơm”, giọng nói buồn buồn của Lam Nguyệt truyền đến. Trát Nhĩ biết tính cô hay xấu hổ, ừm một tiếng rồi ôm cô quay về hang núi.

Cơm nước xong, Lam Nguyệt lôi tất cả da thú ra, lấy kim xương và sợi chỉ ra để may chăn. Trát Nhĩ cầm toàn bộ lông cừu đen đến, Lam Nguyệt muốn nhét vào để làm ruột chăn. Trát Nhĩ đưa lông cừu xong thì đi mài bàn đá, ghế dài đã có, giờ mài thêm chiếc bàn đá nữa, Lam Nguyệt muốn ra đầu xuân mới làm bàn gỗ, nên bảo Trát Nhĩ đi làm bàn đá trước.

“Lam, cho tôi làm cùng với, ngày nào cũng ngồi một chỗ, chán chết đi được”

Bà bầu Tiểu Mỹ được người đàn ông của mình bế tới, ồn ào oán trách.

Chương 48: Tâm sự của Lợi Á

“Lam, cho tôi làm cùng với, ngày nào cũng ngồi một chỗ, chán chết đi được”. Bà bầu Tiểu Mỹ tới, Lam Nguyệt vội vàng bảo người đàn ông của cô đặt cô ngồi xuống ghế, thật là bụng to rồi mà còn không để người ta bớt lo.

“Lam, bọn họ nói thật chứ, Trát Nhĩ lợi hại như vậy á? Làm cô bị chảy máu?” Người đàn ông của Tiểu Mỹ đã đi về, vì cô có thai không cùng mọi người ăn cơm, chỉ được nghe người đàn ông của mình kể lại, không phải là nghe trực tiếp, nên mới hỏi Lam Nguyệt.

“Không phải, hiểu lầm thôi, là dì cả mỗi tháng một lần của tôi đến” Lam Nguyệt vẫn còn hơi xấu hổ.

“Tưởng sao, đám người kia đúng là ăn no rảnh rỗi, ha ha, Lam, cô đang làm gì thế?” Tiểu Mỹ không hỏi vấn đề này nữa, nhìn thứ Lam đang làm, lại hỏi.

“Chăn, thảm, công dụng giống như cái kia” Lam Nguyệt chỉ vào thảm và chăn da hổ, liếc nhìn bụng Tiểu Mỹ, lại nói: “Khi nào làm xong, tôi sẽ làm cho bé con nhà cô một bộ”

“Đừng, cô dạy tôi đi, tôi có thể tự làm được, không thể để cô làm quá sức được. Lam, cô phải ăn nhiều vào, mọi người đều lo cô không trụ được trong mùa tuyết, cô yếu quá”. Tiểu Mỹ lo lắng nhìn Lam Nguyệt, Lam Nguyệt hắc tuyến, không miễn cưỡng nữa, dạy Tiểu Mỹ cách làm thế nào.

“Bọn tôi cũng tới tìm Lam làm việc. Lam, đã đỡ hơn chưa?” Tô đã

làm xong việc, lại cùng mấy người phụ nữ tới đây. Lam Nguyệt gật đầu.

Mọi người lấy da thú ra bắt đầu làm việc. Lam Nguyệt khâu thảm xong thì tháo tấm thảm da hổ xuống để đổi. Chăn và thảm da hổ được treo trên cành trúc để hong khô, tuy nhiên bên ngoài tuyết đang rơi, không thể nào khô được. Cô lại lấy da thú đã được Trát Nhĩ cắt gọn gàng ra để may chăn, cô nhét lông cừu đen vào trong để khâu, khâu đến bên trong lại dùng đường chữ thập để tránh cho lông chạy ở trong chăn. .

Dáng người Trát Nhĩ rất cao, chăn và thảm phải làm rất dài, Lam Nguyệt vừa làm vừa chỉ cho Tiểu Mỹ cách gấp gấu chăn, nhét lông cừu vào. Chăn và thảm mà Tiểu Mỹ khâu cho con mình rất nhỏ, nên làm xong rất nhanh. Lam Nguyệt xoa xoa thắt lưng và bụng, dì cả tới khiến cả người cô mệt mỏi. Tô và Tiểu Mỹ nhìn cô như vậy, cầm lấy chăn của cô qua khâu tiếp. Lam Nguyệt không từ chối, ở bên cạnh chỉ họ cách làm là được. Sau đó cô lấy túi da thú đựng sơn trà tìm khô ở trong giỏ trúc ra cho mọi người ăn.

“Lam, cái này làm như thế nào vậy? Chua chua ngọt ngọt, ăn ngon thật đấy”, Lợi Á cũng đến, cầm quả sơn trà khô ăn mấy miếng, rồi hỏi Lam Nguyệt. Bà bầu Tiểu Mỹ thì thích nhất mấy thứ chua chua ngọt ngọt, vừa ăn vừa khâu.

“Vào mùa thu, tức là mùa quả thì hái, đem đi phơi khô là được”. Lam Nguyệt vừa nói, lại vừa rót nước đã đun sôi trong nồi đá cho mỗi người một chén.

“Quả dại nào cũng được à?” Lợi Á uống một hớp nước rồi hỏi.

“Chỉ loại này” Lam Nguyệt nhớ lại thời điểm mùa thu cô đã hái không ít loại quả, quả táo xanh phơi khô xong thì ăn đắng chẳng khác gì

hoàng liên, cơm dừa thì sau khi phơi khô trở nên rắn như đá, cắn không nổi, còn loại quả bột màu đỏ phơi khô thì chát ăn không nổi, chỉ còn loại quả sơn trà tím này, sau khi phơi khô thì có vị chua chua ngọt ngọt, có thể dùng làm quả khô để ăn.

Cừu đen có thể ăn được quả cây sơn trà tím là bởi vì chúng mọc ở trong bụi cây thấp. Thời điểm mùa thu, Lam Nguyệt đem toàn bộ số quả sơn trà tím mọc xung quanh núi đá đi phơi nắng, giờ đã có thể lấy ra làm đồ ăn vặt, mấy đứa nhỏ cũng rất thích thứ này. Bên chỗ Tô, Lam nguyệt cũng dạy cho cô cách phơi để làm đồ ăn vặt cho bé mập Ô Lệ, nhưng nhóc con kia yêu thích giấu thật kỹ. Mọi người ở nơi cư trú còn chưa biết đến thứ này, Lam Nguyệt lúc bắt đầu chỉ tính là làm thí nghiệm, định sang năm sẽ dạy bọn họ, bởi vì mùa tuyết không có trái cây.

“Lam, cháu về rồi đây, còn đau không? Để cháu xoa xoa cho”, vừa nghĩ đến bé mập, bé mập đã xông vào, sà vào trong lòng Lam Nguyệt. Lam Nguyệt thấy Tráng và Tiểu Ny đi theo phía sau, bèn lấy quả khô ra cho chúng ăn.

“Ô Lệ, hôm nay có hái được rau không?” Lam Nguyệt hỏi bé mập. Ô Lệ cầm quả khô vừa ăn vừa nói: “Không ạ, không tìm thấy gì dưới lớp tuyết. Lam, mùa tuyết không có rau có thể ăn được, không thích mùa tuyết” . Lam Nguyệt nhéo nhéo cái miệng đang trề ra của Ô Lệ, cố nghĩ xem mùa đông còn có loại rau dưa gì có thể ăn, nghĩ hồi lâu mà vẫn không ra, đành bỏ qua.

“Lam, cô thích Mộc Sa sao?” Lợi Á bỗng nhiên hỏi một câu không được liên quan cho lắm, có thể là cô ta đã muốn hỏi câu này từ lâu rồi.

“Không phải cô đang tỏ tình với Mộc Sa sao? Cố lên” Lam Nguyệt bội phục cô gái này rồi, đối với Mộc Sa đủ chấp nhất, là trường hợp nữ

theo đuổi nam đầu tiên đó.

“Ừ, tôi sẽ” Lợi Á nhận được đáp án mà mình mong muốn từ lâu, vui vẻ nói.

“Lợi Á, sao cô lại thích Mộc Sa?” Tô gấp chiếc chăn đã làm xong đặt lên trên giường của Lam Nguyệt, quay đầu hỏi vấn đề mà Lam Nguyệt cũng đang muốn hỏi, Lam Nguyệt vẫn luôn thắc mắc sao một Lợi Á cởi mở như vậy sao lại Mộc Sa. Không trách Lam Nguyệt nói Lợi Á cởi mở, bởi vì có một lần, cô nàng Lợi Á đang ở cửa hang động XXOO, bị một nhóm người lớn, trong đó có Lam Nguyệt nhìn thấy, thế nhưng cô nàng cũng chẳng quan tâm, lại bảo người đàn ông phía sau dùng sức một chút. Nói cô nàng cởi mở đã là nói giảm nói tránh rất nhiều.

“Đúng vậy, tôi cũng muốn biết tại sao Lợi Á cô lại thích Mộc Sa như vậy? Tôi còn nhớ lúc mới đến cô đã hỏi tôi Mộc Sa có phải là người đàn ông của Lam hay không rồi.” Bà bầu Tiểu Mỹ vừa ăn quả khô vừa tò mò hỏi Lợi Á.

“Còn nhớ lúc chúng ta mới gặp mặt không? Lam?” Lợi Á ngẩng đầu nhìn Lam Nguyệt, Lam Nguyệt gật đầu một cái.

Lợi Á nói tiếp: “Mục trở lại liền nói người ở nơi cư trú các cô bắt được hắn, nhưng không gây khó dễ cho hắn, hắn nói muốn dẫn bọn tôi đến gia nhập. Ngày đó cái mà Lam là dì cả của tôi đến, vừa đói vừa đau, các cô cũng biết bộ dạng của bọn tôi lúc đó, lẩn trốn suốt một quãng đường dài. Lúc đó tôi nghĩ mình sắp chết rồi, Mộc Sa cầm thịt nướng đưa cho tôi, thấy tôi khó chịu thì đỡ tôi dậy, khi đó cũng không có loại băng vệ sinh mà Lam dạy, Mộc Sa nhìn thấy trên đùi tôi có máu, đã tìm rất nhiều lá cây cho tôi.

Lúc đấy tôi đã nghĩ, người đàn ông này mang đến ấm áp cho tôi, tôi

muốn trở thành người phụ nữ của anh ấy, sinh con cho anh ấy. Sau lại, khi đến nơi cư trú, tôi thấy anh ấy thích Lam, nên không nói gì cả, tìm mấy người đàn ông. Dần dần tôi thấy Lam không có ý muốn tiếp nhận Mộc Sa, mới lại muốn. Lam, tôi đã nói hết tất cả rồi, đến lúc đó mong cô không giành với tôi, mặc dù tôi và cô đều biết, Mộc Sa thích cô.” Lợi Á nói xong còn nhìn Lam Nguyệt, giống như là sợ cô sẽ đổi ý.

Thì ra còn có một đoạn nhạc đệm như vậy. Lúc đấy Lam Nguyệt đang tập trung vào việc sắp xếp cho đám người của Mục, thật sự không chú ý tới, nhìn Lợi Á nói như vậy, buồn cười đồng ý. Bọn Tô cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới còn có một hồi chuyện xưa như vậy, chẳng trách Lợi Á lại chấp nhất với Mộc Sa như vậy, hóa ra một câu chuyện tình bắt nguồn từ một lần dì cả ghé thăm.

“Lam Lam… Qua đó ăn tối chứ?” Trát Nhĩ từ chỗ Hoắc Lý trở lại, xem chừng còn chưa mài xong bàn đá. Bọn Tô dắt mấy đứa nhỏ chào Lam Nguyệt rồi ra về. Lam Nguyệt không muốn đi, Trát Nhĩ đành phải qua đó lấy cơm về. Lúc ăn cơm, Lam Nguyệt kể chuyện của Lợi Á cho Trát Nhĩ nghe, còn hỏi Trát Nhĩ thấy thế nào, ai biết Trát Nhĩ chỉ nhìn cô một cái, từ chối đưa ra ý kiến. Lam Nguyệt than thở sao hắn chẳng có một chút hứng thú bát quái nào vậy.

: Haizz… Lam Lam quá nôn nóng rồi. Rõ ràng mục tiêu của Mộc Sa là cô ấy, cô ấy lại còn ở đây ghép đôi cho Mộc Sa, Mộc Sa thật đáng thương. Trát Nhĩ nhìn cô gái vẫn đang trong tinh thần bát quái, không khỏi nghĩ.

Chương 49: Kế hoạch hình thành Bộ lạc

Ngày thứ ba dì cả đến, đã hai ngày liên tục không ra ngoài, Lam Nguyệt sắp không chịu nổi nữa rồi, chỗ này không giống như ở chỗ của Tiểu Tử, sau hai ngày cô đã không muốn ở đây thêm một chút nào nữa. Dì cả còn chưa đi, sau khi Lam Nguyệt đổi băng vệ sinh xong, nghỉ là mình đã có thể thích ứng với cuộc sống nơi này rồi. Nếu mới hai ngày đã hết, Lam Nguyệt thật sự lo lắng mình có thể mắc bệnh gì đó liên quan đến mất cân bằng nội tiết.

Lúc trước thấy thời gian dì cả của Tô kéo dài ba hoặc bốn ngày, Lam Nguyệt rất lo lắng không biết mình có bị bệnh không, hôm nay dì cả còn chưa đi thì mới thấy yên tâm. Nhưng cô không muốn ở một mình trong hang thêm một phút nào nữa. Buổi sáng vừa mới ngủ dậy, khi Trát Nhĩ nói tuyết đã ngừng, cô liền muốn đi ra ngoài một chút. Phải kì kèo với Trát Nhĩ một lúc lâu hắn mới chịu đồng ý, điều kiện tiên quyết là vẫn phải nằm trong lòng hắn. Lam Nguyệt cũng hết cách, khi dì cả đến cả người cô trở nên mệt mỏi, nên vào những ngày thế này, Trát Nhĩ đều cực kỳ khẩn trương.

Bên dưới núi đá, đám đàn ông đang quét tuyết. Cả đám đang cầm cây trúc quơ qua quơ lại, thấy Trát Nhĩ bế Lam Nguyệt đi ra đều chào hỏi cô. Lam Nguyệt hít sâu một hơi, thoải mái nào, rồi cũng vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé với mọi người. Già Sơn đang đứng ở cửa hang núi lớn, nhìn thấy Lam Nguyệt được Trát Nhĩ bế ra ngoài, liền cằn nhằn phải mặc thêm nhiều da thú linh tinh. Đã hai ngày rồi già Sơn không nhìn thấy Lam Nguyệt. Hai ngày qua cô đều ăn ở trong hang của mình, không hề lộ mặt ra ngoài, chỉ có Tô và mấy người phụ nữ là thường xuyên đến chỗ cô.

Lam Nguyệt muốn đến bờ sông xem một chút, vẫy vẫy tay với Sơn, Trát Nhĩ lại bế cô đi.

Lòng sông vẫn còn đóng băng, rất dày, Lam Nguyệt dùng cây gậy chọc xuống, muốn thử đứng trên đó. Trát Nhĩ không để cho cô đi xuông, Lam Nguyệt bĩu môi không đi nữa, ngoảnh lại nhìn mọi người ở núi đá. Lam Nguyệt chuyển mắt nhìn khuôn mặt cương nghị của Trát Nhĩ, quyết định nói với hắn về vấn đề Bộ lạc.

“Trát Nhĩ, tôi đang nghĩ, nơi cư trú cứ tiếp tục thế này cũng nên có một chút thay đổi. Tôi đang nghĩ đổi nơi cư trú thành Bộ lạc” Lam Nguyệt chăm chú nhìn Trát Nhĩ.

“Bộ lạc? Là cái gì? Tên gọi mới của nơi cư trú sao?” Trát Nhĩ tìm chút cỏ khô ngồi xuống, nghe Lam Nguyệt nói

“Bộ lạc chính là hình thức tiến hóa của nơi cư trú, cái gì là hình thức tiến hóa anh đừng hỏi, tôi cũng không thể giải thích rõ ràng được, Bộ lạc tốt hơn so với nơi cư trúc, Bộ lạc có thủ lĩnh, trí giả, thầy thuốc. Mọi người trong Bộ lạc đi săn thú, hái lượm dưới sự phân công của thủ lĩnh, sau đó thủ lĩnh phân chia thức ăn cho tất cả mọi người, để mọi người đều có ăn, phụ trách chủ ngoại. Trí giả là một người thông minh, lãnh đạo mọi người trong Bộ lạc để có một cuộc sống tốt đẹp hơn, địa vị của trí giả ngang với thủ lĩnh, phụ trách chủ nội. Thầy thuốc chính là như lần trước tôi hái thảo dược ấy, còn nhớ không? Thầy thuốc học cái này, hái thảo dược, chữa bệnh cho mọi người.”

Lam Nguyệt nói tới đây thì ngừng lại, nhìn Trát Nhĩ, không biết hắn có hiểu hay không. Trát Nhĩ trầm ngâm.

“Lam Lam…Nơi cư trú hiện tại vẫn rất tốt, sao lại phải chuyển thành Bộ lạc.”

“Trát Nhĩ, khi bọn Mục đến đây, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Nơi cư trú có nhiều người, xung quanh cũng có không ít nơi cư trú khác, sau này e là sẽ đụng độ với bọn họ, hơn nữa có thể xảy ra những chuyện như tranh đoạt phụ nữ gì đó. Nếu chuyển thành Bộ lạc, có thủ lĩnh lãnh đạo, chúng ta có thể bảo vệ người của mình tốt hơn. Anh nghĩ thử xem nhé, trong lúc chiến đấu, mọi người chạy loạn lung tung, phụ nữ và thức ăn nhất định sẽ có tổn thất, nhóm đàn ông cũng sẽ có tử vong, nếu có thủ lĩnh lãnh đạo, khả năng chúng ta đánh thắng kẻ đến cướp đoạt sẽ cao hơn.”

Lam Nguyệt giải thích cặn kẽ cho Trát Nhĩ, cô biết loài người sớm muộn gì cũng tiến đến thời kì Bộ lạc, chỉ hy vọng cô không thay đổi quá nhiều. Nếu bởi vì cô mang đến hiệu ứng cánh bướm, cô sợ loài người đời sau sẽ không tồn tại, cho nên vẫn dựa theo hình thức sinh hoạt của loài người nguyên thủy, cẩn thận hé mở từng chiếc cánh một. Bộ lạc là trạng thái phát triển có thật của loài người, cô hi vọng bọn Trát Nhĩ có thể có một cuộc sống tốt hơn. Cô coi núi đá như là nhà của mình, hơn nữa ở đây còn có người đàn ông của cô.

Trát Nhĩ nghĩ nghĩ một chút đã hiểu những lời mà Lam Nguyệt nói, ôm Lam Nguyệt quay về núi đá. Khi Lam Nguyệt còn mù mờ chưa hiểu gì, Trát Nhĩ đã gọi già Sơn và già Lưu, nhanh chóng nói những lời của Lam Nguyệt lại cho bọn họ nghe. Già Sơn và già Lưu nghe xong thì trầm ngâm một lúc lâu, rồi gọi mấy người đàn ông chủ chốt ở nơi cư trú tới. Mộc Sa, Khôn, Trát Nhĩ, Mục, Hoắc Lí, Đạt, hai già, cậu thiếu niên Thạch tụ tập lại. Mấy người nghe xong, im lặng rất lâu, sau đó đều đồng ý.

“Lam nha đầu, làm thế nào để lựa chọn thủ lĩnh?” Sau khi mọi người đã đồng ý, già Sơn hỏi Lam Nguyệt.

“Ông và già Lưu tạm thời đảm nhận, sau mùa tuyết sẽ cho mọi người

tỷ thí, người nào mạnh nhất sẽ trở thành thủ lĩnh". Lam Nguyệt nói, mặc dù trong lòng cô hy vọng là Trát Nhĩ, nhưng cô cũng rõ thủ lĩnh cần phải có uy tín, Trát Nhĩ phải tự tạo uy tín cho riêng mình, lại nói Trát Nhĩ nhất định cũng đồng ý tỷ thí, cô rất hiểu người đàn ông của mình.

"Ừm, lựa chọn qua tỷ thí đi, bọn tôi đều tin phục người mạnh". Những người khác đều đồng ý. Già Sơn và già Lưu vui mừng nhìn bọn trẻ, vô cùng hài lòng.

"Cháu không đi tỷ thí, cháu muốn học làm đồ với Lam Nguyệt, trở thành người làm kỹ thuật như Lam Nguyệt nói, cháu thích cái này", Hoắc Lí trực tiếp không tham gia, cậu không có hứng thú với chức thủ lĩnh, từ sau khi được Lam Nguyệt dạy cho làm mấy thứ đồ linh tinh kia, cậu đã tìm được thứ mà mình thật sự thích, bình thường mỗi khi đi săn thú về, cậu lại đi đẽo gọt gỗ hoặc cây trúc để làm đồ.

"Khá đấy, còn nhỏ thì nên làm những chuyện mình thích, sau này thì đi tìm cô gái mà mình thích". Lam Nguyệt và Hoắc Lí thường xuyên ở cùng một chỗ với nhau, nên có thể nói đùa một chút. Cậu nhóc Hoắc Lí đỏ mặt.

"Trát Nhĩ, hết mùa tuyết thì tỷ thí đi." Trong mắt Mộc Sa toát lên vẻ kiên quyết. Trát Nhĩ nhìn Mộc Sa, biết hắn muốn phân cao thấp với mình, nguyên nhân là vì cô gái nhỏ đang ở trong lòng mình. Có lẽ Mộc Sa rất khao khát vị trí thủ lĩnh này. Trát Nhĩ đồng ý với Mộc Sa.

"Nếu Mộc Sa làm thủ lĩnh thì sẽ cho cậu ta kết đôi với Lam nha đầu nhé?" Già Lưu bước lên đài, nói một câu, một loạt ánh mắt xoẹt xoẹt bắn về phía lão. Mộc Sa hưng phấn nhìn Lưu, ánh mắt sắc bén của Trát Nhĩ bắn về phía Lưu, Khôn nhìn Lưu bằng ánh mắt hả hê, già Sơn nhìn lão bằng ánh mắt phụ họa, Đạt trưng ra ánh mắt như đang xem kịch vui, còn Mục thì mang theo ánh mắt mình không phải là

không có hi vọng. Già Lưu bị dọa sợ, nuốt nuốt nước miếng, thiếu chút nữa là bỏ chạy.

“Dám lấy cháu ra làm phần thưởng thử xem!” Lam Nguyệt sầm mặt nhìn mọi người, mặc dù không nói rõ là phần thưởng, nhưng ý tứ thì ai cũng đoán được. Già Lưu vội vàng xoa dịu: “Ha ha, đùa thôi, đùa thôi, sao mọi người manh động như vậy chứ”

Già Sơn triệu tập toàn bộ mọi người ở núi đá đến, tuyên bố chuyện vừa rồi mới thương lượng xong, còn nói hai già bọn họ tạm thời đảm nhận chức vị thủ lĩnh, ngoài ra mọi người đều có thể tham gia ứng tuyển lựa chọn thủ lĩnh. Ở núi đá lập tức xôn xao, mọi người xoa xoa tay, ai cũng muốn được cống hiến cho núi đá.

“Sơn, tên bộ lạc là gì? Bộ lạc Núi đá?”, già Lưu đột nhiên nghĩ đến vấn đề nghiêm túc này, già Sơn nghẹn họng, lão mừng quá mà quên mất, lại nhìn Lam Nguyệt.

“Bộ lạc Mông Tạp, chúng ta đến từ nơi đó” Lam Nguyệt ngắn gọn kết thúc gút mắc của hai già, “Bộ lạc Mông Tạp. . Bộ lạc Mông Tạp. . . Được. . Đứa nhỏ này thật là. . . Vẫn biết nhớ đến cội nguồn của mình”, già Sơn cảm động nghẹn ngào.

Già Sơn và già Lưu tuyên bố tên của Bộ lạc cho mọi người, tất cả đều phấn khích không ngừng reo hò tên Bộ lạc.

“Cha, trí giả và thầy thuốc là ai ạ?”

Chương 50: Tạo thành Bộ lạc

“Cha, trí giả và thầy thuốc là ai ạ?” Cậu nhóc Tiểu Thạch ở trong đám người đang hưng phấn nói chen vào một câu.

“Đồ ngốc này, nghĩa của đồ ngốc là thế thì đi hỏi Lam nha đầu ấy, trí giả và thầy thuốc còn phải chọn sao, chính là Lam nha đầu đó, tiểu tử thối”. Già Lưu hét lên, còn tiện thể đập cho cậu nhỏ một cái.

“Đúng vậy, Tiểu Thạch, cậu tìm ra được người nào thông minh hơn Lam sao?” Mọi người trong trong Bộ lạc Mông Tạp đều đồng thanh nói.

“Con chỉ muốn nói trí giả thì nên để Lam làm, ngoài chị ấy ra thì không ai làm được vị trí này, sao lại đánh con?” Cậu nhóc Tiểu Thạch buồn bực nói.

“Cái này căn bản không cần hỏi, tiểu tử thối”, già Lưu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn chòng chọc cậu nhóc.

“Này. . Này. . . Đừng tùy tiện quyết định cuộc đời của người khác như vậy chứ” Lam Nguyệt đầy vạch đen, đứng dậy hét lên, đáng tiếc không ai buồn để ý đến cô, rất nhanh bị chìm nghỉm trong đám người.

“Lam Lam. . Em phải vất vả rồi” Trát Nhĩ vuốt tóc cô, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, Tô và đám phụ nữ cũng khẩn khoản nhìn cô. Lam Nguyệt chịu thua rồi, người đàn ông này, cô chết tiệt không cự tuyệt anh được. Lam Nguyệt vùi đầu vào trong ngực Trát Nhĩ, trong lòng có vô số con thảo nê mã đang chạy loạn lên.

“Lam nha đầu à, thật sự chỉ có thể là cháu thôi, Bộ lạc nhờ cậy vào cháu hết đấy. Bọn ta già rồi, mọi hy vọng chỉ có thể gửi gắm trên người đám trẻ các cháu thôi”, hai già bùi ngùi nói.

Lam Nguyệt oán hận nhìn Tiểu Thạch. Trên người Tiểu Thạch nổi đầy da gà, đang định chạy, đã bị Lam Nguyệt ra hiệu cho Hoắc Lí bắt lại.

“Tiểu Thạch, theo tôi học làm thầy thuốc”. Lam Nguyệt nói một câu làm Tiểu Thạch đứng hình, há hốc miệng ngồi dưới đất.

“Lam … Đừng mà … Em biết sai rồi” Cậu nhóc Tiểu Thạch kêu lên tru tréo, Lam Nguyệt không nhìn cậu, cậu nhóc xui xẻo lại bám lấy Lam Nguyệt không buông, muốn Lam Nguyệt đổi ý, cậu không muốn đi đào mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ đâu, đấy là việc của đàn bà mà.

“Tiểu Thạch, không muốn?” Lam lạnh lùng liếc Tiểu Thạch một cái, cậu nhóc lập tức gật đầu: “Muốn, muốn. Lam nói làm gì thì làm cái đó” sợ nói chậm một chút là Lam Nguyệt sẽ không để cho hắn đi đào cỏ, mà đi đào cái gì khác thì xong.

“Cứ quyết định như vậy đi” Lam Nguyệt ra quyết định. Cậu nhóc Tiểu Thạch chui vào một góc vẽ vòng tròn, cậu hối hận sao lại nhắc tới chuyện trí giả, giờ thì mọi chuyện đã như ván đóng thuyền rồi.

Già Sơn và già Lưu cầm một bọc da thú đưa cho Lam Nguyệt: “Lam nha đầu, cái này là các già của những đời trước truyền lại cho bọn ta, ta và Lưu đều không hiểu được, định sau này giao lại cho lớp trẻ. Giờ bọn ta giao lại nó cho cháu.”

Lam Nguyệt tò mò nhìn bọc da thú, món đồ này hai già coi như bảo bối, chưa từng thấy bọn họ lấy ra bao giờ. Cô lật ra từng lớp da thú,

bên trong là bốn mảnh xương, phía trên có khắc mấy hình như là chữ viết. Lam Nguyệt kinh ngạc nhìn mấy mảnh xương này: giáp cốt văn*(chữ khắc trên xương hoặc mai rùa)*, hay còn gọi là chữ tượng hình.

“Ta và Lưu không được thông minh như cháu, theo lời truyền lại của các già đời trước thì đây là ngôn ngữ của chúng ta. Lam nha đầu, cháu thông minh như vậy, cố gắng tìm hiểu mấy cái này rồi dạy lại cho con cháu đời sau.” Hai già ở bên cạnh mỉm cười nhìn Lam Nguyệt đang kinh ngạc. Nhìn vẻ mặt của Lam Nguyệt, bọn họ đoán Lam Nguyệt có thể biết những chữ viết này.

Lam Nguyệt liếc nhìn bốn mảnh xương, một mặt có khắc chữ, một mặt không. Cô có biết chút ít về chữ tượng hình. Tiểu Tử là cao thủ máy tính, trước kia cô ấy có nghiên cứu về lĩnh vực này, còn bảo cô học một ít chữ tượng hình mà cô ấy nghiên cứu được. Chữ viết trên mấy mảnh xương này rõ ràng là chưa hoàn chỉnh, còn rất nhiều.

Không thấy có những chữ tượng hình mà Lam Nguyệt từng nhìn thấy ở hiện đại, nhưng không sao, chữ viết tượng trưng cho văn minh của loài người, lúc trước Lam Nguyệt vẫn thắc mắc không biết tiếng nói của Bộ lạc bắt nguồn từ đâu, giờ nhìn những giáp cốt văn này, Lam Nguyệt đã hiểu ra. Cô định sẽ từ từ nghiên cứu, sau này bổ sung thêm vào tiếng nói, đưa Bộ lạc Mông Tạp tiến đến trở thành một Bộ lạc văn minh chân chính, đây là một chặng đường rất dài.

Trát Nhĩ nhìn Lam Nguyệt đang miệt mài nghiên cứu mảnh xương, hắn nhìn ánh mắt của Lam Nguyệt liền biết Lam Nguyệt biết những thứ này, hắn cũng biết một chút, là Sơn dạy cho hắn. Trát Nhĩ biết đây là tài sản quý giá của Bộ Lạc, nhìn Lam Nguyệt lật miếng xương, nghĩ tới những chữ viết ở trên đó, Trát Nhĩ tin chắc rằng cô gái nhỏ của hắn có thể truyền lại cho Bộ lạc những thứ mà tổ tiên lưu các đời trước lưu lại.

“Tô, giao Ô Lệ tôi, tôi sẽ bồi dưỡng con bé thành trí giả” Lam Nguyệt nghiên cứu một lát, ngẩng đầu nói với Tô.

“Có thật không? Vậy tốt quá!” Tô mừng đến phát khóc, tay không biết nên đặt chỗ nào, Khôn và những người đàn ông khác của Tô cũng mừng rỡ nhìn Lam Nguyệt, đây đối với bọn họ là một tin vô cùng tốt.

“Lam, cháu cũng muốn làm trí giả” Tiểu Ny nhảy ra, “Cháu cũng muốn” Tiểu Ưu cũng chạy đến. Mặc dù Ô Lệ không biết trí giả là cái gì, nhưng mà Lam là trí giả, mục tiêu của cô bé chính là trở thành Lam, nên cũng háo hức nói: “Vâng ạ, cháu muốn theo học Lam”

“Được rồi, các cháu đều phải cố gắng, sau này người nào thông minh nhất sẽ được làm trí giả”. Lam Nguyệt nhìn mấy cô bé, từ sau khi quyết định tiếp nhận vị trí trí giả, cô đã suy nghĩ đến vấn đề nam nữ, quyết định đào tạo bé gái thành trí giả. Cô không hy vọng xã hội phụ hệ sớm xuất hiện, bản thân cô vẫn còn chút quan niệm nam nữ bình đẳng ở hiện đại, nhưng cũng không muốn phát triển Bộ lạc theo kiểu mẫu hệ. Thôi cứ để thuận theo tự nhiên vậy, cô rất rõ hậu quả ra sao nếu làm ảnh hưởng đến lịch sử.

“Ừ, Ô Lệ, chúng ta cũng tỷ thí với nhau giống như người lớn” Tiểu Ny nhìn Ô Lệ nói, Ô Lệ gật đầu, kéo tay Tiểu Ny và Tiểu Ưu, la hét muốn tỷ thí. Đám phụ nữ thì vui vẻ nhìn bọn nhỏ, rồi lại quở mắng mấy đứa nhỏ của mình.

: Bộ lạc. . Bộ lạc Mông Tạp. . Có Bộ lạc rồi. . . Nhìn bộ dạng của Mộc Sa có vẻ như rất muốn vị trí thủ lĩnh, bất kể là vì Lam Lam, hay là vì cái gì khác, cũng đều xuất phát từ sự thành lập của Bộ lạc. Mộc Sa, tôi sẽ chờ cuộc đọ sức chính thức giữa hai chúng ta, tôi sẽ canh giữ Lam Lam thật chặt. Trát Nhĩ nhìn Mộc Sa bên cạnh, âm thầm suy nghĩ.

: Trát Nhĩ, chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tôi biết cậu đang nghĩ cái gì. Vị trí thủ lĩnh Bộ lạc là điểm khởi đầu để chúng ta phân cao thấp, chỉ cần giành được chức thủ lĩnh, tôi sẽ có được Lam Nguyệt. Trát Nhĩ, đừng trách tôi đoạt Lam Nguyệt, tôi cũng muốn cô ấy. Mộc Sa liếc nhìn Trát Nhĩ, âm thầm nắm tay, vì vị trí thủ lĩnh mà cũng vì Lam Nguyệt, tinh thần chiến đấu dấy lên trong hắn.

Lam Nguyệt không chú ý tới mấy người xung quanh bởi vì chuyện thành lập Bộ lạc mà xuất hiện biến hóa. Sau khi ăn cơm tối xong, cô ôm giáp cốt văn về hang động cất kỹ, để sau này từ từ nghiên cứu. Sau đó cô cởi quần định thay băng vệ sinh, phát hiện dì cả đã đi, bèn bảo Trát Nhĩ đi nấu nước, muốn tắm rửa rồi đi ngủ tiếp. Cô không nhìn thấy rằng, người đàn ông phía sau, khi phát hiện dì cả của Lam Nguyệt đã đi, ánh mắt đã như sói đói.

Lam Nguyệt đã quên mất chuyện cô đồng ý cùng Trát Nhĩ giao phối, nhưng Trát Nhĩ còn nhớ rất rõ, vẫn luôn chờ đợi cơ hội, rốt cuộc cơ hội đã đến. Trát Nhĩ hưng phấn quên luôn cả chuyện lựa chọn thủ lĩnh ban ngày, vội vàng đi chuẩn bị nước nóng, rồi trải giường tươm tất, cởi sạch từ trên xuống, ngồi ở trên chờ Lam Nguyệt. Lam Nguyệt quay đầu lại chuẩn bị tắm thì nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Trát Nhĩ, Lam Nguyệt nghĩ tới chuyện kia, chỉ muốn kêu khóc..

Chương 51: Nỗi lo thức ăn mùa tuyết

Trong khoảng thời gian này, Lam Nguyệt kiên quyết không để cho Trát Nhĩ động vào người mình. Cô tập trung vào nghiên cứu chữ tượng hình, ngoài ra còn dạy bọn nhỏ nhận biết mặt chữ, dạy phương pháp tính toán bằng buộc nút thắt, sau đó lại đi dịch chữ viết ở trên miếng xương, tốc độ dịch rất chậm. Già Sơn và già Lưu đều không biết những chữ này, không thể trông cậy được gì, cô chỉ có thể dựa theo trí nhớ của mình mà từ từ dịch. Cô nghĩ chắc chắn không thể dịch xong trong thời gian ngắn được.

Khi dạy chữ thì dùng chữ tượng hình, dạy tính toán thì dùng sợi dây thừng buộc nút thắt, cô không định đưa chữ Hán giản thể và số Ả Rập đến thời viễn cổ này, hiệu ứng cánh bướm như thế nào cô không thể gánh chịu nổi. Cho nên, dù tiến độ rất chậm, cô vẫn kiên nhẫn từ từ làm.

“Lam Lam…em không để ý đến tôi sao?” Trát Nhĩ đã về, gần đây Lam Nguyệt không để ý tới hắn sắp phát điên rồi, lần này quay về liền ôm Lam Nguyệt làm nũng.

“Về rồi à, có mệt không? Có bị thương ở đâu không?”. Lam Nguyệt cũng biết trong khoảng thời gian này đã lạnh nhạt với hắn, bèn buông mảnh xương xuống, ngả đầu vào trong ngực hắn, ân cần hỏi han.

“Tôi không sao, Đạt với Mộc Sa thì bị trầy xước một chút, Thạch đã đi xem rồi”. Trát Nhĩ nói xong liền hôn lên môi Lam Nguyệt. “Ừ, vậy thì tốt”, Lam Nguyệt vừa nói vừa hôn trả lại hắn. Trát Nhĩ thấy Lam Nguyệt đáp lại mình, ánh mắt nóng lên, tay cũng đưa về phía trước

thăm dò.

“Trát Nhĩ…Đừng…Tôi đói rồi.” Lam Nguyệt đẩy tay Trát Nhĩ ra, Trát Nhĩ thất vọng nhìn tay mình, lầm bầm bế Lam Nguyệt lên đi ra khỏi hang. Lam Nguyệt nhìn vậy không khỏi buồn cười.

Ra khỏi hang, có bông tuyết rơi vào cổ, Lam Nguyệt rụt cổ lại, cảm giác hiện tại đã là bốn chín ngày rồi, mùa đông chắc sắp qua rồi, chỉ còn khoảng tháng nữa là sang xuân. Lam Nguyệt ngẩng đầu hỏi: “Trát Nhĩ, còn đủ thức ăn không?”

“Sợ rằng chỉ đủ cho mười mấy ngày nữa thôi, mùa tuyết ít con mồi, chuột núi cũng không săn được nhiều, mấy ngày gần đây lạnh hơn, rất nhiều con mồi không ra ngoài tìm thức ăn”. Trát Nhĩ vô cùng lo lắng, thịt trong hang dự trữ thức ăn không còn nhiều, nấm khô mà Lam Nguyệt hái được lúc trước và cá vớt lên trong ao đều đã ăn gần hết, bộ lạc gần 400 con người quả thật tiêu tốn rất nhiều.

Lam Nguyệt bước vào trong hang, trông thấy đồ ăn của đám đàn ông rõ ràng ít hơn trước kia rất nhiều, của phụ nữ vẫn không thay đổi, các bé trai thì cầm một chút thức ăn còn dư lại đưa cho các bé gái. Lam Nguyệt thấy hơi đau đầu về vấn đề thức ăn. Trát Nhĩ bưng một bát canh cá lớn và một miếng thịt nướng lớn đưa cho Lam Nguyệt. Lam Nguyệt nhìn nhìn, đưa lại miếng thịt cho Trát Nhĩ, Trát Nhĩ muốn cô ăn, Lam Nguyệt kiên quyết đưa cho Trát Nhĩ ăn, còn mình thì cầm lấy canh, uống hai ngụm, nhìn chằm chằm vào bát canh cá.

“Tô, còn cá không?” Lam Nguyệt hỏi Tô đang đút cho con gái ăn ở bên cạnh.

“Hết rồi, mấy con cuối cùng đã cho nấu canh. Sơn đã chia canh cá cho đám phụ nữ rồi”, Tô nói. Già Sơn và già Lưu đảm nhận chức thủ lĩnh, việc phân chia thức ăn gần đây vẫn do bọn họ phụ trách.

“Lam Lam…Ngày mai tôi dẫn người đi xa hơn một chút để săn thú, không thể để em bị đói được.” Trát Nhĩ nhìn Lam Nguyệt nói.

“Không được, quá nguy hiểm, ngày mai dẫn mọi người cùng tôi đi bắt cá và đào măng.” Lam Nguyệt lắc đầu, không cho Trát Nhĩ đi, gần đây đội săn thú trở về là lại có người bị thương, Lam Nguyệt sợ bọn họ đi đến chỗ sâu trong rừng rậm gặp phải thú dữ đang ngủ đông, lại giống như khi chơi game với Tiểu Tử: Cả đội ngũ bị giết sạch. Phải nghĩ cách khác thôi, măng mùa đông vẫn có, mặc dù có không ngon bằng trong những mùa khác, nhưng có muối thì vẫn có thể thay đổi hương vị được, quan trọng là…phá băng bắt cá.

Ngày hôm sau không có tuyết rơi, Lam Nguyệt thấy ông trời nể tình, hưng phấn mặc quần áo vào muốn xông ra bên ngoài, vừa chạy tới cửa hang đã bị kéo về, vì thế, một màn công thủ chiến lại bắt đầu.

“Trát Nhĩ…Tôi muốn đi…Tôi muốn đi.” Lam Nguyệt giãy dụa.

“Lam Lam…Lạnh lắm…Đừng đi.” Trát Nhĩ dỗ dành.

“Tôi mặc nhiều như thế này, sẽ không lạnh đâu, để cho tôi đi.” Lam Nguyệt sốt ruột.

“Em bị nhiễm lạnh tôi sẽ lo lắng, cũng sẽ khó chịu.” Trát Nhĩ vuốt tóc nói.

“Lam nha đầu, nếu không cháu chỉ cho Trát Nhĩ cách làm như thế nào, cháu mà ra ngoài thì bọn ta cũng lo lắng.” Hai già khuyên nhủ, Tô ở phía sau cũng nhìn cô bằng ánh mắt phản đối.

“Chết tiệt…Trát Nhĩ…Buông ra…Không cho tôi đi tôi sẽ lén đi.” Lam Nguyệt nổi giận.

“Để tôi ôm em đi, nếu không, không đi đâu cả.” Trát Nhĩ thỏa hiệp.

“Được rồi…Ôm thì ôm…Ôm đi” Lam Nguyệt cũng đành thỏa hiệp.

“Chăm sóc con bé cẩn thận, để bị lạnh bọn ta sẽ xử lý anh.” Hai già uy hiếp.

Một đám người đi đến bờ con sông nhỏ bên cạnh rừng trúc, đây là một khu nước sâu. Lam Nguyệt phân công mấy người mang giỏ trúc đi đào măng mùa đông, dặn bọn họ vừa đi vừa dùng gậy gỗ gõ gõ, Trúc Diệp Thanh là loài rắn có độc, loài động vật ngủ đông này mà bị đánh thức thì sẽ rất hung hãn, chẳng may bị nó cắn thì sẽ rất phiền toái. Lam Nguyệt đã từng nghĩ ăn thịt rắn, nhưng đến bây giờ cô vẫn chưa nhìn thấy con rắn nào, nếu không phải Trát Nhĩ nói với cô là có loài rắn chân dài, cô còn tưởng rằng ở thời viễn cổ này còn chưa xuất hiện loài rắn ấy chứ.

Nhưng vẫn là loài rắn chưa tiến hóa hoàn toàn, còn có hai cái chân, không phải chưa tiến hóa hoàn toàn thì là cái gì.

Sắp xếp người đi đào măng xong, cô được Trát Nhĩ choàng da thú lên đứng ở bờ sông chỉ huy. Đám đàn ông đi xuống phá băng, Trát Nhĩ cũng vác rìu đá nhảy xuống hỗ trợ, gõ rất lâu, mới đập vỡ được tầng băng. Lam Nguyệt nhìn những con cá lúc nhúc trong làn nước phía dưới lớp băng, háo hức cầm túi lưới muốn xông lên, lại bị Trát Nhĩ kéo lên trên bờ, chỉ có thể đỏ mắt đứng nhìn.

Dọc theo khu vực nước sâu, Lam Nguyệt phân công đám đàn ông đi phá thật nhiều hố, mấy người phụ trách bắt cá ở một hố, lại phân mấy người đi nhặt cá mổ cá, mấy người dùng vại đá múc nước để rửa, những người còn lại thì bỏ cá đã làm sạch vào trong giỏ khiêng trở lại bộ lạc, đặt ở trước cửa ra vào, rồi kéo tuyết về phủ lên để làm

đông lạnh cá, cho đến khi tuyết chồng chất thành một đống lớn mới dừng lại.

Khu nước sâu trong con sông sat bên rừng trúc vốn đang cực kỳ đông đúc cá lớn, sau một hồi mò vớt đã không còn một con, những con còn lại không dám ngoi mặt nước mà lặn hết xuống đáy nước. Bầy cá chưa bao giờ gặp phải một đám người điên cuồng như vậy. Lam Nguyệt phất phất tay ra hiệu trở lại bộ lạc.

Những người đi đào măng cũng đã quay trở lại, đều xách mấy giỏ măng thật lớn, đám phụ nữ vội vàng chạy lên nghênh đón, hỗ trợ bỏ măng ra xếp ở cửa hang. Nhìn một đống thức ăn lớn này, Lam Nguyệt nở nụ cười mãn nguyện: Cái này đủ dùng đến mùa xuân rồi. Trong đám người không biết người nào khởi xướng: “Trí giả…Trí giả…”, khiến cho một đám ngời đồng thanh hô hào “trí giả” theo. Lam Nguyệt thấy mọi người nhiệt tình như vậy, rụt đầu lại, vùi trong ngực Trát Nhĩ. Trát Nhĩ cười cười với mọi người, vỗ nhẹ rồi ôm cô trở về hang.

Chương 52: Bước đầu văn minh bộ lạc

Đông đi xuân tới, xung quanh bộ lạc Mông Tạp bắt đầu nhú lên những mầm xanh, băng trong sông đã tan, nước sông chảy róc rách, ngẫu nhiên thấy vài động vật đang cúi đầu uống nước, trông thấy có người đến gần thì lập tức quay người chạy trốn, rừng rậm xa xa cũng đã phủ lên mình một tầng màu xanh mơn mởn. Trên bãi đất trống, bọn trẻ trong bộ lạc vui sướng chạy nhảy, nô đùa.

Đội săn bắn tay cầm giáo gỗ, thắt lưng đeo đao xương, ống trúc và túi da thú được treo bên cạnh, vẫy vẫy tay với những người phụ nữ đứng ở cửa hang động rồi đi về hướng rừng rậm. Băng trong ao nước trên khu đất trống cũng đã tan, mực nước giảm xuống một nửa, người trong bộ lạc đổ thêm nước vào để mực nước trở lại vị trí ban đầu, sau đó bắt thêm nhiều cá ném vào.

Lam Nguyệt hai chân như nhũn ra trừng mắt nhìn người đàn ông đang bận rộn trước mắt: Vì cái khỉ gì mà cô chỉ nằm yên thôi mà lại mệt đến không đứng dậy được, ngược lại, cái người hoạt động cả đêm kia tinh thần lại vô cùng sảng khoái.

Hôm nay Trát Nhĩ không đi săn, dậy thật sớm để nấu canh, còn nấu nước lau người cho Lam Nguyệt. Hắn cũng biết mình đã làm cho Lam Nguyệt mệt mỏi, sau khi dỗ Lam Nguyệt uống canh xong thì lau người sạch sẽ cho cô, rồi lấy quần áo mặc cho cô, xong xuôi thì bế cô ra cửa, vào lấy thảm và chăn ra phơi nắng. Lam Nguyệt đứng ở cửa hang súc miệng rửa mặt, nhìn anh chàng rất ra dáng chồng đảm kia, quyết định tha thứ cho hắn.

“Sư phụ, em đi tìm thảo dược cầm máu với thảo dược trị sốt đây, đến tối mới về.” Cậu thanh niên Tiểu Thạch đi tới, báo cáo lịch trình hôm nay của mình cho Lam Nguyệt, Lam Nguyệt đưa cho cậu một miếng da thú có hình vẽ bằng than củi rồi nói: “Trông thấy loại cỏ nào giống như thế này, nếm thử xem có vị hăng không, nếu có thì mang về”. Tiểu Thạch đi theo cô học xử lý vết thương và cách dùng thảo dược được một thời gian, vô cùng nghiêm túc, sau lại phát hiện những cái này cực kỳ quan trọng, liền hoàn toàn tập trung vào sự nghiệp thảo dược. Già Lưu thường nhìn Lam Nguyệt bằng vẻ vui mừng, rồi lại quay sang giáo huấn Tiểu Thạch phải học cho tốt vào.

Lam Nguyệt bắt đầu dạy cách xưng hô trong bộ lạc, dạy bọn trẻ gọi hai già là ông, nói cho chúng biết ý nghĩa của từ “cha”, dạy mọi người cách xưng anh chị em. Việc này không được thành công cho lắm, mọi người vẫn gọi thẳng tên, tuy nhiên khi nói với người khác thì vẫn biết nói đây là em trai của tôi, cũng coi như có khả năng phân biệt họ hàng rồi. Dạy bề dưới gọi bên trên là chú, hiệu quả càng kém, vẫn gọi tên tập thể.

Cái từ sư phụ này chỉ có mình Tiểu Thạch gọi, Lam Nguyệt nói với người trong Bộ lạc từ này là chỉ người truyền dạy lại văn hóa kỹ thuật, nhưng mọi người đều không hiểu, chỉ biết là Tiểu Thạch theo trí giả học làm thầy thuốc, gọi sư phụ so với gọi trí giả thì thân thiết hơn. Những từ xưng hô khác như cậu, bố, bác, dì, v.v thì Lam Nguyệt không dạy, cô cảm thấy đây là từ xưng hô của thời sau.

Sau khi bảo Tiểu Thạch đi, Lam Nguyệt lại đi đến chỗ Hoắc Lí. Cô phải đi xem ngôi nhà gỗ mà mấy hôm trước cô vẽ cho Hoắc Lí nghiên cứu như thế nào rồi. Trát Nhĩ thì dẫn người đi chặt cây, phải chuẩn bị đủ vật liệu mới có thể xây cất.

“Trí giả đến đấy à?” Hoắc Lí thấy Lam Nguyệt liền chào hỏi, Lam Nguyệt khoát khoát tay, chẳng buồn uốn nắn cách gọi của bọn họ.

Hiện tại trong bộ lạc ngoại trừ cả nhà Tô, hai già và Mộc Sa và đám phụ nữ ra, những người khác đều gọi cô là trí giả.

“Có chỗ nào khó khăn không?” Lam Nguyệt ngồi trên ghế dài, nhìn mấy chiếc giường đã làm xong, haiz, để trong hang động không được, đợi khi nào xây nhà xong thì chuyển đến vậy. Cậu nhóc Hoắc Lý này khéo tay thật đấy, thanh nẹp phía dưới vừa vặn cố định ván giường lại.

“Em thấy phía dưới thì nên dùng đá, đào rãnh thoát nước là có thể giải quyết được rồi, lớp đá lót cao một chút, trí giả, gỗ vào mùa lát rất dễ bị nước mưa làm mục nát.” Hoắc Lí nói ra đáp án mà cậu đã suy nghĩ mấy ngày qua.

“Ừ, phía dưới lót đá, bên trên dùng gỗ nữa là ổn, thế còn nóc nhà?” Lam Nguyệt gật đầu đồng ý, mùa xuân mưa nhiều, dùng gỗ quả thực không tốt bằng đá, dùng gỗ từ sàn nhà trở lên là được rồi.

“Nóc nhà em cũng đã nghĩ kỹ rồi, dùng đại thụ để chống, lợp một lớp ván gỗ, bên trên lại phủ thêm những bó rơm rạ, như vậy vừa kiên cố lại không dễ bị mưa dột”. Hoắc Lí nói tiếp.

“Ừm, rơm rạ dùng bùn loãng trát vào, đợi khi nào khô thì hãy phủ lên, như vậy sẽ không bị dột nữa”. Lam Nguyệt đã sớm nghĩ xong, Hoắc Lý nghe xong, hiểu ra “Trí giả thông minh thật đất”.

“Bớt vuốt mông ngựa đi, bắt đầu xây dựng thôi.” Hoắc Lí không hiểu cái gì là vuốt mông ngựa, nhưng hiểu được ý phải lập tức khởi công, lấy lại mảnh da thú mà Lam Nguyệt vẽ, đi ra ngoài tập hợp người, Lam Nguyệt cũng đi theo ra.

Lam Nguyệt dựng nhà gỗ trên một bãi đất trống cách ao nước không xa, vị trí này rất thuận tiện, đằng sau có thể đi nhà xí, phía trước có

thể đi đến ao lấy nước. Một đám đàn ông bắt đầu đào cuốc tại vị trí Lam Nguyệt vẽ, sau khi đào xong thì bỏ đá vào để làm móng, đây là kiến thức cơ bản nhất, Lam Nguyệt tất nhiên phải biết.

Hoắc Lí ở bên cạnh chỉ huy bổ, đẽo tấm ván gỗ. Sau khi đắp móng xong, Lam Nguyệt chỉ huy bọn họ lấy đá lót nền phòng, những chỗ có khe hở thì dùng bùn trộn nước thành bùn loãng đổ vào, kê cao đến bắp chân Lam Nguyệt thì dừng lại, mặt trên sẽ dùng bùn loãng để san bằng, đợi cho khô, làm xong thì tiếp tục dựng bốn cọc gỗ ở bốn phía, các cọc gỗ đã được Hoắc Lí đã dùng sợi gai để đo chiều dài cho đều, sau đó đào rãnh thoát nước nhỏ ở phía trước, dẫn thẳng đến ao nước.

Xây nền nhà xong thì trời đã tối, đội săn thú cũng đã về tới nơi. Lam Nguyệt bảo mọi người đi ăn cơm, còn phải đợi cho bùn loãng khô, bên chỗ Hoắc Lý đã chuẩn bị ván gỗ xong, trong chốc lát chắc chắn không thể dựng tiếp được. Trát Nhĩ đi theo đằng sau Lam Nguyệt, nói chuyện với bọn Mộc Sa về tình hình săn bắn ngày hôm nay. Sau khi già Sơn và già Lưu phân chia con mồi xong, mọi người lần lượt đi ăn cơm.

Lợi Á đi về phía Mộc Sa, tiếp tục thể hiện sự nhiệt tình của mình. Bé mập Ô Lệ ngồi bên cạnh Lam Nguyệt học chữ, cầm sợi dây thắt nút học đếm, Tô cùng những người phụ nữ khác thì bận rộn phân chia thức ăn. Trát Nhĩ tiếp tục nói chuyện với bọn Mộc Sa, Khôn và Mục. Lúc Tô cầm thức ăn qua thì Lam Nguyệt ngừng kiểm tra bài của Ô Lệ, nhìn Mộc Sa bên cạnh rồi đảo sang Lợi Á, cười với vẻ hả hê, lại bị Mộc Sa âm u trừng mắt nhìn, liền vùi đầu uống canh. Trát Nhĩ ở bên cạnh vừa xé thịt vừa chọn những miếng thịt mềm đút cho Lam Nguyệt ăn.

“Lam nha đầu, định khi nào chọn thủ lĩnh?” Già Sơn và già Lưu đi tới: “Bọn ta đã già rồi, chọn thủ lĩnh sớm một chút để bọn ta còn có

thời gian chăm mấy đứa nhỏ.” Già Sơn nói xong lại dùng ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm bụng Lam Nguyệt .

“Sau khi xây nhà xong thì dựng một đài đá ở phía dưới hang động rồi bắt đầu tiến hành, mọi người không cần hỏi đài đá là gì, đến lúc đó cháu sẽ nói cho.” Lam Nguyệt nói cho hai già nghe về thời gian mà mình đã định xong.

“Sư phụ, em về rồi đây.” Hai già đang định nói tiếp, cậu nhóc Tiểu Thạch đã trở về, bỏ mấy chiếc túi da thú trống không giắt ở bên người xuống: “Không tìm thấy loại thảo dược mà sư phụ nói, lần sau em sẽ đi xa hơn để tìm xem.”

“Ừ, bảo thêm người nữa đi cùng, rửa tay ăn cơm đi, ngày mai lại đi tìm tiếp.” Lam Nguyệt không ngẩng đầu lên, trực tiếp dặn bảo.

“Cha, con đói.” Cậu nhóc Tiểu Thạch đã rửa tay xong, “Ta đã có để lại thịt mà anh thích ăn đấy, đi ăn đi.” Già Lưu thấy con trai vất vả, không dạy dỗ như mọi lần, lại còn chạy đi bưng canh cho Tiểu Thạch. Già Sơn nhìn già Lưu, trong mắt có sự hâm mộ.

Đột nhiên, Lam Nguyệt ngẩm đầu nhìn già Sơn, nói: “Cha Sơn, khi nào xây nhà xong thì đến ở cùng bọn con, bọn con có để cho người một phòng.”

Trát Nhĩ giật mình, bọn Mộc Sa và Khôn đều nhìn sang, xung quanh đột nhiên im bặt, mãi một lúc sau già Sơn vành mắt đã đỏ lên mới nói: “Được, được, được, con ngoan, cha sẽ qua đó ở.”

“Cái lão già này thật là, đừng khóc, bọn nhỏ có lòng như vậy, đây là chuyện tốt mà.” Già Lưu đi qua an ủi ông bạn già, Tô cũng ở bên cạnh khuyên nhủ, bé con Ô Lệ thì nói: “Ông ơi, cho ông trứng này, ông đừng khóc nữa.”

“Lam Lam, cám ơn em.” Trát Nhĩ xúc động ôm Lam Nguyệt, không biết nên nói gì cho phải. Lam Nguyệt nở nụ cười, không nói gì.

Chương 53: Trọng thương, cứu giúp, dạy đồ đệ

Ngày hôm sau vẫn phải chờ nền nhà khô, Hoắc Lý tiếp tục cho người đi chặt và đẽo gỗ. Hôm nay Trát Nhĩ dẫn người đi săn bắn, hắn và Khôn dẫn một nhóm người đi vào rừng rậm Mông Tạp, Mộc Sa và Đạt dẫn một nhóm người khác đi vào rừng Lạc Vụ, Mục cùng những người ở lại đi đẽo gỗ. Trong mùa tuyết, Mục đã từng tỏ tình với Lam Nguyệt, nhưng bị từ chối nên đã bỏ cuộc. Lam Nguyệt nói sẽ tìm cho hắn một người phụ nữ, hắn nói để xem xét đã, Lam Nguyệt không nói gì nữa, mà thật ra cô cũng không còn hứng thú với việc làm bà mối nữa rồi.

Buổi sáng Lam Nguyệt định đi xem Hoắc Lý bên kia sắp xếp đến đâu rồi, vừa bước ra ngoài đã thấy cậu nhóc Tiểu Thạch đang phơi thảo dược.

“Tiểu Thạch, phơi sắp xong chưa?” Lam Nguyệt nghĩ ngợi một chút rồi gọi Tiểu Thạch. Tiểu Thạch ngẩng đầu lên thấy Lam Nguyệt, nói: “Sắp xong rồi, sư phụ, có việc gì không ạ?”

“Khi nào xong thì lấy một chiếc nồi đá nhỏ, cầm thảo dược đã phơi xong tới đây.” Lam Nguyệt nói xong, lại đi đến chỗ Hoắc Lý tìm một khúc gỗ đã lột vỏ, rửa sạch rồi mài nhẵn.

Tiểu Thạch cầm nồi đá nhỏ và thảo dược khô tới cho Lam Nguyệt. Lam Nguyệt cho thảo dược vào trong nồi đá, dùng gậy gỗ giã nát, thảo dược rất khô, dễ dàng tán nhỏ thành bột, sau khi giã xong thì lấy một chiếc ống trúc nhỏ sạch rồi đổ vào trong. Xong xuôi Lam Nguyệt quay sang nói với Tiểu Thạch.

“Đem cỏ giải cảm và cỏ cầm máu đã phơi khô, với cả hai loại cỏ giải độc tìm được mấy hôm trước đi tán nhỏ thành bột rồi cho vào ống trúc, đựng vào các ống riêng nhé. Cậu nghĩ xem chúng ta nên dùng biện pháp gì để phân biệt mấy ống trúc này?”

“Sư phụ, tôi sẽ lấy than củi đánh dấu ở bên ngoài, như vậy là có thể phân biệt được rồi.” Tiểu Thạch nghĩ nghĩ rồi nói, sau đó lại hỏi: “Sư phụ, sao lại phải giã nhỏ thảo dược ạ?”

“Cỏ cầm máu dùng để đắp ở bên ngoài, xé ra đắp thì không thể đều được như ở dạng bột, những vị thuốc khác là thuốc uống, tán nhỏ ra sẽ dễ uống hơn, các loại thảo dược sau này cứ làm như vậy.” Biết hỏi rõ vấn đề, không tệ, Lam Nguyệt gật đầu.

“Vâng, tôi sẽ cố gắng.” Cậu nhóc Tiểu Thạch thể hiện sự quyết tâm trước mặt sư phụ. “Sư phụ, cái loại cỏ mà người vẽ kia có công dụng gì thế?”

“Đó là đồ tốt, nếu tìm được thì sẽ rất hữu ích, nhìn thấy nó thì cứ đào cả gốc, ngay cả rễ cũng không bỏ, rễ là phần quan trọng nhất đấy.” Nhân sâm sao có thể không tốt được, Lam Nguyệt lại nói: “Cậu cứ sắp xếp thảo dược đi nhé, tôi đi làm xương cá rồi sẽ dạy cậu cách khâu vá.”

“Sư phụ… không học cái đó được không? Đó là việc của đàn bà mà.” Cậu nhóc Tiểu Thạch kêu gào.

“Nghĩ đi đâu vậy, đây là khâu miệng vết thương.” Lam Nguyệt tức giận nhìn đồ đệ của mình.

Dạy đồ đệ đến giữa trưa, Lam Nguyệt để Tiểu Thạch tự giã thuốc, còn bản thân thì chạy đi tìm xương cá. Kim không chỉ phải thẳng mà

còn phải mảnh nhỏ, cô tìm được mấy cây phù hợp rồi đưa cho Mục mài, vẽ hình dáng của kim trên mặt đất để cho hắn xem, lại đưa thêm một cây kim khâu da thú để cho hắn chọc lỗ kim. Sau đó cô lại chạy đi làm cơm trưa, chẳng còn cách nào khác, cả bộc lạc chỉ có mình cô ăn ba bữa. Vừa mới đi đến cửa hang, Tô và Ni đã đứng ở đó, trên tay còn bưng canh thịt.

“Làm cho cô đấy, có cho thêm ít măng vào, mau uống đi.” Tô vừa nói vừa đưa bát cho Lam Nguyệt. Lam Nguyệt không khách sáo nhận lấy bát canh rồi uống.

“Ni này, bụng Tiểu Mỹ đã lớn rồi, cô học đỡ đẻ được không? Học một chút về y thuật, cô đã từng sinh con, học sẽ nhanh hơn” Lam Nguyệt nhìn Ni, mặc dù Ni rất nhiều chuyện, nhưng tính tình lại trầm ổn, cũng rất kiên nhẫn.

“Tôi có thể sao?” Ni cũng rất thích học y thuật, lại mang theo nghi hoặc hỏi Lam Nguyệt: “Lam, thầy thuốc là Tiểu Thạch mà, hoặc bảo Tô học cũng được, tại sao lại là tôi?”

“Tiểu Thạch là đàn ông, đỡ đẻ cho phụ nữ thì không tiện lắm, việc của Tô rất nhiều, tính tình cô trầm ổn, rất thích hợp”, Lam Nguyệt giải thích ngắn gọn.

“Ừ, được, đỡ đẻ cũng thuộc y thuật sao? Sinh con không phải là tự mình sinh sao?”. Ni đồng ý, trí giả chọn mình, cô vui mừng còn không kịp.

Lam Nguyệt giải thích cặn kẽ cho Ni tại sao phải có người đỡ đẻ, đỡ đẻ phải chú ý cái gì, tắm cho em bé như thế nào, quấn tã như thế nào, ở cữ như thế nào. Lúc còn ở hiện đại, bởi vì bản thân là phụ nữ, nên cô đã từng xem những bộ phim giáo dục về vấn đề này. Cô cứ chậm rãi giảng giải, đến tận khi Mục mang kim xương đến, mới dừng

lại, bảo Ni học thuộc những lời của cô cho tốt, có gì không hiểu thì cứ tới hỏi, rồi cầm cây kim, chào Tô và Ni, đi tìm đồ đệ của mình.

“Trí giả…trí giả…Đạt bị thương.” Lam Nguyệt đi gọi Tiểu Thạch, đang định giảng giải về cách dùng kim, thì có người trong đội săn bắn chạy tới. Lam Nguyệt thầm nghĩ: Sao không tìm Tiểu Thạch, Tiểu Thạch mới là thầy thuốc, rất lâu rồi không có người bị thương đến tìm cô, chẳng lẽ vết thương rất nghiêm trọng?

Lam Nguyệt dẫn Tiểu Thạch đi cùng, Đạt được khiêng về, đã hôn mê, trên đùi là một vết thương dài đang chảy máu, người khiêng hắn sau khi chạy đến đặt xuống trước mặt Lam Nguyệt liền đứng thở dốc. Lam Nguyệt thấy tình huống nguy cấp, cái gì cũng không hỏi, bảo Tiểu Thạch đi lấy nước, cô cầm kim, cầm toàn bộ viền áo ngủ còn lại qua, lại vẫy tay bảo Tô Lạp giữ Ni đang muốn xông lên lại.

Lam Nguyệt rút sợi chỉ từ viền áo ngủ ra, hơ kim trên lửa, sợi chỉ thì nhúng qua nước nóng, rồi bắt đầu khâu vết thương cho Đạt, sau khi khâu xong và thắt nút, thấy máu đã chảy chậm lại, lại bảo Thạch đắp cỏ cầm máu lên, chưa đầy một lát, máu đã ngừng, đặt tay gần lỗ mũi, thấy vẫn còn hơi thở, đã tạm thời qua cơn nguy kịch. Bọn Mộc Sa đã chạy về tới nơi, đi theo bên cạnh Trát Nhĩ. Lam Nguyệt mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, chân cũng tê rần, lúc vá vết thương cô vẫn ngồi xổm, Trát Nhĩ tranh vội vàng bế cô lên, xoa bóp cho cô.

“Tiểu Thạch, lấy miếng một miếng da thú sạch nhúng vào nước sôi, hơ cho khô rồi băng vết thương cho Đạt, lấy một ít cỏ cầm máu hòa vào nước rồi cho Đạt uống. Ni, đừng khóc nữa, Đạt tạm thời không có việc gì rồi. Cô phải chú ý xem cơ thể Đạt nóng lên không, nếu nóng lên thì lau nước lạnh cho hắn, lau đến khi không còn nóng nữa thì có thể ngừng, điều này rất quan trọng, nhớ kỹ là chỗ vết thương được Tiểu Thạch băng bó không thể ngấm nước, da thú dùng để băng bó cũng không được dính nước, Tiểu Thạch sẽ đi thay băng.

Mấy người các anh giúp khiêng Đạt đến một hang núi nhỏ, phân một cái hang động nhỏ ở gần đây cho cả nhà Ni ở. Lúc khiêng thì hết sức cẩn thận, tránh đụng đến miệng vết thương. Tiểu Thạch, nhớ kỹ những gì tôi vừa nói, khi nào hết bận thì ngồi nhớ lại, lúc rảnh rỗi tôi sẽ kiểm tra." Lam Nguyệt dặn dò một tràng dài, đưa cây kim đã cài vào trong miếng da thú và miếng áo ngủ cho Tiểu Thạch, rồi chui vào trong lòng Trát Nhĩ.

"Vâng, sư phụ, tôi biết rồi." Tiểu Thạch cẩn thận cất kỹ cây kim, rồi quay đi chuẩn bị các dụng cụ.

Chương 54: Câu chuyện của cô gái nhỏ

“Biết gì chưa? Đạt suýt chút nữa thì mất mạng, may mà được trí giả cứu đấy.” “Ừ, có nghe rồi, trí giả lợi hại thật, bộ lạc chúng ta đúng là có phúc.” Cả Bộ lạc hôm nay đều nói về đề tài này, Lam Nguyệt đã nghe qua, nhưng cô không quan tâm, vẫn tiếp tục kiểm tra bài tập của mấy bạn nhỏ.

“ Đạt sao lại bị thương thế, Mộc Sa?” Trát Nhĩ ở bên kia bắt đầu hỏi han.

“Không biết nữa, lúc bọn tôi đang kiểm tra các hố bẫy thì Đạt nói đi lên phía trước xem xét, mãi lâu sau không thấy trở về, mọi người đi lên phía trước tìm hắn, thấy hắn đang nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, máu chảy rất nhanh, mọi người bèn thay phiên nhau khiêng hắn chạy về đây.” Mộc Sa và những người khác trong nhóm đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lam Nguyệt vừa kiểm tra bài tập vừa nói: “May mà các cậu chạy nhanh, chậm chút nữa anh ta sẽ mất mạng vì mất quá nhiều máu, tôi cũng không cứu nổi.” Rồi lại nói tiếp: “Đừng nghĩ nữa, đợi Đạt tỉnh lại thì biết thôi.”

Mọi người gật đầu, đồng thời lau mồ hôi, chỉ chậm chút nữa thôi, Đạt đã chết rồi. Lam Nguyệt biết rõ vết thương của Đạt không phải do dã thú cắn, bởi vì trên đó không có dấu răng, mà cũng không nhìn ra nguyên nhân gây thương tổn là gì. Từ mùa tuyết đến giờ Bộ lạc không có người nào chết, không ngờ cách cái chết lại gần đến vậy, nghĩ đến sau mùa tuyết trong bộ lạc lại có thêm mấy người phụ nữ

mang thai, mặc dù giờ nhìn chưa rõ bụng, nhưng Lam Nguyệt vẫn không khỏi lo lắng, đó cũng là lí do mà hôm nay cô nhắc tới chuyện dạy đỡ đẻ.

Thời điểm làm xong cơm tối, cậu nhóc Tiểu Thạch sau khi hoàn thành công việc của mình thì đi tới đây, báo cáo với Lam Nguyệt những việc đã làm. Lam Nguyệt gật gật đầu. Tiểu Thạch đưa bao kim cho Lam Nguyệt, Lam Nguyệt nói: “Cái này là làm cho cậu, cậu hãy nghĩ lại tỉ mỉ toàn bộ quá trình tôi khâu vết thương như thế nào, sau đó tìm ít da thú để luyện tập, sợi chỉ thì đừng có rút từ miếng vải tôi đưa cho cậu, mà lấy loại sợi gai mảnh chút ấy, mảnh vải kia cứ giữ lại, khi nào cần cứu người mới dùng, thứ kia nếu dùng hết thì sẽ không kiếm được nữa, nếu có đồ có thể thay thế được thì tôi sẽ lại đưa cho cậu.”

“Tiểu Thạch, chăm chỉ theo học sư phụ đi nhé, sau này đều dựa vào thầy thuốc cậu cứu người cả đấy.” Mọi người trong Bộ lạc ở một bên nói vào.

“Nhãi ranh, nếu không học hành tử tế, cha sẽ không để yên cho mày đâu.” Già Lưu cảnh cáo.

“Sư phụ, tôi nhất định sẽ chăm chỉ học tập.” Hôm nay Tiểu Thạch đã bị hành động giành giật lại mạng sống của Lam Nguyệt làm cho chấn động, lần nữa ý thức được trọng trách của bản thân nặng đến dường nào, cũng biết những thứ mà Lam Nguyệt dạy cho hắn quan trọng đến mức nào.

Đến tối thì Đạt tỉnh lại, cả đám người vây quanh hang núi nhỏ, Lam Nguyệt xua tay đuổi bọn họ về, nhiều người quá sẽ không tốt cho việc nghỉ ngơi của Đạt. Chỉ còn Tiểu Thạch, Trát Nhĩ và Mộc Sa ở lại, Lam Nguyệt bảo Tiểu Thạch kiểm tra xung quanh vết thương xem có bị sưng tấy hay không, nếu có thì phải đắp cỏ cầm máu lên ngay.

Đạt uống một bát canh rau lớn, Lam Nguyệt không dám cho hắn ăn thức ăn có dầu mỡ, đợi ngày mai vết thương ổn định rồi tính sau. Đạt chậm rãi kể lại quá trình mình bị thương.

Đạt nói với Mộc Sa là muốn đi lên phía trước xem xét. Đạt vốn là một thợ săn lão luyện, tất nhiên rất quen thuộc với rừng rậm Lạc Vụ. Hắn chạy vào giữa rừng Lạc Vụ mới dừng lại, sau khi săn được hai con cừu đen, đang định quay về, trong rừng rậm lại truyền đến âm thanh sột sột soạt soạt. Đạt liền núp vào một chỗ, chỉ một lát sau, liền nhìn thấy một cô bé chạy tới, cô bé này vừa đến tuổi trưởng thành. Với kinh nghiệm đi săn nhiều năm của mình, Đạt biết đằng sau còn có người.

Quả nhiên, phía sau lập tức có một tên đàn ông đuổi tới, tên này rất xấu, cả người bẩn thỉu bốc mùi, miệng la hét đứng lại ngay, chạy nữa sẽ đến địa bàn của người khác. Đạt bèn đi theo. Tên đàn ông xấu xí này bắt được cô bé, liền xé váy da thú, hắn đang định cưỡng bức cô bé giao phối thì Đạt xông ra. Đạt bị thương trong lúc đánh nhau, nhưng cũng giết chết tên kia. Còn cô bé thì khi bọn họ đánh nhau đã chạy mất. Thấy máu chảy ra trên đùi, Đạt liều mạng chạy về chỗ bọn Mộc Sa, đến khi trông thấy bóng dáng bọn họ thì hắn ngã xuống.

Lam nghe Đạt nói xong, sau khi sắp xếp lại một phần ngôn ngữ trong đầu, lại trầm tư một lúc lâu, sau đó mới dặn dò Ni chú ý đến tình trạng thân nhiệt của Đạt, rồi dẫn đầu đi ra khỏi hang, Trát Nhĩ và Mộc Sa đi theo phía sau, Tiểu Thạch theo sau cùng, chào tạm biệt sư phụ rồi đi về.

“Lam, người kia có khi là từ nơi cư trú ở phía bên kia rừng Lạc Vụ, liệu có gì nguy hiểm không?” Mộc Sa hỏi Lam Nguyệt, Trát Nhĩ cũng nhìn Lam Nguyệt.

“Không có chuyện gì đâu, thứ nhất: Đạt đã giết chết người kia, thứ hai: Người kia chắc chắn sẽ thành thức ăn cho dã thú trong rừng rậm, thứ ba: Cô bé kia có lẽ là bị người ta cướp, thứ tư: Nơi cư trú bên kia cách bộ lạc chúng ta rất xa.” Lam Nguyệt giải thích trực tiếp cho bọn họ, tránh cho bọn họ cứ rối rắm mãi.

Ngày hôm sau, nghe Tiểu Thạch nói Đạt đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, Lam Nguyệt yên tâm giao toàn bộ phần việc còn lại cho đồ đệ, chạy tới chỗ Hoắc Lý xem việc đẽo gỗ đến đâu rồi. Trát Nhĩ thì dẫn người đi vào rừng Mông Tạp, hai ngày nay bọn họ không sắp xếp người đi rừng Lạc Vụ. Đến xế chiều, Lam Nguyệt nhìn thấy Hoắc Lý từ bên chỗ chặt cây dẫn một cô bé tới. Lam Nguyệt rất bất bình, đây rõ ràng là ngược đãi trẻ em, có thể khẳng định cô bé kia chính là cô bé được Đạt cứu. Bất kỳ người lạ nào xuất hiện quanh Bộ lạc đều sẽ bị phát hiện.

Tô dẫn cô bé kia đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó dẫn đến hang núi của Ni, lát sau cô bé đi ra ngoài thì trông có vẻ như đã khóc. Tính Bát Quái*(tò mò, nhiều chuyện)*của Lam Nguyệt trỗi dậy, bèn bảo Hoắc Lý đi tìm hiểu, chỉ một lát sau, cậu nhóc Hoắc Lý chạy về kể lại một câu chuyện.

Cô bé kia tên là Nhã, 14 tuổi, đúng như Lam Nguyệt sở liệu, là bị cướp đi, chính là tên đàn ông bị Đạt giết chết kia. Người nhà cô bé đã chết, những người khác trong nơi cư trú thì không biết, một cô gái khác trong nơi cư trú bị bắt cùng với cô đã bị người ta mang đến nơi nào không biết, lúc theo chân bọn họ trở về đến nửa đường thì cô bé chạy trốn, bị tên đàn ông xấu xí kia liên tục đuổi theo, thiếu chút nữa bị…, sau đó thì được Đạt cứu.

Cô bé sợ quá, không đợi bọn hắn đánh nhau xong đã bỏ chạy, chạy đến chỗ nhà xí của Lam Nguyệt ở phía sau núi đá thì tìm một lùm cỏ trốn một đêm, không dám lộ diện, sợ bị bắt, đến hôm nay thì đói quá,

đi ra ngoài tìm đồ ăn, mới bị Hoắc Lý bắt được. Cô bé vừa đến chỗ Đạt nói cảm ơn, Đạt nói không cần, lúc đó là hắn nghĩ đến con gái Tiểu Ny của mình nên mới ra tay giúp đỡ.

Trong lúc ăn cơm tối, Lam Nguyệt nhìn Nhã ngồi ăn cơm bên cạnh Hoắc Lý, vẫn là một dáng vẻ nhút nhát rụt rè, không khỏi nhướng mày: Nhóc con Hoắc Lý kia, chắc chắn vẫn chưa kể toàn bộ câu chuyện.

Hoắc Lý thấy Lam Nguyệt liếc mắt nhìn mình, vô ý thức lùi lại, Nhã cũng di chuyển theo, Lam Nguyệt cười: Nhóc con Hoắc Lý, bị coi như gà mẹ rồi.

Hoắc Lý thấy ánh mắt Lam Nguyệt càng ngày càng kỳ lạ, ôm đầu, lẩn vào một góc, phía sau lập tức có một cái đuôi nhỏ đi theo.

“Lam Lam, sao em cứ nhìn Hoắc Lý vậy? Nhìn tôi này…” Trát Nhĩ lên tiếng giành lại sự chú ý của Lam Nguyệt. Lam Nguyệt thu hồi tầm mắt, hỏi Trát Nhĩ: “Trát Nhĩ, sao không có ai thích anh vậy?”

“Lam Lam thích tôi là được rồi.” Đã giành lại được sự chú ý, Trát Nhĩ thỏa mãn ôm Lam Nguyệt, Lam Nguyệt nói: “Đúng vậy, tôi tinh mắt lắm đấy.” Mộc Sa bên cạnh suýt chút nữa bị nghẹn “Lam đặc biệt thật, ha ha.”

Chương 55: Bước tiến hóa từ người ở trong hang núi

Ba ngày sau, gỗ đã được chuẩn bị xong, Trát Nhĩ ở lại, sau bữa sáng thì dẫn theo một nhóm người bắt đầu đi lợp nhà. Lam Nguyệt ngủ thẳng đến trưa mới dậy. Từ sau khi quan hệ của hai người tiến thêm một bước, Lam Nguyệt rất ít khi dậy sớm, nguyên nhân là do quá mệt mỏi. Không ít lần Lam Nguyệt hạ quyết tâm phải vài ngày, nhưng đến buổi tối, trước thế tấn công của Trát Nhĩ, lại phải nộp vũ khí đầu hàng. Trát Nhĩ càng ngày càng biết cách đối phó Lam Nguyệt. Lam Nguyệt đấm ngực dậm chân, tối hôm qua lại để cho người kia được đắc ý.

Già Sơn thì vui mừng ngày ngày nhìn chằm chằm vào bụng Lam Nguyệt, giống như ở đó sẽ lập tức nở ra một đứa bé vậy. Lam Nguyệt thấy hơi khó hiểu, cô vẫn không tránh thời kỳ nguy hiểm, gần như mỗi đêm đều "vui lạc thú đến bình minh", nhưng vẫn không có thai, tháng này dì cả mới vừa qua được mấy ngày. Đối với chuyện con cái, Lam Nguyệt cho là nên để thuận theo tự nhiên, có thì sinh, không có cũng không cầu, cho nên ngày ngày nhìn già Sơn như vô tình như cố ý liếc mắt nhìn vào bụng mình, cô lại thấy đau đầu.

Giữa trưa Lam Nguyệt mới đứng dậy rửa mặt, ăn uống qua loa, rồi đi xem tiến độ lợp mái đến đâu rồi. Cô đi đến bên cạnh hồ, thấy nhà đã lợp được một nửa, áng chừng đến buổi tối là có thể xong. Lam Nguyệt tiến lên nhìn đầu nối những thanh gỗ, không thể không nói bạn trẻ Hoắc Lý đúng là nhân tài kỹ thuật, theo lời Lam Nguyệt triển khai một cách vô cùng thành thạo.

Chỗ đầu gỗ được đục lỗ để ghép lại với nhau, thời đại này không có

đinh, nên những chỗ khe hở phải dùng bùn trát vào. Phía trong nhà ốp một lớp ván gỗ làm tường, vậy là kín kẽ, hoàn toàn gió thổi không lọt. Lam Nguyệt vui vẻ vỗ vai bạn trẻ Hoắc Lý, đột nhiên bên cạnh chui ra một người dọa Lam Nguyệt giật mình.

“Chào Trí giả ạ, trí giả uống nước không?” ,Nhã bước ra hỏi. Nhìn dáng vẻ này, xem ra mấy ngày qua đứa bé này đã khôi phục rất tốt, lại nghĩ tới mấy cô bé hẳn là có khí chất rực rỡ như ánh mặt trời rồi. Chỉ có Lam Nguyệt coi Nhã là cô bé, những người khác đều đã coi cô ấy là phụ nữ rồi. Lam Nguyệt gật đầu, nhận lấy chén nước.

“Nhã, em ở đây phụ giúp mọi người à?”

“Vâng ạ. Hôm nay em không đi hái lượm cùng với Tô, nên ở đây phụ giúp một chút”, Nhã trả lời. Lam Nguyệt thấy cô bé cứ xoay quanh Hoắc Lý, không khỏi thấy tò mò.

“Nhã, em và Hoắc Lí . . .”

“Trí giả, em thích Hoắc Lí ” Nhã nhìn Lam Nguyệt lặng lẽ nói.”Hử. . . Chuyện này …”. Hai đứa vẫn còn là trẻ vị thành niên mà, chẳng lẽ là trưởng thành sớm? Tính bát quái của Lam Nguyệt lại nổi lên.

“Mấy ngày hôm trước, lúc bọn họ tìm được em, Hoắc Lí đã hôn em.” Nhã đỏ mặt, lấy tay che khuôn mặt với đôi mắt sáng lấp lánh.

“Hoắc Lí, lại đây, có phải cậu đã cưỡng hôn Nhã?”. Nhóc con này, không chịu học hành tử tế, lại đi bắt chước mấy hành vi trêu chọc con gái nhà người ta, phải giáo dục lại mới được. Hoắc Lí đỏ mặt, “Không. . . Không . . . Không cưỡng hôn mà. . . Chỉ là không cẩn thận. . . Ờm. . . Đè lên”

Ồ, hiểu lầm thôi à? Lam Nguyệt nhìn hai bạn trẻ có vẻ tôi có tình anh có ý, bèn hỏi Hoắc Lí "Cậu thích Nhã sao?". Hoắc Lí đỏ mặt gật đầu. Lam Nguyệt rất muốn nói hai đứa hãy chờ khi nào lớn hơn một chút rồi hãy nghĩ đến chuyện này, nhưng người nguyên thủy đều kết hôn sớm, cô nói vậy cũng kỳ, nên lại thôi, chỉ dặn dò Hoắc Lý phải chăm sóc tốt cho Nhã. Nhìn hai bạn trẻ nhờ có mình mà biết được tình cảm của đối phương, giờ đang ở bên kia mắt đưa mày lại, Lam Nguyệt than thở, người ở xã hội viễn cổ trưởng thành sớm quá.

"Bảo bối. . Chân còn đau không?" Trát Nhĩ mò mẫm đi qua, dán vào lỗ tai Lam Nguyệt, nói những lời mà Lam Nguyệt dạy hắn. Lam Nguyệt cứng người, quay đầu lại lườm hắn, mặt hai người đều đỏ lên như hai bạn trẻ bên kia, khiến cho mấy người đang làm việc trông thấy đều cười phá lên.

Buổi chiều thì bắc xà nhà và bắc nóc, sau đó dùng cỏ đã trát bùn để lợp mái. Sau khi xây nhà xong, Lam Nguyệt lại bảo mấy người đặt mấy tảng đá phía trước thềm làm bậc thang. Bởi vì phía dưới đổ một tầng đá tảng làm móng, bọn Trát Nhĩ chân tay dài bước nhảy một bước là lên được, Lam Nguyệt còn phải giơ chân lên, ai bảo cô lùn, phụ nữ trong bộ lạc đều cao đến gần 1m8. Lam Nguyệt khóc không ra nước mắt, ngay cả Nhã còn cao hơn cô một chút, vấn đề là Nhã mới 14 tuổi, vẫn còn phát triển được nữa, Lam Nguyệt sau này chỉ được xếp vào nhóm trẻ em thôi. Nhà còn chưa khô, tạm thời không thể ở, nhưng đi vào xem một chút thì không sao. Lam Nguyệt nắm tay Trát Nhĩ đi tham quan nhà mới của bọn họ.

Nhà mới có tổng cộng 6 gian, phía trước cửa là hành lang rải đá, phía trên không che chắn bằng ván gỗ, gian chính giữa Lam Nguyệt dùng để làm phòng khách, phía sau phòng khách xây một cái cửa sổ lớn, dùng cây gỗ chống đỡ, phòng khách, các phòng bên và mặt tường đều được lát sàn gỗ, bên trái phòng khách là phòng ngủ của Lam Nguyệt và Trát Nhĩ, hướng áp sát Núi Đá.

Tường phía sau làm một cái cửa sổ, phòng ngủ nằm ngay sát phòng chứa đồ, cửa mở ra ở trên hành lang. Phòng chứa đồ có hai cửa sổ, một cái ở phía sau, một cái đối diện hang động của Núi Đá. Bên phải phòng khách có ba gian phòng, gian ở phía sau là của già Sơn, cửa sổ mở ở phía sau, cửa ra vào mở ở phía bên phải phòng khách. Phía trước gian phòng của già Sơn là một phòng trống, cửa cũng mở ở phía bên phải phòng khách, dùng tấm ván gỗ làm cửa giống như của già Sơn, rất giống kiểu một phòng thành hai ở hiện đại.

Hai gian phòng này là làm theo yêu cầu của già Sơn, ông nói muốn để gian phòng phía trước làm phòng của con Trát Nhĩ, ông có thể dễ dàng chăm sóc. Lam Nguyệt không thể phản bác, đành theo yêu cầu của ông sửa lại bản vẽ da thú. Cửa sổ của gian phía trước mở ở trên hành lang, phía ngoài cùng bên phải hành lang là một gian phòng bếp, Lam Nguyệt ngăn gian phòng này thành phòng bếp và phòng tắm, không có cửa, chỉ dùng da thú ngăn lại, xem là một gian.

Gian phòng này có ba cửa sổ, phòng tắm có một cái, phòng bếp có hai cái, một ở hành lang, một cái ở bên phải. Phòng bếp dùng đá tảng để xây bệ đá và bếp, còn chưa khô. Phía sau phòng này là sân thượng, dùng trúc làm lan can, sân thượng không bị nóc nhà che, phía dưới rải đá, ở sân thượng mắc hai cây gậy trúc để phơi da thú, cửa ra vào ở ngay bên cạnh cửa sổ lớn của phòng khách, ngẩng đầu lên nóc phòng chỉ có thể nhìn thấy từng lớp ván gỗ, không nhìn thấy rơm rạ đâu. Toàn bộ ngôi nhà đều được làm theo ý tưởng của Lam Nguyệt, chính là một căn nhà gỗ.

Lam Nguyệt xem xét phòng ốc xong, cảm khái rốt cuộc đã được ở một căn nhà tử tế rồi, đã từ người ở trong hang động tiến hóa lên giai cấp có nhà ở rồi. Già Sơn cùng mọi người trong Bộ Lạc đều chạy tới xem. Già Sơn vui mừng mặt tươi như hoa, nếu không phải Lam Nguyệt nói tường ngoài còn chưa khô, ông đã chạy lại hang động thu

dọn đồ chuyển sang đây ở luôn rồi. Già Lưu thì ở bên cạnh tấm tắc không ngừng, la hét đòi vào ở cùng với già Sơn.

“Hoắc Lí, dùng nhà của chị để làm nhà mẫu, chính là dựa theo kiểu dáng nhà ở của chị để xây nhà cho mọi người. Cậu chịu trách nhiệm giám sát, cố gắng trong mùa lá tất cả mọi người đều có nhà gỗ để ở.” Lam Nguyệt ra quyết định, Hoắc Lý gật đầu. Già Lưu rốt cuộc không đòi ở cùng già Sơn nữa, mà đi bàn bạc với Hoắc Lý về chuyện nhà gỗ của ông, ngôi nhà của hai cha con họ.

Qua hai ngày, tường đã khô hoàn toàn, Lam Nguyệt chuyển vào ở. Trát Nhĩ khiêng giường gỗ vào phòng ngủ, vì không có tủ treo quần áo nên dùng cây gậy trúc giá treo, cẩn thận treo quần áo lên đó, còn giày thì đặt ở bên cạnh cửa phòng khách. Lam Nguyệt hỏi già Sơn có muốn dùng giường gỗ không, già Sơn nói không muốn, ông đã quen ngủ trên mặt đất rồi.

Lam Nguyệt nghĩ mặt sàn đều là sàn gỗ nên cũng để tùy ông, nhưng vẫn trải một lớp da thú thật dày làm thảm ở phía dưới, ông cụ đã lớn tuổi, chỉ lo ông bị phong thấp, khô ráo chút tốt hơn.

Trát Nhĩ khiêng thùng tắm của Lam Nguyệt vào, Lam Nguyệt sắp xếp bát đĩa ở trên kệ đá trong phòng bếp, bởi vì không thể làm tủ bát đĩa, Lam Nguyệt lát kệ đá rất dài để có thể dễ dàng bày chén bát cùng đĩa đựng thức ăn bằng gỗ của cô. Cô không cho xây nhà xí, vì không thể làm được hệ thống xử lý nước thải. Trát Nhĩ đã lấy đá tảng đắp xung quanh gian nhà xí mà Lam Nguyệt trước kia dùng, cô sẽ vẫn tiếp tục dùng bên đó.

Sau khi dọn sang nhà mới, Lam Nguyệt đích thân xuống bếp nấu cơm, nấu xong thì bưng thức ăn đến để trên bàn đá do Trát Nhĩ mài ở phòng khách, xung quanh là những cái ghế bằng gỗ. Vừa mới chuyển sang nhà mới nên bữa tối Lam Nguyệt làm rất thịnh soạn, cá

nướng và thịt nướng xếp lên như hai cái núi nhỏ, một bát rau xào, một đĩa thịt hun khói xào măng, một nồi canh gà nấu nấm. Già Sơn cùng Trát Nhĩ đều ăn no bụng, Mộc Sa ăn chực cũng phải kêu lên quá no rồi.

“Cha, ăn xong thì đi lại một chút.” Lam Nguyệt dặn ông cụ đi lại một chút để tiêu thực, rồi đi thu da thú vào. Trát Nhĩ đi rửa bát, còn già Sơn mang theo khuôn mặt tươi như hoa đi ra hang lớn.

“Lam, sắp đến ngày chọn thủ lĩnh rồi, cô hi vọng là tôi hay là Trát Nhĩ?” Mộc Sa đi theo phía sau lam Nguyệt hỏi. Lam Nguyệt liếc nhìn hắn nhưng không nói gì. Lợi Á chạy tới “Mộc Sa, cơm nước xong rồi, mau đến giúp em đi!” Mộc Sa đen mặt bị Lợi Á lôi đi. Lam Nguyệt vui mừng, nhìn Lợi Á quấn lấy Mộc Sa, cô thật sự là cười trên nỗi đau của người khác.

Chương 56: Tảo hôn

Đài đá của bộ lạc Mông Tạp dựng ở dưới chân Núi Đá, ngay ở cửa hang lớn, nói là đài đá, thực chất là dùng đá và bùn đắp thành một khoảnh sân bằng phẳng. Trong Bộ Lạc đã có vài căn nhà được cất lên. Lam Nguyệt quy hoạch khu nhà ở ngay tại khu đất trống phía trước Núi đá, khu đất này rất rộng, nhà cửa xây lên có thể đủ cho nghìn người ở. Bạn trẻ Hoắc Lý vẫn đang bận rộn với công việc xây dựng nhà ở.

Mấy ngày qua Lam Nguyệt đều dạy Thạch cách vá và xử lý vết thương, Đạt đáng thương trở thành đối tượng thí nghiệm của Tiểu Thạch. Lam Nguyệt còn phải dạy cả bọn Ô Lệ học bài nữa. Sau khi xây đài đá xong, Lam Nguyệt bảo mọi người buổi tối tập hợp ở trước đài đá, đốt lửa, ăn cơm chung.

“Ngày mai bắt đầu chọn thủ lĩnh, lúc thi đấu không được làm người khác bị thương, rơi ra khỏi đài thì coi như là thua.” Lam Nguyệt nói ngắn gọn.

“Trí giả có đến xem không?” người trong Bộ lạc hỏi. Lam Nguyệt hiểu ý bọn họ là hỏi người làm trọng tài, Lam Nguyệt bèn bảo hai già phụ trách giám sát. Mọi người nghe xong thì sôi nổi thảo luận chuyện chọn thủ lĩnh .

“Hoắc Lý, cậu không tham gia thật à?” Lam Nguyệt hỏi bạn trẻ bên cạnh.

“Không ạ, em chỉ muốn học tập thêm những điều mà trí giả đã dạy em, trở thành một nhân tài kỹ thuật mà chị nói, hì hì”. Hoắc Lý rất rõ

ràng với mục tiêu của mình.

“Ừ, cái này cũng quan trọng, Bộ Lạc không thể tách rời kỹ thuật được.” Lam Nguyệt gật đầu, không miễn cưỡng Hoắc Lí đi tham gia.

“Trí giả. . Em. . . Em. . . Muốn. . Nhờ chị giúp một việc.” Bạn trẻ Hoắc Lý lắp bắp nói. Lam Nguyệt thấy cậu căng thẳng như vậy, tò mò nhìn.

“Em muốn xin trí giả ban phúc cho em và Nhã!” Hoắc Lý lấy hết dũng khí hét lên một tiếng, toàn bộ người trong bộ lạc đều quay sang nhìn. Lam Nguyệt đen mặt: trẻ vị thành niên như cậu, được sao? Ban phúc cái gì mà ban phúc? Nhức đầu.

“Hoắc Lý, được đấy, ha ha. . . Nhóc con. . . Đến đấu một trận nào.” Người trong bộ lạc xúm lại trêu chọc. Mọi người lôi kéo Hoắc Lý muốn đi tỷ thí, Nhã thì đỏ mặt bị đám phụ nữ vây xung quanh tra hỏi không ngừng.

“Lam, làm phiền em rồi” Tô cùng Khôn đi tới. Khôn là anh trai, thấy em trai tìm được người mình yêu, nhất định rất vui mừng.

Lam Nguyệt đành phải nhận lời. Cô cực kỳ hối hận tại sao ngày trước lại giải thích cặn kẽ cái chức “trí giả” kia, khiến mọi người trong Bộ Lạc đều cho rằng trí giả là người phát ngôn của thiên thần. Đúng là rảnh rỗi quá nên đi vẽ thêm chuyện cho mình.

Lam Nguyệt bảo Hoắc Lý đi hái bó hoa tươi và lông vũ của gà rừng tới đưa cho Nhã, rồi đứng trên đài đá nói với Hoắc Lí và Nhã mấy lời chúc, đại loại chúc cả hai chung sống hòa thuận, sớm con cái đầy đàn, rồi cầm tay bọn họ đặt lên tay nhau là xong. Không thể trách cô, bảo cô nhảy nhót làm lễ cho ra dáng thần linh sao, không đời nào! Lam Nguyệt cho rằng việc ban phúc của mình quá sơ sài, nhưng người trong Bộ Lạc lại không nghĩ như vậy. Hoắc Lý và Nhã là đôi

đầu tiên được trí giả ban phúc, nhận được lời ban phúc từ người phát ngôn của thiên thần thật sự rất đáng hâm mộ. Người viễn cổ cũng có tín ngưỡng của mình.

“Lam Lam, em muốn tôi làm thủ lĩnh không?” Buổi tối, sau một lần lăn qua lộn lại, Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt hỏi.

“Trát Nhĩ muốn làm thì cứ làm, em sẽ luôn ở bên cạnh anh.” Lam Nguyệt hôn phớt lên khóe môi Trát Nhĩ, ủng hộ người đàn ông của mình.

“Lam Lam, tôi cũng muốn cuộc sống của mọi người trong Bộ Lạc trở nên tốt hơn, cho nên tôi muốn làm thủ lĩnh. Thật ra Mộc Sa cũng được, nhưng tôi sẽ nghiêm túc thi đấu với cậu ấy.” Trát Nhĩ vuốt ve lưng Lam Nguyệt, nói.

“Ừ, có muốn em đến xem không?” Lam Nguyệt hỏi.

“Em bảo cha Sơn với già Lưu giám sát chẳng phải là không muốn đi xem sao, không muốn thì không cần đi đâu.” Lúc tối nghe Lam Nguyệt nói cũng biết cô không muốn đi xem.

“Nếu anh muốn, em sẽ đi, mặc dù chẳng có gì để xem.” Lam Nguyệt bĩu môi, có gì xem đáng xem đâu, thi đấu kiểu lấy sức mạnh để giành thắng lợi, cô không có sức mạnh đáng sợ như bọn họ, nhưng có thể dùng sự nhanh nhẹn khéo léo để giành chiến thắng. Đi xem một đám khoe cơ bắp, nghĩ thôi đã thấy vô vị.

“Ha ha, không cần đi đâu, em cũng không thích mà, em cứ bận chuyện của mình đi, tôi sẽ cướp được vị trí thủ lĩnh.” Trát Nhĩ tự tin nói.

“Không được để bị thương.” Lam Nguyệt cảnh cáo, cô không muốn

nhìn thấy Trát Nhĩ bị thương, nếu không cô sẽ nổi điên lên mất.

“Lam Lam. . Tôi yêu em. .” Trát Nhĩ cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của Lam Nguyệt.

“Ấy. . . Buông ra . . . Không được. . Không phải mới vừa mới làm xong sao. . . Buông em ra.” Lam Nguyệt không hiểu sao tình huống lại đột nhiên thay đổi như vậy.

“Lam Lam. . Bảo bối. . . Tôi rất muốn. . .Muốn đến đau rồi. . .” Trát Nhĩ tiếp tục dỗ dành.

Lam Nguyệt lần nữa ở trên giường đấm ngực dậm chân, người này đúng là bị làm hư rồi, mỗi lần đều để hắn được như ý, ngày mai phải đuổi hắn ra phòng khách ngủ mới được.

Lam Nguyệt suy nghĩ trong cơn mơ màng, lại rúc sâu vào trong ngực Trát Nhĩ hơn. Trát Nhĩ thỏa mãn ôm cô gái nhỏ của mình, ngủ thật say, ngày mai lại là một ngày tốt đẹp.

Chương 57: Bước đầu hình thành việc trồng trọt

Ngày hôm sau, bộ lạc Mông Tạp bắt đầu lựa chọn thủ lĩnh. Hai già lấy ghế ra ngồi ở trước cửa hang lớn, trên tay cầm chén trúc uống nước, háo hức ngồi xem cuộc so tài của bọn thanh niên. Đám phụ nữ thì sau bữa sáng, người đi phơi da thú, người đi hái lượm, còn vài người ở lại hỗ trợ việc nấu nước và đưa nước. Bạn trẻ Tiểu Thạch thì lấy một đống ống trúc đựng thuốc đặt ở bên cạnh để ứng cứu khi cần thiết. Cảnh tượng so tài vô cùng náo nhiệt, khí thế ngất trời.

Lam Nguyệt đứng trước cửa nhà đen mặt nhìn một đám người đang ở bên kia so da đấu thịt, dẫn theo mấy người đàn ông không tham gia thi đấu và bọn nhỏ đi ra khu đồng cỏ phía sau Núi Đá. Bởi vì cuộc tỷ thí chọn thủ lĩnh đang diễn ra, Hoắc Lý tạm thời không xây nhà nữa, trong lúc rảnh rỗi bèn đi theo Lam Nguyệt để hỗ trợ.

“Hoắc Lí … Tối qua có làm Nhã bị mệt không đấy?” Mấy người đàn ông trêu chọc hỏi Hoắc Lí. Hoắc Lí đỏ mặt, không nói gì. Lam Nguyệt đầu đầy vạch đen, trong lòng không ngừng tự nhủ, đây là xã hội nguyên thủy … tảo hôn là bình thường ….

“Mọi người nhổ hết chỗ cỏ ở phía trước dọc theo Núi đá.” Lam Nguyệt dừng lại, tính toán vị trí, rồi ra lệnh cho mấy người đàn ông đi cùng. Mấy người không có ý kiến, bắt đầu miệt mài làm việc.

Lam Nguyệt tính toán khai khẩn một nửa đồng cỏ ở phía sau Núi Đá kéo dài đến rừng rậm Mông Tạp để trồng cải thìa và mấy loại rau khác, nếu có thể thì để lại một khoảnh đất cho đồ đệ trồng thảo

dược. Khai hoang đồng cỏ không phải là chuyện ngày một ngày hai có thể làm được, phải tính toán từ từ thôi.

“Hoắc Lí, có việc cho cậu đây.” Lam Nguyệt gọi Hoắc Lí đang nhổ cỏ tới.

“Trí giả, chuyện gì thế?” Bạn trẻ Hoắc Lí cực kỳ sùng bái Lam Nguyệt, vừa nghe gọi liền đi đến đợi Lam Nguyệt sai bảo cái gì thì làm cái đó.

“Chị sẽ vẽ một bức hình cho cậu, cậu nghĩ xem nên làm như thế nào, có cái gì cần bổ sung thì chị sẽ nói sau.” Lam Nguyệt móc than củi ra, vẽ lên da thú hình cái cuốc và cái cào.

“Trí giả, cái này gọi là gì?” Hoắc Lí hỏi, Lam Nguyệt chỉ vào mấy công cụ trong bức vẽ, nói: “Cái cuốc, cái cào, là công cụ dùng cho việc trồng trọt, cái cào nhìn phức tạp hơn. Lấy tảng đá để mài cái cuốc, còn cái cào thì dùng cây trúc, những chỗ bị cong thì dùng lửa đốt.”

Lam Nguyệt dặn dò xong, để Hoắc Lí tiếp tục suy nghĩ, còn bản thân thì gọi bọn nhỏ đi tìm rau dại. Bọn nhỏ hái rau về ăn, còn Lam Nguyệt thì đào luôn cả đất, đặt vào trong giỏ trúc. Đi qua khu vực đất đai đang khai khẩn để trồng trọt, Lam Nguyệt dẫn theo bọn nhỏ dần dà đi tới sát bìa rừng rậm Mông Tạp. Lam Nguyệt nhìn phía trước là rừng rậm Mông Tạp rồi, cô còn mang theo trẻ nhỏ, không nên đi vào sâu quá, bèn dẫn bọn nhỏ quay lại.

“Lam … Nhìn này.” Ô Lệ đào được một củ không biết là của cây hay cỏ đưa cho Lam Nguyệt.

“Gì thế? Em tìm được ở đâu vậy?” Lam Nguyệt nhìn củ cây hai đầu thon, ở giữa thô to, phải hai tay mới ôm xuể, không biết là cái gì.

“Ở đó, có rất nhiều, chuột núi đang ăn, thấy em đến thì chạy đi” Ô Lệ chỉ vào một chỗ phía trước, cánh đồng cỏ không xa.

Lam Nguyệt muốn đi qua xem một chút, khi tới nơi thì thấy một vùng cỏ rộng lớn, khoảnh đất ngay cạnh chỗ Lam Nguyệt đứng đã đào bới thành một chiếc hầm, củ mà Lam Nguyệt đang cầm trên tay có thể nhìn thấy rất nhiều trong hầm, là củ của loại cỏ này. Loại cỏ này bị đám cỏ rậm rạp ở đồng cỏ che khuất, không đến thì đúng là không nhìn thấy. Lam Nguyệt đi vào trong hầm, lật củ đã bị chuột núi cắn đứt, củ có hai đầu nhọn gắn liền với thân, ở giữa thô to, vỏ màu nâu, hơi dày, không quá cứng, bên trong là ruột màu ngà giống như trái cây, không có nước.

Lam Nguyệt khoét quả ở bên trong cái rễ cô tìm được ra ăn thử, chuột núi có thể ăn được thì nhất định không có độc, rất giòn, không có mùi vị gì. Lam Nguyệt bảo bọn nhỏ lấy một ít rồi quay lại chỗ Hoắc Lí, thu gom củi, ném mấy củ kia vào đống lửa. Chỉ chốc lát sau, một mùi thơm mang theo chút vị ngọt lan tràn trong không khí, ruột bên trong chiếc củ bị nướng chín rất mềm, vỏ bên ngoài hơi cứng nhưng giòn, tách một cái là được một mảng lớn.

Lam Nguyệt cắn thử một miếng bên trong, sau khi nướng chín, ruột bên trong lại mang một ít vị ngọt, mềm mềm ăn rất ngon. Lam Nguyệt đặt tên cho loại củ này là “Củ chuột”, ý tứ đại khái là loại củ này tương tự với củ khoai. Bởi vì loại cỏ này không hoàn toàn giống với cây khoai lang, lá cây nhỏ và dài, Lam Nguyệt không đặt tên là khoai lang nữa, lại bởi vì củ này do chuột núi phát hiện ra, nên gọi là củ chuột.

“Trí giả, cái này có thể ăn sao? Cái này ở bãi cỏ đối diện sông có nhiều lắm.” Hoắc Lí thấy Lam Nguyệt ăn rễ cỏ bèn nói.

“Hả … Rất nhiều? Quay lại đó nhìn xem.” Lam Nguyệt chia những củ

chuột đã nướng chín cho mọi người ăn, thứ này tốt, có thể giải quyết được vấn đề lương thực rồi, chỉ không biết có thể dự trữ trong mùa đông không.

“Vâng. Trí giả, chị xem, cái cuốc này đã được chưa?” Hoắc Lí đưa chiếc cuốc đá vừa mới ghè đẽo xong cho Lam Nguyệt xem. Lam Nguyệt bảo cậu tìm một cây gỗ tròn, rồi đẽo một chút ở đầu gỗ để cắm vào làm cán cuốc.

Lam Nguyệt cắm thử cái cuốc vào trong đất, cũng khá được, chỉ hơi nặng một chút, cô giao cho mấy người đàn ông đang nhỏ, dạy họ cách dùng như thế nào. Hoắc Lí tiếp tục đi tìm những tảng đá cứng rắn để làm. Lam Nguyệt nhìn những khối đất được xới lên, gọi người đàn ông đang cầm cuốc đi đắp đất thành luống, cô cùng mấy bạn nhỏ đem những cây cải thìa và rau còn nguyên đất ở rễ trồng xuống.

Một ngày mà có thể bổ được năm luống, không tệ, Lam Nguyệt lại đi lấy một ít cây củ chuột trồng thành một luống, rồi dẫn bọn trẻ đến con sông bên cạnh đồng cỏ lấy nước tưới. Lam Nguyệt nhìn sắc trời, vẫy tay bảo mọi người ngừng tay, thu dọn đồ trở về.

“Trí giả đã về rồi!” Khi trở lại khu đất trống, buổi thi đấu hôm nay đã kết thúc. Trên khu đất trống dựng một đống lửa lớn, mọi người đang nấu cơm, thấy Lam Nguyệt trở về bèn chào hỏi. Lam Nguyệt gật đầu.

“Lam Lam. .” Trát Nhĩ vừa nhìn thấy Lam Nguyệt liền chạy tới ôm, “Thắng hay thua?” Lam Nguyệt hỏi Trát Nhĩ.

Buổi thi đấu hôm nay đến tối mới xong hai đợt, ngày mai lại tiếp tục, còn mười mấy người nữa, trong đó có Mộc Sa và Trát Nhĩ. Xem ra ngày mai là có thể xác định được thủ lĩnh. Hai ngày này Lam Nguyệt không định tự mình làm cơm, với tư cách là lãnh tụ tinh thần, cô vẫn nên xuất hiện trước mặt mọi người để tổng kết một chút.

Tối nay tìm được loại thức ăn mới, nên cô đi thẳng đến chỗ bếp lửa, chuẩn bị dạy cho nhóm phụ nữ cách nấu củ chuột. Thật ra cũng không có gì phức tạp, chỉ cần gọt vỏ nấu chín rồi ăn, cách nấu giống với món khoai lang ở hiện đại, canh nấu có vị hơi ngọt, không cần phải bỏ thêm muối.

“Những ai thi đấu không thắng thì đừng nản lòng, sau này trong bộ lạc còn có thể tuyển chọn dũng sĩ các kiểu, mọi người nỗ lực hơn, tất cả đều là vì cống hiến cho bộ lạc chúng ta. Các dũng sĩ tham gia buổi thi đấu cuối cùng ngày mai cũng phải cố gắng. Vậy thôi.” Lam Nguyệt nói rất ngắn gọn, nhưng mọi người đã quen với sự kiệm lời của trí giả, sau khi Lam Nguyệt nói xong thì tất cả đều reo hò hoan hô. Những người thua trận cười theo, tụ lại thành từng nhóm thảo luận buổi thi đấu hôm nay.

Tiểu Thạch báo cáo tình hình thương tích hôm nay cho sư phụ. Lam Nguyệt chỉ cho cậu một vài tình huống mà cậu không chú ý tới, rồi bảo cậu đi ăn cơm. Lam Nguyệt dù sao cũng xuất thân từ sát thủ, đối với các loại ngoại thương hiểu biết khá nhiều, dư sức để dạy cho đồ đệ. Trát Nhĩ đã bưng bát sang bên này đút cho người nào đó. Mộc Sa nhìn Lam Nguyệt càng ngày càng rực rỡ, mím chặt đôi môi.

Chương 58: Muối đất

Hôm nay Lam Nguyệt dậy rất sớm, đắc ý ngâm nga bài hát mà người khác nghe không hiểu. Tối qua cô không để cho Trát Nhĩ chạm vào người mình, lấy lí do hôm nay phải thi đấu để cự tuyệt Trát Nhĩ, sung sướng ngủ một giấc thoải mái. Trong lúc Trát Nhĩ còn đang say ngủ đã bò dậy, lần đầu tiên dậy trước Trát Nhĩ, nên tâm trạng rất tốt, đi nấu một nồi củ chuột, rồi rán một bát rau trứng to.

Lam Nguyệt cất đồ ăn sáng cẩn thận, đi vào phòng nhìn Trát Nhĩ còn ngủ trên giường, nhoài người bên cạnh ngắm đôi mày rậm, sống mũi cao thẳng, đôi môi có độ dày vừa phải của hắn, không nhịn được cúi đầu xuống hôn, còn chưa thực hiện được, đã bị Trát Nhĩ đang giả vờ ngủ bắt lấy, đặt ở dưới hôn một lượt toàn thân. Già Sơn dưới yêu cầu của Lam Nguyệt, mỗi sáng đều dậy sớm chạy một vòng quanh núi đá, đến khi trở lại thì thấy con dâu dường như đã bị Trát Nhĩ ăn một vòng.

“Ừm … Tốt … Xem ra sớm muộn gì cũng có cháu trai rồi.” Cháu trai là Lam Nguyệt dạy cho ông, cũng là điều ông hy vọng nhất. Già Sơn vừa nói vừa rửa tay ăn cơm.

“Cha, người lại quên đeo giày rồi.” Lam Nguyệt đen mặt nhắc nhở ông, Trát Nhĩ cũng ở bên cạnh phụ họa: “Cha, Lam Lam nói người có tuổi rồi, rất dễ ngã bệnh, khi đi ra ngoài nhớ phải đeo giày vào.”

“Ừ, cha biết rồi, hai cái đứa này, cứ hay lo lắng lung tung.” Già Sơn ngoài miệng oán trách, nhưng trong lòng lại vui mừng: Mẹ Trát Nhĩ à, bọn nhỏ đối với tôi rất tốt, bà yên tâm đi.

“Lam, Lam, em và các bạn đã chạy xong rồi.” Bé mập Ô Lệ chạy xông vào, ngồi lên bàn bắt đầu ăn. Lam Nguyệt yêu cầu bọn họ mỗi ngày phải chạy một vòng. Hiện tại trong bộ lạc mỗi buổi sáng có thể nhìn thấy, hai già tản bộ, bọn nhỏ do Ô Lệ dẫn đầu thì chạy bộ, đã trở thành một hình ảnh quen thuộc ở bộ lạc Mông Tạp. Đám đàn ông dậy sớm cũng chạy cùng bọn nhỏ, trí giả nói, việc này có thể làm thân thể cường tráng, phòng tránh bệnh tật.

“Ăn từ từ thôi, Ô Lệ.” Lam Nguyệt nhìn bé con đang ăn ngấu nghiến như hổ đói, nói. Sau khi nhà của Lam Nguyệt xây xong, Ô Lệ thường chạy tới đây ăn cơm, nhà của bé còn chưa xây, chờ cuộc thi tuyển thủ lĩnh xong mới xây, bây giờ vẫn đang ở hang núi. Gần đây Ô Lệ vẫn ngủ ở chỗ Lam Nguyệt, tại gian phòng bên ngoài quay về phía núi kia, buổi tối già Sơn còn có thể đi qua xem Ô Lệ có đá chăn da thú ra không. Ô Lệ cũng coi như là cháu gái của ông. Tô cùng Khôn và những người đàn ông khác của cô đã gọi già Sơn là cha rồi, Ô Lệ cũng gọi ông là ông. Không thể không nói, già Sơn chăm trẻ nhỏ rất cẩn thận tận tình.

Cơm nước xong, cả nhà cùng nhau đi đến chỗ đài đá. Mặt trời đã lên cao, tất cả mọi người trong bộ lạc đều đã có mặt, mười mấy người tham gia ngày thi đấu cuối cùng đang đứng trên đài đá, nở nụ cười tự tin. Lam Nguyệt gật đầu với bọn họ, đi tới đứng phía trước đài đá.

“Bắt đầu đi”

Mọi người ngẩn ra, rất ngắn gọn, không nhịn được cười ồ lên, trí giả đúng là đặc biệt. Lam Nguyệt không để ý đến bọn họ, bước xuống thạch đài, dẫn người xuất phát, cô không rảnh quan tâm mấy kẻ cơ bắp.

Những người đàn ông hôm qua thi đấu thua không đi xem thi đấu mà đi theo Lam Nguyệt, nhóm phụ nữ cũng tới hơn phân nửa. Lam

Nguyệt dẫn bọn họ đi khai khẩn đất hoang, hôm nay nhiều người, nên có thể khai khẩn được một khoảng đất lớn. Hôm qua, Hoắc Lí bảo mấy người làm suốt đêm để làm ra rất nhiều cuốc. Sau khi Lam Nguyệt lần lượt phân công nhiệm vụ xong, nhóm đàn ông lập tức đi khai khẩn đất đắp bờ, nhóm phụ nữ thì đi nhổ rau dại và củ chuột để trồng, còn mấy người đi đào rãnh thoát nước. Lam Nguyệt dẫn theo bọn trẻ bắt đầu buổi học ngoại khóa.

“Bài học hôm nay là về trồng trọt, những thứ chúng ta đang ăn, ví dụ như cải thìa … ” Lam Nguyệt vừa đi vừa nói, dạy cho bọn nhỏ kiến thức cùng lợi ích của việc trồng trọt.

“Lam, hạt giống là cái gì?” Mấy bạn nhỏ hăng hái đặt câu hỏi, Lam Nguyệt giảng giải cặn kẽ, trả lời vấn đề của bọn họ.

“Tô, Ô Lệ học rất nghiêm túc, trí giả nói muốn bồi dưỡng con bé trở thành trí giả tương lai là thật sao?” Mấy người phụ nữ nhìn Lam Nguyệt đang giảng bài cho bọn nhỏ, liền bắt đầu tán gẫu.

Buổi trưa, Lam Nguyệt nướng củ chuột làm cơm cho cô và bọn nhỏ, đương nhiên đối với cô là cơm, còn đối với bọn nhỏ chỉ là đồ ăn vặt. Những người khác không có thói quen ngày ăn ba bữa, Lam Nguyệt cũng không miễn cưỡng. Lam Nguyệt nhìn tiến độ gieo trồng, chỉ mọi người biết những chỗ nào không nên trồng cây, rồi lại đi xem mương nước đang đào, sau đó dẫn bọn nhỏ đi dạo xung quanh. Buổi chiều cô sẽ không dạy nữa, bọn nhỏ cần thời gian để tiêu hóa những thứ mới mẻ vừa mới học được. Lam Nguyệt dẫn bọn chúng đi hái các loại hoa cỏ.

Đi tới chỗ tiếp giáp giữa rừng rậm Mông Tạp và Lạc Vụ, Lam Nguyệt dừng lại, cô còn mang theo bọn nhỏ, không thể đi vào rừng rậm được. Nơi này có rất nhiều loại hoa dại có bông hoa rất lớn, bọn nhỏ vui mừng chạy đi hái. Từ sau khi Lam Nguyệt thích hái hoa cỏ về để

khử mùi trong hang động, những người phụ nữ khác trong bộ lạc cũng học theo, hiện tại đang mùa xuân, có rất nhiều loại hoa với đủ mọi màu sắc.

Nhưng Lam Nguyệt thật sự không biết đây là những loại hoa gì, cô vẫn chưa nhìn thấy những cây hoa giống hoa ở hiện đại, về phần có công dụng làm thuốc không thì cô lại càng không biết. Đồ đệ Tiểu Thạch của cô cũng không thể khinh thường. Sau khi nghe Lam Nguyệt kể cho bọn nhỏ về chuyện Thần Nông, Tiểu Thạch liền cam đảm học theo Thần Nông đi nếm thử các loại cỏ, nhưng cũng không phải thật sự nếm thử được hết. Tiểu Thạch đã từng nếm tử vài loại có vị cay đắng, từng bị trúng độc của một loại cỏ trong đó, tuy không bị trúng độc nghiêm trọng, nhưng cũng bị đau bụng đi ngoài mất hai ngày.

Thạch bị Lam Nguyệt phạt đứng quay mặt vào tường cả ngày, đã ngoan ngoãn hơn, không dám đi nếm thử nữa. Nhưng lần này đúng thật là chó ngáp phải ruồi, Tiểu Thạch lại tìm được một loại thảo dược. Lam Nguyệt gọi loại cỏ này là cỏ đắng, có thể trị tiêu chảy, bởi vì Tiểu Thạch sau hai ngày đau bụng đi ngoài, ăn nhầm phải loại cỏ này, đúng là ngừng tiêu chảy. Sau đó Lam Nguyệt cũng thử qua, đúng là có thể trị tiêu chảy. Tiểu Thạch sau một ngày bị phạt đứng, cầm cây cỏ đắng đến nhìn sư phụ lấy lòng, Lam Nguyệt mới bỏ qua cho cậu, nhưng cậu cũng không dám học Thần Nông nữa.

Chuyện của Tiểu Thạch bị mọi người trong bộ lạc cười mất mấy ngày, đặc biệt là ngày bị phạt đứng kia, ai đi qua cũng sẽ hỏi “Tiểu Thạch, bị sư phụ phạt à? Nghe nói cậu học theo nhân vật nào đó trong chuyện mà trí giả kể à … Thằng nhóc này … Giỏi nhỉ?”. Lúc Tiểu Thạch sắp nổi xung lên muốn nhào tới so tay so chân một chút, Lam Nguyệt đứng ở gần đó mắt đã trở nên lạnh lẽo, bạn trẻ Tiểu Thạch lập tức ngoan ngoãn, cúi đầu tiếp tục đứng phạt. Trải qua chuyện này, Tiểu Thạch mới hiểu ra, sư phụ nhìn có vẻ rất mảnh

mai, nhưng lại đáng sợ hơn bất cứ người nào.

Lam Nguyệt ngồi trên tảng đá hồi tưởng lại những chuyện xảy ra gần đây, vừa chờ bọn nhỏ đi hái hoa cỏ. Phía xa, một vật gì đó được ánh mặt trời chiếu qua, khúc xạ ánh sáng làm lóa mắt cô. Lam Nguyệt nheo mắt lại, không nhìn thấy rõ thứ bị ánh mặt trời chiếu sáng đang năm trong khu vực giáp ranh với rừng rậm kia là gì. Cô xua bọn nhỏ về khu vực đang khai hoang, cô muốn đi đến bên kia để xem đó là thứ gì.

Ô Lệ biết cô muốn đi vào, bèn chạy về gọi Hoắc Lí tới. Lam Nguyệt không ngăn cản, tránh cho người trong bộ lạc lo lắng. Đi vào trong chỗ giáp ranh với rừng rậm, dọc theo đường đi, Lam Nguyệt nhìn thấy mấy sườn núi nối liền với nhau. Những sườn núi này không cao, trọc lóc, xung quanh không có thảm thực vật, quanh sườn núi có vùng đất trống rất lớn, giống như một vùng đất trống hoàn toàn tách biệt với rừng rậm. Lam Nguyệt và Hoắc Lí đi lên sườn núi, lại bị một khối tinh thể màu trắng làm cho kinh ngạc.

“Muối ăn … Sao ở đây cũng có!” Hoắc Lí nhìn khối muối thô trên tay Lam Nguyệt. Lam Nguyệt đoán vừa rồi cô bị ánh sáng phản chiếu từ khối muối này chiếu vào, có lẽ dưới mấy sườn núi này là muối đất, cũng chính là muối mỏ.

“Ừ, là muối đất, một loại muối mỏ, tạm thời không cần giải thích vấn đề này. Nơi này cách bộ lạc khá gần, đào muối dễ hơn so với Hắc Sơn. Để chị đi xem một chút.” Lam Nguyệt nói xong, bắt đầu đi vòng quanh mấy sườn núi trọc, Hoắc Lí theo sát phía sau.

Lam Nguyệt di chuyển tới mặt chếch của sườn núi thì phát hiện một cái hang, hang này kéo dài từ đỉnh sườn núi đến đáy, rất lớn. Thật ra độ cao của sườn núi này chỉ tầm vài mét, nói là sườn núi còn không bằng nói là gò đất, bởi vì nó nằm trong rừng rậm nên Lam Nguyệt

mới gọi là sườn núi. Động này hướng nghiêng xuống phía dưới, nếu không phải phía trên thông ra ngoài không trung, Lam Nguyệt thực sự nghĩ rằng đây là một cái hang. Lam Nguyệt dẫn đầu đi vào, Hoắc Lí bỗng khẩn trương kéo cô lui về sau.

“Rắc rắc, bịch bịch”, âm thanh rất lớn càng ngày càng đến gần. Hoắc Lí kéo Lam Nguyệt không ngừng lui về phía sau. Từ cửa hang chui ra một loài động vật khiến cả Lam Nguyệt và Hoắc Lí đều sợ ngây người.

Chương 59: Tai họa mãng xà khổng lồ ở xã hội nguyên thủy lên sàn

Edit: Gà

“Sột soạt sột soạt, ầm ầm bịch bịch”

Lam Nguyệt và Hoắc Lí còn chưa thoát đi được, từ trong hang đã chui ra một con rắn khổng lồ. Con rắn này rất cao, trườn ra rồi dựng đứng lên, chiều dài đến mấy chục mét, bụng có hai cái chân hình móng vuốt, chân và đuôi cùng chống đỡ thân mình, toàn thân màu đen. Đầu con rắn rất to, đầu lưỡi có hình xúc tu giống như loài rắn bình thường, mà có dạng tròn dẹp giống như lưỡi loài hổ và loài người, nhưng rất dài, thè ra từ miệng rắn rồi quét qua quét lại. Mắt nó có hình tam giác, thoạt nhìn rất lạnh lẽo. Khi di chuyển thì cũng giống như loài rắn là bò trườn về phía trước, lúc dừng lại thì dùng chân và đuôi cố định thân thể, trên chân và thân đều có một lớp vảy rất dày.

Đại xà xuất hiện ở cửa hang thì dừng lại, đầu nó lắc qua lắc lại, giống như đang tìm kiếm cái gì. Lam Nguyệt và Hoắc Lí đứng cách con rắn khoảng vài mét. Hoắc Lí kéo Lam Nguyệt, ý bảo cô chạy đi.

“Đừng động, đứng im đó.” Lam Nguyệt khẽ cảnh cáo Hoắc Lí. Khi thấy đại xà đi ra ngoài mà không đánh về phía bọn cô thì Lam Nguyệt đã nghi ngờ, đại xà này không dựa vào ánh mắt để xác định phương hướng con mồi, mà giống như loài rắn tiến hóa sau này, là những kẻ cận thị trời sinh. Chỉ là không biết nó có giống với loài rắn ở hiện đại,

dùng đầu lưỡi để xác định vị trí con mồi không.

Con rắn động đậy, hướng về phía Lam Nguyệt, đột nhiên phóng chiếc lưỡi về phía bên phải rừng Lạc Vụ, cuốn lấy một con mồi mà Lam Nguyệt còn chưa kịp nhìn rõ, một phát nuốt xuống.

Mẹ ơi, quả nhiên là giống với loài rắn, đều dựa vào cảm giác của đầu lưỡi, ngay cả cách thức nuốt chửng con mồi cũng giống. Mẹ nó, đại xà này trườn đến đây nhất định là vì đã cảm nhận được cô và Hoắc Lí.

Trong lúc Lam Nguyệt còn đang suy nghĩ cách đối phó, Hoắc Lí đã động. Cậu cho rằng con rắn đang săn mồi, có cơ hội chạy đi, liền kéo Lam Nguyệt xoay người bỏ chạy.

“Mẹ nó, tránh mau.” Lam Nguyệt gào lên.

Hoắc Lí vừa động đại xà liền đánh tới. Lam Nguyệt vẫn luôn chú ý đến nó, lập tức đẩy Hoắc Lí không ngừng tránh ra. Hoắc Lí biết mình đã bị phát hiện, dù sao cũng xuất thân là thợ săn, động tác tránh né rất nhanh. Đại xà thấy hai người tách ra rồi mau chóng tránh né, nó ngẩn ra, lắc lư cái lưỡi to trong không khí, rồi quay đầu đuổi theo Lam Nguyệt.

Mẹ nó chứ, sao mình lại có duyên với động vật đến thế? Trước là hổ răng kiếm, giờ là cự mãng (loài trăn to), mi được lắm, hết “Kỷ Băng Hà” lại tới “Tai họa mãng xà”, ta treo rồi nhất định sẽ đến tìm mi tính sổ. Lam Nguyệt bi phẫn bị đại xà đuổi theo, cũng may loài này bị cận thị, lại bị rừng rậm ngăn trở, không thể bắt một phát trúng luôn, huống chi con mồi của nó còn là loài người có trí khôn, càng không nói đến còn là Lam Nguyệt, xuất thân từ sát thủ, luôn bị nguy hiểm rình rập. Né tránh tấn công của đại xà là không vấn đề gì, tiếc là cô không mang theo súng lục.

“Hoắc Lí, đừng tới đây, mau đi tìm người, nhanh lên.” Lam Nguyệt đang chạy, lại thấy Hoắc Lí mắt đã đỏ lên, cầm lấy cây giáo gỗ theo ở phía sau muốn cứu Lam Nguyệt, liền quay về phía cậu gào lên. Hoắc Lí cắn răng, không muốn từ bỏ. Lam Nguyệt đang né tránh, mà Hoắc Lí vẫn còn theo tới, không khỏi giận dữ: “Mẹ nó, mau cút đi gọi người, không đi chị sẽ chết đấy.” Hoắc Lí cắn răng xoay người, cắm đầu chạy về bộ lạc.

Lam Nguyệt càng chạy càng mệt, đầu bắt đầu quay cuồng, cô biết mình phải dốc hết sức, nếu không sẽ chết chắc. Đại xà phía sau vẫn đuổi theo không buông. Lam Nguyệt trong bụng không ngừng hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà nó. Đại xà vẫn tiếp tục đuổi theo: Này thì ăn không ngồi rồi … Lần này còn sống … Chị đây nhất định sẽ chăm chỉ rèn luyện.

“Lam Lam. . .” Trát Nhĩ đã nhào tới, dồn sức đâm vào bụng con rắn, rồi nhảy qua, ôm lấy Lam Nguyệt nhanh chóng chạy về phía trước.

Mộc Sa và mấy người đàn ông khác trong bộ lạc đâm giáo gỗ về phía con rắn, vừa tránh né công kích của nó, sau một lúc lâu mới giết được nó. Lam Nguyệt tựa vào ngực Trát Nhĩ thở phào nhẹ nhõm, hôn mê bất tỉnh.

“Lam Lam. . . Không. . .” Đây là câu cuối cùng Lam Nguyệt nghe được trước khi ngất đi.

Lúc Lam Nguyệt tỉnh lại đã là buổi tối. Cô đang nằm trong lòng Trát Nhĩ, tại phòng khách nhà bọn họ. Tiểu Thạch ở bên cạnh chăm sóc, sờ sờ lên trán và tay cô, lại huơ huơ ngón tay trước mặt cô, thấy mi mắt Lam Nguyệt động đậy, mừng đến phát khóc: “Sư phụ, chị đã tỉnh rồi, làm em sợ muốn chết, sư phụ, chị không có chuyện gì là tốt rồi”. Lam Nguyệt ghét bỏ, lấy tay đẩy ra.

“Con gái, con có sao không? Có chỗ nào không thoải mái không?” Già Sơn khẩn trương ở bên cạnh nhìn. Lam Nguyệt gật đầu: “Cha, con không sao, cha đừng lo.”

Sau đó, người trong bộ lạc lần lượt vào thăm hỏi trí giả, người đến rất đông, đến nỗi trong phòng chứa không nổi. Mọi người thấy trí giả không có việc gì, mới yên tâm hơn. Già Sơn vội vàng đuổi bọn họ về ăn cơm. Mọi người trong bộ lạc vì lo lắng cho trí giả mà quên mất ăn cơm, đám phụ nữ cũng quên cả nấu cơm, giờ chỉ có thể nướng thịt ăn. Nhưng trí giả không có chuyện gì là tốt rồi, mọi người vừa nói chuyện vừa đi nướng thịt.

“Lam Lam … Không được bỏ lại tôi …” Trát Nhĩ thủ thỉ. Trong phòng khách chỉ còn lại mấy người, Tô, bé mập Ô Lệ và hai già, những người khác đều đã bị đuổi đi ăn cơm.

“Lam, cô đã làm Trát Nhĩ phải sợ hãi rồi, từ lúc về đến giờ vẫn ôm cô không rời tay.” Tô ở bên cạnh nói, lo lắng nhìn cô, bé mập Ô Lệ cũng không dám ồn ào, nắm một tay Lam Nguyệt, lo lắng nhìn cô. Lam Nguyệt biết Tô đang lo lắng cho mình, bèn an ủi Tô là mình đã không sao rồi, lại vỗ về bé mập Ô Lệ. Sau đó, cô ôm lấy mặt Trát Nhĩ, phát hiện hốc mắt hắn đã đỏ hoe, đoán tên ngốc này đã khóc, chẳng trách cổ áo cô lại ẩm như vậy. Trát Nhĩ xấu hổ nhắm mắt lại.

“Trát Nhĩ, đừng lo lắng, em không sao rồi, em đã nói em sẽ mãi ở bên cạnh anh mà.” Lam Nguyệt an ủi người đàn ông của mình.

“Nói thì phải giữ lời …” Trát Nhĩ không được tự nhiên yêu cầu đảm bảo. Lam Nguyệt gật đầu, biết hôm nay đã làm cho hắn sợ hãi. Từ sau khi đến bộ lạc Mông Tạp, đây là lần đầu tiên cô gặp nguy hiểm như vậy, có thể tưởng tượng Trát Nhĩ đã bị dọa đến mức nào.

“Con rắn đâu rồi?” Lam Nguyệt hỏi Trát Nhĩ, cô muốn lấy da của nó. Trát Nhĩ oán hận nói: “Băm rồi”, già Sơn cùng già Lưu ở phía sau nói: “Làm tốt lắm”, Ô Lệ vỗ đôi tay mập mạp. Lam Nguyệt hoàn toàn hết chỗ nói.

Chương 60: Mở rộng diện tích trồng trọt

Sự kiện đại xà đã qua hai ngày, Lam Nguyệt mới biết Trát Nhĩ giành được chức thủ lĩnh, tại sao lại thắng tại sao lại thua Lam Nguyệt đều không quan tâm, cô chỉ quan tâm đến kết quả. Mộc Sa chỉ vì một bước đi sai mà bại dưới tay Trát Nhĩ gần đây lại rất ít lộ diện. Sau đó Lợi Á vẫn tiếp tục quấn lấy Mộc Sa. Mộc Sa không quay đầu bỏ đi giống như trước kia nữa, chỉ im lặng nghe Lợi Á líu ríu nói chuyện. Buổi tối ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, Lam Nguyệt ở trước mặt mọi người trong Bộ Lạc, đem tấm da thú có gắn lông vũ tượng trưng cho chức vị thủ lĩnh quấn lên đầu Trát Nhĩ, động viên Trát Nhĩ dẫn dắt Bộ Lạc ngày càng phát triển hơn. Người trong Bộ Lạc coi đây là lời ban phúc của trí giả.

Sau sự kiện đại xà, sáng ngày hôm sau, Lam Nguyệt bảo người đi thu gom thịt của đại xà về, tuy nhiên đã bị dã thú ăn một chút, may mà đầu và túi mật rẫn vẫn còn. Cô quăng túi mật rắn cho đồ đệ, bảo cậu tìm mấy con thú đút cho chúng một ít ăn thử, nếu không có độc thì ăn. Bạn trẻ Tiểu Thạch đau khổ đi bắt một con thỏ rồi cho ăn, sau khi phát hiện không có độc lại bị bắt ép uống vào.

Túi mật rắn quá lớn, mật cũng rất nhiều, một mình Tiểu Thạch uống không hết, Lam Nguyệt lại bảo Trát Nhĩ uống một nửa. Trát Nhĩ không buồn chớp mắt mà uống luôn, uống xong cũng chỉ nhíu mày một chút, nhận lấy bát canh củ chuột ngọt mà Lam Nguyệt đưa tới uống vài ngụm. Tiểu Thạch thì không được như vậy, bị ép phải uống, nhắm mắt nhắm mũi đổ vào miệng, che miệng lại muốn chạy đi nôn, lại bị ánh mắt lạnh nhạt của Lam Nguyệt quét tới, bị nhìn chằm chằm không dám nhúc nhích, mặt đã nghẹn đến đỏ lên mới nhịn nuốt

xuống được, sau khi nhận bát canh ngọt Tô đưa cho thì uống ừng ực vào.

“Sư phụ, sao lại phải uống cái này chứ?” Bạn trẻ Tiểu Thạch đáng thương nghi ngờ sư phụ cậu đang muốn chỉ cậu. Lam Nguyệt nói: “Về sau, những loại độc linh tinh sẽ không gây nguy hiểm gì cho cậu nữa.” Thứ này tốt như vậy sao, hai mắt Tiểu Thạch sáng rực lên: “Sư phụ, chị tốt với em thật đấy!”, lại bị già Lưu gõ vào đầu: “Không có tiền đồ”. Lam Nguyệt ghét bỏ, đẩy ra, đây là phòng ngừa tên nhóc này lại đi ăn thử thảo dược linh tinh nên mới buộc cậu uống vào.

Cũng bởi vì sự kiện đại xà, Lam Nguyệt trở thành đối tượng phải bảo vệ nghiêm ngặt nhất. Sau khi quăng chức thủ lĩnh cho Trát Nhĩ, chỉ cần Trát Nhĩ không có ở nhà, già Sơn nhất định sẽ ở nhà. Mà Lam Nguyệt bị Trát Nhĩ cấm một mình chạy đi lung tung, nếu Lam Nguyệt đi ra khu vực phía sau bộ lạc, nhất định sẽ có mấy người đàn ông đi theo, vừa ra ngoài chưa bao lâu, già Sơn nhất định sẽ đi tìm, viện một mớ chuyện linh tinh lặt vặt để bắt Lam Nguyệt quay về.

Lam Nguyệt lại không thể nổi giận với ông, cô vẫn luôn tôn trọng bậc bề trên. Hôm nay, nhân lúc Trát Nhĩ không có ở Bộ Lạc, cô muốn đến chỗ đại xà kia để xem xét muối mỏ, già Sơn cứ dùng dằng với cô mãi, cô coi như đã được lĩnh giáo độ phúc hắc của Trát Nhĩ, để ông cụ lại giám sát cô. Trát Nhĩ, anh cứ chờ đấy! Lam Nguyệt nhìn già Sơn cằn nhằn không ngơi miệng, rốt cuộc không chịu được nữa, kéo ông ra một chỗ nói chuyện riêng.

“Cha, người sẽ không phiền chứ nếu con làm cho người quân cờ đá để người và già Lưu chơi chứ?” Lam Nguyệt nghĩ biện pháp cắt cái đuôi già Sơn này đi.

“Không phiền, ha ha, Lam nha đầu, quân cờ là cái gì?” Già Sơn vui cười hớn hở. Mặc dù Lam Nguyệt đã nói n lần là cô đã không sao rồi,

chỉ hơi mệt mỏi,chóng mặt thôi, già Sơn vẫn không yên tâm. Lam Nguyệt nói khi nào quay về sẽ dạy bọn họ.

Lam Nguyệt dẫn theo một nhóm người đi tới khu vực sườn núi trọc. Vì tránh khả năng vẫn còn rắn, Lam Nguyệt mang theo rất nhiều lá xua côn trùng. Đợi hồi lâu vẫn không thấy có rắn xuất hiện, ngược lại, lại có vài con côn trùng cánh cứng chạy đến. Lam Nguyệt xác định số lượng loài rắn này có rất ít, bèn dẫn người đi vào trong hang. Hang này không có đỉnh, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bầu trời.

Hang động rất lớn, quanh co khúc khuỷu, nối liền với sườn núi trọc, đáy hang cũng rất thấp. Trong hang tất cả đều là muối mỏ, kết thành từng cục, nhưng đều có lẫn đất hoặc đá, cái này có thể lấy về nấu chưng cất. Muối mỏ trong hang rất nhiều, cả hang đều là muối mỏ, ánh mặt trời chiếu lên muối, khiến trong hang vô cùng ấm áp. Chẳng trách loài rắn lại chọn chỗ này để làm ổ.

Mặt đất trong hang cũng là hỗn hợp muối và nham thạch. Sau khi quan sát toàn bộ hang xong, về cơ bản có thể khẳng định là muối ăn nơi này có thể đủ cho cả Bộ lạc ăn trong mấy đời. Lam Nguyệt phân công mọi người đi đào muối cho vào túi da thú mang về. Lam Nguyệt lại đi thăm dò xem có trứng rắn hay không, cô không muốn kho muối của bộ lạc lại xuất hiện mấy loài động vật như là rắn nữa.

Đã kiểm tra toàn bộ hang mà vẫn không thấy trứng rắn, chỉ có một ổ rơm khổng lồ ở một chỗ hẻo lánh. Lam Nguyệt đã bảo người mang nó đi thiêu, khử bỏ toàn bộ mùi rắn, sau đó lại đi tìm xung quanh núi trọc một vòng, xác định không có trứng rắn mới yên tâm. Xem ra con kia là rắn đực, Lam Nguyệt nghĩ.

Lam Nguyệt để mọi người ở lại đào muối mỏ, còn cô đi xem những người khác khai khẩn đất hoang. Đi tới khu vực phía sau núi đá, nhìn thấy một vùng rộng lớn đất đai được khai khẩn, những loại rau dại và

củ chuột được ươm trồng trước đó vẫn còn sống, những loại ươm trồng sau có khả năng sống rất cao. Kênh mương cũng đã đào xong, trực tiếp dẫn nước đi tưới tiêu hoa màu. Diện tích đất được khai khẩn kéo dài tới bên cạnh bờ sông. Chỗ này Lam Nguyệt định để cho Tiểu Thạch trồng thảo dược, nên không trồng gì cả. Lam Nguyệt nhìn tất cả mọi người đang tất tả bận rộn, đúng là một khung cảnh nông thôn đúng nghĩa.

“Chào trí giả, ngài đến xem xét à?” Mấy người chào hỏi với Lam Nguyệt. Lam Nguyệt vẫy tay coi như là đồng ý, thấy bọn họ trong lúc khai khẩn đất đào ra được cục đá khá vuông vức, ánh mắt lóe lên, giơ tay lên ra hiệu cho bọn họ dừng lại, rồi vẫy tay gọi Hoắc Lí đến.

“Hoắc Lí, xếp hết những tảng đá này sang bên cạnh chỗ đất này.” Lam Nguyệt nhìn chỗ đất trồng tính toán, không đủ, vẫn phải kiếm thêm một chút đá nữa. Lại phát hiện không nghe thấy tiếng trả lời, cô quay lại nhìn Hoắc Lí, thấy cậu nhóc vẫn cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Lam Nguyệt nghĩ nghĩ, lại nói tiếp: “Hoắc Lí này, lần trước cảm ơn em đã cứu chị.” Hoắc Lí nghe vậy, ngẩng đầu nghi ngờ: “Trí giả, là thủ lĩnh đã cứu chị.” Lam Nguyệt nói: “Chị biết Trát Nhĩ đã cứu chị, nếu không có em thì chị đã mất mạng rồi, may mà có em.” Hoắc Lí há to miệng, cảm động.

“Hoắc Lí, thật sự là nhờ có cậu đấy, nếu không bọn tôi đã không cứu được trí giả rồi, trí giả mới an toàn được như vậy, khá lắm nhóc con, đã lập được công lớn rồi” , những người đang làm việc cũng mỗi người một câu xem vào.

“Ừ, Hoắc Lí chính là dũng sĩ của bộ lạc chúng ta”, già Sơn mặt tươi như hoa khen một câu. Bạn trẻ Hoắc Lí giải tỏa được khúc mắc trong lòng, nhanh nhẹn dẫn người đi rải đá bao quanh đồng ruộng.

“Lam đã về?” Bé mập Ô Lệ ôm bó hoa chạy tới, Lam Nguyệt gật đầu. Già Sơn nắm tay Ô Lệ, Lam Nguyệt phía sau đi cùng đám đàn ông, cùng nhau trở về bộ lạc.

“Sư phụ, em đã về” Lam Nguyệt vừa đi tới khu đất trống của Bộ lạc, bạn trẻ Tiểu Thạch đã đeo sọt trúc trở lại. Cái giỏ trúc này là do Lam Nguyệt chỉnh sửa cho cậu, dùng sợi đay để bện thành dây đai, quấn phía trên chiếc giỏ trúc, vậy là giống cái gùi. Mọi người trong Bộ Lạc cũng học làm theo, khi đi hái lượm đề đeo gùi trên lưng, nhưng vẫn có người mang theo giỏ trúc lớn, khi nào gùi đầy thì sẽ đựng vào giỏ trúc.

“Đi đâu vậy?” Lam Nguyệt hỏi. Tiểu Thạch trả lời: “Rừng Lạc Vụ ở đối diện sông”. Lam Nguyệt lập tức đen mặt, Tiểu Thạch cũng biết Lam Nguyệt nghĩ cái gì, vội vàng nói: “Sư phụ, hôm nay anh trai em cùng mấy người đi sang khu rừng đối diện đào củ chuột, em đi theo, em với anh em ở cùng một chỗ, không có chuyện gì đâu.” Nghe vậy sắc mặt Lam Nguyệt mới tốt lên một chút, cô không muốn tên đồ đệ ngốc này gặp chuyện gì, cô lười phải dạy một tên đồ đệ khác. Bạn trẻ Tiểu Thạch mà biết sư phụ cậu đang nghĩ gì, nhất định sẽ khóc thành hai dòng sông.

“Đúng rồi, sư phụ, ở bên kia em đào được cái này, chị xem có phải là thứ mà chị cần không?” Tiểu Thạch thấy sắc mặt Lam Nguyệt đã dịu đi, vội vàng lấy ra một loại cây được gói kỹ trong túi da thú. Sư phụ quá kinh khủng, cậu tình nguyện bị phạt đi săn một ngày, cũng không muốn phải đứng úp mặt vào tường một ngày.

“Cái này. . . Còn nhớ ở chỗ nào không?” Lam Nguyệt nhìn loại cây trong tay, hai tay đã run lên. Tiểu Thạch cũng cảm nhận được sư phụ cậu đang rất kích động: “Vâng, ở bên cạnh ao nhỏ bên kia, còn nhiều lắm, đó chính loại cỏ mà chị muốn kia sao?”

“Không hẳn, ngày mai lại qua đó nữa, đào toàn bộ về.” Lam Nguyệt ra quyết định, lại nhìn loại cây trong tay. “Cây kê”, loại cây lương thực quan trọng nhất của xã hội nguyên thủy. Khi ở chỗ Tiểu Tử đọc chữ tượng hình, cô đã biết đây là loại cây lương thực của xã hội nguyên thủy, việc gieo trồng của xã hội loài người cũng bắt đầu từ việc trồng kê, cô vẫn không nghĩ đến việc trồng kê, hôm nay Tiểu Thạch đào cây này về cô mới nghĩ tới.

“Sư phụ, chị chắc chắn mai chị có thể ra ngoài được?” Tiểu Thạch không sợ chết phun ra một câu, thấy mặt Lam Nguyệt đã đen đi, vội xoay người ôm gùi chạy biến.

Coi như cậu chạy nhanh, tên nhóc thối tha, dám giễu cợt chị đây. Lam Nguyệt nhìn bóng lưng Tiểu Thạch chạy đi, quay đầu trở về nấu cơm, lại nghĩ biện pháp làm sao ngày mai có thể ra ngoài. Bao giờ Trát Nhĩ mới có thể hết sợ hãi đây, Lam Nguyệt không khỏi than thở.

Chương 61: Á! Voi ma mút áaaaa!

Edit: Dao Dao
Beta: Tiểu Tuyền

Vừa rạng sáng hôm sau, trước cửa nhà trí giả của bộ lạc Mông Tạp lại trình diễn một trận giằng co, nhân vật xuất hiện gồm: Trát Nhĩ, Lam Nguyệt, Sơn, Lưu, Thạch, Tô Hòa Khôn còn có cả Tiểu Bàn Nữu nữa.

“Trát Nhĩ, em muốn đi… Anh đừng lo quá thế, em ổn mà.” Lam Nguyệt thử nói lí.

“Không… Lam Lam… Không đi được không?”Trát Nhĩ dỗ dành.

“Em muốn đi… Đứng cố níu kéo… Cây kê mà đêm qua em nói với anh ấy… Thạch cũng không rõ lắm… Em nhất định phải đi.” Lam Nguyệt nóng nảy.

“Anh dẫn họ đi… Em không đi đâu cả… Lam Lam nghe lời nào… Anh sẽ rất lo lắng.”Trát Nhĩ vuốt ve.

“Đừng có níu… Kháo*… Trát Nhĩ… Anh không cho em sẽ tự trốn đi.” Lam Nguyệt nổi điên.

**Kháo là từ chửi tục.*

“Lam nha đầu à, đừng đi nha, thứ này quan trọng lắm à? Bảo bọn Trát Nhĩ đào về là được rồi.” Già Sơn ở một bên khuyên nhủ, Tô lo

lắng nhìn Lam Nguyệt, Tiểu Bàn Nữu thì chớp chớp mắt.

“Lam, hay là em vẽ ra để cho Thạch dựa theo đó mà đào, kiểu gì cũng sẽ đào ra mấy cây đúng.” Khôn đề nghị.

“Sư phụ… Con đã bảo là ngài không đi được đâu mà, ngài cứ ở lại trong bộ lạc mà ngẩn người là được rồi mà.”Thạch có vẻ hả hê, Già Lưu liền quất Thạch.

“Em gái anh… Trát Nhĩ… Buông tay ra… Em nhất định sẽ trốn đi.” Lam Nguyệt bùng nổ rồi.

“Được rồi, nhưng không được cách xa anh quá ba bước.”Trát Nhĩ thỏa hiệp.

“Không cách xa… không cách xa mà.” Lam Nguyệt thỏa hiệp.

“Trông con bé cho kĩ, mất cọng lông nào thì đánh cậu.” Già Sơn uy hiếp.

Trát Nhĩ xếp sắp đội săn bắn, Lam Nguyệt thu xếp việc gieo trồng của nhóm phụ nữ, hai lão đầu trông đám trẻ, một nhóm thì nấu muối, hơn hai mươi người đi khai hoang đất, lúc xuất phát Thạch thiếu niên dẫn đường, đến rừng rậm sương mù bên kia bờ sông, một đường không nghỉ, khi đi đến chỗ dòng suối nhỏ nơi Thạch phát hiện cây kê thì cũng đến giữa trưa, Lam Nguyệt nhìn một vùng kê rộng bên dòng suối, cảm thấy trận ầm ĩ ban sáng thật đáng giá.

Kê và cỏ dại mọc hỗn tạp, Lam Nguyệt giảng giải cho những người khai hoang cách phân biệt kê với cỏ dại, bảo họ phải đào cả đất, không thể làm đứt rễ, mọi người bắt đầu cầm cuốc vây quanh cây kê xem xét, Thạch chỉ phụ trách dẫn đường, hắn không có hứng thú với những thứ không phải là dược thảo, chào Lam Nguyệt xong thì chạy

vùn vụt sang rìa bãi cỏ tìm tòi.

Lam Nguyệt đang ôm bữa trữa của mình gặm, căn thử đã nướng chín rất bự, chỉ có cách ôm gặm, gặm được một nửa đã no căng, Trát Nhĩ cầm ăn nốt, lúc buông Lam Nguyệt ra hắn đã liếc mắt cảnh cáo vô số lần, rồi đi giúp mọi người đào kê, Lam Nguyệt cũng biết Trát Nhĩ cảnh cáo cô không được rời khỏi tầm mắt của hắn, Lam Nguyệt thấy chẳng sao cả, cô ngồi nghịch nước ngay dòng suối bên bãi kê.

Nước rất nông, xem ra cũng sắp cạn rồi, có thể là suối do nước mưa chảy thành, trời mà không mưa thì cạn, Lam Nguyệt đi theo dòng nước, cầm côn gỗ khuấy chút nước còn sót lại, làm toàn bộ đục ngầu lên, trước dòng suối là kê, sau là một đống đá tảng lớn, đống đá chồng chất lên nhau cao dễ tới năm mét, Lam Nguyệt bò lên trên đỉnh đống đá, dưới ánh mắt cảnh cáo của Trát Nhĩ, gượng cười ngồi trên đỉnh, ngắm cảnh rừng rậm sương mù.

“Tuuuu… tuuuuuu…” Tiếng rống như của thú non vang lên trong đống đá mà Lam Nguyệt đang ngồi.

Ồ, gì thế nhỉ. Lam Nguyệt nghe tiếng thì đoán là thú non, chỉ là không biết loại thú nào, Lam Nguyệt ngẫm nghĩ lại liền nhảy từ trên đống đá xuống, có ý tách đống đá ra xem thử.

Dưới đống đá không ngờ lại rỗng, Lam Nguyệt đẩy mấy tảng đá nhỏ ra, phát hiện bên dưới rỗng không, nàng ngó bên trong thăm dò, có một con vật nhỏ chắc cũng cỡ nàng kẹt ở bên trong kêu tuu tuu, Lam Nguyệt định lùi ra ngoài, đột nhiên mặt cảm thấy như có gì đó trơn trượt, Lam Nguyệt sờ soạng vật thể dán vào trên mặt, cái mũi… mũi dài… con voi… chỉ e đây là voi ma mút, hình thể cũng không khác nàng là bao, chắc chắn vẫn chưa trưởng thành.

Lam Nguyệt gọi đám Trác Nhĩ vận chuyển đá ra, quả nhiên là một chú voi con, coi dáng này hẳn là mới sinh chưa lâu, không biết cha mẹ nó ở đâu nữa, Lam Nguyệt thấy vết trầy ở hai bên thân nó, Lam Nguyệt lấy cỏ cầm máu ở chỗ nhóc Thạch bôi cho nó, Trác Nhĩ không cho, dù sao voi cũng là mãnh thú, Lam Nguyệt nhìn chú voi con kêu tuu tuu, liền cam đoan với Trác Nhĩ vô số lần,mới tới lau vết thương cho nó.

Lạ là voi con không có động tác gì tấn công Lam Nguyệt, ngược lại còn thân mật điều khiển vòi cọ cọ mặt Lam Nguyệt, Lam Nguyệt nghĩ có lẽ là nó coi mình như là mẹ rồi, bởi vì mùi đầu tiên mà nó cảm nhận được là Lam Nguyệt, voi con chỉ bị đá kẹp trầy da thôi.

Lam Nguyệt xử lí vết thương xong, nó lại đảo quanh Lam Nguyệt, Trác Nhĩ đi qua đoạt lại Lam Nguyệt ôm vào lòng, trừng mắt nhìn nó, voi con có bản năng trời sinh, đại khái cho rằng Trác Nhĩ rất mạnh, liền cúi đầu kếu tuu tuu, không dám cọ Lam Nguyệt nữa, Lam Nguyệt buồn cười vỗ vỗ vòi voi, nhóc con được chữa lành, lại vui vẻ lên.

Lam Nguyệt gọi mọi người tìm xung quanh, nếu như thấy bầy voi nào thì đem voi con trả về, người đi tìm về chỉ đưa cho Lam Nguyệt một đoạn chân voi cực to, Lam Nguyệt ngờ rằng đây là chân voi mẹ, bởi vì nó mới sinh, Trác Nhĩ bảo nó là thú non, xung quanh lại chẳng thấy con voi nào, cái đoạn chân này có khả năng cao là của mẹ nó rồi.

Lam Nguyệt nghĩ Trác Nhĩ đã từng đi săn ngà voi ma mút, muốn hỏi chỗ nào có bầy voi để đưa nó tới, ai biết nhóc con này Lam Nguyệt đi đâu thì theo đấy, Lam Nguyệt đành buông việc hỏi chuyện bầy voi, mang nó về bộ lạc trước, may ra thì ngày nào đó gặp ba nó rồi trả nó lại, Lam Nguyệt ngẫm kỹ lại rồi mang voi con về bộ lạc, mọi người mỗi người một giỏ kê, nhưng còn nhiều lắm, chưa đào xong, mai lại gọi họ đi đào tiếp.

Về bộ lạc thì sẽ cấy kê ở mảnh đất ven sông, Lam Nguyệt thấy chúng sinh trưởng ở cạnh nguồn nước, cũng cứ cấy như vậy là được, mảnh đất ven sông rất lớn, dù cấy hết kê cũng không hết đất, về sau thu hạt giống rồi lại mở rộng diện tích trồng, đáng tiếc lúc đó tiểu Thạch lại xí trồng thảo dược rồi, Lam Nguyệt quy hoạch xong việc trồng kê rồi trở về bộ lạc, voi con hấp tấp theo sau.

Chương 62: Muối trứng

“Lam, đây là dã thú mạnh mẽ lại hung dữ, sao chị lại mang về?”

Lam Nguyệt mới về tới bộ lạc, người của bộ lạc liền thấy ngay voi con đang theo sau nàng, Tô chạy tới hỏi nhưng không dám lại gần.

“Tô, nó vẫn là thú non, đừng sợ” Lam Nguyệt trấn an nàng, quay lại vỗ vỗ đầu voi con, nhóc voi liền vui vung vòi làm bụi đất tung toé, Tô thấy không có gì nguy hiểm, liền yên tâm, Trát Nhĩ đi nói chuyện voi con với trưởng lão và mọi người.

“Lam, con này không cắn người chứ?” Bé mập Ô Lệ được mẹ đồng ý lập tức chạy tới chỗ Lam, đôi mắt to chớp chớp nhìn chú voi con vui vẻ.

“Ừ, vẫn là thú non, chị tạm thời nuôi, xem về sau có thể đưa về chỗ ba nó không, mẹ của nó chết rồi.” Lam Nguyệt gật đầu nói với Ô Lệ, thật ra là đang nói với Tô.

“Mẹ đã chết rồi sao?Thật đáng thương!” Lòng thương hại của Ô Lệ lập tức tràn ra, nghe Lam Nguyệt bảo là thú non, thì cảm thấy voi con cũng là đứa nhỏ như nàng.

“Ô Lệ, về sau gọi nó là tiểu Mãnh, chị vừa đặt tên xong.” Lam Nguyệt nói xong, định đi làm cơm, bên kia, sau khi nghe Trát Nhĩ kể lại mọi người đều biết là voi con là do trí giả cứu, lại muốn đi theo trí giả, trí giả làm thế nào thì làm, họ chỉ cần nghe theo là được.

“Trát Nhĩ… làm cho nó cái chuồng trúc ở dưới ban công phía sau đi.”

Lam Nguyệt giao việc xong thì đi nấu cơm, vì tránh tiểu Mãnh theo sau nàng phá hỏng phòng ốc, Lam Nguyệt đứng ở trước cửa không ngừng dạy nó không được theo cùng, đến khi tiểu Mãnh biết rõ mới đi nấu cơm.

Lúc cơm nước xong xuôi Lam Nguyệt hỏi Trát Nhĩ voi ma mút thì ăn cái gì, Trát Nhĩ nói nó là động vật ăn cỏ, khi tức giận mới tấn công con người, hơn nữa mạnh mẽ hung dữ, nổi giận rồi thì còn ghê hơn cả cọp răng kiếm, vì thân thể khổng lồ, có thể nói là mãnh thú đệ nhất của viễn cổ luôn, có điều không chọc chúng thì không sao cả, lúc bình thường khi voi ma mút không cảm thấy bị uy hiếp thì rất ôn hòa, Lam Nguyệt nghe xong liền âm thầm thở ra một hơi, vẫn dễ nuôi, nàng còn lo voi ma mút ăn thịt, cái thân thể kia mới thật không dễ nuôi.

Ăn cơm xong, Lam Nguyệt ra sau nhà tìm Tiểu Mãnh, Tiểu Mãnh đang ăn cỏ, có đôi khi còn cuốn cây lá thấp ăn, Lam Nguyệt bỏ ra rất nhiều thời gian dạy Tiểu Mãnh vào chuồng ngủ, chuồng nằm ngay dưới ban công, rất gần, Trát Nhĩ cũng ở trên sân thượng nhìn xuống canh chừng, hắn lo lắng, Tiểu Mãnh đã học được là không được vào nhà, ngủ trong chuồng, Trát Nhĩ cũng đã nhìn ra Tiểu Mãnh coi Lam Nguyệt như là mẹ, thường làm nũng, nên Trát Nhĩ cũng yên lòng.

“Có thể thân thiết với cả mãnh thú, phải chăng đứa nhỏ này là thiên thần?” Già Sơn lại bắt đầu hoài nghi Lam Nguyệt là thiên thần rồi, Trát Nhĩ cười cười nói “Con thú non kia coi Lam Nguyệt như mẹ rồi, cho nên mới nghe lời” Sơn lão đầu nhìn Tiểu Mãnh đang vui đùa gật gật đầu đồng ý.

Lam Nguyệt dạy Tiểu Mãnh xong về là mệt muốn chết, rửa mặt xong ngã xuống giường liền ngủ mất, con trẻ thật không dễ nuôi a. Trát Nhĩ về phòng nhìn thấy Lam Nguyệt đang ngủ ngon thì lắc đầu thở dài, cúi đầu nhìn xuống tiểu Trát Nhĩ, ai… chịu đựng a.

Sáng hôm sau Trát Nhĩ vừa định ra ngoài, Lam Nguyệt gọi hắn, bảo hắn mang gà rừng, thỏ, cả dê còn sống về, không thể làm bị thương, Trát Nhĩ nghĩ xem làm thế nào để bắt lại mà không làm bị thương, sau đó dẫn người xuất phát, Lam Nguyệt cũng đi ra ngoài tìm đến nhà Hoắc Lý, nàng muốn lợi dụng rừng cây bụi với cỏ ở trước bộ lạc làm nơi nuôi dưỡng, cây bụi chỉ sợ còn phải mở rộng thêm, bãi cỏ phía trước thì có thể dùng ngay được.

Lam Nguyệt mang Hoắc Lý tới bãi cỏ phía trước, vẽ vòng tách thành ba mảnh nhỏ, Hoắc Lý dẫn người chặt trúc chuẩn bị rào xung quanh, Lam Nguyệt ngẫm lại sợ thỏ đào hang, liền kêu toàn bộ những người đang lợp nhà tới, tạm dừng lợp nhà, toàn bộ đi khiêng đá lót hết mảnh đất dành cho thỏ, rồi cắt cỏ cho ăn là được.

Cứ bận rộn như thế đến chiều thì ba mảnh đất đã rào xong, Lam Nguyệt không rào nhiều, nàng muốn thử trước đã, các mảnh đều được Hoắc Lý chia ra, lấy gỗ lớn làm cột chống, trên lợp lá trúc, Lam Nguyệt nghĩ bao giờ nuôi được thì làm chuồng sau, giờ làm đơn giản trước, Tiểu Mãnh luôn đảo quanh phía sau nàng, trừ lúc ăn cơm với nghịch nước, ngoài ra thì đều quanh quẩn bên Lam Nguyệt, Lam Nguyệt thấy nó nghe lời thì vỗ vỗ cái vòi khen ngợi, Tiểu Mãnh mừng điên luôn.

Buổi chiều Trát Nhĩ dẫn người về, trong số con mồi còn sống có: năm con gà rừng, mấy túi to trứng gà, gà rừng biết bay rất khó bắt sống, Lam Nguyệt xem thì chỉ gà trống mới có vuốt ở cánh, gà mái thì không, liền cắt hết lông vũ trên cánh gà mái, gà trống thì cắt cả lông cả vuốt, bôi thuốc cầm máu, dùng dây thừng bằng đay cột chân lại, lấy cây gỗ làm cọc cột gà vào trong rào.

Rất nhiều dê, tổng cộng mười hai con, trong đó có năm con lớn, bảy con nhỏ, Lam Nguyệt ngờ rằng nhóm Trát Nhĩ bắt cả nhà chúng nó,

trong đó có một con trưởng thành bị thương ở chân, Lam Nguyệt bảo họ mang đi giết, sau khi nhốt dê vào trong bãi nhốt thì Lam Nguyệt thấy hơi đau đầu, dê này có sừng nhọn, chỉ sợ sẽ húc đổ rào chạy thoát, Lam Nguyệt nhìn mấy con dê con mà sáng cả mắt, liền gọi Trát Nhĩ làm giúp mấy cái cọc gỗ nhỏ trong bãi nhốt dê, mấy con dê con mỗi con một cọc, dê con không phá được rào, dê mẹ thì không cách nào bỏ con được, đây là bản năng của động vật, ha ha.

Thỏ thì còn nhiều hơn nữa, hơn ba mươi con thỏ lớn, hơn mười con thỏ con, Lam Nguyệt chỉ chừa lại mười hai con trưởng thành, đực cái mỗi thứ một nửa, thả vào trong rào đã lót đá trên nền và đóng cọc, một cái cọc buộc một đôi, thỏ con thì không cần cột cứ thế thả vào, những con còn lại giết lấy thịt, thỏ con không thể chạy thoát nổi, Lam Nguyệt đã đến viễn cổ lâu rồi nên cũng biết.

Lam Nguyệt làm xong thì trời cũng tối, Trát Nhĩ và Tô thêm mấy người phụ nữ phụ giúp, nếu không nàng cũng làm không xong, con mồi thì đám đàn ông đã xử lý, Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ đi phân ra, trước khi đi nàng đã chuẩn bị một bó cỏ to bỏ vào trong bãi nuôi thỏ, rồi ôm theo một túi trứng gà, những thứ khác chia cho mấy chị kia, cô về nhà nấu cơm, hiện giờ bộ lạc từ từ hình thành quy tắc, những thứ trí giả bảo tìm về thì thuộc sở hữu riêng của trí giả, không lấy để chia ra, cho nên Lam Nguyệt tự mình chia trứng cho những người phụ nữ khác, rồi bảo họ ăn cơm xong tới chỗ nàng, nàng định chỉ cho họ làm trứng kiểu mới.

Cơm nước xong thì trời cũng tối rồi, Lam Nguyệt gọi Trát Nhĩ dời đống lửa đến trước cửa nhà họ, trên nền đất trước cửa nhà, nàng cũng đã trải đá hết, đến tận cạnh rãnh nước, nên dù có mưa thì cũng khô ráo, đợi khi nhà cửa trong bộ lạc xây xong, nàng định dạy Hoắc trải đá khắp nền đất trống trong bộ lạc, rải từ đường chính tới bờ sông, lại từ phía sau cho tới chỗ trồng trọt.

Vừa nghĩ xong thì mấy chị phụ nữ đã tới tìm nàng, tất cả đều mang theo ghế đến ngồi quanh đống lửa, đám đàn ông trông thấy cũng qua theo, Lam Nguyệt cầm mấy cái bình bằng đá ra, chọn một cái chứa nước sôi để nguội, bỏ muối vào, khuấy thành nước muối, nhặt trứng gà cho xuống dưới, thấy được rồi thì bọc da thú lên, phía trên đắp thêm mấy lớp lá to, rồi lấy chỉ gai buộc lại, bảo với mấy chị rằng đây là muối trứng, bọc kín rồi thì đặt trong nơi râm mát mấy ngày là được.

Lại lấy tro sạch ra, trộn với chút nước, rồi đắp lên trứng cho kín bỏ vào trong bình đá, cũng dùng da thú và lá cây bọc kín, bảo với họ rằng đây là "trứng bao", nàng không muốn bảo đây là trứng muối, miễn cho gặp hỏi một đống vấn đề, trực tiếp dựa vào hình tượng bảo là "trứng bao", bảo các nàng gói kĩ để nơi râm mát khoảng nửa tháng, còn nói làm vậy trứng sẽ không dễ hỏng.

Mấy phụ nữ vừa nhìn vừa học, Tô ở bên cạnh vừa học vừa làm, làm hết đám bình đá của Lam Nguyệt, Lam Nguyệt cất đám bình vào phòng kho, dùng lá cây chống sâu đắp lên, trứng gà còn lại thì để ăn tươi, xong việc mọi người liền về chỗ của mình đi ngủ.

Chương 63: Nghe trộm rồi có lúc bị túm được

Edit: Dao Dao
Beta: Tiểu Tuyền

Lại qua vài ngày, nhà ở trong bộ lạc lại dựng thêm vài căn, nhà của Tô đã xây xong, đã chuyển vào ở, nhà cô cũng không khác nhà Lam Nguyệt lắm, chỉ là phòng kho thì làm thành phòng ngủ, vì nhà cô có đến mấy người đàn ông, Tô dựng phòng bếp ở hành lang, chỗ phòng bếp trong nhà Lam Nguyệt thì nhà cô làm thành phòng kho với nhà tắm, tuy phòng kho nhỏ hơn của nhà Lam Nguyệt, nhưng cũng đủ dùng rồi.

Những nhà khác hoặc nhiều hoặc ít sửa lại theo nhu cầu của bản thân, nhà đá của Lưu Hòa rất lạ, đặc biệt để lại phòng làm phòng thí nghiệm cho Thạch, đương nhiên là do Lam Nguyệt chỉ vẽ, Thạch lấy chỗ để thuốc, bình thường thuốc thí nghiệm trên động vật cũng để ở đây, cho nên Lam Nguyệt mới bảo làm thành phòng thí nghiệm.

Lam Nguyệt thức dậy, ăn điểm tâm xong thì đi gieo trồng, hiện tại việc gieo trồng do phụ nữ quản lí, đất đai đã khai khẩn xong, phân nửa bình nguyên nhỏ sau núi Thạch Đầu đã được khai khẩn, dùng đá trải thành đường phân cách, toàn bộ kê được đào về trồng cạnh bờ sông, đất ven sông còn thừa một mảnh lớn không trồng kê, Lam Nguyệt để một khoảnh nhỏ cho Thạch, phần còn lại trồng thử căn, vì thử căn ăn dễ no.

Lam Nguyệt xem xét tình hình sinh trưởng của kê, cảm thấy một năm hẳn có thể thu hai vụ kê, nhưng sản lượng thì chắc chắn là không

cao, dù sao cũng không có những thứ như phân hóa học, rồi giống lai tạo,… nhưng thu hai vụ thì có lẽ cũng khá khả quan, hơn nữa kê thì tích trữ được, nên giải quyết phân nửa vấn đề lương thực mùa đông rồi, thêm vào đó động vật nuôi và săn bắn được, còn có cả cá, Lam Nguyệt cảm thấy, không bao giờ phải lo về lương thực mùa đông nữa.

Lam Nguyệt gọi người đào cái hố to ở bên cạnh chỗ vệ sinh công cộng của bộ lạc, phía trên dùng đá xây một nửa, dưới cũng lót đá, tuy không quá chỉnh tề, nhưng cũng tạm, việc gieo trồng phụ thuộc vào cái nhà vệ sinh cả đấy, Lam Nguyệt dùng hố để chứa phân, bảo tất cả mọi người trong bộ lạc phải đi vệ sinh ở chỗ nhà vệ sinh, không được chạy đến chỗ khác, mọi người nghe cô nói gì cũng làm theo đã thành thói quen, cho nên đều đến nhà vệ sinh đi, Lam Nguyệt còn lấy trúc vây cái hố lại, bên trên cũng lợp trúc.

Xem xét hết tình trạng trồng trọt, Lam Nguyệt lại xem xét đám vật nuôi, gà trống trong bãi thả chết mất một con, chỉ còn một con sống, lũ gà mái thì còn sống cả, vài ngày sau Trát Nhĩ lại bắt thêm được ít gà sống về, Lam Nguyệt chỉ chừa lại gà mái, gà trống thì giết cả, hiện trông bãi còn mười con gà mái, một con gà trống là đủ rồi.

Đêm qua gà mái cũng bắt đầu đẻ trứng, Lam Nguyệt nghĩ chắc là gà trống đã khôi phục lại rồi, một con gà trống quản mười con gà mái là không vấn đề gì, đợi có nhiều hơn thì tách ra, Lam Nguyệt còn phát hiện, một con gà mái ngày đẻ được hai trứng, tỉ lệ sinh sản rất cao, khó trách đám Trát Nhĩ lấy trứng mang về đều tính bằng bao.

Đám thỏ trong bãi đều thật lười, Lam Nguyệt nghĩ không biết có phải vì nguyên nhân là ngăn chúng nó đào hang không, mà đám thỏ bự thì trừ lúc ăn là có động đậy, thời gian còn lại toàn nằm sấp ngủ hết, mới đầu Lam Nguyệt còn tưởng chúng chết rồi, cho đến khi lũ thỏ con nhảy qua chúng, đám thỏ trưởng thành sẽ ngẩng đầu liếc chúng

một cái, bằng không thì nghĩ chắc chúng chết thật rồi, Lam Nguyệt liền mặc kệ chúng, cứ cho ăn cho no là được rồi.

Đám cừu nhốt trong bãi là dễ nuôi nhất đấy, Lam Nguyệt đem cừu con lần lượt nhốt ở bụi cây thấp, cừu con bị nhốt lại xong đám cừu to toàn bộ ở lại canh chừng nó, chưa từng chạy trốn, có thể thường xuyên thấy cừu mẹ dụi mõm qua vách trúc gặm lá cây đút cho con, nhưng hiện giờ cũng quen ăn cỏ được cắt bỏ vào rồi, mười một con cừu cũng coi như sinh hoạt yên ổn, Lam Nguyệt không thấy chúng cho sữa, có lẽ không thuộc loại cừu sữa, nhưng mà có bộ lông dày, không cho sữa thì cho lông cũng được, Lam Nguyệt giao Trát Nhĩ thấy cừu con thì bắt, không nuôi cừu trưởng thành, nuôi cừu con dễ hơn.

Vì Lam Nguyệt nuôi động vật, nên đám nhỏ trong bộ lạc lúc đi ra ngoài kiếm rau dại thì tiện khi về đều mang cỏ tự cho chúng ăn, bọn nhỏ rất ưa thích đám động vật nhỏ, gà rừng cũng ăn cỏ, điều này làm Lam Nguyệt cảm thấy kì kì, nhưng bãi thả gà đã có sẵn cỏ rồi, thế nên lúc đám nhóc cho ăn thường ném cho chúng ít côn trùng, gà rừng cũng sẽ ăn một ít, không nhiều lắm, cơ bản vẫn ăn cỏ, Lam Nguyệt nghĩ cũng tốt, tính ra dễ nuôi, Lam Nguyệt cũng bảo lũ nhóc nhặt được trứng thì mang về, không cần đưa cho cô, chia bình quân, thưởng cho chúng vì cho đám vật nuôi ăn.

“Mộc Sa… chờ một chút” Lúc Lam Nguyệt đang ở cạnh bãi nhốt cừu thì nghe thấy tiếng của Lợi Á truyền đến, cô muốn trốn đi lại sợ bị nhìn thấy bị cho là nghe lén, liền dứt khoát ngồi sau bụi cây bên cạnh chờ họ đi khuất là được, dù sao bụi cây cũng che khuất bản thân.

“Lại làm sao thế?” Tiếng Mộc Sa vang lên, hơi thiếu kiên nhẫn, từ sau khi Lam Nguyệt muốn Trát Nhĩ làm thủ lĩnh thì không thấy Mộc Sa xuất hiện trước mặt cô nữa, nên cho là hắn đã buông tay, buông rồi thì có thể nguôi giận.

“Mộc Sa, anh có thích em không?” Lợi Á hỏi thẳng, xem ra cũng chẳng có kiên nhẫn người chạy ta đuổi nữa, Lam Nguyệt nghĩ.

“Tôi thích Lam em cũng biết, còn phải hỏi à?”Mộc Sa nói thẳng, anh có thể không thích tôi, Lam Nguyệt oán thầm.

“Lam sẽ không tiếp nhận anh đâu, em đến bộ lạc Mông Tạp cũng lâu rồi, biết Lam sẽ chẳng bao giờ tiếp nhận người đàn ông nào ngoài Trát Nhĩ đâu.”Lợi Á khuyên nhủ.

“Chuyện của tôi tôi tự biết lấy.” Giọng của Mộc Sa ương ngạnh, Lợi Á còn hỏi: “Anh thích Lam ở chỗ nào? Chỉ vì cô ấy trắng trẻo?”Mộc Sa im lặng.

“Mộc Sa, lúc tranh chức thủ lĩnh em đã nhìn ra anh có dã tâm, từ đầu anh đã thích Lam có thể là vì cô ấy khác với những cô gái khác, sau này phải chăng là vì Lam có tài năng?” Lợi Á nói xong Mộc Sa vẫn im lặng.

“Mộc Sa, những thứ Lam biết giờ em cũng biết rồi, em cũng có thể làm được, huống chi em còn thích anh, em cũng có thể đối xử với anh như Lam Nguyệt đối xử với Trát Nhĩ.” Mộc Sa vẫn không nói gì.

“Nếu như anh muốn làm thủ lĩnh của cái bộ lạc này, kẻ đầu tiên anh phải đối đầu chính là Trát Nhĩ, anh em thân thiết của anh từ bé đến giờ, anh nghĩ kỹ xem anh thật sự muốn đối đầu với Trát Nhĩ à?” Mộc Sa tiếp tục không lên tiếng.

“Mộc Sa, chúng ta tách ra đi, có những gì em học được từ Lam với sức lực của anh, chúng ta đi lập ra bộ lạc của chính mình.”

“Thành lập bộ lạc của mình sao?” Tiếng Mộc Sa mờ ảo tựa khói

sương

“Đúng vậy, Mộc Sa, thành lập bộ lạc của mình, đồ trong bộ lạc đều do anh nắm trong tay, so ra tốt hơn ở đây.” Mộc Sa tiếp tục trầm mặc.

“Mộc Sa, nếu không đi, bộ lạc này anh cũng không chiếm được, uy tín của Trát Nhĩ vẫn còn ở đó, Mộc Sa, anh hãy nghĩ thật kỹ những gì em nói… em mới là người phụ nữ có thể giúp đỡ anh.” Những lời của Lợi Á khiến Lam Nguyệt chấn động, cô gái này có thể vì yêu mà điên cuồng đến thế.

Khi Lam Nguyệt còn đang suy tư, Tiểu Mãnh ở dưới sông lăn qua lộn lại xong trở về, lúc đi ngang qua bụi cây, ngửi được mùi của Lam Nguyệt, liền trực tiếp từ chỗ đám Mộc Sa vọt tới bên cạnh Lam Nguyệt lăn lộn làm nũng.

Aiz, bại lộ rồi, người trong bộ lạc thấy Tiểu Mãnh là biết cô ở gần đó, Mộc Sa với Lợi Á cũng không ngoại lệ, Lam Nguyệt đứng lên, vung tay chào Mộc Sa và Lợi Á, mang theo Tiểu Mãnh chuồn đi, Mộc Sa thấy Lam Nguyệt một câu cũng không nói đã chuồn đi, mặt đen lại, ánh mắt âm trầm, Lợi Á thì có nét xấu hổ đọng trên mặt, Lam Nguyệt không quan tâm người phía sau nghĩ gì, nói gì, mà về thẳng bộ lạc.

Chương 64: Nuôi dưỡng động vật là vất vả

Từ lần trước bị Lam Nguyệt nghe được xong, Lợi Á luôn tránh Lam Nguyệt, Lam Nguyệt cũng không đếm xỉa tới cô ta, nếu quả thật Lợi Á có thể mang thứ đã học được từ đây ra ngoài thì cũng coi như là có cống hiến đối với người nguyên thủy rồi, Lam Nguyệt chẳng có ích kỷ như thế, cô biết sớm muộn gì nhân loại cũng sẽ từ từ phát triển thành hình thái bộ lạc.

Nhưng Lợi Á cũng quá ngây thơ rồi, thật sự cho rằng theo Lam Nguyệt thì có thể học hết tất cả những gì Lam Nguyệt biết, từ khi Lam Nguyệt tới đây Lam Nguyệt chưa từng nói với ai về thứ vũ khí lạnh đơn giản nhất của loài người, cô cũng không có ý đưa vũ khí lạnh vào xã hội nguyên thủy, cô không chịu nổi hậu quả của hiệu ứng bươm bướm, cô vẫn còn có người thân quan trọng ở xã hội hiện đại: Tiểu Tử, cho dù không có vũ khí lạnh, Lam Nguyệt còn có rất nhiều thứ mà Lợi Á không biết, dù sao cô cũng là người hiện đại, trí tuệ cao đã tiến hóa hoàn toàn, người nguyên thủy sao có thể so được.

**Hiệu ứng bươm bướm: sự thay đổi hàng loạt khi có một thay đổi nhỏ nào đó, xem thêm:*

Từ bữa đó Mộc Sa không còn trốn tránh mọi người nữa, có thể thường xuyên thấy bóng dáng anh ta, lại tiếp tục theo bên cạnh giúp đỡ Lam Nguyệt, chỉ là không còn nói thích Lam Nguyệt nữa,… cũng không tiếp tục chẳng có việc gì lại tặng hoa hoa cỏ cỏ gì đó cho Lam Nguyệt, Lam Nguyệt cũng từng nghĩ hay là nói chuyện với Mộc Sa, nhưng lại không tiện mở miệng, dù sao cô cũng đã từ chối một cách rất rõ ràng rồi, cô lại đi nói chuyện thì quá giả tạo đi, hơn nữa quan

hệ giữa Mộc Sa với Trát Nhĩ khiến cô không thể làm hắn tổn thương quá sâu.

Lam Nguyệt nghĩ từ từ rồi hắn sẽ tiếp nhận những cô gái khác, chờ là được, Lam Nguyệt không biết là, sau khi cô quay lưng đi, trong ánh mắt âm u của Mộc Sa ánh lên tia điên cuồng.

Cuộc đối thoại giữa Mộc Sa và Lợi Á Lam Nguyệt cũng không nói gì với Trát Nhĩ, đã bắt đầu quên rồi, về sau nhìn Mộc Sa có vẻ thông suốt, thì không nói nữa, cô cũng không muốn vì việc này mà ảnh hưởng đến tình nghĩa anh em của họ, Lam Nguyệt cũng không nhắc tới đoạn trò chuyện này với bất kì ai, cô tiếp tục lấy việc trồng cây chăn nuôi làm sự nghiệp, còn phải dạy cho đồ đệ Thạch và dạy học cho đám bé mập Ô Lệ.

Buổi sáng Lam Nguyệt tiễn Trát Nhĩ xong thì xoa cái eo đau nhức nhối xuống giường, từ sau sự kiện mãng xà cô liền bắt đầu rèn luyện bản thân, Trát Nhĩ nhìn cô một chốc thì chạy bộ một lát sau lại gập người xoạc chân thì chỉ cảm thấy chắc Lam Lam lại đang chơi trò gì mới rồi, hắn cảm thấy không vấn đề gì, không phải Lam Nguyệt quên nói, hoàn cảnh sinh hoạt tại viễn cổ khiến cho bản thân họ đã có sức khỏe mạnh mẽ, Lam Nguyệt không cho rằng cách rèn luyện của cô là thích hợp với họ, cho nên cô luyện một mình là được rồi.

Rèn luyện thế này khiến cơ thể cô có sức chống chịu tốt hơn, cũng mềm mại hơn, gần đây dậy sớm hơn trước, tuy vẫn bị đau thắt lưng, nhưng cũng đứng thẳng được, xem ra điểm tốt của việc rèn luyện đã thể hiện ở chỗ này, Lam Nguyệt không khỏi đen mặt.

Sau khi thức dậy Lam Nguyệt rửa mặt ăn cơm, tiếp theo vội vàng tuần tra việc trồng trọt chăn nuội, đi xem chỗ gieo trồng trước, cải thìa và rau xanh đều phát triển khá, chắc là vì có phân bón, những rau dại được trồng lá đầy đặn hơn lúc mọc hoang, thân cũng to hơn.

Lam Nguyệt bới rễ ra xem, gốc cũng to hơn cây dại, hơn nữa nhờ có phân bón, chúng mọc rất nhanh, giờ trong bộ lạc cũng thích súp rau rồi, chỉ là đất phì nhiêu thì cỏ dại lên cũng nhanh, mấy người phụ nữ cũng thường xuyên tới nhổ cỏ, mang đám cỏ dại mập mạp này ném cho đám thú Lam Nguyệt nuôi ăn, coi như nhất cử lưỡng tiện.

Lam Nguyệt lại đi xem thử căn, thử căn cũng phát triển tốt, phụ nữ ngày ngày mang dao xương đi cắt một ít cho thú nuôi ăn, thức ăn của đám thú nuôi giờ không cần đám nhóc phải đi kiếm nữa, thử căn cũng bắt đầu dài ra, không có mấy thứ cỏ dại linh tinh tranh phân bón với nó, nó phát triển thật tốt tươi, Lam Nguyệt lại kiểm tra gốc, cần cuốn sổ nhỏ với bút bi ghi chép lại, xem lúc nào có thể thu, có thể trồng được hai mùa không, cô nhớ thử căn có thể trưởng thành vào mùa xuân, nói không chừng trồng được hai mùa luôn.

Lúc Lam Nguyệt đến bãi trồng kê, nhóm phụ nữ đều ở đây, trông thấy Lam Nguyệt đều chào hỏi, vẫn không thấy bóng dáng Lợi Á đâu, Lam Nguyệt bảo mọi người tiếp tục làm cỏ, cô kiểm tra ghi chép tình hình phát triển của kê, kê thì không biết … dùng phân bón như thế nào, từ khi cấy xuống tới nay chỉ bón phân một lần, Lam Nguyệt ngày ngày đều tới kiểm tra, phát hiện thật sự không cần bón phân, Lam Nguyệt nghĩ có lẽ do hoàn cảnh sinh trưởng của kê là ven mép nước.

Lam Nguyệt tiếp tục ghi ghi chép chép vẽ tranh lại, Tiểu Mãnh ở phía sau đông gặm tây ăn, lúc mới đầu khi Tiểu Mãnh theo Lam Nguyệt đến khu gieo trồng, nó vui vẻ chạy tới ruộng ăn quá chừng rau dại, bị Lam Nguyệt dạy dỗ kĩ càng một lần thì biết rõ đó là khu vực nó không được vào, đương nhiên Lam Nguyệt dạy dỗ nó cũng phí kha khá sức lực.

“Sư phụ, người tới rồi” Tiếng Thạch truyền đến, Lam Nguyệt nhìn

hắn một cái, gật đầu coi như đáp lại, lúc không ra ngoài tìm dược liệu thì Thạch đều ở lại khu đất nhỏ Lam Nguyệt để lại cho hắn làm ruộng trồng thuốc, Lam Nguyệt nhìn mấy loại thảo dược trong ruộng, dặn dò hắn đừng tưới nước, làm cỏ là được rồi, thảo dược lớn lên một cách hoang dại thì dược tính cũng tốt hơn so với trồng lên, Thạch gật đầu, xoa đám lông cứng ngắc mọc trên đỉnh đầu tiểu Mãnh trêu chọc nó, Tiểu Mãnh cũng theo chơi cùng Thạch.

Có đôi khi Lam Nguyệt cũng thấy lạ, voi ma mút rất kị các loài khác, Tiểu Mãnh thân cận với cô, cô có thể hiểu được, bởi vì thứ đầu tiên Tiểu Mãnh nhìn thấy sau khi sinh ra là cô, nó biết sợ Trát Nhĩ cũng đã rất lạ rồi, thường thường Trát Nhĩ quát một tiếng là nó liền thật thà nằm xuống bất động luôn.

Nhưng nó có thể thân thiết với Thạch là kì lạ nhất, trong bộ lạc chẳng ai có thể thân thiết được với Tiểu Mãnh, kể cả đám nhóc, Ô Lệ từng thử tiếp xúc với nó, Tiểu Mãnh thiếu chút thì nổi giận, Trát Nhĩ phải gào lên nó mới yên lại, nhưng mà chỉ cần Ô Lệ lại gần là nó lui về sau nhưng vẫn phát ra tiếng tuu tuu uy hiếp, mọi người trong bộ lạc cũng từ bỏ ý định thân với nó.

“Ha ha, Tiểu Mãnh, nhột quá, có muốn ăn lá non không?”Lam Nguyệt nhìn Thạch mang Tiểu Mãnh ra bờ sông ăn lá non, nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu sao nó lại coi Thạch như bạn chơi chung được, tối đa thì chỉ là mỗi khi Thạch đi kiếm thuốc từ bên ngoài trở về sẽ đem cho nó ít lá non làm đồ ăn vặt, cái này cũng không thể cấu thành điều kiện mua chuộc nó được.

Lam Nguyệt đã từ bỏ việc tìm hiểu sao Thạch và Tiểu Mãnh lại thân thiết tim bay tứ phía luôn rồi, Tiểu Mãnh là đực đấy, Lam Nguyệt mới phát hiện ra sau này, hơn nữa chú nhóc voi cũng thích cái tên Tiểu Mãnh này, vừa gọi liền biết là đang gọi nó.

Lam Nguyệt về kiểm tra bãi nuôi thú, Tiểu Mãnh thấy Lam Nguyệt đi, đến lá non cũng chưa gặm xong, vội theo sau Lam Nguyệt, Thạch không có việc gì làm, cũng đi theo, đi giúp việc cho sư phụ.

Bãi nuôi gà phân thành hai khu, Trát Nhĩ thấy Lam Nguyệt nuôi thú, mỗi ngày đều bắt thêm một ít về, gà cũng đã có gần ba mươi con mái, lấy tre đan thành ổ gà, phân thành hai ổ, Lam Nguyệt xem xét ổ gà, nó đều quen được nuôi, nên toàn bộ nuôi thả, chỉ bị cột lúc mới tới thôi, đám nhóc đang nhặt trứng trong ổ.

Nhìn lũ nhóc bị gà mẹ rượt đuổi, Tiểu Mãnh ở bên cạnh tuu tuu gọi gà, Lam Nguyệt cười cười nghĩ để đến hè thì dành lại ít trứng cho gà mẹ ấp, đến lúc đó lại ghi lại xem trứng ấp nở có dễ nuôi không, mùa hè nóng, có lẽ sẽ thích hợp ấp nở gà con.

Lam Nguyệt lại đi kiểm tra bầy thỏ, giờ thỏ đã được nuôi thả, đám thỏ lớn vẫn lười, thỏ con bị Trát Nhĩ bắt về rất nhiều, Lam Nguyệt nhìn đám thỏ bự thêm một vòng vì cái tội lười, cân nhắc xem có nên giết vài con thỏ lười không, Lam Nguyệt chỉ cần lũ thỏ con thôi, lũ lớn phiền lắm, thích đào hang, rất khó nuôi cho quen, Lam Nguyệt cũng không biết có phải lũ thỏ cứ trưởng thành thì đều lười không nên đành ghi lại.

Bãi nhốt cừu giờ cũng nhiều, hai mươi con cái rồi, lũ cừu con vẫn nhiều hơn, đám cừu trưởng thành mới tới vẫn vì lũ cừu con mà không dám chạy, khi Lam Nguyệt vào xem thì phát hiện chúng đang rụng lông, liền bảo Thạch thu chỗ lông cừu lại, Lam Nguyệt kiểm tra xem có phải chúng bị bệnh không, thấy không phải thì vui vẻ, Lam Nguyệt nghĩ liệu có phải là rụng lông theo mùa không, không biết một năm rụng mất lần nên cô cũng ghi lại.

Lam Nguyệt kiểm tra vật nuôi xong, nhìn một bãi rộng toàn thú, nghĩ xem có thể mở rộng trong bộ lạc không, mở rộng chăn nuôi, nghĩ kỹ

thì bỏ bút vào túi quần, mang Thạch đang ôm lông cừu với Tiểu Mãnh đi tìm Hoắc Lý.

Nhà cửa trong bộ lạc cơ bản đã xây xong, đàn ông có vợ đều mỗi người một nhà, những anh chàng chưa vợ thì còn ở trong sơn động, Hoắc Lý chuẩn bị cho họ mấy cái phòng, Lam Nguyệt nói với họ bao giờ họ có vợ thành gia lập thất rồi thì xây nhà cho họ, ký túc xá cho mấy anh độc thân chưa xây xong, gần đấy Hoặc Lý vẫn đang vội vàng chuẩn bị các loại vật liệu gỗ đá,… lúc Lam Nguyệt tới, vừa lúc thấy Hoắc Lý đang loay hoay lấy chỉ gai cột đá.

“Hoắc Lý, mấy ngày gần đây đừng vội xây nhà nữa, hãy mở rộng bãi chăn nuôi trước.” Lam Nguyệt nói. Lúc này, Hoắc Lý mới phát hiện ra Lam Nguyệt tới, gật đầu nói: “Chào trí giả, mở rộng bãi chăn à? Được, ngày mai ta sẽ làm” Lam Nguyệt để hắn tiếp tục làm việc, mang Thạch về làm lông cừu gì đó.

Buổi tối cơm nước xong, Trát Nhĩ triệu tập mọi người đến bệ đá, Lam Nguyệt đứng trên bệ đá nói “Chuyện trồng trọt mọi người đều đã biết là để làm gì, nuôi dưỡng động vật cũng giống như trồng trọt, là để dự trữ thức ăn, mùa đông chúng ta dựa vào thức ăn săn bắn được đều không đủ, phải nuôi động vật để trữ thức ăn trong mùa tuyết, cho nên bộ lạc chúng ta nên mở rộng chăn nuôi, các chị phụ nữ đang phụ trách gieo trồng phân ra một nửa để quản lí, những nam nhân không đi săn thì phụ giúp làm việc nặng, các chị còn lại phụ trách khu nuôi bên này, việc nặng thì những anh không đi săn làm.” Lam Nguyệt giải thích việc chăn nuôi.

“Trí giả, những động vật này là thức ăn dự trữ sao? Dễ nuôi không?” Tuy gần đây người trong bộ lạc đều thấy Lam Nguyệt nuôi con mồi, nhưng không biết Lam Nguyệt nuôi để làm gì, cũng không đến chỗ nuôi xem, Lam Nguyệt lần lượt trả lời thắc mắc của họ, người trong bộ lạc đã rõ điểm tốt của việc nuôi dưỡng đều xoa tay chuẩn bị học

hỏi Lam Nguyệt chuyện chăn nuôi, hai trưởng lão cười như hoa cúc đua nở.

Chương 65: Bị bắt cóc

Edit: Dao Dao
Beta: Tiểu Tuyền

Buổi sáng hôm sau, Lam Nguyệt tiễn Trát Nhĩ, Thạch muốn ra bờ sông rửa sạch dược thảo rồi phơi, Tiểu Mãnh cũng được mang đi theo, Tiểu Mãnh cực thích tắm rửa, nên thường xuyên ra bờ sông nghịch nước, Lam Nguyệt cũng cho phép nó chơi, già Sơn và già Lưu cũng tới chỗ Lam Nguyệt dạy Thạch, hôm nay cô muốn đi giám sát việc mở rộng bãi nuôi, đêm hôm qua đã phân công người đi bắt động vật sống về, đặc biệt là những con non, Lam Nguyệt đi giày chuẩn bị xuất phát sang bãi chăn nuôi.

“Lam, Lợi Á xảy ra chuyện rồi.”

Lam Nguyệt vừa đi ra, Mộc Sa đột nhiên vọt tới kéo Lam Nguyệt chạy, Lam Nguyệt vừa chạy vừa nghĩ, đã mấy ngày không nhìn thấy Lợi Á rồi, hôm trước có thấy một lần, nhưng Lợi Á lại trốn tránh cô, Lam Nguyệt mong là sẽ không có chuyện gì xảy ra, dù sao cũng đã vài ngày không thấy rồi.

Khi chạy ra khỏi bộ lạc Lam Nguyệt muốn gọi người đi báo cho Thạch biết, nhưng lại không nhìn thấy một ai, Lam Nguyệt muốn tìm Lợi Á về trước đã.

Gần trưa thì Mộc Sa mang theo Lam Nguyệt chạy đến khu vực ven rừng rậm Mông Tạp, chỗ nghỉ ngơi cùng Trát Nhĩ lúc Lam Nguyệt mới tới, Lam Nguyệt liền ngừng lại.

Không đúng, sao Lợi Á lại có thể chạy tới đây, phụ nữ đều được đám đàn ông yêu thương, căn bản không có khả năng chạy tới rừng rậm một mình.

Nhưng lúc này đã không còn kịp nữa, Lam Nguyệt bị Mộc Sa đánh bất tỉnh, Mộc Sa là thợ săn ưu tú, là dũng sĩ có thể cùng phân cao thấp với Trát Nhĩ, đánh bất tỉnh động vật linh tinh gì đó không có gì là khó, nên nhân lúc Lam Nguyệt không phòng bị đánh ngất cô lại càng dễ như chơi.

Lúc Lam Nguyệt tỉnh lại thì thấy mình đang bị trói bằng dây thừng trong sơn động trước kia đã từng nghỉ ngơi cùng Trát Nhĩ, hai tay bị trói hai bên tảng đá trên giường da thú, Lam Nguyệt nhìn ánh mặt trời nơi cửa động, đoán rằng đã hoàng hôn, nghĩa là cô đã ngất xỉu cả trưa luôn.

“Mộc Sa, anh muốn làm gì?” Lam Nguyệt hỏi Mộc Sa đang bưng nước vào.

“Lam, uống nước đi”Mộc Sa đưa nước tới khóe môi Lam Nguyệt, Lam Nguyệt không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, Mộc Sa không sao cả, đặt nước xuống bên cạnh.

“Lam, vì sao em không chọn tôi? Tôi không bằng Trát Nhĩ sao?”Mộc Sa nỉ non sờ lên mặt Lam Nguyệt, Lam Nguyệt không né chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

“Lam, em nói xem anh mang em rời khỏi bộ lạc Mông Tạp được không? Anh cũng có thể chăm sóc em thật tốt, anh đi săn, chúng ta sẽ sinh con” Mộc Sa tự lầm bầm lầu bầu.

“Mộc Sa, tôi không thích bị cưỡng ép, anh cần phải tôn trọng phụ nữ” Lam Nguyệt quyết định thuyết phục hắn, nên mở miệng nói.

“Từ khi gặp mặt ở rừng rậm Mông Tạp, anh đã theo đuổi em rồi, khi đó anh còn nghĩ em là phụ nữ từ đâu trốn tới đây, em trắng nõn xinh đẹp, về sau biết em chọn Trát Nhĩ, anh nghĩ anh lớn lên cùng hắn ta, như vậy có lẽ sẽ cùng có được em.” Mộc Sa nhớ lại nói, Lam Nguyệt nghe xong trong đầu quay cuồng suy nghĩ làm sao để mình có thể thoát hiểm.

“Em luôn luôn cự tuyệt anh, anh thì lại càng thích em hơn rồi” Mộc Sa mang trên mặt vẻ nhu tình, nhìn Lam Nguyệt, Lam Nguyệt trừ lạnh lùng nhìn hắn thì chẳng làm gì cả.

“Có lần buổi tối anh đi ngang qua sơn động của hai người ở, nghe thấy tiếng em, anh thật muốn chiếm hữu em, muốn đến toàn thân đau nhức” Mộc Sa không để ý Lam Nguyệt đang làm mặt lạnh mà tiếp tục nói.

“Lúc tranh chức thủ lĩnh, anh muốn thắng để làm thủ lĩnh, anh có thể đoạt lấy em từ trong tay Trát Nhĩ, anh muốn độc chiếm em” Mộc Sa bưng nước lên nhấp một hớp.

“Anh chỉ thua có một bước, ha ha, Lam, em biết không? Chỉ kém có một bước thôi” Mộc San ở nụ cười, Lam Nguyệt cảm thấy có phải cái tên này điên rồi không?

“Em lại để Lợi Á quấn lấy anh, không phải là anh không biết, Lam à, em quá coi thường người phụ nữ Lợi Á nàyr ồi” Lam Nguyệt cũng đồng ý là đã coi thường Lợi Á, cái người dã tâm bành trướng kia.

“Anh biết em đã nghe thấy những gì Lợi Á nói với anh… từ trước khi Tiểu Mãnh chạy tới anh đã biết, mùi vị của em rất quen thuộc, dù em có trốn tránh đi nữa” Mộc Sa bùng nổ.

“Lam, anh nói rồi, anh sẽ không buông em ra đâu, bất kể thế nào anh cũng phải có được em” Mộc Sa kiên quyết nhìn Lam Nguyệt.

“Anh muốn làm gì, Mộc Sa, đừng quên còn có đám Trát Nhĩ với Khôn” Lam Nguyệt bị Mộc Sa hù rồi, bắt đầu giãy dụa, cô biết mục đích của Mộc Sa là cô.

“Lam, không có ai biết em ở đâu, mấy hôm nay anh luôn tìm cơ hội, hôm nay em không có ai bên cạnh, Tiểu Mãnh cũng đi với Thạch rồi” Mộc Sa đưa một tay ra đè chặt Lam Nguyệt.

“Mộc Sa, anh không thể như vậy, Trát Nhĩ sẽ tìm được tôi” Lam Nguyệt muốn nhắc nhở Mộc Sa, cũng muốn di chuyển sự chú ý của hắn, để kéo dài thời gian.

“Ha ha, Lam, lúc em hôn mê anh đã xóa sạch dấu vết trên đường rồi, giờ không có mùi của em trên đường đâu” Mộc Sa nói với Lam Nguyệt, cô không còn đường lui rồi.

Chương 66: Trát Nhĩ đến rồi

Moá, tên khốn Mộc Sa này đã mưu tính từ trước, giờ phải làm sao đây? Lam Nguyệt rối trí nghĩ.

Mộc Sa lấy lá cây bọc thịt nướng trong túi da thú ra, muốn đút cho Lam Nguyệt, Lam Nguyệt quay đầu đi, Mộc Sa không để ý tự ăn một mình, ăn xong thì ra ngoài kiểm tra bốn phía, kéo ít cỏ khô che cửa động lại, chỉ chừa một lỗ nhỏ cho ánh sáng chiếu vào, rồi đi về phía Lam Nguyệt.

“Lam, sẽ chẳng có ai tới quấy rầy chúng ta rồi” Mộc Sa cúi đầu hôn lên mặt Lam Nguyệt, nói.

“Mộc Sa, anh sẽ phải hối hận” Lam Nguyệt hung hăng cảnh cáo hắn.

Mộc Sa làm như không nghe thấy, nhấc áo Lam Nguyệt đẩy lên, kéo quần xuống một cái, lộ ra bra và đồ lót da thú của Lam Nguyệt, Mộc Sa lấy dao xương ra, cắt hết quần áo kể cả đồ lót của Lam Nguyệt, thân thể trắng nõn của Lam Nguyệt hoàn toàn lộ ra trước mắt Mộc Sa, Mộc Sa ném đống vải da thú sang bên cạnh, nắm lấy bộ ngực vừa nảy lên.

“Lam, em đẹp quá” Mộc Sa một bên vân vê một bên nói bên tai Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt căng cứng toàn thân, trốn tránh sự vuốt ve của Mộc Sa “Mộc Sa, anh buông tôi ra được không? Tôi không thoải mái”.

“Ha ha, Lam, không thể nào đâu, hôm nay anh nhất định phải có

được em” Mộc Sa buồn cười nhìn Lam Nguyệt giãy dụa.

Mĩ nhân kế thất bại, chỉ có thể kéo dài thời gian, không thể để cho tên này thực hiện được. Lam Nguyệt dốc sức liều mạng nghĩ kế.

Trước kia Mộc Sa cũng từng có phụ nữ, hắn cũng biết việc tán tỉnh phụ nữ, hắn dùng miệng với tay trêu đùa trên dưới toàn thân Lam Nguyệt, thò tay tới sờ thân dưới của Lam Nguyệt, Lam Nguyệt kẹp chặt hai chân, Mộc Sa chống người cúi nhìn Lam Nguyệt, Lam Nguyệt nhìn hắn nhoài người về phía cô, liền nâng đôi chân không bị trói lên, đá một cái, qua váy da thú đá vào thân dưới của Mộc Sa.

“Á… Hítttttttttttttttttt…”

Mộc Sa ôm rễ mầm con cháu lăn sang một bên, đau đớn rống to, sắc mặt chuyển xanh.

Đậu xanh rau má, phế ngươi luôn nha, Lam Nguyệt có chút hả hê nhìn sắc mặt xanh lè của Mộc Sa.

Một hồi lâu, sắc mặt Mộc Sa đỡ hơn, liền bổ nhào vào bên người Lam Nguyệt, mang theo nụ cười quỷ dị.

“Lam, là em tự tìm”

Lần đầu tiên Lam Nguyệt thấy Mộc Sa cười tà khí đến thế, ngay sau đó đã bị hắn đè xuống không nhúc nhích được, Mộc Sa lấy ra mấy sợi dây thừng, trói gập chân Lam Nguyệt lại, banh hai chân cô ra, chen mình vào, nắm giật váy da thú ra, một bên trêu đùa thân thể của Lam Nguyệt.

Cho dù Lam Nguyệt không thích Mộc Sa, thân thể cũng bị khiêu khích dẫn tới phản ứng tự nhiên, Lam Nguyệt không nhịn được nữa

bắt đầu giãy dụa kịch liệt, Mộc Sa nhìn thấy.

“Lam, nhìn cho rõ xem ai là người chiếm hữu em” Mộc Sa hung hăng nhìn Lam Nguyệt nói.

Đậu xanh rau má… đã xong … cũng bị cưỡng gian.

Ngay khi Lam Nguyệt cho rằng mình bị cưỡng gian thì một cái bóng đen vọt tới, túm Mộc Sa đang ghé trên người Lam Nguyệt quẳng ra ngoài, mà người quẳng hắn ra ngoài là Trát Nhĩ. Rốt cục cũng tới.

Chưa đầy giây lát, Tô và Khôn theo đằng sau cũng tới, Khôn trông thấy Trát Nhĩ và Mộc Sa lăn xả vào một chỗ đánh nhau thì cũng nhào vào, Tô vào trong sơn động, trông thấy Lam Nguyệt đang bị trói, nước mắt ứa ra, vừa khóc vừa cởi trói cho Lam Nguyệt, Lam Nguyệt cố nhếch lên một nụ cười khó coi để an ủi Tô, Tiểu Mãnh ở bên ngoài động duỗi vòi chạm vào Lam Nguyệt, ôn nhu vuốt ve lòng bàn tay Lam Nguyệt.

Tô dùng thảm da thú trải giường bọc lấy Lam Nguyệt, nâng Lam Nguyệt bị trói đến tê người chập choạng bước ra ngoài, Mộc Sa bị Trát Nhĩ cầm mộc thương tính đâm chết, Lam Nguyệt lên tiếng gọi Trát Nhĩ, Trát Nhĩ vứt Mộc Sa lao đến, kéo một cái ôm lấy Lam Nguyệt từ tay Tô, toàn thân phát run, Lam Nguyệt dỗ Trát Nhĩ nói đã không sao nữa rồi, Khôn túm lấy Mộc Sa mang vẻ quan tâm nhìn qua, Tiểu Mãnh giơ vòi cọ lấy tay Lam Nguyệt đang trong ngực Trát Nhĩ, Lam Nguyệt nhìn chỉ thấy Trát Nhĩ, Tô và Khôn thêm Tiểu Mãnh nữa, không có những người khác.

“Mộc Sa, cậu đi đi” Khôn nói với Mộc Sa rồi buông hắn ra, Trát Nhĩ lại muốn xông tới, Lam nguyệt kéo hắn lại, ý của Khôn cô cũng hiểu, dù sao ba người họ cũng lớn lên cùng nhau từ bé, Khôn không muốn giết hắn, Lam Nguyệt tuy hận không thể giết Mộc Sa, nhưng sau khi

Khôn nói xong thì lam Nguyệt nghĩ, cũng không có bị cưỡng gian, đuổi đi coi như xong, về sau không gặp phải nữa là được, Mộc Sa nhặt váy da thú lên, nhấc cả thân thể bị thương không nói một câu, mín môi bước đi.

Lam Nguyệt được Trát Nhĩ ôm, Tiểu Mãnh cõng họ, Tô và Khôn thì theo đằng sau, Khôn an ủi Tô đang khóc, vì Tô nhìn thấy trên làn da trắng nõn của Lam Nguyệt là những vết hằn đỏ do bị trói, Lam nguyệt hỏi Trát Nhĩ sao họ tìm được cô, Trát Nhĩ nói khi hắn trở về không thấy cô, người trong bộ lạc nói cả hôm nay không thấy trí giả, mọi người mới phát hiện ra trí giả mất tích rồi.

Trát Nhĩ dẫn người tìm khắp bộ lạc, những nơi Lam Nguyệt hoạt động, vẫn không tìm được Lam Nguyệt đồng thời cũng phát hiện Mộc Sa biến mất, Trát Nhĩ không thấy dấu chân và hương vị của Lam Nguyệt vì đã bị Mộc Sa xóa đi, cho đến khi Tiểu Mãnh nghe thấy người trong bộ lạc đang gào thét “Lam, trí giả”, nó giơ vòi cuốn tay Trát Nhĩ kéo theo hướng Lam Nguyệt, Tô và Khôn nhìn thấy cũng chạy theo, những người khác thì vẫn đang tìm khắp nơi nên không thấy.

Nghe Trát Nhĩ nói xong, Lam Nguyệt vỗ vỗ đầu Tiểu Mãnh, Tiểu Mãnh kêu tuu tuu cọ vòi vào tay Lam Nguyệt, xem ra dù sao Tiểu Mãnh cũng là mãnh thú, cảm giác với hương vị vẫn hơn con người rất nhiều lần, khó trách trong tình huống Mộc Sa đã xóa dấu vết nó vẫn có thể mang Trát Nhĩ đang trong tình trạng nghìn cân treo sợi tóc tìm được Lam Nguyệt.

Chương 67: Mộc Sa và Lợi Á ra đi

Edit: Dao Dao
Beta: Tiểu Tuyền

Khi trở lại bộ lạc thì trời đã tối đen, mọi người trong bộ lạc thấy Trát Nhĩ đã tìm được trí giả, tất cả đều vây quanh cửa nhà Trát Nhĩ, mấy người phụ nữ đem đuốc qua, Lam Nguyệt đã được Trát Nhĩ mang vào thùng tắm rồi, Lam Nguyệt muốn đẩy Trát Nhĩ ra ngoài, nhưng Trát Nhĩ không buông tay, Lam Nguyệt không có cách nào, chỉ có thể ngồi trong lòng hắn tắm rửa, từ đầu đến chân Lam Nguyệt bị chà xát đỏ ửng, Trát Nhĩ đau lòng cầm lấy tay Lam Nguyệt, liếm toàn thân Lam Nguyệt một lần, Lam Nguyệt im lặng uốn người trong lòng Trát Nhĩ, vòng tay ôm cổ Trát Nhĩ, đưa môi dán lên môi Trát Nhĩ, an ủi người đàn ông còn đang phát run này.

Tắm rửa xong ra ngoài thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình đầy quan tâm, Lam Nguyệt lại bảo Trát Nhĩ ôm mình đến cạnh đống lửa, ăn cơm cùng mọi người, vì mọi người tìm nàng, nên đều chưa nấu gì, chỉ có thể làm thịt nướng thôi.

“Thủ lĩnh, ta thấy cần phải giết Mộc Sa, ép buộc phụ nữ thì thật không đáng được sống.” Đạt nói, Nhã là do hắn cứu được, hắn rất căm ghét đàn ông mà ép buộc phụ nữ, nghe nói mẹ hắn cũng bị người ta cướp đi.

“Thủ lĩnh, ta cũng nghĩ không thể tha cho Mộc Sa, rõ ràng là hắn dám bắt trí giả” lại có thêm mấy người nữa lên tiếng, mọi người gật đầu, họ tôn trọng trí giả còn không kịp nữa.

“Ta đã thả hắn, dù sao hắn cùng ta với Trát Nhĩ…” Khôn còn chưa dứt lời, mọi người cũng biết rõ hắn không xuống tay giết Mộc Sa được.

“Thủ lĩnh, vừa rồi ta thấy Mộc Sa thu dọn đồ đạc đi rồi, có cần đuổi theo không?” Người ở cùng chỗ với Mộc Sa nói, trước khi Trát Nhĩ về mọi người không biết Mộc Sa dám làm ra chuyện như thế với trí giả, Khôn và Tô trở về nói mới biết, nên vừa rồi không ai để ý hắn.

“Lam nha đầu, ý cháu thế nào?” Hai trưởng lão hỏi người trong cuộc là Lam Nguyệt.

“Đi coi như xong, về sau lại gặp hắn thì ta sẽ tự tay giết hắn.” Lam Nguyệt lạnh mặt nói, Trát Nhĩ cũng gật gật đầu.

Tất cả mọi người đều hiểu trí giả không muốn truy cứu, nên cũng buông chuyện đuổi giết Mộc Sa, dặn dò trí giả chăm lo sức khỏe, cơm nước xong xuôi liền tốp năm tốp ba tản về, Lam Nguyệt ăn xong được Trát Nhĩ ôm về phòng khách, già Sơn nhóm lửa trên bếp lửa giữa phòng khách do Lam Nguyệt kê đá làm thành… chiếu sáng phòng khách, mấy người còn lại cũng ngồi xuống theo, Tô bưng nước lên cho mọi người uống.

“Trát Nhĩ, ngươi nói liệu Mộc Sa có thể trở lại đoạt trí giả nữa không?” Hoắc ôm Nhã hỏi, hắn là một trong số ít người biết rõ sự điên cuông chấp nhất của Mộc Sa đối với Lam Nguyệt.

“Hoắc, người như Mộc Sa quá… quá…” Nhã không tìm được từ gì để hình dung, Lam Nguyệt nở nụ cười với nàng.

“Trát Nhĩ, đều do ta không trông sư phụ, ta còn để cho Tiểu Mãnh theo nữa” Thạch lại tự trách, Lam Nguyệt ngồi cạnh Trát Nhĩ cổ tay

mắt cá chân đều hằn lên vết đỏ, Lam Nguyệt vỗ vỗ tay hắn.

“Lần sau ta mà thấy Mộc Sa sẽ không bỏ qua cho hắn” Trát Nhĩ nói, Lam Nguyệt nhìn mắt hắn ánh lên nét bi thương, cũng biết Mộc Sa làm tổn thương tấm lòng của Trát Nhĩ, tình cảm mấy người họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ bị Mộc Sa phá nát, Lam Nguyệt đau lòng nhìn Trát Nhĩ.

“Aiz, đứa nhỏ này khổ cho cháu rồi, nếu biết đứa nhỏ Mộc Sa này sẽ biến thành như thế thì trước đây chúng ta sẽ không nghĩ đến chuyện kín đáo đưa hắn cho con rồi.” Hai lão khó tiếp nhận được việc Mộc Sa trở nên như vậy.

“Già Sơn, già Lưu, không sao nữa rồi, hắn không làm gì được ta, Trát Nhĩ mọi chuyện qua rồi, ta không sao đâu, về sau sẽ không thấy hắn nữa là được” Lam Nguyệt trấn an hai lão, cô không muốn họ tự trách, bởi vì căn bản đây không phải là vấn đề của hai người họ.

“Lam, về sau đừng đi một mình, phải đi cùng với nhiều người, dù là chuyện lớn tày trời cũng đừng ra ngoài một mình” Tô nói, Lam Nguyệt cũng biết hôm nay cô ấy bị dọa sợ, Tô nhìn thấy hết vết thương của Lam Nguyệt, thực sự bị hù không nhẹ, một đường khóc trở về.

“Khiến cô phải lo lắng, sau này không vậy nữa” Lam Nguyệt gật đầu đồng ý.

Đợi Thạch băng bó xong, mọi người cũng trở về ngủ, Trát Nhĩ nghe già Sơn dặn dò ôm Lam Nguyệt về phòng ngủ, buông Lam Nguyệt ra xong cứ thế nhìn Lam Nguyệt, mắt không chớp một cái.

“Trát Nhĩ… sao thế?” Lam Nguyệt bị hắn nhìn thấy lạ, hỏi.

“Lam Lam, nếu hôm nay ta đến chậm một chút… ta cũng không dám nghĩ tiếp” Trát Nhĩ nghĩ lại vẫn còn sợ, dán mắt vào Lam Nguyệt như sợ cô bay mất.

“Hắn không làm gì được em cả, không phải anh đã chạy đến sao”Lam Nguyệt cũng biết, Trát Nhĩ mà đến chậm một bước, chắc chắn cô sẽ bị Mộc Sa cưỡng bức, nhất định sẽ giãy dụa, Mộc Sa nhất định sẽ xúc phạm tới cô.

“Lam Lam, nếu có lần sau em đừng giãy dụa, đừng làm mình bị thương” Lời Trát Nhĩ làm Lam Nguyệt xót xa, người đàn ông này, thật sự nâng niu cô trên tay, ngậm trong miệng.

“Nhưng sẽ không có lần sau đâu, anh cam đoan” Trát Nhĩ nói tiếp, cũng âm thầm thề trong lòng, Lam Nguyệt đau lòng vuốt mặt hắn, hôn lên.

“Thủ lĩnh… thủ lĩnh… Lợi Á trốn rồi” khi hai người đang nhu tình mật ý liền bị người ta cắt đứt, Trát Nhĩ đứng lên, ra hiệu cho Lam Nguyệt ngủ, hắn mặc quần áo xong đi ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì…” Tiếng Trát Nhĩ càng ngày càng xa.

Lợi Á cô ta chạy theo Mộc Sa rồi, cô ta thật sự vì yêu mà điên cuồng, chỉ sợ còn có mục đích khác nữa. Lam Nguyệt nằm trên giường mơ mơ màng màng suy nghĩ mà thiếp đi.

Chương 68: Mục đích tính toán

Đúng như suy nghĩ của Lam Nguyệt, Lợi Á bỏ đi tìm Mộc Sa, bởi chuyện Mộc Sa nên hôm sau Lam Nguyệt phải ở nhà dưỡng thương, có mấy người phụ nữ đến chơi với Lam Nguyệt, thuận tiện buôn chuyện Lợi Á cho Lam Nguyệt nghe.

Đêm qua Lợi Á nghe nói Mộc Sa bị thương bị trí giả đuổi đi, cũng trở về thu dọn đồ đạc bỏ đi, bọn Mục vốn là đàn ông của Lợi Á, đã đau khổ khuyên ngăn Lợi Á, nhưng mà không ngăn được, Lợi Á vẫn đi rồi, đi tìm Mộc Sa, vứt bỏ người đàn ông trước đây ở Thanh Mộc sau này gia nhập bộ lạc Mông Tạp, Thanh Mộc đuổi theo, trông thấy Lợi Á tìm được Mộc Sa ở bìa rừng rậm Lạc Vụ, Thanh Mộc bị Lợi Á đuổi về, Lợi Á và Mộc Sa đi vào rừng Lạc Vụ.

“Lam, ta nói có phải Lợi Á điên rồi không, đàn ông như Mộc Sa thì còn đuổi theo làm cái gì?” Ni cầm da thú ngồi vá.

“Đúng thế đấy, đàn ông mà làm tổn thương phụ nữ thì đều không phải đàn ông tốt, không hiểu Lợi Á đang nghĩ cái gì?” Tiểu Mỹ đang mang bầu xoa bụng nói.

“Lam, ta thấy Mộc Sa với Lợi Á có thể chết trong rừng Lạc Vụ luôn, ta cũng chẳng muốn thấy Mộc Sa nữa” Mấy người khác trăm miệng một lời nói, phụ nữ đều căm hận đàn ông làm tổn thương phụ nữ, huống chi người bị thương còn là trí giả của bộ lạc.

Lam Nguyệt cười với các cô, nghe các cô bảy miệng tám lưỡi thảo luận cũng chỉ cười không góp lời, cô không quan tâm Mộc Sa và Lợi Á có gian tình gì, cô quan tâm là Thanh Mộc trông thấy Mộc Sa dẫn

Lợi Á vào rừng Lạc vụ, rõ ràng có ý định đi xuyên qua rừng Lạc Vụ, sợ là có thể đến phía bên kia, hơn nữa nhớ lại lời của Lợi Á lúc trước… Lam Nguyệt phỏng đoán là họ sang bên kia thành lập bộ lạc chăng? Hơn nữa chuyện Mộc Sa làm với cô, Lam Nguyệt không thể không hoài nghi có thể còn gặp Mộc Sa nữa, chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn, nghĩ tới đây, Lam Nguyệt trong nháy mắt hiện lên tia hung ác, cô cần chuẩn bị một chút mới được.

“Trí giả, người ở đâu?” Tiếng của Mục vang lên bên ngoài, Lam Nguyệt gọi hắn vào, mấy người phụ nữ thấy Mục có chuyện muốn nói với Lam Nguyệt, đều đi ra ngoài hết.

“Trí giả, chuyện Lợi Á…” Mục mở miệng, thấy hơi khó nói nhìn Lam Nguyệt, Lam Nguyệt gật đầu ra hiệu cho hắn nói tiếp.

“Chuyện Lợi Á xảy ra ta thấy ta cũng có trách nhiệm, dù sao Lợi Á cũng là do ta mang ra, ta không ngờ tới cô ấy sẽ vứt bỏ các nam nhân mà đi theo Mộc Sa, cô ấy thay đổi, không giống như Lợi Á ngày trước nữa rồi” Mục hơi ưu thương nói.

“Không phải lỗi của cậu, Mục, dù sao cậu cũng không phải đàn ông của cô ấy, đàn ông bị cô vứt bỏ cũng sẽ có an bài khác.” Lam Nguyệt nói.

“Trí giả, bất kể thế nào, Lợi Á cũng là do ta mang ra, ta muốn đi tìm cô ấy, khuyên cô ấy trở về, dù sao chúng ta cũng sống cùng một nơi, chết cùng một chỗ, dù cho cô ấy có thay đổi, ta cũng có thể khuyên được cô.” Mục nói rõ mục đích của hắn.

“Mục, không cần đi đâu, Lợi Á bây giờ cậu khuyên không được” Lam Nguyệt thật không có lòng tin Mục có thể khuyên được Lợi Á, một người phụ nữ có thể vì tình mà điên cuồng tới trình độ nào thì Lam Nguyệt đã thấy không ít ở hiện đại.

“Thấy dáng vẻ của Thanh Mộc ta thật không đành lòng” Mục nói.

“Thanh Mộc là người đàn ông đầu tiên của Lợi Á đúng không?” Lam Nguyệt thấy Mục gật đầu, nói tiếp: “Bên Thanh Mộc cậu cố khuyên nhủ cậu ấy, đối với cậu ta tôi cũng khó mà nói được gì”

“Trí giả, dù có muốn giúp Thanh Mộc, ta cũng phải tìm được Lợi Á về” Mục nghĩ đến Thanh Mộc, vẫn không buống tha cho ý định khuyên Lợi Á trở về.

“Mục, Lợi Á bây giờ dù khuyên cũng không đươc, cho dù cậu tìm được thì cô ấy cũng sẽ không về với cậu, cậu nên cân nhắc lại đi, nếu cậu vẫn muốn đi tôi sẽ không ngăn cậu” Lam Nguyệt cũng biết Mục đang nghĩ gì, để tự hắn quyết định đi.

Lam Nguyệt bảo Mục nghĩ cho kỹ rồi đuổi hắn về, Thạch tới giúp sư phụ ấn tan máu bầm, Lam Nguyệt bảo Thạch gọi Thanh Mộc tới, cô muốn biết tình hình gần đây của Lợi Á, xem có tin tức gì cần phải biết, Mộc Sa mang Lợi Á sang bên kia rừng Lạc Vụ khiến cô không thể không phòng bị, Lam Nguyệt không có hảo cảm với những kẻ sống ở bên kia, vì tên Đạt Sát kia, hơn nữa gần đây cô cũng lâu rồi chưa gặp Lợi Á.

“Trí giả tìm ta có chuyện gì không?” Thanh Mộc vào tới, Lam Nguyệt nhìn người đàn ông chất phác này, chỉ cho hắn cái băng ghế ngồi xuống, Thạch ấn cho Lam Nguyệt, cách làm là do Lam Nguyệt dạy cho hắn sẽ tán ứ nhanh.

“Thanh Mộc, gần đây Lợi Á có nói gì không?” Lam Nguyệt hỏi thẳng, dạo này cô chẳng thích quanh co.

“Trí giả, gần đây à? Gần đây Lợi Á ít khi ở chung với đám đàn ông

chúng ta, ngày nào cũng tìm Mộc Sa.” Thanh Mộc nói đến Lợi Á sắc mặt hơi không tốt.

“Ừ, ta biết cô ấy thích Mộc Sa, cậu đừng nghĩ nhiều nữa.” Lam Nguyệt nói.

“Lợi Á từ sau khi tới bộ lạc Mông Tạp thì không còn giống như trước nữa, thường xuyên nói muốn học hết những gì trí giả biết, sau đó thu Mộc Sa, ta cũng biết cô ấy thích Mộc Sa, nhưng không rõ phải học hết thứ trí giả biết để làm gì” Thanh Mộc nhớ lại lúc mới tới, Lam Nguyệt gật đầu, không cắt ngang hắn, lần trước nghe đối thoại giữa Lợi Á và Mộc Sa thì cô cũng biết Lợi Á muốn bắt chước cô.

“Gần đây thì càng cả ngày chẳng thấy cô ấy, mấy hôm trước lúc ta nấu cơm cho cô ấy ăn, cô ấy hỏi ta một câu, nếu như cô muốn đến nơi khác, hỏi ta có muốn đi cùng cô ấy không, lúc đó ta chẳng để tâm, chỉ nói giờ bộ lạc thế này rất tốt, có trí giả có thủ lĩnh còn có vu y, đi chỗ khác chúng ta chắc chắn sẽ chịu đói bị bệnh, lỡ may lại bị người ta cướp mất cô ấy thì sao?

Cô ấy nói chuyện trí giả làm được cô ấy cũng làm được, một ngày nào đó cô ấy cũng sẽ đứng trên vị trí mà trí giả đứng, ta không rõ sao cô ấy phải đứng trên vị trí trí giả của người, không nói gì, không tới hai ngày, cô ấy đã đi cùng Mộc Sa, còn đuổi ta trở về, cô ấy nói cô ấy không bao giờ … cần ta nữa.” Thanh Mộc nói xong, Thạch thấy hắn có chút bi thương liền rót cho hắn chén nước.

“Thanh Mộc, c ậuxứng đáng có được người phụ nữ thật tốt” Thạch cổ vũ anh chàng chất phác này, Lam Nguyệt cân nhắc khả năng Lợi Á vì thấy bộ lạc giàu có mà kích phát sự tham lam, hay bởi vì không chiếm được Mộc Sa mà cho rằng cô ta chỉ cần học được dáng vẻ của mình thì có thể đạt được Mộc Sa.

“Trí giả, ta muốn đi tìm Lợi Á, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ta lo cho cô ấy” Thanh Mộc nói với giọng lo lắng, Lam Nguyệt gật đầu, nói đi tìm đi, miễn cho cậu phải lo lắng, Thanh Mộc liền vui vẻ đi tìm.

Chương 69: Bát cháo thử căn?

Edit: Dao Dao
Beta: Tiểu Tuyền

Mùa xuân lặng lẽ ra đi, bộ lạc Mông Tạp chào đón mùa hè đến, họ gọi mùa hè là "mùa nóng", Lam Nguyệt cảm thấy mùa hè ở viễn cổ cũng không nóng lắm, mùa hè ở hiện đại vì hiệu ứng nhà kính nên nóng muốn chết, cả mùa hè Lam Nguyệt với Tiểu Tử đều ở lì dưới điều hòa, một khi ra ngoài chơi trong chốc lát, cả người liền ướt như dầm mưa vậy, ở thời viễn cổ này thì ngược lại không nóng đến thế, tuy vẫn rất nóng nhưng không đến tình trạng mồ hôi như mưa, Lam Nguyệt nghĩ nếu đến đại thử thời tiết cũng chỉ nóng thế này cũng tốt.

**đại thử: một trong hai mươi tư tiết của Trung Quốc, lúc tiết trời nóng nhất trong năm. Xem thêm:*

Mục vẫn mang theo Thanh Mộc ra, hướng về phía bên kia rừng Lạc Vụ mà đi tìm, Lam Nguyệt không ngăn cản họ, để họ đi cũng là khiến họ an lòng, dù sao trước kia Lợi Á cũng ở lại theo họ, Lam Nguyệt chỉ bảo Tô chuẩn bị cho họ thịt nướng với muối ăn, lại bảo Thạch cho họ bột thuốc cầm máu, dặn họ cẩn thận rồi tiễn họ rời bộ lạc.

Việc trồng trọt chăn nuôi trong bộ lạc đã đi vào quỹ đạo, Lam Nguyệt xem xét kê và khoai, chuẩn bị thu một đợt lương thực, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng tìm được phương pháp rồi, đợi thu hoạch xong lại gieo trồng trở lại, cuối thu còn có thể thu hoạch lần nữa, đến lúc đó cũng có hạt giống, có thể trồng trên diện tích rộng, Lam Nguyệt cũng nghiên cứu Thử căn, phát hiện ra rằng cũng có thể trữ lại, chỉ là thời tiết hiện nay mà đào ra ngoài thì mấy ngày là sẽ

hỏng, mùa đông nhiệt độ hạ xuống thấp thì khoai mới khó hỏng, mới có thể dự trữ lại được.

Toàn bộ người trong bộ lạc chuyển vào ở trong nhà, mấy tòa nhà cho những người đàn ông độc thân cũng được xây xong, toàn bộ nhà gỗ được xây dựng tại bãi đất trống bên dòng nước, giờ ở bộ lạc trừ nhà Lam Nguyệt và Tô ở sát cạnh dòng nước, mấy nhà khác đều ở bãi đất đối diện, nhà của Thạch là gần nhất, Thạch thích nghiên cứu thảo dược, nên thường xuyên bắt động vật tới cho chúng ăn những thứ cỏ lạ, cho nên hắn ưa những khu vực yên tĩnh.

Già Lưu thường phàn nàn rằng đi tìm già Sơn để đánh cờ cũng phải đi thật xa, Thạch không thèm ngó tới ông luôn. Bộ lạc cũng dựa theo thiết kế của Lam Nguyệt trải hai đường đá, đất trồng cũng được trải đá toàn bộ, cho dù mưa xuống cũng sẽ không bị vừa bước ra khỏi cửa đã dính bùn đầy chân, hai già với bọn trẻ đều rất thích.

Tiểu Mãnh lớn cực nhanh, tới mùa hạ đã cao hơn Lam Nguyệt nhiều, hình thể cũng lớn lên nhiều lắm, đến mùa hè ngày ngày cứ trong chốc lát Tiểu Mãnh lại chạy ra sông hút nước phun lên thân, vì Tiểu Mãnh mà người trong bộ lạc mỗi ngày qua đó là bị phun nước một lần, nhưng quá nửa thơi gian Tiểu Mãnh vẫn ngâm mình trong sông, đặc biệt là vào buổi trưa, chắc chắn là ở trong sông, Lam Nguyệt lại bảo Trát Nhĩ nới rộng lán cho nó ở.

Tiểu Mãnh vẫn như xưa, chỉ thân thiết với Lam Nguyệt, chơi với Thạch, Trát Nhĩ hét một tiếng thì xìu xuống, vươn vòi làm nũng với Lam Nguyệt, Lam Nguyệt sẽ ngăn Trát Nhĩ đừng quát nó nữa, những người khác không tiếp cận nó, nó sẽ không quan tâm, cơ bản coi người khác là không khí, một khi lại gần nó, lập tức dựng lông, gầm lên tuu tuuu uy hiếp, nhưng không dám tấn công vì sợ Trát Nhĩ, Lam Nguyệt thường xuyên buồn cười hỏi Trát Nhĩ sao Tiểu Mãnh lại sợ hắn, Trát Nhĩ trả lời thẳng: không biết.

Sáng sớm hôm nay Lam Nguyệt dẫn mọi người đi thu hoạch lương thực, một nhóm đi đào khoai, nàng dạy họ thu hoạch kê, bên chỗ đào khoai do đám đàn ông cầm cuốc đào, nhóm phụ nữ phủi sạch đất bỏ vào trong giỏ trúc, giỏ trúc đầy thì mấy người đàn ông khiêng về đặt vào trong động đất mà Lam Nguyệt mới cho đào, được đào ngay tại chân núi Thạch Đầu, thật ra đó là cái hầm, khoai bỏ vào trong hầm dễ dự trữ, hầm râm mát, nhiệt độ không cao, Ô Lệ đứng ở cửa hầm lấy dây thừng thắt lại ghi xem có bao nhiêu giỏ, bây giờ nhóc thể giúp Lam Nguyệt rất nhiều chuyện rồi, Lam Nguyệt cũng cho bé làm một ít việc để rèn luyện, từ đầu nàng đã nói với Tô là dạy cô bé thành trí giả.

Lam Nguyệt chỉ huy mọi người dùng liềm xương cắt cán kê, liềm xương do Hoắc Lý làm, được Lam Nguyệt chỉ đạo, dùng mảnh xương thú cong đánh bóng thành, không giống lưỡi liềm hiện đại, mà lại giống lưỡi hái của thần chết, chỉ không to như thế mà thôi, lúc làm ra cái đầu tiên Lam Nguyệt còn kinh ngạc cả buổi, Hoắc Lý nói chỉ tìm được xương có góc vuông như thế thôi, không có loại uốn cong, Lam Nguyệt thử xong, thấy không khác lắm liền bảo hắn làm tiếp.

Thân kê rất cao, đoạn gốc rất cứng, Lam Nguyệt bảo mọi người cắt ngang nữa thân, cắt xong bỏ vào giỏ trúc khiêng về, kê không nhiều nên nhanh chóng thu xong, Lam Nguyệt nhìn đám thân kê còn lại, nghĩ cho mồi lửa đốt là xong, Hoắc Lý vội vã lao tới, nói lấy làm đồ gia cố nóc nhà, Lam Nguyệt đành bảo họ nhổ cả gốc, cột lại mang về bộ lạc.

Kê được mang về xong, Lam Nguyệt mang chiếu trúc nàng đan hồi đầu hè ra, chiếu trúc làm từ những nan trúc đan chữ thập, chỗ rìa thì bẻ cong nan trúc luồn xuống dưới, Lam Nguyệt không đan được những cái đẹp đẽ tinh xảo như của hiện đại, nhưng mà vẫn dùng được.

Đặc biệt là Tiểu Mãnh, khi trải chiếu trúc lên ổ nó xong thì cả đêm vui sướng lăn lộn trong ổ, đợi khi Trát Nhĩ quát lên mới im xuống ngủ, bởi vì nó đã lăn lại còn kêu nhao nhao ảnh hưởng ai đó làm việc, trừ chiếu ngủ, Lam Nguyệt đem những chiếc mới đan khác mang ra, các nhà khác cũng bày ra trên đất đổ kê ra phơi.

Đến khi sắp hoàng hôn, nhóm đào thử căn cũng về rồi, thử căn rất nhiều, còn phải đào thêm ngày nữa, Lam Nguyệt chỉ huy đám đàn ông dùng cây gỗ đập hạt kê, sau đó cho toàn bộ vào túi da thú lớn, kê không nhiều, tổng cộng được ba túi, Lam Nguyệt để lại túi hạt trông có vẻ to làm giống, hai túi khác thì chuẩn bị làm cho mọi người ăn nếm vị tươi.

Bộ lạc có hơn 400 miệng ăn, chỉ có thể nấu cháo kê thôi, Lam Nguyệt kêu người kê hai tảng đá to đặt nồi lớn lên, lấy thử căn gọt vỏ cắt miếng, kê vo sạch, bỏ hai thứ vào nồi nấu, phụ nữ đi nướng thịt, thịt nướng chín đặt trên bàn đá của bộ lạc, không đủ chỗ thì đặt xuống đất nhưng dùng lá cây đệm lên.

Cháo nấu tới tối khi trăng lên mới xong, tất cả mọi người đã đói bụng, nhưng đều đang chờ cháo khoai mà trí giả nói, đợi đến khi Lam Nguyệt dập lửa nói được rồi, toàn bộ liền vây lên lấy chén chờ phụ nữ múc, bưng chén lên, cầm miếng thịt nướng hoặc bánh trứng tìm chỗ ngồi xuống ăn, Lam Nguyệt ngồi trên ghế đẩu, trước mặt là bàn đá mà Trát Nhĩ khiêng từ nhà ra, Trát Nhĩ bưng cơm của nhà họ tới thì Tô cũng bưng phần của cô và Ô Lệ tới, Khôn với Tô và mấy người đàn ông khác cũng cùng ngồi đó ăn.

“Đợi chút, ta đi lấy đồ rồi lại ăn” Lam Nguyệt quay người chạy về nhà, vào phòng bếp cầm hai bát đá ra, tới phòng bếp lấy trứng muối và trứng bắc thảo ra, lấy đầy hai tô lớn, Trát Nhĩ thấy nàng đi lấy trứng, tới bưng ra bàn, lần trước Lam Nguyệt dạy mọi người, mọi người

cũng không làm, vẫn lấy trứng luộc hoặc chiên, Lam Nguyệt đập trứng vào bát của Tô bảo cô thử xem, nhà Lam Nguyệt ăn trứng muối mấy ngày rồi, Trát Nhĩ với Sơn tự làm cho mình ăn được rồi.

“Ồ, Lam, trứng này làm thế này ăn ngon thật, là kiểu cô làm lần trước à?” Tô ăn xong hỏi Lam Nguyệt.

“Mẹ, con nói nhiều lần, bảo người làm rồi, ông nội cũng thường ăn” mặt Ô Lệ đã không tròn trĩnh như trước, cơ thể vẫn đầy thịt, phồng má phàn nàn với Tô, bé vẫn lấy trứng chỗ ông nội ăn, vì mẹ vẫn không chịu làm.

“Về bảo mẹ làm cho cháu, muốn ăn thì tìm ông nội, ông nội lấy cho cháu” Già Sơn rất thương cháu gái, Tô cũng gật đầu bảo về sẽ muối một ít.

Nhóm phụ nữ cũng vây lại, Lam Nguyệt không còn cách nào, chỉ có thể bảo Trát Nhĩ mang hết bình đá đựng trứng ra, chỉ chừa bình trứng muối mà già Sơn thích, những cái khác thì chia hết cho mấy phụ nữ, phụ nữ uống cháo ăn trứng muối và trứng bắc thảo đều thấy ngon, nhao nhao nói xong phải về làm một ít, bọn nhỏ thì vui vẻ nhà chúng cũng sắp có trứng muối rồi.

“Trí giả, kê này thật ngon, lại đi tìm thêm về trồng sao?”Hoắc Lý tới lấy cái trứng muối đưa cho Nhã, hỏi Lam Nguyệt, mọi người trong bộ lạc cũng nhao nhao gật đầu nhìn Lam Nguyệt.

“Có hạt giống rồi, trở về ta sẽ dạy trọng” Lam Nguyệt tiếp tục ngắn gọn, kê không ngon bằng gạo, rất thô, nhưng tốt xấu gì cũng coi như ăn được, Lam Nguyệt cười vui vẻ uống cháo.

Chương 70: Bắt nhị sư huynh rất vui vẻ

(*) Nhị sư huynh tức là Trư bát giới, ý là đi bắt heo

Lam Nguyệt sửa sang lại bộ đồ da thú trên người, rất hài lòng, sờ soạng cây súng dưới tay xong tất cả rồi thì đi giày vào, Trát Nhĩ nắm tay kéo cô đi ra ngoài.

Sau khi Mộc Sa đi. Lam Nguyệt liền làm hai cái bao da, cố định ở trên đùi, dùng dây lưng da thú đem chân bộ đồ cột vào dây lưng quần phía sau, mang súng theo người, Trát Nhĩ cũng nhìn thấy, biết rõ đây là thứ vũ khí chủ yếu giết chết cọp răng kiếm lần trước, hắn không hỏi Lam Nguyệt đó là cái gì, giống như dao găm của Lam Lam, hắn cũng không hỏi, coi như thiên thần ban cho là được.

Lương thực của bộ lạc đã thu hoạch xong, khoai tràn đầy hầm, Lam Nguyệt sắp xếp người đi cuốc đất chuẩn bị trồng kê lên, lại bón phân nuôi mấy ngày, thử căn cũng mang ra, tưới đẫm nước nuôi mấy ngày xong lại trồng xuống, bình nguyên nhỏ sau núi Thạch Đầu được khai khẩn một nửa, Lam Nguyệt không cho khai hoang thêm nữa vì quản lí không được, hiện tại trồng lương thực cộng thêm đi săn cũng đủ nuôi cả bộ lạc ăn uống, cho dù nhiều thêm hai ba trăm người cũng đủ.

Cho nên giờ cứ thoải mái là được, mọi người cũng rảnh rỗi mà so tài, cái gì mà đan giỏ trúc, nuôi thú cũng quen tay rồi, Lam Nguyệt để trứng lại cho gà mái ấp, không biết trứng ấp nở rồi có dễ nuôi không, bọn nhỏ cũng làm theo ngày ngày đi nhặt trứng, giờ bộ lạc có rất nhiều trứng, trứng thu được mỗi ngày từ đám gà thả trong bãi cũng

đủ chia mỗi nhà vài quả, người đi săn cũng có thể nhặt một ít bọc vào túi da thú mang về.

Năng lực sinh sản của gà rừng làm cho Lam Nguyệt kinh ngạc một phen, đám thỏ lớn thì hơi lười nhác, giờ đã sinh mấy ổ thỏ con, lũ thỏ mới nâng tinh thần mà chăm sóc con nhỏ, giờ lũ cừu lại đổi một tầng lông mỏng màu đen, cũng vào mùa sinh sản, mấy con cừu mẹ đã sinh được vài con cừu con.

Lúc Lam Nguyệt thấy cừu sinh con thì còn hoảng hơn, cừu mẹ sinh đám cừu con rất nhỏ rất nhỏ, một lứa vài con, Lam Nguyệt còn tưởng rằng bé thế sẽ chết, nhưng chưa tới hai ngày đám cừu con đã đứng vững chạy khắp nơi, những thứ này điều được ghi chép lại, toàn bộ dạy cho Ô Lệ, Ô Lệ giờ còn chưa rõ, nhưng từ từ rồi sẽ hiểu.

Hôm nay Trát Nhĩ mang đội săn đi săn lợn rừng, bọn Trát Nhĩ mang con lợn rừng trưởng thành về từ mấy cái bẫy đặt trong rừng Mông Tạp, Lam Nguyệt lại bảo họ tìm bầy heo, thật sự tìm được trong sâu trong rừng Mông Tạp, Lam Nguyệt muốn đi săn vài con, thỏ và cừu cũng có mỡ lá, nhưng mỡ cừu tanh, Lam Nguyệt vứt hết, thỏ thì quá nhỏ, cố lắm mới ép được ít mỡ.

Gà rừng thì không có, còn lại chuột núi thì có, chuột núi cũng to như cừu vậy, mùa xuân thì ăn đến béo trắng ra, mỡ lá chuột núi cũng ép được, năm ngoái hết mỡ lợn rừng người trong bộ lạc cố mà dùng rồi cũng qua được, Lam Nguyệt tính tới chuyện chăn heo, buổi sáng là Lam Nguyệt cam đoan vô số lần sẽ không cách Trát Nhĩ quá ba bước chân mới được đi cùng.

Tìm được bầy heo rừng rồi, Lam Nguyệt thấy bầy này cũng không nhiều heo lắm, Lam Nguyệt từng nghe Trát Nhĩ nói qua, trong rừng có rất nhiều bầy heo, năng lực sinh sản của chúng không mạnh lắm, mỗi năm sinh một lứa, có vẻ giống heo hiên đại, nhưng một lần lại

sinh rất nhiều heo con, heo con sinh ra sống sót được rất ít, bởi heo con không có răng nanh hoặc thân thể to sụ như heo trưởng thành nên rất dễ chết.

Trát Nhĩ nói heo được sinh ra trong rừng có thể sống khoảng một nửa, Lam Nguyệt thấy đây là khôn sống mống chết, bầy heo bọn Lam Nguyệt phát hiện chỉ là nhóm nhỏ, chỉ có mấy con heo to, không biết vì sao lại không theo bầy, Lam Nguyệt hoài nghi không biết có phải là mang heo con đi rèn luyện không, đầu óc cô thường xuyên nghĩ mấy thứ sách linh tinh mà Tiểu Tử hay xem.

Mặc kệ đám heo con với mấy con heo bự này lịch lãm rèn luyện hay dạy con kiếm ăn gì đó, hôm nay họ chắc chắn sẽ giết chúng, Trát Nhĩ đặt Lam Nguyệt lên cây, căn dặn cô không được xuống, xong dẫn người đi bọc đánh, Lam Nguyệt cũng nhìn chằm chằm vào xa xa phía trước xem, không dám phát ra tiếng động gì, hôm nay đội săn điều đi hơn 200 người, trên căn bản là hơn phân nửa bộ lạc Mông Tạp rồi, không lo gặp phải bầy heo lớn, nhưng mọi người vẫn cẩn thận từng li từng tí.

Đầu tiên Trát Nhĩ phái ba người tỏa ra ba hướng xem xét, xác định xung quanh không có bầy heo nào thì mới dám ra tay, sợ lát nữa đánh nhau heo rừng gào thét dẫn tới những con heo khác, vây chúng ta sẽ xong, Trát Nhĩ và Khôn xông tới chộp, mỗi người hãm chân một con heo, Trát, Đạt tránh bên cạnh cũng xông lên chặn giết hai con, cứ như vậy chặn xong đám heo trưởng thành, người của đội săn mới túm đến lũ heo con đang hoảng loạn chạy lung tung, bắt lấy chúng bỏ vào giỏ trúc, nhét vào xong thì lấy cây gỗ xuyên chặn miệng giỏ, vứt qua một bên, lại bắt thêm.

Chỗ chiến đấu với heo trưởng thành vang lên tiếng heo rừng “ụt ụt” va đập, đồng thời còn vang lên tiếng heo kêu đau đớn khi bị đâm, Lam Nguyệt lo lắng nhìn phía trước đánh nhau kinh thiên động địa,

đôi mắt chăm chú theo sát chuyển động của Trát Nhĩ, Trát Nhĩ đang một mình đối phó với một con heo đực trưởng thành, Lam Nguyệt chuẩn bị bất cứ lúc nào để xông lên giúp đỡ, tay nắm chắc súng lục, tuy tiếng chỉ còn có hai viên đạn, cô nhìn chằm chằm phương hướng Trát Nhĩ và heo đực di chuyển, trong lòng tính xem vị trí nào có lợi.

Heo đực bị Trát Nhĩ đâm máu chảy ròng ròng, càng lúc càng đau khiến hung tính của nó bộc phát, đỏ mắt mặc kệ phía trước có gì chắn đường không, lao thẳng tới tông vào, "rầm" một tiếng đâm thẳng vào cây lớn, nó bị đập đầu chóng mặt, tìm được hướng Trát Nhĩ liền tiếp tục xông tới, Trát Nhĩ một bên tránh lợn rừng, một bên canh đúng thời cơ đâm tới một thương, mấy lần đều đâm vào cổ hoặc bụng, Lam Nguyệt thấy heo rừng đã hoàn toàn nổi giận rồi, dứt khoát ôm thân cây muốn trượt xuống chạy tới giúp, cô dùng da thú bọc thân cây vừa chuẩn bị trượt xuống.

"Không được xuống" Trát Nhĩ nghiêng mắt nhìn thấy động tác của bé con, tức giận rống to, hù cho Lam Nguyệt rụt chân lại, leo trở về: hung dữ cái gì, em gái anh, làm tôi sợ muốn chết.

Trát Nhĩ gấp rút tấn công heo đực, rút cục heo rừng ngã xuống, những người phía sau cũng vây giết heo lớn, heo con bắt được rất nhiều nhốt trong giỏ trúc, mấy con chạy trốn thì khỏi đuổi, Trát Nhĩ nhảy lên cây, ôm Lam Nguyệt xuống, buông Lam Nguyệt ra, con ngươi đen kịt nhìn chằm chằm cô, chăm chú khiến cho Lam Nguyệt phải sợ: "Ực… Trát Nhĩ…"

"Phải chăng không nghe lọt những gì ta nói? Ừ… bảo bối… buổi tối…" Trát Nhĩ thì thầm bên tai Lam Nguyệt.

"À… cái đó… Tiểu Thạch… đi… đi xem đám heo con có bị thương không?" Lam Nguyệt nghe Trát Nhĩ chỉ nói có nửa câu, bị hù run lên, túm lấy đồ đệ làm bia đỡ, Trát Nhĩ cười cười đi theo sau.

Đậu xanh rau má! Uy hiếp người ta lại dùng cái kia để uy hiếp! Trát Nhĩ chết tiệt. Lam Nguyệt cảm thấy Trát Nhĩ đang ở phía sau nhìn chằm chằm, toàn thân liềnnổi da gà.

Trát Nhĩ dẫn người xóa dấu vết xong, đội săn mang heo lớn, ôm giỏ đựng heo con, nói nói cười cười trở về bộ lạc, Tiểu Mãnh mới ngâm mình trong sông trở về, từ xa ngửi thấy mùi của Lam Nguyệt liền từ núi Thạch Đầu xông tới.

“Dừng lại” Lam Nguyệt giơ tay ngăn Tiểu Mãnh lại, giờ nó quá lớn, đâm vào hẳn chết khỏi ngờ, cô cũng không muốn bay tự do theo hình vòng cung, Tiểu Mãnh cũng dừng trước mặt Lam Nguyệt, tuu tuu làm nũng với cô, Lam Nguyệt vỗ vỗ đầu nó, Tiểu Mãnh cuốn lấy Lam Nguyệt đặt cô ngồi trên vòi nó, cuốn Lam Nguyệt trở về bộ lạc, Lam Nguyệt đuổi nó ra sông chơi, gần đây Tiểu Mãnh ham mê chọc cá, ngày ngày đều tới bờ sông chơi, Lam Nguyệt phải đi xử lý chuyện đám heo con.

Trát Nhĩ dẫn người đi ra bờ sông làm heo lớn, Lam Nguyệt mang mấy người ôm đám heo con đến sơn động, giừ sơn động cũng trống rồi, ngoại trừ cái sơn động lớn nhất đang để đồ, những cái sơn động khác đều trống, Lam Nguyệt chuẩn bị dùng toàn bộ số sơn động này làm chỗ nuôi heo, ném đám heo con lên mặt đất, Lam Nguyệt bảo mấy người đi lấy cỏ khô trải trên nền đất làm ổ, bảo Hoắc Lý lấy hai tảng đá mài thành rãnh ở giữa bỏ vào mỗi sơn động hai cái, một cái đựng nước, một cái đựng thức ăn cho heo.

Sửa lại sơn động xong Lam Nguyệt lại bảo họ lấy cây gỗ đóng thành cửa, bắt heo con từ giỏ trúc ra, ném vào mỗi sơn động mấy con, chặn cửa gỗ lên, bên ngoài chèn thêm đá vào sợ heo húc đỗ cửa, Lam Nguyệt cho nước vào trong sơn động, heo con trong đó vọt tới cạnh cửa nhìn ra ngoài kêu eng éc, suốt cả đêm ồn ào làm cho tất cả

mọi người không thể nào ngủ nổi.

“Trí giả, chúng ta nuôi cái khác, không nuôi heo được không?” Sáng sớm, người trong bộ lạc đến tìm Lam Nguyệt, Lam Nguyệt lơ luôn bọn họ.

“Sư phụ, hôm nay chúng ta giết heo con nướng ăn đi?” Thạch cũng bị ồn ào mang đôi mắt đen thui đến, vừa nói xong bị Lam Nguyệt mắt lạnh nhìn hù sợ.

“Lam nha đầu, heo rừng lớn lên rất hung dữ, thật sự phải nuôi à?”Hai già áp dụng chiến thuật quanh co lòng vòng, Lam Nguyệt gật đầu, nhất định phải nuôi, Trát Nhĩ thì mặt kệ, Lam Lam vui vẻ là được rồi, Tiểu Mãnh lăn lộn, chạy tới cửa sơn động một cái mũi đem heo con đập vào trong động, vấn đề đã giải quyết xong.

Chương 71: Loài tiệt chủng

Edit: Nora
Beta: Tiểu Tuyền

Mấy ngày này Lam Nguyệt đang bận rộn ghi chép quá trình sinh trưởng của heo con. Thử Căn đã trồng trực tiếp xuống đất, qua vài ngày nữa lại bón phân. Hạt kê đã ngâm đến nở ra rồi phơi trong sơn động, đợi đến khi nảy mầm nhỏ sẽ mang ra trồng trên mảnh đất phì nhiêu nơi bờ sông. Lam Nguyệt còn dặn lúc phủ đất nên nới lỏng một chút. Rau cải lớn lên trong vườn đã ăn gần hết, Lam Nguyệt muốn giữ lại một ít đợi nở hoa kết hạt. Cô muốn tách rau đã trồng và rau thu thập được ở hoang dã để so sánh.

Ô Lệ như thường đi theo Lam Nguyệt học. Bọn Tiểu Ny đều đã tan học, chúng chỉ học chữ và nghe kể chuyện, Lam Nguyệt cũng không để ý. Các bé gái được nuông chiều quen rồi, Lam Nguyệt cũng không ép buộc bọn trẻ thay đổi, vốn ý định chính của cô chủ yếu là bồi dưỡng Ô Lệ thôi mà. Ô Lệ rất chuyên tâm làm cô vô cùng vui vẻ, Tô đã dạy dỗ con bé rất tốt.

Lam Nguyệt đã bổ sung thêm hai cái xương vào chữ tượng hình, cô vẫn dùng xương để bảo trì đặc điểm của xã hội nguyên thủy. Mấy chú heo con sau khi bị Tiểu Mãnh dợt qua đã hiền lành không ít. Lam Nguyệt sai người cắt cỏ cho ăn, ban đầu chúng không chịu ăn, về sau đói quá cũng đã ăn rồi. Lam Nguyệt gọi bọn nhỏ ném trong cỏ vài loại ấu trùng, heo con đều ăn hết, vì thế cô liền giao cho chúng mỗi ngày đào chút côn trùng cho heo ăn. Về sau giao bãi chăn nuôi lại cho đám phụ nữ, bọn nhỏ cũng nhàn rỗi, khi nào đi thu thập rau dại thì thuận tiện bắt thêm chút côn trùng.

Hôm nay Lam Nguyệt đi vườn rau quan sát ghi chép rau cải. Ô Lệ ở bên cạnh nghe giảng, nói tới nói lui một hồi Lam Nguyệt thấy đã giữa trưa, vì vậy cô dặn Ô Lệ chiều nay ôn lại kiến thức đã học, ngày mai kiểm tra, sau đó nhóm lửa chuẩn bị ăn cơm dã ngoại. Ô Lệ chạy về gọi Trát Nhĩ đang đi hỗ trợ dựng nhà. Trát Nhĩ cầm Thử Căn, trứng và đùi thỏ tới chỗ gieo trồng. Tiểu Mãnh cũng đi theo, trên mũi còn quấn theo một túi da thú chứa toàn Thử Căn.

Thỉnh thoảng ngẫu nhiên Lam Nguyệt phát hiện thấy Tiểu Mãnh cũng sẽ đào Thử Căn ăn, dù không thường lắm, cứ cách vài ngày nó lại chạy tới bãi cỏ đối diện bờ sông đào. Lam Nguyệt hoài nghi nó xem như đồ ăn vặt mà đào chơi vì bữa chính của Tiểu Mãnh luôn là cỏ và lá cây. Lam Nguyệt đổ Thử Căn trong túi da thú ra ném cho Tiểu Mãnh, nó xé vỏ ra gặm phần thịt bên trong, ăn xong một cái lại rất vui vẻ lăn qua lăn lại bên cạnh Lam Nguyệt.

Trát Nhĩ nhóm lửa xong liền cho Thử Căn và trứng vào nướng, rồi lấy cành cây xiên vào đùi thỏ cũng cho lên nướng, sau đó rắc muối vàng óng ánh đưa cho Lam Nguyệt. Cô xé một nửa đưa cho Ô Lệ, hai người cùng ăn thịt thỏ. Trong đống lửa truyền đến tiếng vỏ trứng vỡ tan "Bụp…Xèo… xèo". Trát Nhĩ dùng cành cây khều trứng ra, để bên cạnh cho nguội bớt. Thử Căn còn đợi chốc nữa.

Lam Nguyệt ăn xong thịt thỏ đã có chút no, thêm một cái trứng liền thôi. Trát Nhĩ đưa ống trúc cho cô uống nước. Đưa trứng cho Ô Lệ, con bé không ăn nữa, Trát Nhĩ đành ăn hết. Lam Nguyệt đưa Thử Căn đã nguội cho Tiểu Mãnh, nó ghét bỏ ngoảnh đầu đi, tiếp tục tự mình chơi. Lam Nguyệt bất đắc dĩ vỗ vỗ cái mũi của nó. Cái thứ không ăn đồ chín! Cô chỉ có thể ném cho Trát Nhĩ ăn hết.

Mấy người Lam Nguyệt vừa ăn xong, Khôn và đội đi săn đã trở về. Đưa thú săn cho đám nam nhân đi xử lý, Khôn đến tìm Tô. Trát Nhĩ

thấy Khôn tới liền đi qua hỏi thăm. Ô Lệ chạy đi hái hoa chơi. Lam Nguyệt thì mới ăn no, vừa trông chừng Ô Lệ đi xa, cô vừa đứng dậy muốn đi tìm mấy người Tô đang làm cỏ. Bất chợt Tiểu Mãnh vô cùng bất an, Lam Nguyệt trấn an hồi lâu nó vẫn rất nôn nóng đảo quanh cô. Lam Nguyệt đau đầu nhìn nó, vẫn không rõ tại sao nó lại làm loạn.

“Lam Lam, Tiểu Mãnh làm sao vậy?” Trát Nhĩ và Khôn ở bên kia nhìn thấy cũng đi tới hỏi.

“Không biết, có khi nào bệnh rồi không? Ăn Thử Căn sẽ bệnh sao? Lẽ nào voi Ma-mút không thể ăn Thử Căn?” Lam Nguyệt nhìn nhìn Tiểu Mãnh đang nôn nóng, trả lời Trát Nhĩ và Khôn.

Rốt cuộc Tiểu Mãnh cũng ngừng đảo quanh, nó dùng vòi quấn lấy Lam Nguyệt, Trát Nhĩ giật mình, gào thét nó. Lần này Tiểu Mãnh không chịu quy phục mà cuốn lấy Lam Nguyệt chạy tới phía sau đống đá bên cạnh.

“Không… Ô Lệ… Không” Tiếng Tô thét vang dội cả vùng. Lam Nguyệt chụp được cái vòi của Tiểu Mãnh, lao ra khỏi đống đá. Trát Nhĩ và Khôn đuổi theo Lam Nguyệt đang bị Tiểu Mãnh quấn lấy chợt nghe thấy âm thanh, cũng dừng lại quay đầu nhìn, lúc này cả 3 người đều bị dọa chết khiếp.

Trên đỉnh đầu Ô Lệ đang có một con chim to vờn quanh, phía bên dưới con békhông ngừng chạy trối chết. Lam Nguyệt trông thấy giữa hai cánh chim to tướng, móng vuốt của nó đang hướng Ô Lệ lao xuống: Vãi… Con mẹ nó… Chim thủy tổ…

Trát Nhĩ và Khôn tiến lên nghĩ cách cứu viện, nhặt đá lên ném về phía con chim. Chim có thể bay, cú nào cũng dễ dàng né được. Ô Lệ còn cách bọn họ một đoạn thì vấp phải hòn đá té ngã, cứ khóc thò

tay không ngừng gọi mẹ. Lam Nguyệt liền lao ra, Tiểu Mãnh thấy thế cũng chạy theo. Cô vừa chạy đến bên cạnh con bé, vừa bới tìm lấy súng ngắn. Mấy người Trát Nhĩ liên tục ném đá nhưng không thể nào chạm vào được nó.

Chim to thấy Lam Nguyệt đang xông tới chỗ con mồi nhỏ liền phóng tới cô, duỗi móng vuốt ra chuẩn bị cắp đi. Tiểu Mãnh dồn sức lao về phía trước đâm vào móng vuốt của chim to, đánh văng con mãnh thú nhào lộn trên bầu trời. Vì lao quá nhanh, Tiểu Mãnh cũng lộn nhào dưới mặt đất nhưng nó nhanh chóng đứng lên. Lam Nguyệt moi được súng lục ra, chọn một vị trí thuận tiện gần con chim liền bắn một phát.

"Đùng" một tiếng súng vang. Tiểu Mãnh bị dọa nhảy dựng lên, cuối cùng chim to cũng rơi xuống. Trát Nhĩ và Khôn lao đến, cầm đá lớn nện nát bấy đầu chim thủy tổ.

"Oaaa…oa… mẹ ơi" Tô tiến lên ôm Ô Lệ vào trong lòng, hai mẹ con khóc thở không ra hơi. Khôn cũng run rẩy toàn thân ôm chặt lấy hai mẹ con. Trát Nhĩ và Tiểu Mãnh vây quanh bên cạnh Lam Nguyệt.

Con bà nó… nổi da gà, Cọp Răng Kiếm, Trăn Khổng Lồ… Bây giờ là chim thủy tổ… Ông muốn đùa chết tôi chắc?… Lam Nguyệt nhìn lên trời.

"Trí giả, Ô Lệ… Đều không sao cả chứ?" Mấy người đang trồng trọt cũng đã tới. Vừa rồi tất cả mọi người cũng chạy tới bên cạnh ném đá phụ. Lam Nguyệt lắc đầu. Trát Nhĩ gọi người khiêng đại điểu về bộ lạc. Tô ôm Ô Lệ chết cũng không chịu buông tay. Khôn đành phải ôm lấy hai mẹ con trở về.

Sau khi đưa Tô và Ô Lệ trở về, mọi người trong bộ lạc tụ tập lại trước thạch đài, nhìn chim to mà không ai dám lên tiếng. Lam Nguyệt

nhìn ai nấy đều trầm lặng thì rất nghi ngờ: chẳng lẽ đằng sau chim thủy tổ này còn có cố sự nào hay sao?

“Sao hung vật như vậy lại xuất hiện? Mẹ Thạch à… lẽ nào bà muốn mang ta đi sao?” Giọng già Lưu vô cùng bi thiết, Lam Nguyệt càng thêm nghi ngờ, cô nhìn về phía Trát Nhĩ.

“Lam Lam, lúc còn rất nhỏ ta đã gặp phải hai con thế này. Khi đó vẫn còn ở bên cạnh rừng rậm Mông Tạp bên kia. Loài chim này hiếm khi xuất hiện. Lần đó bọn chúng đã gây ra không ít thương vong cho chúng ta. Trước kia nơi cư trú có gần ngàn người, đều là những người ở phụ cận quy tụ đến, chúng ta sống rất tốt. Khi Thạch mới vừa được sinh ra thì bất chợt có hai con chim to tập kích vào nơi cư trú của chúng ta, cả gậy gộc đất đá đều không đánh được chúng, hại cả vùng nơi cư trú phải máu chảy thành sông.”

“Mẹ Thạch vì muốn bảo vệ đã đem giấu Thạch vào trong khe đá, nhưng bà bị chim to cắp lên không trung xé làm hai nửa ăn thịt. Người trong nơi cư trú phải liều chết chống chọi mới giết được một con, đấy cũng là do mấy người liều mình leo lên núi đánh tới. Nhưng một con khác đã bay mất. Người của chúng ta đã chết mất vô số, người bị thương về sau cũng chết đi do mất máu quá nhiều, người trong nơi cư trú chỉ còn lại 500. Trên lưng già Lưu đến bây giờ vẫn còn in dấu móng vuốt của nó.” Trát Nhĩ kể lại cho Lam Nguyệt nghe.

Thì ra già Lưu còn có chuyện bi thảm như vậy. Phải nhìn người phụ nữ của mình bị xé thành hai nửa ăn mất, đau xót biết bao… Xem ra loài chim thủy tổ này rất hung tàn, lại còn là bá chủ vùng trời, đến voi ma-mút cũng không có biện pháp hạ nó. Cũng may còn có Tiểu Mãnh dám đương đầu chiến đấu với nó, xem ra thế lực của hai loài sinh vật bá chủ này cũng tương đương.

Hôm nay một con bị súng bắn chết, nghe lời Trát Nhĩ nói chim thủy tổ

này hẳn sống theo hình thức một cặp vợ chồng, chỉ sợ còn một con nữa, phải giải quyết thôi. Nhưng tại sao loài chim này lại xuất hiện? Lần trước xuất hiện đến giờ cũng đã hơn 10 năm, xem bộ dạng thế này chắc đã tiến hóa, chỉ sợ sẽ nhanh chóng bị tuyệt chủng. Lam Nguyệt căn cứ theo lời Trát Nhĩ mà suy đoán.

“Xem ra hẳn còn một con nữa. Từ mai Trát Nhĩ bắt đầu an bài người đi tuần tra trong phạm vi bộ lạc. Mục đích để quan sát xem có địch nhân hay không. Đội săn bắt khi ra ngoài cũng phải cẩn thận, phát hiện loài chim này liền sai người về hồi báo. Cũng không thể đi ra ngoài một mình, phải mang thêm người. Ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết” Lam Nguyệt suy nghĩ cẩn thận rồi phân phó nhiệm vụ xuống.

Hai lão nhân dường như trông thấy hy vọng, đều vây quanh Lam Nguyệt: “Lam nha đầu, có thể đánh bại đại điểu này thật sao?” Lam Nguyệt gật đầu. Mọi người đều tin tưởng trí giả. Con nằm dưới đất kia cũng là do trí giả giết. Dù không biết trí giả giết bằng cách nào, nhưng bọn họ tin trí giả.

Chương 72: Cung tên

Hôm sau Lam Nguyệt dậy thật sớm. Đêm qua Lam Nguyệt và Trát Nhĩ cứ nghĩ mãi đến chuyện đại điểu mà cả đêm không sao ngủ được. Hai người vội vàng ăn xong điểm tâm rồi Trát Nhĩ nhanh chóng đi ra ngoài an bài người đi tuần tra, sau đó tổ chức tổ thợ săn đi thăm dò xem hang ổ chim thủy tổ ở đâu. Hiện tại chắc không thể đi săn được nữa. Thương vong thảm thiết trước kia đã là bài học xương máu lắm rồi, một khi chuyện tình đại điểu còn chưa giải quyết xong thì lòng người trong bộ lạc vẫn không thể yên tâm được. Lam Nguyệt cơm nước xong xuôi cũng gấp gáp lấy than củi ra bôi bôi vẽ vẽ trên da thú.

“Lam nha đầu, đừng để mình mệt mỏi” Già Sơn cầm chén trúc tới rót nước cho Lam Nguyệt. Ông nhìn Lam Nguyệt mà thấy thương cho thân thể cô không thôi, khổ cho đứa nhỏ này rồi, aiz…

“Cha Sơn, con không sao đâu ạ. Dạo này cha đừng đi ra ngoài. Để chút nữa con gọi người đưa Lưu đến” Lam Nguyệt nói xong, uống một ngụm nước, ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt lo lắng của ông lão đành nói: “Cha đừng lo lắng cho thân thể con, con đã tìm được biện pháp đối phó đại điểu rồi”

Già Sơn ừm một tiếng, không quấy rầy Lam Nguyệt nữa mà đi ra sân lật trở da thú. Bọn nhỏ đều bận rộn, ông còn có thể làm thì giúp bọn nhỏ coi sóc nhà cửa một chút.

Lam Nguyệt vẽ đến khi thấy tạm ổn thì nói với già Sơn một tiếng rồi đi ra cửa. Trong bộ lạc thật yên ắng, đám phụ nữ và bọn nhỏ đều đã ẩn náu, chỉ có các nam nhân đi đi lại lại ở vòng ngoài, một khi phát

hiện thấy gió thổi cỏ lay gì liền hô hào mọi người tới. Trát Nhĩ và Đạt đã dẫn người đi tìm hành tung đại điểu rồi. Không phải Lam Nguyệt không lo lắng cho Trát Nhĩ, mà cô biết rõ Trát Nhĩ nhất định phải dẫn đầu đi mới được, vì vậy cô chỉ có thể áp chế lo lắng trong lòng, dặn dò hắn không được đối chiến với đại điểu, phát hiện được phải lập tức quay lại.

Đêm qua Lam Nguyệt đã phân tích cả đêm.Cô hoài nghi, dù không biết chim thủy tổ từ nơi nào đến nhưng hẳn đang ở gần đây, chỉ có một con đi kiếm ăn, như vậy biểu thị còn một con nữa ở gần đây, có lẽ đã xây tổ, có khi đã xây xong, chuẩn bị đẻ trứng nữa cơ. Cho nên mới bảo Trát Nhĩ đi thăm dò hang ổ.

“Trí giả, sao lại tới đây? Đại điểu vẫn còn, có việc cứ bảo người gọi em đi qua là được mà” bạn trẻ Hoắc Lý trông thấy Lam Nguyệt đi vào nhà hắn liền khẩn trương nhìn lên bầu trời nói với cô.

Lam Nguyệt xua xua tay không để ý, trải tấm da thú đã vẽ ra, nói với hắn: “Thứ này gọi là cung, bên cạnh là mũi tên. Tôi đến chỉ cậu cách làm ra thứ này, là vũ khí dùng để đối phó với con mồi bay trên trời”

Hoắc Lý nghe thấy vũ khí có thể đối phó với đại điểu liền vội cầm lấy bản vẽ qua xem. Lam Nguyệt nhẹ nhàng ngồi xuống nói tiếp: “Thứ này cậu chưa từng thấy qua, để ta nói kỹ chút. Cung dùng thân gỗ, không được quá lớn, nếu không sẽ không dễ uốn cong. Tôi đang nghĩ xem có nên dùng trúc không, hẳn là làm cung nhỏ cũng được. Đội săn bắn phải dùng cung lớn, nên chắc phải dùng thân gỗ. Cậu nghĩ cách tách thân gỗ ra rồi uốn cong, chứ muốn tách trực tiếp sợ là không được.”

“Lấy một khúc gỗ ra rồi dùng dao gọt mỏng hai bên sao cho tiện cột dây cung. Dây cung thì dùng đay bện lại thành dây thừng, độ mềm dẻo coi như tạm chấp nhận, đừng để ý tới, về sau dùng gân bắp

chân con mồi lớn làm cũng được, hiện tại chưa có. Mũi tên thì lấy cây trúc vót ra, sau đó mài bằng xương thú, trước cứ tổ chức người mài ra mấy cây xem. Bây giờ cậu đi tổ chức người chế tạo gấp đi. Những gì tôi nói cậu có hiểu không?" Lam Nguyệt vừa nói vừa chỉ vào hình vẽ cho Hoắc Lý thấy đâu là dây cung, đâu là mũi tên…

"Trí giả, em hiểu một chút rồi. Để em đi gọi người, chị ở đây đợi chút nha, chốc nữa chị ở bên cạnh chỉ cho nhanh" Hoắc Lý nghe xong liền buông bản vẽ xuống chạy ra ngoài.

Lam Nguyệt gọi Nhã đang vội vàng nấu nước, bảo cô đi gọi Lưu tới nhà cô chơi với Sơn. Nhã đứng trước sân nhà mình hô một tiếng. Bạn trẻ tiểu Thạch liền từ nhà hắn chạy ra sân. Hai nhà họ kề bên nhau, đứng ở sân gọi một tiếng đã nghe thấy rồi.

"Nhã, cha tôi đã đến nhà sư phụ rồi, ai kêu chị gọi cha tôi hả? Có phải sư phụ không?" Bạn trẻ tiểu Thạch hỏi Nhã, cô gật đầu, hắn liền chạy sang.

"Sư phụ, đến đây chi vậy?" Thạch ngồi trong phòng khách nhà Hoắc Lý hỏi Lam Nguyệt.

"Mấy ngày này nên chuẩn bị nhiều cỏ cầm máu một chút, mà đừng đi hái nữa, cứ ở nhà chuẩn bị là được rồi" Lam Nguyệt dặn hắn, trước khi giải quyết chuyện đại điểu không được ra ngoài hái thuốc, tránh cho tên đồ đệ ngốc này bị chim ăn mất. Thạch gật gật đầu nói trong nhà đã phơi hết rồi, đợi khô sẽ nghiền thành bột.

"Trí giả, em đã về rồi" giọng Hoắc Lý cất lên. Đằng sau hắn đi theo mười mấy người đàn ông, mỗi người đều ôm mấy khúc gỗ lớn. Lam Nguyệt bảo họ tách mỗi khúc gỗ ra, sau đó nhanh chóng uốn cong. Sức lực của cô không lớn bằng người Viễn Cổ, đành để họ tự làm, nếu không với sức lực kéo cung của cô, chuyển cho bọn họ dùng

chắc chắn gãy cung luôn.

“Trí giả, uống nước” Nhã bưng một chén trúc tới cho Lam Nguyệt, cô lơ đãng nhận lấy hớp một ngụm… Ơ… ngòn ngọt… Lam Nguyệt nhìn lại chén, bên trong lơ lửng vài đóa hoa hồng nhạt, nhụy vàng. Lam Nguyệt hỏi Nhã cái này từ đâu ra?

“Sư phụ, là con tìm được đó. Con lấy vài loại hoa nấu nước cho thỏ với gà, uống thứ này chưa con nào chết cả ạ” Bạn trẻ tiểu Thạch hớn hở nói: “Sư phụ, xem đây, con cũng đã nếm thử rồi, vị ngọt là do bộ phận chính giữa hoa này, ăn cũng được lắm nhưng không làm thuốc được.”

Lam Nguyệt đen mặt: “Cậu lại nếm thử?”. Bạn trẻ tiểu Thạch vội vàng lúng túng chống chế: “Sư phụ, thật sự con thấy con mồi uống không chết mới nếm thử mà”. Sau đó bất an nói thầm: Từ lần trước thử hết cỏ tiêu chảy đâu có trúng độc, nếm chút này cũng đâu có chuyện gì đâu.

Lam Nguyệt nghe thấy nhưng không để ý đến hắn nữa. Lần trước ép hắn uống gan đại xà xem ra cũng có tác dụng, vì thế không trách móc Bạn trẻ tiểu Thạch thêm nữa.

“Trí giả, hôm qua tôi và Hoắc Lý qua nhà Vu Y có uống một lần. Tôi rất thích vị ngọt này, ngon lắm… nên xin vu y một ít, cô đừng tức giận nữa nhé” Nhã không hiểu rõ cách thức chung đụng giữa thầy trò Lam Nguyệt nên cho rằng cô đang tức giận. Sớm biết như vậy đã không mang ra, hại Vu Y bị khiển trách.

“Không sao, sư phụ là như vậy đó. Nhã, không sao đâu mà” Bạn trẻ tiểu Thạch tươi cười an ủi Nhã. Lam Nguyệt nói: “Ừ, về sau cứ lấy ra nấu nước uống. Tiểu Thạch, dạy cho mọi người.”

“Trí giả, vót thân cung này…” Lam Nguyệt nói xong lại bị người làm cung gọi đến. Bạn trẻ tiểu Thạch nhẹ nhàng thở hắt ra. Không cẩn thận lỡ miệng nói ra, thiếu chút nữa bị phạt, lần sau muốn tranh công phải nghĩ kỹ hơn nữa.

Đến chiều Trát Nhĩ trở về. Già Sơn nói Lam nha đầu đang ở nhà Hoắc Lý làm thứ gì đó, sai hắn đi đón người. Ông thì tranh thủ xuống bếp nấu cơm. Già Lưu đi theo hỗ trợ. Trát Nhĩ đến nhà Hoắc Lý trông thấy một đám người đang cầm gỗ và dây thừng, không biết đang làm gì, một nhóm khác thì đang gọt trúc, mài xương. Mọi người thấy hắn cũng chào hỏi. Trát Nhĩ đến bên cạnh Lam Nguyệt. Cô thấy hắn trở về liền hỏi xem có tìm được đại điểu không, có bị thương không? Trát Nhĩ lắc đầu bảo không.

Lam Nguyệt cầm lấy một cái cung vừa làm xong đưa cho Trát Nhĩ, lấy tên Hoắc Lý đang cầm trên tay còn chưa mài xong, chỉ cho Trát Nhĩ cách sử dụng. Sau khi thấy hắn hiểu rõ rồi liền kêu Hoắc Lý đi theo nhìn hiệu quả. Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ dựng một cọc gỗ bên cạnh bệ đá trước núi Thạch Đầu, cô đi ra xa cách cọc gỗ một khoảng, kéo Trát Nhĩ đến đứng sau lưng cô kéo cung vì sức cô không đủ, cô nhắm mục tiêu, sau đó hô bảo Trát Nhĩ bắn tên.

“Vút…” một tiếng, mũi tên xé gió lao đến đâm sâu vào cọc gỗ. Trát Nhĩ và Hoắc Lý nhìn lực sát thương của cung tên mà ngây dại. Lam Nguyệt haha cười gọi Trát Nhĩ đi nhặt tên về, bảo hắn theo đó luyện tập. Hoắc Lý hưng phấn reo lên có thứ này có thể giết được đại điểu rồi. Lam Nguyệt gật đầu, dặn hắn gấp rút chế tạo. Hoắc Lý nhanh như gió chạy về làm.

Chương 73: Tiêu diệt loài động vật này

Edit: Nora
Beta: Tiểu Tuyền

Chiều hôm sau đã tìm được vị trí đại điểu. Một người trong đội săn phát hiện một cái hang ổ rất lớn, không có đại điểu ở đó. Lam Nguyệt nghe xong lập tức gọi người mang thi thể đại điểu trên bệ đá ném vào rừng rậm Mông Tạp. Cô lo lắng con chim còn sống sẽ tìm ra. Trong bộ lạc còn có phụ nữ trẻ con nữa. Lam Nguyệt đem mười mấy chiếc cung lớn hôm qua mấy người Hoắc Lý chế tạo được và các mũi tên cho Trát Nhĩ, phân phó tổ chức thành nhóm mười mấy thợ săn có kinh nghiệm đi luyện tập.

Cô dặn Hoắc Lý trước cứ mài cốt tiễn, cung để sau hẵng làm tiếp. Cốt tiễn có lực xuyên thấu lớn hơn trúc. Cô còn cho người tiếp tục tuần tra. Đám đàn bà con nít trước khi giải quyết xong chuyện đại điểu đều phải ẩn núp đi, một khi có nguy hiểm đều di dời đến đại sơn động. Nhất thời, toàn bộ bộ lạc đều lu bù công việc. Bên cạnh bệ đá dựng lên mười mấy cọc gỗ để luyện tập. Hoắc Lý thì dẫn người đi mài cốt tiễn.

Người trong bộ lạc mấy ngày này đều không đi săn. Lương thực và thịt muối, còn cả thịt ướp gia vị đều còn đủ dùng. Bạn trẻ tiểu Thạch đi phân phối cỏ cầm máu cho mỗi người, căn dặn một khi bị thương phải rắc lên trước, sau đó trở về cho hắn trị liệu sau. Cơm nhà Lam Nguyệt gần đây đều là già Sơn nấu, thịt nướng, canh rau hoặc canh nấm, già Sơn chỉ biết làm hai món này. Lam Nguyệt và Trát Nhĩ cũng yên lặng ăn hết.

Tô vẫn chưa khỏi bàng hoàng sau chuyện đại điểu, ngày nào cũng dán mắt vào Ô Lệ, một khi không thấy liền thất kinh. Ô Lệ nhìn bộ dạng của mẹ, đến đi vệ sinh cũng phải dùng bình đá, sau đó gọi cha đi đổ. Lam Nguyệt qua thăm vài lần vẫn không thấy có gì thay đổi, đành đợi đến lúc tiêu diệt được đại điểu mới hy vọng Tô trở lại bình thường được.

Sau một ngày luyện tập, Lam Nguyệt đi sang kiểm tra thành quả, Trát Nhĩ và Đạt là bắn chuẩn nhất. Trát Nhĩ có Lam Nguyệt chỉ điểm. Đạt là thợ săn lão luyện nổi danh rồi. Hai người bọn họ đều bắn 10 mũi trúng 6. Khôn và những người khác hơi kém chút, cũng có thể trúng mấy tên. Lam Nguyệt nghĩ về sau luyện tập tiếp thì tốt rồi. Hiện tại chuyện cấp bách là cần phải giải quyết chim thủy tổ, cô không dám khẳng định con thủy tổ còn lại có đến bộ lạc hay không, để đảm bảo, đại điểu nên đi bầu bạn với bạn đời nó, phải đi giết mới có thể an tâm, cho nên cô thu xếp để bọn họ đi giết đại điểu.

Lam Nguyệt muốn đi theo nhưng Trát Nhĩ vẫn cứ mặc kệ không nghe. Lam Nguyệt nài nỉ một hồi cũng thôi. Trát Nhĩ dẫn người xuất phát, còn cô vụng trộm kêu Tiểu Mãnh đi theo.

Đến sườn núi giáp ranh giữa rừng rậm Mông Tạp và rừng rậm Lạc Vụ, cách sào huyệt của đại điểu không xa, mấy người Trát Nhĩ ngừng lại nghiên cứu chiến thuật, thương lượng xong kế sách mới xuất phát tiếp. Lam Nguyệt cưỡi trên người Tiểu Mãnh đi theo ở rất xa. Mấy người Trát Nhĩ đặt toàn lực chú ý vào phương hướng của đại điểu nên không phát hiện thấy Lam Nguyệt đang ở phía sau.

Từ rất xa đã có thể trông thấy hang ổ trên sườn núi đá, Trát Nhĩ lệnh tất cả tản ra tiến đến gần. Lam Nguyệt tìm một bụi rậm lớn ẩn náu, dặn Tiểu Mãnh nằm sấp xuống, tiểu gia hỏa này quá cao. Sườn núi đá phía trước không cao, trên đỉnh núi bị khoét một cái hang thật lớn.

Lam Nguyệt nhìn vào hang mãi vẫn không thấy gì. Đội săn bắn thì đang nhẹ nhàng tiếp cận.

“Khéccc… khéc” Tiếng chim thủy tổ đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, không tốt, đại điểu không ở trong hang, xem ra vừa trở về.

“Trốn dưới tán cây, nhanh” Lam Nguyệt vọt ra hét to. Đội săn bắn nghe thấy liền vội vàng chạy về phía các cây đại thụ nhưng vẫn không kịp, một thợ săn bị cắp lấy lên giữa không trung. Trong lúc giãy giụa hắn cầm mộc thương đâm vào chân đại điểu nhưng không trúng, lại bị đại điểu một ngụm nuốt xuống.

“Chú ý, cầm cung nhắm bắn, chuẩn bị bắn” Lam Nguyệt lại hạ lệnh. Trát Nhĩ cũng nhìn thấy Lam Nguyệt và Tiểu Mãnh, không có thời gian giáo huấn người phụ nữ này, người trong bộ lạc đã chết một, Trát Nhĩ nhanh chóng tập hợp người lại cầm cung tìm vị trí, những người khác cũng tập trung ném đá, dù vậy vẫn không đánh đến được, mà còn làm cho đại điểu chần chờ lao xuống.

“Tiểu Mãnh, đi ra kéo xuống” Lam Nguyệt vỗ xuống chiếc mũi của Tiểu Mãnh, ra hiệu cho nó tiến lên. Tiểu Mãnh không hiểu nhưng nhìn đại điểu vì né mộc thương và đất đá mà càng tiến gần đến chỗ Lam Nguyệt liền xông ra, gầm gừ uy hiếp đại điểu. Đại điểu cũng phát hiện thấy Tiểu Mãnh đang uy hiếp nó, nó liền hướng Tiểu Mãnh lao xuống. Tiểu Mãnh tiếp tục chiến đấu, công kích, cụng đầu. Đại điểu giơ vuốt chụp vào lưng Tiểu Mãnh, nhoáng một cái nó đã né tránh được nhờ lớp da vừa dầy vừa trơn, đại điểu không làm được gì nó, hai bên giằng co qua lại.

Mấy người Trát Nhĩ cũng tìm được vị trí bắt đầu bắn tên. Đại điểu trúng mấy tên vào cánh, đau nhứt đến nỗi thiếu chút nữa bay không được, quay đầu lại bắt người ném đi, một trảo đi qua liền đập chết một người. Tiểu Mãnh ở phía sau đuổi theo quấn lấy.

Lại chết một người. Lam Nguyệt mắt lạnh nhìn đại điểu, quay đầu nói với Trát Nhĩ: “Trát Nhĩ, nhắm vào cổ, bắn tên đi”. Trát Nhĩ giương đại trường cung, toàn thân trụ vững, nhắm vào đại điểu đang quần nhau với Tiểu Mãnh. “Vút…” tiếng tên xé gió lao đến cần cổ đại điểu. “Phụp…” một tiễn cắm vào yết hầu. Mũi tên xuyên qua cổ, vượt ra khỏi lớp lông vũ một đoạn, đại điểu phịch hai cái rớt xuống. Tiểu Mãnh chạy đến một cước giẫm nát bụng đại điểu.

Đại điểu chết rồi, đội săn bắn bi thương ôm thi thể người bị đập chết đến trước mặt Trát Nhĩ. Lam Nguyệt khó cất nổi một lời. Một khắc trước còn nói nói cười cười với mọi người, hiện tại đã không còn hơi thở, có người đến cả thi thể cũng không tìm thấy.

“Mọi người đừng quá đau buồn, trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ đàn bà con nít trong bộ lạc, cho dù có chết cũng phải tiếp tục”. Trát Nhĩ trầm giọng nói. Mọi người lặng im dõi theo thủ lĩnh, vẻ mặt càng thêm quyết tâm.

Xã hội Viễn Cổ vô cùng nguy hiểm, con người sống trong hoàn cảnh này có thương vong cũng là tất nhiên, chuyện có thể làm chỉ là dùng trí tuệ của mình để sống sót tốt. Lam Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời.

Qua giây phút bi thương, Lam Nguyệt phân phó mọi người chôn cất thi thể thợ săn tại nơi hắn chiến đấu lần cuối. Lam Nguyệt đứng đó yên lặng xem trong chốc lát rồi quay đầu đi về hướng hang ổ. Trong hang Lam Nguyệt tìm được 3 quả trứng khổng lồ và một chút xương cốt động vật. Cô hiểu ra vì sao con chim thủy tổ này vẫn ở đây trông coi dù không còn bạn đời. Lam Nguyệt căn dặn đem trứng khổng lồ về bộ lạc, phá hủy tổ chim, ném thi thể đại điểu vào rừng. Sau khi bận rộn cả buổi, Trát Nhĩ mang mọi người về bộ lạc.

Phái một người về báo tin đại điểu đã bị đội săn giết chết, hiện tại đã

an toàn. Lúc đám người Lam Nguyệt về tới bộ lạc, già trẻ lớn bé đều chạy ra đón tiếp. Trát Nhĩ tụ tập mọi người đến trước thạch đài, đứng lên bệ đá nói rằng đã có hai thợ săn hy sinh. Nam nhân bị đại điểu ăn mất có người phụ nữ trong bộ lạc, cô ta khóc thở không ra hơi, mấy phụ nữ bên cạnh thấy thế tiến đến an ủi cô. Lam Nguyệt lên tiếng bảo Trát Nhĩ ổn định tình hình.

“Hiện tai đại điểu đã chết, bộ lạc Mông Tạp chúng ta lại được an toàn sinh sống, chuyện này nhờ có hai đồng bạn đã mất, chúng ta mãi mãi phải khắc ghi công lao họ đã cống hiến cho chúng ta.” Trát Nhĩ trầm giọng nói, đều do Lam Nguyệt dạy hắn cả. Người người trong bộ lạc đều dõi theo thủ lĩnh, đồng lòng hô to nhớ rõ hai dũng sĩ.

“Lưu, cho ông trứng chim.” Lam Nguyệt chỉ vào trứng chim nói với Lưu. Lưu cầm lấy một khúc gỗ lớn đập nát trứng chim, lòng trắng lòng đỏ chảy lan ra bệ đá. Bạn trẻ tiểu Thạch tiến lên đỡ lấy cha. Nét mặt Lưu ẩn ẩn nụ cười. Mẹ Thạch, tôi đã báo thù được cho bà.

Lam Nguyệt không có ý định để trứng và thịt chim lại ăn. Thứ đồ ăn thịt người này chẳng ngon lành gì. Hơn nữa người trong bộ lạc cũng không nói muốn ăn, chứng minh cũng không phải là thứ họ muốn ăn, cho Lưu còn có thể giải quyết một chuyện khúc mắc, thật tốt.

“Hoắc Lý sẽ tiếp tục làm cung, chia cho mỗi người đi săn một cái. Tất cả mọi người chăm chỉ luyện tập nhiều chút. Cung này có tác dụng bảo vệ an toàn rất tốt khi săn bắn, còn có thể đánh được con mồi bay trên trời. Nhớ thu hồi cốt tiễn lại, thứ đó không dễ làm được. Sau này bộ lạc chúng ta sẽ tốt hơn.” Lam Nguyệt tổng kết lại. Mỗi ngày đám thợ săn đều đến trước mặt Hoắc Lý. Tính sát thương của cung này tất cả mọi người đều nhìn thấy, cho nên mỗi người đều đến đòi Hoắc Lý, làm cho bạn trẻ Hoắc Lý nhận lấy sự chú ý thật nóng bỏng.

Chương 74: Thực vật cứu mạng

Hơn một tháng sau, bộ lạc Mông Tạp đã vào giữa hè. Lam Nguyệt đến giữa trưa cũng không dám ra khỏi cửa. Cũng may là ở bên cạnh rừng rậm. Không như ở đô thị hiện đại, đến không khí cũng không thể thở nổi, hít vào một hơi đã cảm nhận được nhiệt độ. Mùa hè ở nguyên thủy đã tốt hơn nhiều lắm, gió thổi qua còn mang theo một chút hơi mát. Chung quanh bộ lạc đều là cỏ, bên cạnh lại là rừng rậm, một mảnh cảm giác mát rượi.

Nhưng giữa trưa hè mặt trời vẫn rất gay gắt. Đội săn của bộ lạc cũng là sớm hoặc muộn mới đi săn, hơn nữa con mồi săn được cũng đều cố gắng không giữ đến hôm sau. Cũng may tài nguyên của núi rừng rất phong phú, động vật lại nhiều. Hiện tại buổi trưa Trát Nhĩ đều ở nhà cùng Lam Nguyệt. Lam Nguyệt lại ghét bỏ hắn cứ ôm cô, nóng lắm mà.

Tiểu Mãnh lại lớn lên không ít. Tuy không thể lớn như Mãnh Tượng trưởng thành nhưng vẫn rất khổng lồ, dù kỳ thật nó chỉ mới mấy tháng tuổi. Có đôi khi Lam Nguyệt suy nghĩ rốt cục về sau Tiểu Mãnh thành đại Mãnh Tượng còn khổng lồ đến bao nhiêu. Đến giữa hè, vào ban ngày sẽ không nhìn thấy bóng dáng nó, đến tối mới trở về.

Buổi sáng Tiểu Mãnh làm nũng với Lam Nguyệt xong liền bỏ chạy ra bờ sông ngâm mình trêu chọc cá, mặt trời lên cao liền núp vào rừng, đến tối mới trở về. Buổi trưa toàn ăn lá cây trong rừng. Lúc trước Lam Nguyệt còn lo lắng nó sẽ đánh nhau với dã thú trong rừng, về sau mỗi ngày đều thấy nó nhanh chóng trở về liền không quản nó đi rừng rậm chơi đùa nữa. Thời tiết quá nóng, Tiểu Mãnh ở trong bộ lạc

chịu không nổi, cho nó đi rừng rậm còn được mát mẻ chút ít. Có điều đến hoàng hôn Tiểu Mãnh đều đúng giờ trở về, vẫn luôn rất ngoan ngoãn.

“Nuôi cừu phải chú ý…” Tiếng Ô Lệ vang vọng trong phòng khách. Lam Nguyệt ở bên cạnh cầm xương cốt nghiên cứu, nghe thấy có chỗ nào không đúng liền nhắc nhở. Trát Nhĩ rầu rĩ ở bên cạnh uống trà phấn hoa. Lam Nguyệt làm lơ hắn, cứ bảo nóng muốn chết, không chịu cho ôm.

“Lam Lam… để anh quạt cho em” Trát Nhĩ cầm một chiếc lá lớn đi qua. Lam Nguyệt đến đầu cũng không ngẩng lên đã đẩy hắn trở về. Đằng trước quạt cho, đằng sau dính sát vào lại càng nóng. Trát Nhĩ phiền muộn ngồi trở lại.

“Ta đi tìm Lưu tới” già Sơn cầm lá cây phe phẩy quạt nói với bọn nhỏ rồi đi ra cửa. Lam Nguyệt thật rầu mà, vì cái vẹo gì mà cả đám đều không sợ nóng, chỉ có mình cô chịu không nổi, thật không công bằng mà.

“Sư phụ… sư phụ… Ta… về đến… đến… rồi” Bạn trẻ tiểu Thạch chạy thở không ra hơi đến, phía sau có hai thợ săn đi theo bảo vệ khi hắn đi ra ngoài hái thuốc.

“Đã ra ngoài mấy ngày, sao không về nhà trước lại chạy đến đây?” Lam Nguyệt bảo hắn ngồi xuống nhưng vẫn không ngẩng đầu. Trát Nhĩ lần lượt đưa nước cho hai người thợ săn.

“Sư… phụ… đào… được… rồi” Bạn trẻ tiểu Thạch một đường chạy đến vẫn còn thở hổn hển.

“Cái gì đó? Sao lại kích động như vậy?” Rốt cục Lam Nguyệt cũng chịu liếc nhìn tiểu đồ đệ đáng thương của mình. Bạn trẻ tiểu Thạch

đặt một bao da thú lên mặt bàn rồi tiếp tục thở. Lam Nguyệt mở bao ra… Wow… thật sự có nhân sâm…

Chẳng qua Lam Nguyệt không biết thôi, Tiểu Tử vốn biết xã hội nguyên thủy đã có nhân sâm từ lâu. Cô nhìn thấy nhân sâm thì mừng đến phát điên. Sau khi cẩn thận kiểm tra rễ, lá, mùi vị nhân sâm, khóe miệng cô câu lên một nụ cười âm hiểm: thứ này mới là vật bảo vệ tính mạng. Bạn trẻ tiểu Thạch thấy sư phụ cười đã biết lần này đào đúng rồi. Lam Nguyệt phân tích công hiệu của nhân sâm với người khác, ai cũng vui vẻ xoa xoa tay. Gần đây Trát Nhĩ đều không cần hỏi Lam Nguyệt mà luôn làm theo cô: Lam Lam yêu thích là được rồi.

Lam Nguyệt cầm nhân sâm gần bằng củ cải trắng: Con bà nó… Đây là nhân sâm tinh sao? Là Nhân sâm ngàn năm hả? Ngon à!

“Đào được ở đâu? Còn gì nữa không?” Lam Nguyệt hỏi Thạch. Thạch cầm một bao da thú nói: “Còn có mấy rễ nhỏ, hết rồi. Ở núi đối diện rừng rậm Lạc Vụ, đi chút nữa là đến nơi cư trú bên kia rồi”

Lam Nguyệt mở bọc nhỏ ra, bên trong còn 6 cây rất nhỏ, còn cả lá cây và đất. Lam Nguyệt cầm nhân sâm con đi ra, tìm 6 cái nồi đá, cho đất vào, trồng chúng xuống rồi dời ra chỗ cây táo, hy vọng có thể sống sót.

“Sư phụ, haha, em kể người nghe, thứ này phải ở trên núi mới có, chung quanh chỉ phát hiện được nhiêu đây liền đào hết về, còn bị rắn bốn chân truy đuổi” Bạn trẻ tiểu Thạch thuật lại tình cảnh đi đào sâm. Lam Nguyệt nghĩ, chắc là khủng long tiến hóa thành thằn lằn. Chắc không phải cá sấu đâu nhỉ, ở đây là đất liền, đâu phải chỗ cá sấu sinh sống, ở trên núi mà. Chỉ cần không có nguy hiểm là tốt rồi.

Lam Nguyệt gật đầu đi vào xem xét, cô dùng hai tay vuốt ve nhân sâm. Trát Nhĩ đang nói chuyện với hai thợ săn, với tư cách thủ lĩnh,

hắn cần nắm bắt tình huống chung quanh bộ lạc.

Lam Nguyệt đem củ nhân sâm đi rửa sạch bùn đất, cắt lá cây và các bộ phận đưa cho Thạch đi nấu canh. Rễ thì cắt ra. Chia củ sâm thành hai nửa, thái lát mỏng, bảo Thạch đi phơi nắng cho vào bao da, chú ý để nơi thoáng mát. Còn lại rễ cây, cô gọi Trát Nhĩ đi giết gà, làm gà hầm sâm bồi bổ thân thể cho già Sơn.

“Sư phụ, Tiểu Mãnh có về thì đưa lá cây em để ở cửa ra vào cho nó nhé. Em có ôm một cành cây to về đấy, bên trên còn có trái cây, chắc Tiểu Mãnh thích lắm.” Nói xong, Tiểu Thạch cầm nhân sâm chạy về nhà. Lam Nguyệt cũng định đi xuống bếp làm canh gà hầm sâm, làm thứ này rất tốn thời gian. Cô đi ra ngoài thấy dưới hành lang dựa vào bên cạnh cửa phòng bếp có một cành cây lớn, quay đầu gọi Bạn trẻ tiểu Thạch lại.

“Tìm được cây ngân hạnh này ở đâu vậy? Là lá cây mang về cho Tiểu Mãnh sao? Lam Nguyệt chỉ vào chạc cây ngân hạnh ở kia hỏi Thạch.

“Trên đường về, bên rừng rậm Lạc Vụ ấy, sao vậy? Sư phụ, thứ này em mang về cho Tiểu Mãnh đó” Bạn trẻ tiểu Thạch gãi đầu.

“Là thuốc trị cảm, lá và cả quả nữa. Cảm là bệnh lần trước tôi nói khi có thợ săn ho khan đấy. Có cái này phối hợp với nhiệt thảo sẽ có hiệu quả nhanh hơn. Hái thêm về phơi đi.” Lam Nguyệt dạy đồ đệ.

“Ha, sư phụ, thức ăn em cho Tiểu Mãnh cũng là thảo dược sao, haha” Bạn trẻ tiểu Thạch vui vẻ nói.

“Ừ, nhân sâm mới là thứ tốt nhất.” Lam Nguyệt khen ngợi đồ đệ vất vả. Bạn trẻ tiểu Thạch rất ít khi được Lam Nguyệt khen thưởng, gần đây cô càng thêm nghiêm khắc với hắn, làm cho hắn có chút lúng

túng.

“Trí giả, thứ gì tốt vậy?” Đạt dẫn theo mấy người đến trước cửa nhà Lam Nguyệt, nói với hai thầy trò: “Trí giả, Thanh Mộc trở về rồi”

Lam Nguyệt nhìn Thanh Mộc đi cuối hàng, toàn thân lượm thượm y như dân chạy nạn. Cô chào hỏi rồi bảo hắn đi rửa mặt xong hãy tới, tối ăn cơm ở nhà cô. Bạn trẻ tiểu Thạch nói phơi xong nhân sâm cũng muốn tới ăn cơm. Lam Nguyệt gật gật đầu, cầm con gà Trát Nhĩ giết được đi xuống phòng bếp. Nhưng mà bây giờ mới 3 giờ, nấu cơm tối còn hơi sớm, hay là trước nấu canh gà hầm sâm bồi bổ cho già Sơn trước.

Chương 75: Thanh Mộc trở về

Edit: Nora
Beta: Tiểu Tuyền

Sau khi bắt canh gà lên hầm, Lam Nguyệt lấy rau cải ra lặt, bận rộn đến tận 4 giờ, bấy nhiêu xào được vài món, một bát canh cải trắng, một đống thịt và Thử Căn nướng, mang toàn bộ ra phòng khách. Bàn đá ở phòng khách Trát Nhĩ làm vô cùng lớn nhưng vẫn đầy tràn.

Hai bên bàn bày đầy thịt nướng và Thử Căn, ở giữa là rau trộn gan heo, thịt thỏ xào nấm, thịt muối xào măng, cá chiên, tóp mỡ rắc muối, lưng heo xào nấm trúc, cải xào và canh trứng cải trắng,… bày đầy tràn một bàn. Bạn trẻ tiểu Thạch chạy sang xem liền dán chặt mắt vào mặt bàn trông mong đợi Lam Nguyệt gọi ăn cơm. Lam Nguyệt đuổi hắn đi gọi người, sau đó đem trứng muối bày ra hai chén lớn, không còn chỗ để, đành để dưới đất, muốn ăn thì lấy lên.

Người đến ăn cơm tối nhiều thật, hai lão đầu, Khôn, Đạt, Thạch, Thanh Mộc, cộng thêm Lam Nguyệt và Trát Nhĩ là đủ 8 người. Hôm nay Tô muốn ăn cùng đàn ông khác nên Trát Nhĩ mới gọi Khôn đến. Ô Lệ đi theo Tô, nếu không còn đông người hơn nữa…

“Sư phụ, vẫn là người làm cơm ngon nhất. Cha em chỉ biết nướng thịt” Bạn trẻ tiểu Thạch hai tay đều dính dầu nói. Lam Nguyệt không có biện pháp, chỉ có thể đưa lá cây cho hắn lau.

“Chê đồ ăn của ta làm khó ăn sao? Đi tìm phụ nữ làm cho con đi” Lưu gõ Bạn trẻ tiểu Thạch, hắn liền ôm đầu làu bàu: “Cha cho rằng khắp nơi đều có phụ nữ như sư phụ sao?” Nói xong lại bị Lam

Nguyệt gõ: “Cậu còn nhỏ, cái gì mà phụ nữ, lo học nghề thuốc đi”

“Lam Lam… Thạch lớn rồi” Trát Nhĩ nhắc nhỡ người nào đó đang dạy dỗ đồ đệ. Người nào đó đen mặt: Đây là viễn cổ… đây là viễn cổ… ở viễn cổ trưởng thành sớm là chuyện bình thường.

“Haha, quên mất, Tiểu Thạch vừa ý người phụ nữ nào chưa?” Lam Nguyệt pha trò, hỏi Bạn trẻ tiểu Thạch.

“Chưa. Dù sao ta đi hái thuốc khắp nơi, đến lúc đó xem nơi cư trú khác có ai yêu mến thì cướp về” Bạn trẻ tiểu Thạch hào hứng. Mọi người vừa muốn mắng hắn đoạt phụ nữ là hành vi không tốt đã bị Lam Nguyệt tiếp lời làm cho ngây dại.

“Đúng, vậy mới tốt, không hổ đồ đệ của ta, haha” Lam Nguyệt khen ngợi. Bạn trẻ tiểu Thạch cũng tròn xoe mắt, mọi người khựng lại. Lam Nguyệt còn nói: “Có điều không được thương tổn phụ nữ, yêu thích thì phải đối tốt với cô ấy”. Bạn trẻ tiểu Thạch gật đầu. Lúc này mọi người mới nhẹ nhàng thở ra. Thời khắc này Lam Nguyệt không biết, về sau Bạn trẻ tiểu Thạch đồ đệ của cô thực sự đoạt phụ nữ về, chỉ là hậu quả… rất thảm… rất thê thảm…

“Cha Sơn, ăn chén canh này đi, cha Lưu cũng ăn một chén” Lam Nguyệt múc ra hai chén. Bạn trẻ tiểu Thạch thấy thế cũng nói với hai lão đầu: “Thứ tốt đó. Sư phụ nói nhân sâm này rất bổ cho thân thể, có thể sống nhiều thêm mấy mùa tuyết” Hai lão đầu vui vẻ nhận lấy. Lam Nguyệt nói thêm: “Người già bồi bổ rất tốt, còn trẻ thì không cần đâu. Tiểu Thạch không biết làm, để cha cậu mỗi tối tới đây ăn nhé” Bạn trẻ tiểu Thạch gật gật đầu. Những người khác biết thứ này bồi bổ cho người già tốt hơn thì cũng không nói gì.

“Thân thể cha còn mạnh khỏe lắm, con đứa nhỏ này suốt ngày cứ hoài công lo lắng” Già Sơn vừa uống canh vừa nhăn mặt phàn nàn.

Già Lưu nghe được liền than ngắn thở dài: “Aiz…Ta phải đi đâu mới tìm được Lam nha đầu cho Thạch đây!”. Nói xong, vừa như cười lại như không nhìn Lam Nguyệt: “Nếu không đem Thạch cho con nha? Lam nha đầu”

Lam Nguyệt phun một ngụm nước ra, mặt mũi Trát Nhĩ đầy nước cười cười nhìn cô. Bạn trẻ tiểu Thạch ầm ĩ gọi: “Cha, sư phụ đều là người con phải kính trọng, cha nói sao con có thể… thể… Đúng rồi, sư phụ nói bỏ nhà trốn đi”. Lưu lão đầu gõ hắn một cái: “Tiểu tử thúi thích đùa. Lam nha đầu mới không cần con”. Lam Nguyệt lau mặt Trát Nhĩ thật sạch: “Lưu, không vui gì hết.” Mọi người lại cười rộ lên.

Náo nhiệt trong chốc lát, Lam Nguyệt muốn nghe chuyện chính sự, cô nhìn sang Thanh Mộc. Thanh Mộc cũng biết cô muốn nói chuyện gì liền kể hết sự tình cho Lam Nguyệt nghe.

Hồi mùa xuân Thanh Mộc và Mục đi tìm Lợi Á, mất mấy ngày vượt qua rừng rậm Lạc Vụ, lại thêm 10 ngày nữa mới tìm được một nơi cư trú nhỏ bên kìa rừng. Sau khi hai người tìm hiểu, nghe một người trong đó khẳng định Lợi Á và Thanh Mộc có đi qua nơi đó, chỉ là không ở được mấy ngày đã rời đi. Mục hỏi thêm mấy nơi cư trú bên cạnh, người ở đó nói còn một nơi cư trú lớn lắm, người ở đó thường xuyên đi cướp phụ nữ, giết đàn ông, chỗ bọn họ cũng bị cướp nhiều lần.

Họ có ý định chuyển ra xa một chút, dặn dò hai người Mục đừng trêu trọc nơi cư trú đó. Sau khi Mục thương lượng với Thanh Mộc liền rời khỏi đó, mất thêm hai ngày nữa mới tìm ra nơi cư trú lớn kia, cũng tìm thấy Lợi Á và Mộc Sa. Mộc Sa nói với người ở nơi cư trú đó rằng hắn và Lợi Á là hai anh em một mẹ sinh ra. Lợi Á câu dẫn đầu lĩnh trong bộ lạc, dạy người trong bộ lạc dùng lửa, hái rau dại.

Lợi Á khóc với Thanh Mộc, lừa gạt Thanh Mộc giúp cô và Mộc Sa,

còn lấy hết số thuốc Thanh Mộc mang theo, sau đó giả đáng thương nhờ Thanh Mộc đi lấy luôn cả thuốc của Mục. Mộc Sa mượn hơi Lợi Á dựng lên danh vọng đệ nhất dũng sĩ. Mục phát hiện được ý đồ của hai người liền nói cho Thanh Mộc nghe. Thanh Mộc đến hỏi chuyện Lợi Á, muốn cô đi theo hai người. Lợi Á thay đổi sắc mặt đuổi Thanh Mộc đi, còn chăm ngòi để tên đầu lĩnh vừa câu dẫn được đánh Thanh Mộc, lúc này Thanh Mộc mới hoàn toàn tuyệt vọng với Lợi Á, cùng Mục đi khỏi nơi cư trú kia.

Mộc Sa không ngăn bọn họ lại. Hắn đã biết được đại khái phương pháp dựng nhà từ Mục, do Mục vẫn luôn theo giúp đỡ Hoắc Lý nên có biết một chút, về phần thảo dược thì không thể moi được gì. Thạch là đồ đệ duy nhất của Lam Nguyệt, bộ lạc chỉ có một vu y. Mộc Sa cũng không bắt bọn họ đi. Lúc Mục và Thanh Mộc rời đi thì Mộc Sa đã lên làm thủ lĩnh, Lợi Á là trí giả, bộ lạc đổi tên thành Mộc bộ lạc.

Thanh Mộc nói xong, lo lắng nhìn Trát Nhĩ: “Thủ lĩnh, ta lén nghe được Mộc Sa nói với Lợi Á, tạm thời hắn không thể tiếp nhận Lợi Á. Hắn muốn kết thúc chuyện với cậu trước.” Sau đó quay sang Lam Nguyệt nói: “Trí giả, ta và Mục đều nghe thấy, Mộc Sa muốn kết thúc là chỉ chị. Người phụ nữ ngốc Lợi Á kia nghe không hiểu nhưng chắc chắn Mộc Sa kia còn muốn đến cướp chị đi đấy.”

“Ta thề, lần sau để ta trông thấy sẽ không bỏ qua cho Mộc Sa hắn” Trát Nhĩ nhớ đến lúc vừa cứu được Lam Nguyệt về toàn thân đều là vết thương liền cả người căng cứng. Lam Nguyệt nhẹ nhàng vỗ vỗ tay hắn để an ủi.

“Thanh Mộc, Mục đâu? Vẫn ở Mộc bộ lạc sao?”Mục đích của Mộc Sa và Lợi Á Lam Nguyệt sớm đã đoán được mười mươi, sớm biết bọn họ sẽ đi kiến lập bộ lạc nên không ngạc nhiên chút nào, chỉ là vì sao không thấy Mục.

“Mục cùng ta ra khỏi Mộc bộ lạc thì rất tức giận, nói nếu Lợi Á đã một lòng muốn làm trí giả, vì làm người phụ nữ lợi hại nhất mà vứt bỏ những thân nhân như chúng ta, hắn sẽ không để cho cô nhận được tôn trọng từ người chung quanh. Sau đó bảo ta về bộ lạc.”

“Hắn đi tìm những nơi cư trú dọc theo rừng rậm dạy mọi người dùng lửa, đào rau dại, còn nói với họ chị mới là trí giả được thiên thần phái tới để mang tin vui tới cho mọi người, nói với họ rằng trí giả được thiên thần phái tới đang ở giữa rừng rậm Lạc Vụ và rừng rậm Mông Tạp, bộ lạc tên bộ lạc Mông Tạp” Thanh Mộc tiếp lời.

“Khụ… Mục… Ta không biết phải nói hắn thế nào đây” Lam Nguyệt xấu hổ. Rõ ràng Mục đang tuyên truyền cô như thần nhân, cũng làm cho Lợi Á mất uy thế.

“Lam nha đầu, Mục làm vậy rất đúng. Con mới là trí giả. Chúng ta cũng tin con là do thiên thần phái đến” Hai lão đầu rất ủng hộ cách làm của Mục. Lam Nguyệt mới là trí giả thật, Lợi Á mà cũng học đòi Lam Nguyệt làm trí giả sao?

“Lam, cha và già Lưu nói rất đúng. Bây giờ Mục đi nói cho mọi người biết cũng tốt, miễn cho người ở nơi cư trú khác bị Lợi Á lừa” Khôn tỉnh táo phân tích hậu quả. Trát Nhĩ không nói câu nào mà nhìn Lam Nguyệt rất đồng tình. Lam Nguyệt ngẫm thấy cũng không sao, dù sao cô cũng không mất gì, nhiều lắm là mang thêm hai tiếng lừa đời thôi. Chỉ là cô cũng không nghĩ tới hậu quả lớn như vậy.

Chương 76: Trải nghiệm sinh nở

“Trí giả, nhanh… nhanh…”

Sáng sớm vừa dỗ dành Tiểu Mãnh xong, Lam Nguyệt đã bị người đàn ông của Tiểu Mỹ “Lãng” đến gọi. Lam Nguyệt vỗ vỗ Tiểu Mãnh để nó tự chơi, hỏi Lãng đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Mỹ sắp sinh…” Lãng chậm rãi thở ra, lo lắng nói. Lam Nguyệt cũng phập phồng lo sợ đi theo Lãng đến nhà Tiểu Mỹ.

Ny đã tới rồi. Lam Nguyệt đã dạy cô cách chăm sóc trước sinh và sau sinh. Hiện tại phụ nữ mang thai trong bộ lạc đều do Ny chăm sóc. Đây cũng là lần đầu tiên Ny đỡ đẻ nên có chút bối rối, vì vậy mới gọi Lãng đi tìm Lam Nguyệt tới. Nhìn thấy Lam Nguyệt, Ny mới yên tâm lại.

“Đau quá… ah…”

Tiểu Mỹ đã bắt đầu đau từng cơn, thét gọi ầm ĩ cả vùng. Mấy người đàn ông của cô đều bị dọa xanh xám mặt mày. Lãng càng bối rối trầm trọng.

“Được rồi, các ngươi ra ngoài trước đi, ở lại cũng không giúp được gì. Vây quanh ở đây Tiểu Mỹ cũng không dễ sanh.” Ny bắt đầu mang đồ vật học được ra vận dụng, có Lam Nguyệt ở bên cạnh nhìn cô cũng vững tin hơn.

“Lãng, đi gọi Tiểu Thạch tới đây, dặn hắn mang theo cỏ cầm máu.”

Lam Nguyệt nói. Tiểu Mỹ mang thai lần đầu, cô sợ không may có chuyện gì. Dù Ny đã chỉ dạy đám phụ nữ mang thai rất tốt, nhưng có chuẩn bị vẫn tốt hơn.

“Mấy người các anh đi nấu nước, lấy da thú đã ủi ra đây.” Ny phân phó công chuyện cho mấy đàn ông đi làm.

Ny đi đến bên giường banh chân Tiểu Mỹ ra, hô bảo cô dùng sức, ấn ấn chung quanh bụng giúp cô đỡ đau. Lam Nguyệt thấy Ny làm vô cùng tốt nên cũng yên tâm, cô nắm tay Tiểu Mỹ khích lệ.

“Sao rồi? Sinh được chưa?” Hôm nay Trát Nhĩ không dẫn người đi săn mà ở lại bộ lạc giúp đỡ dựng chuồng trại, nghe Tiểu Mỹ sinh con cũng chạy tới, đứng ở cửa ra vào hỏi thăm đám đàn ông.

“Còn chưa sinh. Trí giả cũng ở bên trong.” Lãng đã gọi Thạch tới, đứng trả lời Trát Nhĩ xong liền chạy đi giúp mấy người đàn ông khác. Trát Nhĩ nghe xong thì ngồi xuống ghế ở hành lang với mấy người đàn ông khác. Phụ nữ sanh con, đàn ông không được đi vào.

“Ahhh… đau quá… aaaa”

Tiếng thét chói tai của Tiểu Mỹ tiếp tục vang lên. Lam Nguyệt ở bên cạnh trấn an. Mấy người phụ nữ đang giúp Ny thay từng chậu từng chậu máu ra ngoài, trong chậu đều có da thú dính máu. Mấy người đàn ông của Tiểu Mỹ nhận lấy, mang ra ngoài giặt sạch rồi đổi một chậu nước ấm mang vào, nóng lòng chờ Tiểu Mỹ sinh con. Trát Nhĩ nhìn thấy máu thì mày nhíu lại thật sâu, hắn lo lắng lẽ nào Lam Lam sinh cũng sẽ kinh hãi như vậy.

“Tốt rồi, Tiểu Mỹ gắng chút nữa, trông thấy đầu rồi, dùng sức đi, sắp ra rồi.”

Tiểu Mỹ tiếp tục la thét đến tận chiều, Ny trông thấy đứa bé đã chòi ra ngoài liền thúc giục Tiểu Mỹ dùng sức thêm. Lam Nguyệt ngồi bên cạnh đã ướt mồ hôi đầy đầu, cứ như thể người đang sinh là cô. Tuy cô được xem như đã được dạy qua nhưng được quan sát thực tế thì đây là lần đầu. Nhìn thấy máu Tiểu Mỹ nhuộm hồng da thú phải thay đổi mấy lượt, cô không kiềm được phải toát mồ hôi, chẳng qua nhìn cô vẫn rất trấn định, có lẽ nguyên do đều tại thói quen mặt lạnh.

“Aaaaa… aaa…”

Tiểu Mỹ ngẩng đầu, liều mạng dùng sức toàn thân thét lên. Lam Nguyệt cảm giác tay đau xót. Ny lập tức nói: “Tốt rồi, sinh ra rồi”. Tiểu Mỹ thả lỏng. Lam Nguyệt cũng nhẹ nhàng thở ra do Tiểu Mỹ đã buông tay cô. Ny dùng cốt đao cắt đi cuống rốn, thắt lại, làm theo phương pháp Lam Nguyệt dạy xử lý những vết bẩn trong miệng bé, vỗ vào chiếc mông nhỏ một cái.

“Oa…oa…” Tiếng trẻ con khóc vang lên. Đám đàn ông đều mừng rỡ đứng dậy, đợi Ny thu dọn xong, họ đều nhanh chóng vọt vào xem đứa trẻ. Tiểu Mỹ và Lam Nguyệt đều đã hết hơi, một người nằm trên giường, một người ngồi trên ghế. Mấy người đàn ông của Tiểu Mỹ rối rít cảm ơn Ny và Lam Nguyệt.

“Còn chưa tới xem con ai sao? Xem con trai hay con gái đi này?” Ny ôm đứa trẻ được bọc bằng da thú, nói với mấy người đàn ông. Mấy người đàn ông lần lượt đi lên ngửi mùi. Cuối cùng Lãng hớn hở đi lên nhận lấy hài tử mở ra bao da thú, nói với mọi người: “Con ta, là con trai”. Mấy người đàn ông khác đều không để ý, lần lượt đi lên ôm hài tử đùa giỡn. Tuy Lam Nguyệt đã sớm nghe Trát Nhĩ nói qua cách nhận biết hài tử thế này nhưng vẫn bị kinh ngạc: mẹ nó, khứu giác gì mà kinh khủng vậy, còn trâu bò hơn cả máy móc hiện đại.

“Trí giả, cảm ơn… Ny nữa, cả hai người” Tiểu Mỹ vừa suy yếu tiếp

nhận hài tử, cho con bú, vừa nói với mấy người Lam Nguyệt. Lam Nguyệt cố gắng tiếp nhận tình cảnh một bà mẹ 15 tuổi, cứng nhắc gật đầu. Ny nói với mấy người đàn ông rằng đứa trẻ rất khỏe mạnh, về sau nhất định sẽ là một dũng sĩ. Trát Nhĩ lo lắng nhìn Lam Nguyệt. Lam Nguyệt vuốt trán: ta còn chưa có thai, lo lắng cái cọng lông.

“Trí giả nhanh kiếm một đứa đi, chúng ta đều đang ngóng chờ đây này.” Tiểu Mỹ nhìn Lam Nguyệt đang trêu chọc hài tử trước mặt nói, những người khác cũng gật đầu. Lam Nguyệt đen mặt: làm như muốn có là có được vậy. Mỗi tháng dì cả vẫn đều đặn đến 3 ngày, sao ta biết rõ lúc nào có đây. À… không đúng, mỗi ngày Trát Nhĩ đều quấn lấy đòi vận động, không phải mình có bệnh gì chứ? Lam Nguyệt nghĩ đến các bệnh không thể mang thai ở hiện đại đều đau cả đầu. Lo lắng của cô chỉ kéo dài được đến tối. Buổi tối cô lại bị Trát Nhĩ làm cho choáng váng.

Chương 77: Khụ. Có thai

Edit: Nora
Beta: Gà

“Lam Lam… Lam Lam…”Tiếng kêu thất kinh của Trát Nhĩ quanh quẩn trên bầu trời đêm bộ lạc.

“Sao, sao, Lam nha đầu sao vậy?” Già Sơn lo lắng hô gọi bên ngoài cửa phòng ngủ của Trát Nhĩ. Trát Nhĩ kéo cửa vọt ra, vừa chạy vừa nói: “Cha, coi chừng Lam Lam, con đi gọi Thạch”

Bạn trẻ tiểu Thạch lật đật chạy theo Trát Nhĩ tới, những người khác trong bộ lạc bị đánh thức cũng chạy tới. Trát Nhĩ bao Lam Nguyệt thật kỹ ôm đến phòng khách, ở đó có hố nhóm lửa, trong phòng quá tối không nhìn thấy gì cả, dù hiện tại đã gần rạng sáng nhưng bốn phía vẫn tối om. Tiểu Thạch khẩn trương kiểm tra mạch tay của Lam Nguyệt, cái này là do cô dạy hắn, đây không phải xem mạch, Lam Nguyệt chưa từng học qua trung y bao giờ, đây chỉ là sờ mạch tay, mạch cổ xem người ta còn sống không. Sau khi thấy Lam Nguyệt chỉ đang hôn mê liền nhẹ nhàng thở ra.

“Sư phụ bị ngất lúc nào? Vì sao lại bị ngất?” Bạn trẻ tiểu Thạch hỏi Trát Nhĩ.

“Lúc nửa đêm, lúc đó… lúc đó… đang… ngất đi. Tôi gọi rất đâu Lam Lam vẫn không tỉnh, cho đến tận bây giờ” Trát Nhĩ đỏ mặt lúng túng nói.

“Thủ lĩnh, biết nói thế nào với cậu đây … cậu cũng quá mạnh mẽ

đi…” Người trong bộ lạc như bị sét đánh thành than, thủ lĩnh thế mà làm cho trí giả bất tỉnh, lại còn cho đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

“Cái tên tiểu tử thối này, ta phải cho anh một trận” già Sơn cũng như bị sét đánh ngang taí, nếu không phải thấy Trát Nhĩ đang ôm Lam Nguyệt, hắn đã sớm không xong với lão.

Tiểu Thạch im lặng lấy nước lạnh vỗ nhẹ lên cổ Lam Nguyệt. Một lúc lâu sau, Lam Nguyệt tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã trông thấy ánh mắt mừng rỡ của Tiểu Thạch, không khỏi ngơ ngác: Tiểu Thạch, nửa đêm không ngủ chạy đến đây làm gì?”

“Sư phụ, chị bị Trát Nhĩ làm cho ngất xỉu, đến gần sáng vẫn chưa tỉnh lại, làm Trát Nhĩ bị doạ sợ” Bạn trẻ tiểu Thạch bĩu môi, có phải là cậu nữa đêm không ngủ mà chạy lung tung đâu chứ. Lam Nguyệt quay đầu trông thấy mọi người ở cửa, lại ngẩng lên nhìn Trát Nhĩ đỏ mặt, cảm giác như có một bầy quạ đen bay qua.

“Tôi nói này thủ lĩnh, trí giả của bọn tôi mảnh mai lắm đó” Người trong bộ lạc thấy Lam Nguyệt tỉnh liền quay sang trêu đùa Trát Nhĩ, làm cho mặt hắn càng đỏ hơn. Lam Nguyệt vẫn còn trong trạng thái hỗn độn. Bạn trẻ tiểu Thạch tiếp tục kiểm tra nhiệt độ cơ thể sư phụ, bình thường.

“Lại uống chút canh đi. Đợi lát tôi sẽ dạy dỗ Trát Nhĩ” Tô bưng canh trứng đi vào, nhìn thấy sắc mặt Lam Nguyệt cũng yên tâm chút.

“Ọc… ọe” Lam Nguyệt được Trát Nhĩ đút canh trứng cho, vừa uống được vài hớp Lam Nguyệt đã chạy vọt ra sân nôn thốc nôn tháo. Trát Nhĩ sợ hãi quăng chén canh đi, chạy tới vừa vuốt vừa vỗ lưng cho cô.

“Cậu nói xem có phải trí giả mang thai rồi hay không?” Mọi người

nhìn thấy Lam Nguyệt nôn đến như vậy bèn đánh liều hỏi một câu, rồi nhao nhao nhìn về phía vu y. Thạch bĩu môi: “Sư phụ không dạy tôi làm thế nào để biết có em bé hay không. Chuyện này Ny mới biết. Tôi là đàn ông.” Tô nghe vậy bèn nhanh chóng đi gọi Ny tới. Cô có cảm giác tình trạng này rất giống lúc cô mang thai Ô Lệ.

Lam Nguyệt nôn đến xây xẩm mặt mày, dựa vào lòng Trát Nhĩ. Trát Nhĩ ôm cô vào phòng khách nhẹ nhàng vuốt ve. Sắc trời bên ngoài đã sáng. Ny bị Tô kéo đến, đi tới cửa còn nói: “Tôi là học từ trí giả thôi. Cái này tự trí giả cũng biết được.” Lam Nguyệt mệt mỏi phất tay, bảo bọn họ tự tìm chỗ ngồi xuống. Sau khi cô nhẩm tính ngày dì cả đến liền ngây ngẩn, ngẩng đầu nói với Trát Nhĩ: “Trát Nhĩ, hình như em có thai rồi.”

“Khụ…” Trát Nhĩ ngây người. Mọi người vui vẻ chúc mừng Trát Nhĩ, nói đủ các câu chúc mừng. Già Sơn kích động chạy vòng quanh trong phòng, vòng vo vài vòng mới vọt vào phòng nói muốn chuẩn bị phòng cho đứa nhỏ. Tô vui vẻ cầm lấy tay Lam Nguyệt, dặn cô phải chú ý. Lam Nguyệt gật đầu.

Ny nói những gì cô học được đều do trí giả dạy, bảo Tô đừng lo lắng. Cả phòng đều bị tin tức mang thai của Lam Nguyệt làm cho vui mừng hết mức, chỉ có cha đứa bé vẫn im hơi lặng tiếng. Lam Nguyệt thắc mắc vì sao Trát Nhĩ mãi không có phản ứng, nẩng đầu lên thấy hắn vẫn đứng đần mặt ra, không nhịn được vỗ vỗ mặt tên ngốc này.

“Haha… tôi sắp được làm cha rồi” Trát Nhĩ thốt ra một câu, Tô cười nói đúng vậy. Trát Nhĩ không nhìn Tô, tiếp tục lặp lại: “Haha… tôi sắp được cha rồi”, hơn nữa còn không ngừng lặp lại. Lam Nguyệt đen mặt. Tên ngốc này vui quá hóa khùng rồi. Già Sơn vọt ra, đập một phát vào sau gáy Trát Nhĩ: “Còn đứng đó mà cười. Chăm sóc tốt Lam nha đầu vào, sứt mẻ miếng nào ta sẽ xử anh.”

Trát Nhĩ bừng tỉnh, ôm Lam Nguyệt bỏ lại mọi người chạy vào phòng, sau khi đặt cô xuống giường liền hỏi không ngừng: “Lam Lam đói không? Có lạnh không? Có muốn làm gì không? Mà thôi đừng nhúc nhích, muốn chơi gì không?” Hắn nói một thôi một hồi, làm cho Lam Nguyệt choáng váng.

“Ngừng ngừng, em muốn đi ngủ” Lam Nguyệt mệt rồi, cũng lười quản cái tên vì sắp làm cha mà trở nên ngốc nghếch này, ngả đầu xuống nằm ngủ. Trát Nhĩ vội vàng ngậm miệng, vỗ nhè nhẹ dỗ Lam Nguyệt. Bên ngoài Tô cũng đuổi mọi người tản đi.

Trưa hôm đó Lam Nguyệt vừa mở mắt ra đã trông thấy một đôi mắt đen láy chăm chú nhìn mình, thấy cô tỉnh liền nói: “Lam Lam… còn muốn ngủ sao? Có đói không? Uống nước nhé?”

Lam Nguyệt vỗ trán: không phải tên ngốc này vẫn ngồi nhìn cô từ lúc ngủ đến giờ chứ? Lại còn không nhúc nhích nữa chứ. Ai đến lôi tên ngốc này đi giùm cái.

“Trát Nhĩ, em chỉ mới mang thai, từ giờ đến lúc sinh còn rất lâu. Anh định không ra ngoài, ở nhà chăm sóc em đến lúc sinh con đấy chứ ?” Lam Nguyệt muốn nói lý với tên ấm đầu này, ai biết vừa nói, Trát Nhĩ đã lao ra ngoài. Trong đầu Lam Nguyệt đầy dấu chấm hỏi: lại bày trò gì nữa đây?

“Lam Lam, tôi đã nói với Khôn và Đạt rồi, sau này hai người họ sẽ thay phiên nhau dẫn người đi săn” Chưa đầy một khắc đã thấy Trát Nhĩ vọt trở về, tiếp tục đắm đuối nhìn Lam Nguyệt. Lam Nguyệt kiềm chế đến suýt bị nghẹn chết.

Đương nhiên Lam Nguyệt không thể nào để cho Trát Nhĩ trông coi cô cả ngày, cô sẽ bị hắn làm cho phiền chết. Ngay ngày hôm sau cô đã tống Trát Nhĩ đến đội đi săn. Lúc ra đi hắn còn ai oán nhìn chằm

chằm Lam Nguyệt. Lam Nguyệt mặc kệ, trở về phòng, bưng canh cá Tô đưa đến lên uống, có con rồi phải chú ý cân đối dinh dưỡng, hiện tại là cô ăn cho hai người, cần phải chú ý nhiều thứ, mới có thể thuận lợi sinh con. Hơn nữa ở thời viễn cổ không có bệnh viện phụ sản, càng phải chú ý nhiều hơn.

Chương 78: Tín đồ

Sau khi xác định Lam Nguyệt đã mang thai, rất nhiều chuyện Trát Nhĩ không cô làm nữa, cả ngày đều trông coi cô chặt chẽ, chỉ có lúc hắn đi ra ngoài săn Lam Nguyệt mới không có cảm giác bị áp bách nữa. Nhưng trong khoảng thời gian này, Lam Nguyệt cơ bản đều là ngủ. Sau khi mang thai cô thường xuyên đột nhiên ngủ quên mất. Có lúc đang ăn cơm sẽ gục vào trong lòng Trát Nhĩ ngủ, mới đầu Trát Nhĩ rất lo lắng, sau khi Tô nói mang thai đều như vậy, hắn mới yên tâm hơn.

Sau đó thấy Lam Nguyệt ăn gấp hai lần bình thường thì lại khẩn trương, sợ Lam Nguyệt ăn nhiều quá bụng sẽ nứt ra. Lam Nguyệt nói là cô đang ăn phần ăn của hai người, điều này là rất bình thường, nhưng hắn vẫn lo lắng. Lam Nguyệt hết cách, đành để hắn từ từ thích ứng.

“Lam, dậy rồi à?” Tô đã đến. Từ lúc Lam Nguyệt mang thai cô thường xuyên đến giúp đỡ. Già Sơn là đàn ông, có nhiều thứ rất bất tiện, cho nên Tô và Ny đều thường xuyên đến đây. Lam Nguyệt gật gật đầu, bảo Tô ngồi xuống.

“Tô, Ô Lệ đâu rồi?” Lam Nguyệt hỏi. Tô ngồi xuống rót nước nói: “Đi trông vườn rau rồi. Hiện tại con bé đã có thể giúp đỡ được nhiều rồi. Không biết đứa bé kia có thể làm trí giả được không, chỉ có thể để nó đi theo cô học.”

“Đừng lo, Ô Lệ thật sự rất chăm chỉ” Lam Nguyệt có gì nói nấy. Người viễn cổ trưởng thành rất sớm, qua vài năm nữa Ô Lệ mới trưởng thành, bây giờ học dần là vừa. Lam Nguyệt cũng nơi lỏng bài

tập cho con bé, sợ nó tiêu hóa không kịp.

“Ừ, Lam, cha và Trát Nhĩ đều mong cô sẽ sinh con gái. Còn cô, thích con trai hay con gái?” Tô chuyển sang chủ đề con cái.

“Thế nào cũng được” Lam Nguyệt không có khái niệm phân biệt con trai với con gái, con nào cũng như nhau. Cô sẽ dạy dỗ con của mình thật tốt.

Hai người ở phòng khách trò chuyện, bất tri bất giác đã đến 4 giờ, Tô nói đi nấu cơm. Lam Nguyệt đi lấy xương cốt ra xem, hiện tại mang thai chỉ có thể nghiên cứu thứ này.

“Trí giả… những người này muốn gặp cô …” Thanh Mộc đi vào phòng khách, nói với Lam Nguyệt rồi chỉ vào mấy người ở phía sau. Lam Nguyệt ngẩng đầu nhìn mấy người nhếch nhác như dân chạy nạn phía sau Thanh Mộc, gật gật đầu. Mấy ngày này Thanh Mộc phụ trách tuần tra, nhìn thấy người gặp nguy liền dẫn về.

Lam Nguyệt đi ra ngoài thì sợ hết hồn, mới đầu cứ nghĩ chỉ có mấy người, thế mà ở cửa nhà cô có đến tận 50 người cả nam lẫn nữ đang đứng, tất cả đều như dân chạy nạn, cách ăn mặc giống hệt lúc cô mới gặp Trát Nhĩ. Lam Nguyệt bảo họ ngồi xuống đất, nhà cô không có nhiều ghế, mùa hè ngồi dưới đất như vậy cũng mát. Cô cũng ngồi ở cửa, nhìn Thanh Mộc.

“Trí giả, còn nhớ lúc trước tôi có kể là khi sang rừng rậm Lạc Vụ tìm Lợi Á đã thấy một nơi cư trú nhỏ không?” Thanh Mộc nói với Lam Nguyệt, cô gật đầu, Thanh Mộc nói tiếp: “Bọn họ từ nơi cư trú đó đến, nói là đã gặp Mục, nghe Mục kể về chuyện của trí giả, nên đã đi dọc theo bờ sông để tìm đến đây. Hôm nay tôi gặp họ ở bờ sông nên dẫn về đây.”

“Chào trí giả, tôi là Phong, là người già duy nhất trong nơi cư trú của bọn ta. Ta và mọi người trong đoàn muốn đi theo cô.” Một người tên già Phong tiến lên tiếp lời Thanh Mộc, khẩn cầu nhìn cô. Mặc dù trong lòng Lam Nguyệt đã có chuẩn bị việc Mục sẽ phóng đại cô như thần thoại, nhưng đột nhiên có người chạy đến tôn thờ cô như thiên thần thì vẫn không khỏi lúng túng, cảm thấy mình giống như một kẻ bịp bợm, giả thần giả quỷ.

“Được rồi, tôi sẽ thu xếp cho mọi người. Sau khi gia nhập bộ lạc Mông Tạp phải tuân thủ quy tắc của nơi này.” Lam Nguyệt có chút đen mặt nhìn bọn họ, nói.

“Đa tạ trí giả đã thu nhận chúng tôi. Chúng tôi nhất định sẽ dốc sức cho bộ lạc Mông Tạp.” Già Phong tiếp tục vái lạy, cái này không trách lão được, sau khi nghe Mục nói lão chỉ tin một nửa, nhưng vì bị bộ lạc Mộc bức bách quá nên mới ôm chút hi vọng đi tìm. Đến khi theo Thanh Mộc đến bộ lạc Mông Tạp, chứng kiến sự giàu có nơi đây, họ mới biết là Mục không nói dối. Ở đây quả thật có thể ăn no, không có người chết đói. Lại nhìn thấy Lam Nguyệt không giống người thường, từ chiều cao đến làn da trắng nõn, liền cảm thấy Mục nói là thật. Trí giả là người do thiên thần phái đến, mang phước lành đến cho nhân loại.

“Thanh Mộc, Mục có nói chừng nào sẽ trở về hay không?” Lam Nguyệt đen mặt đuổi các tín đồ này đi, hỏi Thanh Mộc.

“Không biết, Mục chỉ nói muốn tìm những nơi cư trú khác, không nói lúc nào trở về.” Thanh Mộc thật thà, không hiểu được những xoắn xuýt trong lòng Lam Nguyệt.

Mẹ nó … Cậu muốn đi làm người truyền giáo thì cũng đừng đem tôi ra làm nhân vật chính chứ… Lam Nguyệt có chút nhức đầu với những tín đồ bị Mục làm ảnh hưởng này.

Lam Nguyệt gọi người đi sắp xếp một gian phòng cho những người độc thân ở, lại bảo Hoắc Lý đi kiểm tra xem họ có bao nhiêu cặp vợ chồng để còn xây nhà ở. Tô đi phân chia thức ăn. Sau khi Trát Nhĩ trở về họ lại đi gặp thủ lĩnh. Lam Nguyệt vừa muốn nghỉ ngơi lại nghe nói có một người bị bệnh. Bọn họ muốn đưa người bệnh ra bờ sông, nếu khoẻ lại thì đón về, nếu không thì có lẽ người đó sẽ bị bỏ rơi. Lam Nguyệt đành phải chạy qua xem, lại bị Trát Nhĩ ngăn lại, rồi cho người đi gọi Tiểu Thạch. Trát Nhĩ nhanh chóng ôm Lam Nguyệt vào lòng, phụ nữ mang thai cần phải được bảo vệ tốt.

Tiểu Thạch chạy tới xem, là bệnh cảm mạo mà sư phụ đã dạy, nhanh chóng đưa thuốc bột cho hắn, đút cho một ngụm nước, lại đưa một gói thuốc dặn ngày mai uống, nhớ phải uống nước đun sôi để nguội, buổi tối sẽ ra mồ hôi, ngày mai lại uống thuốc là khỏi.

“Cậu là thầy thuốc?” Già Phong nhớ tới lời Mục nói. Tiểu Thạch gật đầu, bị ánh mắt nóng bỏng của đám người này dọa chạy mất tăm.

Bữa cơm tối lại làm bọn họ kinh ngạc một phen. Mười mấy phụ nữ mới tới vây lấy Tô trò chuyện, cánh đàn ông thì nói chuyện của họ. Lam Nguyệt gật đầu hài lòng, có thể hòa nhập thì tốt rồi, người như Mộc Sa và Lợi Á rất hiếm, người viễn cổ vẫn rất thuần phác.

“Trí giả, cám ơn cô đã cho bọn tôi ở lại. Bọn tôi sẽ chung sống hoà thuận với bộ lạc Mông Tạp” Già Phong lại đến bày tỏ lòng thành. Từng sự kiện nối tiếp xảy ra đã làm cho lão thêm khẳng định quyết định lúc trước của mình là hoàn toàn đúng đắn. Thủ lĩnh bộ lạc Mông Tạp mạnh mẽ như vậy, còn có thầy thuốc cứu người, quan trọng nhất là còn có trí giả do thiên thần phái tới. Trát Nhĩ cúi đầu nhìn người trong lòng, người nào đó còn ngậm cá nướng trong miệng đã ngủ mất rồi. Trát Nhĩ gật gật đầu với già Phong.

“Phong này, Lam nha đầu nhà tôi đang có thai. Nào, lại đây, cho ông nếm thử trứng muối này. Ở đây có mỗi hai lão già là tôi với lão Lưu, khó khăn lắm mới có thêm một người là ông, nào, đừng nhìn Lam nha đầu nhà ta thế nữa.” Già Sơn lôi kéo già Phong đang thất thần đi đến chỗ già Lưu. Trát Nhĩ lấy xuống cá nướng trong miệng người nào đó, vuốt nhẹ hai cái, để người nào đó tiếp tục thoải mái ngủ.”

Chương 79: Tôi không biết đặt tên

Edit: Nora
Beta: Gà

Hôm sau, lúc Lam Nguyệt thức dậy đã là giữa trưa. Buổi sáng cô có dậy một lát, dưới ánh mắt lo lắng của Trát Nhĩ mà ra sức ăn sáng, sau đó vuốt ve Tiểu Mãnh đang xum xoe làm nũng, rồi lại lăn ra ngủ tiếp. Trát Nhĩ thấy Tô đến mới rời đi, Lam Nguyệt vẫn không hề hay biết. Giữa trưa cô lại ăn hết mấy bát bánh trứng, uống hết một bát canh cá to mới thôi, sau đó nghe Ô Lệ trả bài, chỉ ra vài chỗ sai, xong lại vùi đầu ngủ. Tình hình chăn nuôi và trồng trọt đều có thể nghe ra được từ bài tập của Ô Lệ. Lam Nguyệt ngủ đến 3 giờ chiều mới dậy, thấy trong nhà không có ai bèn đi ra ngoài xem đàn lợn con.

Đàn lợn con hiện tại đã quen bị nuôi nhốt, cửa gỗ không cần phải chèn đá nữa vì chúng sẽ không chạy đến húc nữa, thỉnh thoảng có đi tới cạnh cửa, đứng một lát rồi về. Đàn lợn đã lớn hơn rất nhiều, cỡ bằng con lợn trưởng thành ở hiện đại, nhưng để lớn bằng đám lợn rừng mà bọn Lam Nguyệt bắt được thì phải còn lâu nữa, chắc phải qua mùa tuyết. Có một chuyện làm Lam Nguyệt rất vui mừng đó là lũ lợn con này không hề kén ăn, thứ gì cũng ăn cả.

Có một lần Lam Nguyệt đem cỏ khô đi nấu lên xong trộn thêm chút muối chúng vẫn ăn sạch. Lam Nguyệt hứng khởi vì đàn lợn rất dễ nuôi, chỉ có một điều là chúng rất thích đào bới, trong hang toàn đá không đào được, thả ra là lại đi dũi đất, rất giống với lợn nhà ở hiện đại. Nhưng Lam Nguyệt rất ít khi thả chúng ra, trong hang có đào mãi cũng không hỏng được, cứ để mặc chúng đào xới.

Tiểu Mãnh rất thích lợn con, thường vươn vòi ra doạ chúng. Lũ lợn con thường xuyên bị Tiểu Mãnh doạ kêu eng éc. Sau người trong bộ lạc kháng nghị phải Lam Nguyệt phải dạy dỗ lại Tiểu Mãnh, nó mới chịu bớt đi trêu chọc lũ lợn. Những việc mà Tiểu Mãnh thích nhất là trêu cá, chọc lợn con, và chơi đùa với Thạch. Nhìn đàn lợn trong hang lớn nhanh như thổi, Lam Nguyệt thấy rất vui.

“Lam, tôi sang nhà Tiểu Mỹ chút, cô có đi không?” Giọng Ny vang lên từ phía sau. Lam Nguyệt gật đầu, cùng Ny sang thăm Tiểu Mỹ đang ở cữ.

“Ồ, mọi người đều ở đây sao, sang thăm em bé à!” Ny đi vào, nhìn trong phòng có mấy phụ nữ đang mai thai cùng những phụ nữ khác, bèn lên tiếng chào hỏi. Nhóm phụ nữ nhìn thấy Lam Nguyệt phía sau Ny, liền chào cô. Lam Nguyệt gật đầu đáp lại.

“Trí giả, nghe nói cô cũng có thai rồi hả? Tôi cũng muốn có sớm một chút”. Một phụ nữ mới tới tên “Ô Lan” vẻ mặt mong chờ nhìn Lam Nguyệt. Ny nói rồi sẽ có thôi, Lam Nhuyệt thì chỉ gật đầu, vừa nghe mọi người nói chuyện vừa đưa tay chơi đùa với em bé.

“Tiểu Mỹ, đã đặt tên cho bé con chưa?” Ny hỏi bà đẻ Tiểu Mỹ đang ngồi trên giường.

“Vẫn chưa, Lãng nói đợi khi nào trí giả rảnh sẽ nhờ chị ấy đặt cho, như vậy có thể mang đến nhiều may mắn cho bé con.” Tiểu Mỹ nói xong nhìn sang Lam Nguyệt. Lãng cũng vừa lúc bưng canh gà vào, nói hùa theo: “Phiền trí giả đặt giúp một cái tên.”

“Dương” Lam Nguyệt nói ngắn gọn. Tiểu Mỹ tiếp: “Giống như thái dương *(mặt trời)* sao, hay quá”. Lam Nguyệt gật đầu tỏ ý là như vậy. Lãng cũng vui mừng ôm lấy đứa bé gọi Tiểu Dương. Lam Nguyệt

đen mặt: Con cừu nhỏ*, cái tên này thật là …

**Tiểu Dương (小阳 – mặt trời nhỏ) đồng âm với tiểu dương (小羊 – con cừu nhỏ)*

Mấy phụ nữ mang thai khác thấy thế cũng vây quanh Lam Nguyệt nói đợi sinh xong sẽ nhờ cô đặt tên giúp. Lam Nguyệt đen mặt đáp là vẫn nên để cha đứa nhỏ đặt, như vậy sẽ thân thiết với cha nó hơn, mọi người nghe vậy cũng thấy có lý. Lam Nguyết lau mồ hôi: lại đặt một cái tên khó đỡ như vậy nữa, cô còn mặt mũi đâu mà gặp người.

Ny dặn dò Tiểu Mỹ phải chú ý những gì, tiện thể để cho mấy phụ nữ có thai nghe. Lam Nguyệt lấy túi da thú đựng trứng luộc ra, ăn liên tiếp từ quả này đến quả kia.

“Sư phụ, chị ăn nhiều thật đấy, không thấy chị ngơi miệng lúc nào” Đúng lúc bạn trẻ Tiểu Thạch đến trả đồ cho nhà Tiểu Mỹ, nhìn thấy Lam Nguyệt ăn không ngừng, nhịn không được nhắc nhở cô. Nhìn Lam Nguyệt đen mặt, bạn trẻ Tiểu Thạch mới biết mình đã lỡ lời, thấy Lam Nguyệt định phạt mình, lập tức chạy té khói, vừa chạy vừa nói: “Sư phụ… em … em … em đi phơi thuốc đây”. Lam Nguyệt nhìn mặt trời đã xế bóng, giờ còn phơi thuốc cái gì, coi như cậu chạy nhanh. Đám phụ nữ thì cười trêu, nói thầy thuốc sợ trí giả thật đấy.

“Lam Lam, về chưa?” Trát Nhĩ đã trở về, đằng sau còn có mấy người Hoắc Lí. Lam Nguyệt thấy hình như họ có việc cần bàn nên gật đầu, vừa vẫy tay với đám phụ nữ thì đã bị bế đi.

“Trí giả, mấy hôm nay chúng tôi đã bàn bạc với nhau, vẫn cảm thấy không yên tâm. Sợ là Mộc Sa sẽ trở về. Ý thủ lĩnh là muốn bọn tôi tăng cường luyện bắn cung” Lam Nguyệt vừa vào cửa ngồi xuống, Hoắc Lí liền nói.

“Ừm, làm thêm mấy cái cho đám đàn ông mới tới, rồi dạy bọn họ”. Lam Nguyệt gật đầu đáp.

“Lam Lam, tôi định sẽ tăng thêm người tuần tra, như vậy có thể giám sát chặt chẽ được khắp mọi nơi”, Trát Nhĩ nói. Lam Nguyệt ngẫm thấy chỉ là phân thêm mấy người thôi, cũng không ảnh hưởng gì, nên gật đầu.

“Lam, sau này cô không được một mình đi ra khỏi bộ lạc, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được”, Khôn nói. Lam Nguyệt hiểu hắn đây là theo ý của Tô nên cũng gật đầu.

“Thủ lĩnh, hay chúng ta đến bộ lạc Mộc giết Mộc Sa đi?” Đạt nói. Hắn rất không ưa người bên bộ lạc Mộc.

“Như vậy không ổn đâu. Bộ lạc Mộc cách chúng ta quá xa, đi qua bên đó sẽ có thương vong. Hơn nữa người của bộ lạc Mộc rất thích chém giết, bọn họ rất nguy hiểm” Thanh Mộc đã từng đến bộ lạc Mộc, căn cứ theo tình hình mà nói.

Đám đàn ông dựa theo tình hình Thanh Mộc nói mà thảo luận, tạm thời chưa thể thống nhất được ý kiến. Việc già Phong phải dẫn người đến đây đã đủ thấy Mộc Sa điên cuồng cỡ nào, bọn họ chính là vì bị Mộc Sa bức bách mới phải chạy đến tận bộ lạc Mông Tạp.

“Cứ theo những gì vừa bàn, tăng cường luyện bắn cung và tuần tra. Tôi đã có sắp xếp khác, không cần phải đi tìm Mộc Sa, cứ ở đây chờ hắn.” Lam Nguyệt chốt lại vấn đề với mọi người.

Haha, Mộc Sa, cậu đã phải cướp bóc phụ nữ và lương thực rồi ư, xem ra Lợi Á không thể giải quyết vấn đề sinh tồn của bộ lạc cậu sao? Tôi sẽ chờ cậu đến. Trong mắt Lam Nguyệt loé lên vẻ tàn nhẫn.

“Được rồi, việc này cứ quyết như vậy, mọi người về đi.” Lam Nguyệt bảo mọi người ra về. Trát Nhĩ đi nấu cơm. Hôm nay Tô phải đi thu xếp cho đám người mới tới.

Xem ra, phải bắt đầu chuẩn bị rồi. Ha ha, Mộc Sa, sẽ có bất ngờ cho cậu đấy. Sau khi tiễn mọi người ra về, Lam Nguyệt chậm rãi đi đến nhà Tiểu Thạch, hai thầy trò ở đó trò chuyện rất lâu, đến tận khi Trát Nhĩ nấu nướng xong đến ôm người về. Sau khi về nhà, cơm nước xong xuôi, Lam Nguyệt lại lấy da thú ra bôi bôi vẽ vẽ cả tối, cuối cùng gật đầu hài lòng. Trát Nhĩ liếc mắt: Này, sao giống hình dạng xung quanh Bộ lạc vậy, Lam Lam vẽ thứ này làm gì?

Chương 80: Chiến hào

“Trí giả, đào xong rồi, có muốn đi xem không?” Hoắc Lí đi vào phòng khách nhà Lam Nguyệt, thấy Lam Nguyệt đang vùi đầu ăn thứ gì đó, khoé miệng co rút, rồi nói.

“Ớ, Hoắc Lí tới rồi hả, ăn chút gì không?” Ba ông lão đang ngồi đánh cờ. Già Sơn thấy Hoắc Lí cứ nhìn chằm chằm vào đùi thỏ trên tay Lam Nguyệt tưởng hắn đói bụng liền hỏi xem hắn có muốn ăn không. Hoắc Lí lúng túng lắc đầu. Lam Nguyệt vừa vặn gặm xong một cái đùi thỏ lớn, đứng dậy rửa tay rồi cùng Hoắc Lí đi ra ngoài.

Trời đã vào đầu thu, thời tiết dịu mát đi không ít, ngoại trừ Lam Nguyệt, tất cả mọi người trong bộ lạc đều cởi trần. Lam Nguyệt đã quen với việc mỗi ngày có thể nhìn thấy hình ảnh những phụ nữ với khuôn ngực nhấp nhô như sóng cuộn. Lá trong rừng đã bắt đầu rơi, nhưng không nhiều lắm, phải đến cuối thu lá mới rụng nhiều, ngoại trừ một vài cây bụi thấp rụng ít lá. Cả khu rừng phủ đầy lá rụng, lớp cũ lớp mới chồng lên nhau, khi giẫm lên có thể nghe thấy những âm thanh “xào xạc”.

Bọn trẻ con rất thích đào bới trong lớp thảm lá rụng thật dày, bên dưới mặt đất ẩm ướt sẽ có nấm, sau khi nhặt hết lại phủ lá trở về. Cá trong sông ngày càng nhiều. Nhóm phụ nữ trong bộ lạc ngày nào cũng đi bắt, có vẻ như vẫn còn rất nhiều. Bầy cừu tung tăng gặm cỏ trên cánh đồng cỏ xanh mướt ở bìa rừng, đến hoàng hôn lại chạy về chiếc lều cỏ ấm áp của mình.

Lam Nguyệt vỗ vỗ Tiểu Mãnh đi về phía biên giới bộ lạc. Tiểu Mãnh vui vẻ theo sau Lam Nguyệt. Nó lại lớn thêm một chút. Vừa vào thu

Tiểu Mãnh không còn ra sông ngâm mình nữa, chỉ là đôi khi ra uống nước, hoặc đi trêu chọc bầy cá, đặc biệt bây giờ bầy cá rất dầy đặc, chơi một lần đến hơn nửa ngày. Dưới sự dạy dỗ của Lam Nguyệt, Tiểu Mãnh đã có thể giúp làm việc. Người trong bộ lạc thường xuyên trông thấy nó dùng vòi quắp lấy khúc gỗ hoặc tảng đá đi theo đằng sau Lam Nguyệt.

Thỉnh thoảng Tiểu Mãnh cũng đi săn cùng Trát Nhĩ. Lúc Trát Nhĩ săn lợn rừng, nó sẽ đi theo dọa bầy lợn để chúng chạy tán loạn, còn bọn Trát Nhĩ sẽ vây giết vài con. Tiểu Mãnh sẽ không giết con mồi, trừ phi Lam Nguyệt bị uy hiếp, còn không nó chỉ đứng ngoài hỗ trợ. Cho nên đi săn lợn rừng cũng như chơi trò doạ lợn con, nó chỉ đến trêu lợn rừng chứ không đi săn. Lam Nguyệt cười nói Tiểu Mãnh vốn thích chơi trò đùa giỡn lợn con, còn có thể giúp mấy người Trát Nhĩ phân tán bầy lợn rừng, vì vậy có đôi khi Trát Nhĩ sẽ mang nó ra ngoài.

“Chào trí giả” Đám thanh niên của bộ lạc đang ngồi dưới đất uống nước nghỉ ngơi, thấy Lam Nguyệt bèn lên tiếng chào, cô gật đầu đáp lại.

“Đào xong rồi? Hai bên đã thông với nhau chưa?” Lam Nguyệt hỏi Hoắc Lí. Hắn đáp: “Rồi, vừa xong là tới gọi chị luôn”.

Lam Nguyệt đang đào chiến hào. Việc này cô đã giao cho Hoắc Lí từ lúc hè, đến bây giờ rốt cuộc cũng xong. Chiến hào được đào dọc theo núi đá, bao quanh toàn bộ vùng đất của bộ lạc. Chiến hào được đào rất sâu, cho nên phải mất hai tháng mới xong. Sau khi khảo sát bên ngoài bệ lạc, Lam Nguyệt quyết định chỉ đào xung quanh phạm vi khu đất trống, còn khu chăn nuôi thì tính chuyển ra ngoài.

Lam Nguyệt tính đến mùa đông sẽ chuyển khu chăn nuôi qua bờ sông phía bên phải núi đá, sau khi chuyển sang thì sẽ nuôi thêm cừu

và thỏ, đến khi đàn lợn trong hang có lợn con thì sẽ xây chuồng đá ở khu bãi cỏ để nuôi lợn.

Lam Nguyệt vừa đi kiểm tra vừa nghĩ, độ sâu của chiến hào bằng hai người cô, nếu ngã xuống mà không có người giúp thì sẽ không thể leo lên. Lam Nguyệt nhìn xuống lối ra làm từ hai đại thụ rất kiên cố, Tiểu Mãnh đi tới giẫm qua giẫm lại vẫn không hề hấn gì. Chiến hào cũng rất rộng, hai bên đều được gia cố bằng đá. Lam Nguyệt gật đầu hài lòng, lại bảo Hoắc Lí tiếp tục làm lối ra, nếu bít kín toàn bộ sẽ bất tiện. Vừa đi vừa nói, thoắt cái đã đi tới phía sau núi đá.

Núi đá là lá chắn của bộ lạc Mông Tạp, một mặt nghiêng thoai thoải về phía Bộ lạc, có thể leo lên được, mặt sau dựng đứng như một bức tường, không cách nào leo lên được. Trên núi chủ yếu là đá tảng, có rất ít bùn đất, thảm thực vật lại càng ít, đỉnh núi giống như bị gió mài phẳng, rất dễ đi. Điều này làm cho Lam Nguyệt thấy yên tâm, sẽ không có người có thể đánh cướp Bộ lạc từ phía sau núi đá.

Đi đến khu vườn rau, Lam Nguyệt kiểm tra các hố bẫy được đào xung quanh. Để bảo vệ vườn rau, đào chiến hào là không thực tế, chỉ có thể dùng hố bẫy. Lam Nguyệt quyết định đào hố bẫy là bởi vì, lương thực là thứ xa lạ ở thời này, người không biết sẽ không cướp, đợi chín thì lập tức hái về là được rồi. Đào bẫy chỉ là để đề phòng vạn nhất thôi. Bên ngoài bẫy có đóng cọc gỗ làm dấu, thoạt nhìn giống như hàng rào bảo vệ xung quanh vườn rau.

Người trong bộ lạc đều biết rõ bên cạnh cọc gỗ là cạm bẫy, trong bẫy có cây trúc vót nhọn, bên ngoài dùng thảm cỏ đắp lên một lớp rất mỏng, giẫm phải sẽ lọt xuống ngay, nhìn từ ngoài vào sẽ không thấy có gì đặc biệt. Bên trên cọc gỗ Lam Nguyệt lại cho người quấn lên vài bụi gai, nhìn càng giống hàng rào bảo vệ. Người tuần tra mỗi ngày sẽ đi kiểm tra xem bẫy có bị giẫm vào không, sau đó sửa chữa lại. Lúc đi kiểm tra lại thường xuyên nhặt được chuột núi đến trộm

lương thực, vừa vặn có thể bổ sung thêm thức ăn cho bộ lac, coi như là có chút lợi ích đi kèm.

Kiểm tra toàn bộ công tác phòng hộ xong, Lam Nguyệt lại giao thêm vài việc tăng cường phòng hộ cho Hoắc Lí, sau đó cùng Tiểu Mãnh men theo sông đi tới phía bên phải Bộ lạc. Hoắc Lí cử hai người đi theo sau Lam Nguyệt, rồi nhanh chóng quay lại khu chiến hào. Dọc đường đi, Tiểu Mãnh không hề trêu chọc cá, chỉ thỉnh thoảng cuốn lấy vài cọng cỏ mập mạp ở bờ sông ăn, có vài loại cỏ đến nhìn nó cũng không buồn nhìn. Lúc trước Lam Nguyệt cứ lo lắng nó còn nhỏ không thể phân biệt cỏ, về sau phát hiện Tiểu Mãnh tự biết cỏ nào có thể ăn, cỏ nào không thì không quản nó nữa.

“Sư phụ” Tiểu Thạch nghe thấy tiếng Tiểu Mãnh thì ngẩng đầu, nhìn thấy Lam Nguyệt đi tới liền cất tiếng chào, bước ra khỏi vườn thuốc, đến chơi đùa với Tiểu Mãnh. Lam Nguyệt gật đầu không nói chuyện, đi vào vườn thuốc. Tiểu Mãnh không đi theo vào mà chơi đùa với Tiểu Thạch ở bờ sông.

Vườn thuốc của Tiểu Thạch là do Lam Nguyệt bảo người đi khai khẩn, diện tích vừa đủ cho hắn có thể quản lý. Trong vườn trồng đầy cây thuốc. Lam Nguyệt đến chỗ gần nhất xem sáu gốc nhân sâm con, chúng vẫn còn sống. Về sau Thạch có quay lại ngọn núi lúc trước đào được nhân sâm nhưng không tìm thêm được gốc nào, trên đường lại mang về rất nhiều cành cây ngân hạnh có cả lá lẫn quả.

Lam Nguyệt nghĩ cũng không thể nào có nhiều hơn, lại không phải thứ làm cơm ăn được nên cũng đành thôi, sau này có cơ hội sẽ tìm tiếp. Chỗ trồng nhân sâm Lam Nguyệt tự mình rào bụi gai lên. Cô dặn Thạch không được tưới nước cho nhân sâm. Loại sâm mà họ đào được hẳn là sâm núi, đất trồng chỉ cần hơi ẩm là được rồi. Lam Nguyệt rất để ý mấy cây nhân sâm này, cứ mỗi hai ngày sẽ tới xem,

sợ rễ cây sẽ úng mất.

Sau khi kiểm tra nhân sâm xong thì Lam Nguyệt quay lại bộ lạc. Chuyện phòng ngự đã tạm ổn, cô cũng yên tâm hơn. Người trong bộ lạc đều biết chuyện Lam Nguyệt đào chiến hào. Trước khi khởi công, cô có bảo Trát Nhĩ tụ họp mọi người đến thông báo, cũng nói đường nào đi vào bộ lạc. Lam Nguyệt khẽ vuốt cái bụng còn chưa nhô lên, đi về phía nhà mình. Cô hiện tại còn qua khỏi giai đoạn ba tháng đầu nguy hiểm, không được vận động quá nhiều. Cô cần phải bảo vệ cẩn thận sinh mệnh nhỏ còn chưa thành hình này.

“Lam, về rồi hả? Đến ăn chút trái cây đi” Tô thấy cô đi tới liền gọi. Lam Nguyệt gật gật đầu, quay đầu lại hỏi hai người đi theo. Họ nói không ăn. Lam Nguyệt không để ý nữa, đi theo Tô vào trong.

“Cây sơn trà tím đã kết quả rồi sao? Nhiều không?” Lam Nguyệt cầm quả sơn trà tím ăn. Cây sơn trà tím đã rất lớn, lúc cô mới đến cũng là đầu thu, nay cũng đã trưởng thành rồi.

“Ừ, ngày nào bọn nhỏ cũng đi hái về cho mẹ chúng phơi nắng làm quả khô” Tô vừa ăn vừa nói: “Nhà tôi cũng đã phơi rồi, nên mang sang cho cô một ít quả tươi để phơi”

Xem ra năm ngoái bọn nhỏ được Lam Nguyệt cho ăn quả khô, vẫn còn nhớ mãi đến bây giờ. Lam Nguyệt cười, nghe Tô nói muốn giúp cô phơi một ít: “Cô cũng bận lắm rồi, đừng giúp tôi mãi thế.”

“Giờ cô đang có thai, cứ để tôi làm cho. Đây là đứa con đầu tiên của Trát Nhĩ mà”, Tô cười tủm tỉm nói. Cô cũng mong em trai sớm có con, chỉ là chưa bao giờ nói ra. Trước kia, khi Lam Nguyệt vừa tới, Tô còn hối thúc Trát Nhĩ, giờ rốt cuộc đã có rồi, tất nhiên là phải chăm sóc thật tốt rồi.

“Cô còn muốn sinh thêm đứa nữa sao?” Lam Nguyệt thường xuyên thấy Tô nhìn vào bụng mình với ánh mắt hâm mộ, không khỏi lên tiếng hỏi.

Chương 81: Nóng quá, ăn thạch thôi

Edit: Khánh Ly
Beta: Gà

“Cô muốn sinh thêm đứa nữa sao?” Lam Nguyệt hỏi Tô.

“Ừ, Khôn có Ô Lệ rồi, mấy người khác thì chưa có, tôi còn muốn sinh cho bọn họ nữa”, Tô nói. Cô có nhiều đàn ông, giờ Ô Lệ đã mười tuổi rồi, những người đàn ông khác của cô cũng sốt ruột. Lam Nguyệt đen mặt, may mà cô chỉ có một người, không phải cả ngày sinh con như thế, nếu không cô sẽ phát điên mất.

“Đừng vội, rồi sẽ có thôi”, Lam Nguyệt an ủi. Cô không biết có phải là Tô có vấn đề gì hay không. Thông thường nếu Tô đã có Ô lệ, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì về mặt mang thai. Còn nói những người đàn ông khác của cô ấy có vấn đề thì chưa hẳn. Khôn thì chắc chắn không có vấn đề gì vì đã có Ô Lệ rồi. Giả sử những người đàn ông khác của Tô có vấn đề, Tô sẽ mang thai con của Khôn, như vậy cũng không đúng. Lam Nguyệt nghĩ hồi lâu mà không ra, cô lại không phải là bác sĩ, chỉ có thể khuyên Tô cố gắng thả lỏng tâm trạng.

“Tôi đã qua hai tư mùa tuyết rồi, aizzz” Tô lo lắng sau này không sinh được nữa, rất sốt ruột, chỉ muốn ngay lúc này từ trong bụng chui ra một tên nhóc mới yên tâm được.

” Ầy ….. So ra tôi còn lớn tuổi hơn cô, chẳng phải vẫn mang thai được đó sao, đừng lo lắng quá”, Lam Nguyệt an ủi, khuyên cô ấy đừng quá gấp gáp, gấp quá có khi lại không hay.

“Lam, tôi vẫn cảm thấy khó tin, cô thật sự nhiều tuổi hơn tôi sao? Nhìn cô còn nhỏ hơn cả Tiểu Mỹ ấy. Lần đầu gặp cô, bọn tôi đều nghĩ cô vẫn chưa trưởng thành ấy”, Tô không còn xoắn xuýt chuyện mang thai nữa, mà chuyển đề tài sang chuyện tuổi tác của Lam Nguyệt. Không riêng gì Tô, tất cả mọi người đều cảm thấy Lam Nguyệt chỉ như trẻ vị thành niên, chưa nói làn da cô trắng mịn nhìn rất trẻ, đến dáng dấp nhìn cũng giống một đứa bé.

“Ôi …. Thôi không nói chuyện này nữa, cô cứ biết tôi lớn hơn cô là được”. Trên trán Lam Nguyệt hiện lên vài vạch đen. Đối với việc mọi người trong Bộ lạc đều coi cô như trẻ vị thành niên, cô thật sự không còn gì đã nói. Cô đã nói vô số lần rằng cô 25 tuổi rồi, nhưng họ vẫn nhìn cô bằng ánh mắt hoài nghi, dần dần cô cũng mặc kệ, không quan tâm nữa.

“Lam Lam, tôi về rồi đây. Ơ, Tô cũng ở đây à?”. Lam Nguyệt đang nói chuyện với Tô, Trát Nhĩ đã trở về, đi tới ôm lấy Lam Nguyệt, đặt tay sờ lên bụng cô, cười ngây ngô.

“Đã phân chia con mồi xong rồi?” Lam Nguyệt không buồn quản tên đàn ông vì sắp được làm cha mà trở nên ngốc nghếch này, cứ sờ đi, dù sao giờ có sờ cũng không sờ được ra cái gì. Không hiểu sao không sờ ra được cái gì mà hắn vẫn cười ngây ngô như thế.

“Rồi. Tôi có mang trái cây về này. Ớ, trong nhà cũng có à?” Trát Nhĩ gỡ mấy túi da thú căng phồng sau lưng xuống, mới phát hiện trong nhà cũng có.

“Đúng vậy, Ô Lệ cùng mấy đứa nhỏ hái được rất nhiều. Tô còn cho nhà mình một đống lớn để phơi, đang để chỗ hành lang, có thấy sao?” Lam Nguyệt nói với Trát Nhĩ. Trát Nhĩ gật đầu với Tô. Sau khi Lam Lam mang thai, Tô thường xuyên đến chăm sóc, hắn biết điều

này.

“Nhiều sơn trà tím như vậy à”, Lam Nguyệt mở mấy túi da thú ra, chợt nảy ra một ý, nói: “Trát Nhĩ, chúng ta làm thạch đi.”

“Thạch? Là cái gì?” Trát Nhĩ thắc mắc. Lam Nguyệt không trả lời, bảo hắn đi lấy một tảng đá to rồi mang chút nước đến. Tô ở bên cạnh muốn giúp một tay, nếu ngon thì khi về nhất định sẽ làm.

Tô đi rửa toàn bộ số sơn trà tím kia, Trát Nhĩ cầm cái nồi đá tới đây, bên trong đựng một chút nước. Lam Nguyệt cho sơn trà tím đã rửa sạch vào nồi đá, lại bảo Trát Nhĩ vào phòng bếp lấy cái chày giã muối ra. Muối rất thô, kết thành từng bánh, Lam Nguyệt phải bảo Trát Nhĩ đẽo một cái chày để giã muối. Các gia đình trong Bộ lạc cũng học theo. Một đầu cây gỗ được đẽo tròn, rất dễ sử dụng.

Lam Nguyệt giã nát sơn trà tím trong nồi đá, để nước và thịt quả sơn trà tím trộn với nước. Trát Nhĩ nhận lấy cái chày, Tô về nhà mình đem chày gỗ tới, giã một nồi sơn trà khác, vừa giã vừa đổ thêm chút nước vào. Sau khi giã được hơn nửa nồi, Lam Nguyệt bảo họ dừng lại. Số sơn trà tím còn lại được bỏ ra ngoài hành lang để phơi.

Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ đặt hai nồi chất lỏng sơn trà tím lên trên bàn đá bên cạnh, vào phòng bếp luộc nấm và măng sợi, thái nấm thành từng miếng, sau đó vớt măng ra ngoài để nguội, lại bảo Trát Nhĩ mang thớt và dao xương vào phòng khách, Tô mang nấm và măng sợi đã để nguội đi vào theo. Lam Nguyệt mang theo bát đũa và muối ăn.

Lam Nguyệt nhìn nồi sơn trà tím, thấy chất lỏng đã đông lại, bèn bảo Trát Nhĩ đổ ra thớt. Món thạch liền xuất hiện trước mắt ba người. Lam Nguyệt lấy đũa chạm vào, khối thạch rung lên mấy cái, nhìn rất giống món thạch hoa quả ở hiện đại, mang theo mùi thơm của sơn

trà tím, có màu tím đỏ, chỉ nhìn thôi đã làm Lam Nguyệt thấy thèm rồi. Lam Nguyệt dùng dao cắt khối thạch thành từng miếng mỏng, cho vào trong bát, phía trên rắc nấm và măng thái sợi, lại đổ thêm chút nước để nguội đã hoà với muối vào.

“Nếm thử xem sao” Lam Nguyệt đưa món thạch vừa làm xong cho Trát Nhĩ và Tô nếm thử, sau đó tự lấy một bát cho mình, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Cái này là do Tiểu Tử bắt cô học. Bác gái nhà hàng xóm cho Tiểu Tử một túi sơn trà, mang từ dưới quê lên. Lúc ấy Tiểu Tử đang bận làm việc với máy tính, liền bắt Lam Nguyệt đi làm thạch sơn trà. Lam Nguyệt hết cách, đành phải vừa làm vừa hỏi, sau khi làm xong, Tiểu Tử buông một câu, ăn chả ra sao cả.

Món thạch mà Lam Nguyệt đang ăn chắc chắn không ngon bằng của Tiểu Tử làm, cũng không có nhiều gia vị như vậy, chỉ có muối ăn. Cô không biết được nhiều loại gia vị, mà có biết thì cũng không thể tìm thấy được ở thời viễn cổ này. Tuy là vậy, món thạch này ăn vẫn rất ngon, bản thân hoa quả ở viễn cổ đã mang theo mùi thơm sơn dã, khiến cho bà bầu nào đó ăn đến vô cùng thoả mãn.

“Lam, cái này lành lạnh, cho vào trong miệng liền tan ra, rất ngon”, Tô tự lấy thêm một bát nữa. Lam Nguyệt cười cười, món thạch trái cây này thật sự ăn rất ngon. Trát Nhĩ cắm cúi ăn, ăn hết lại lấy, không nói lời nào.

Ba người ăn hết một nồi thạch mới dừng lại. Lam Nguyệt không cho bọn họ ăn nhiều, buổi tối còn phải ăn cơm, thạch không thể thay cơm được, sẽ bị đói, lúc này Tô với Trát Nhĩ mới ngừng lại. Lam Nguyệt bảo Tô mang nồi còn lại về. Tô nói khi về sẽ tự làm, trong nhà còn rất trái cây, sau đó liền vội vội vàng vàng trở về. Lam Nguyệt nhìn sắc trời, cũng nên đi nấu cơm rồi, tất nhiên là do Trát Nhĩ nấu.

Lam Nguyệt muốn đi nấu thạch, bèn bảo Trát Nhĩ thu dọn rồi đi theo vào phòng bếp. Trát Nhĩ ở bên cạnh nướng thịt, Lam Nguyệt thì nấu thạch ở một bên. Trát Nhĩ xây cho nhà bọn họ ba chiếc bếp lò đá. Lam Nguyệt dùng dao cắt lấy một nửa số thạch, còn dư thì cất đi, sau đó cắt thạch thành từng miếng to, đặt một nồi nước lên bếp, thêm nấm cùng muối ăn nấu thành một nồi súp đặc, rồi cho thạch vào, đun thêm một lúc là được, mùi hương bốc lên thơm lừng. Miếng thạch cùng nấm nổi lên trong nồi trông rất đẹp mắt, hương sắc đều đủ.

Nấu xong, Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ đi gọi già Sơn về ăn cơm. Già Sơn đã dẫn già Phong đến nhà già Lưu chơi. Cô bèn lấy chỗ thạch còn dư ra, nêm nếm gia vị đầy đủ rồi bảo Trát Nhĩ đem non nửa nồi đến cho già Lưu, lại dặn hắn gọi thêm cả già Phong đến nếm thử. Trát Nhĩ nghe xong liền quay người đi, chỉ một lát sau đã dẫn theo hai già về ăn cơm.

Thạch nóng Trát Nhĩ mới lần đầu được ăn, già Sơn và già Phong lại càng ăn hùng hổ, chỉ một lát sau nồi thạch đầy đã thấy đáy, lúc đấy mới bắt đầu ăn thịt nướng và những món khác. Lam Nguyệt buồn cười nhìn hai ông lão đang tranh nhau ăn. Giờ già Phong không còn câu nệ như lúc mới tới Bộ lạc nữa, thái độ đối với Lam Nguyệt vẫn rất tôn kính, nhưng không còn lúc nào cũng quỳ lễ nữa. Những người đi cùng lão đã gia nhập vào Bộ lạc, cũng biết Lam Nguyệt không quen được quỳ lễ. Lam Nguyệt nghĩ như vậy là tốt nhất, tất cả đều trở thành người một nhà.

Chương 82: Đèn dầu chiếu sáng đêm tối

“Lam Lam.” Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt làm nũng. Lam Nguyệt buồn cười nhìn hắn. Từ khi mang thai, Lam Nguyệt không cho Trát Nhĩ chạm vào mình nữa. Trát Nhĩ cũng biết sẽ làm con bị thương, cố gắng kiềm chế, tuy nhiên, thời gian dính ở bên Lam Nguyệt lại tăng lên. Lam Nguyệt biết hắn chạm vào mình sẽ có phản ứng, nhưng vì đứa bé nên cũng hết cách, chỉ có thể an ủi hắn. Thỉnh thoảng nhìn Trát Nhĩ khó chịu, Lam Nguyệt cũng ra tay giúp đỡ, kết quả khiến cho Trát Nhĩ càng quấn cô hơn. Thế nên đa số thời gian là Lam Nguyệt mặc kệ, cô đang mang thai, không thể lơ là.

“Lam Lam, cái này để làm gì?” Trát Nhĩ không quấn lấy cô nữa. Hắn cũng lo lắng cho em bé, đây là đứa con đầu tiên của bọn họ, Trát Nhĩ vô cùng cẩn thận. Thấy Lam Nguyệt đang làm cái gì đó, liền hỏi xem cô đang làm cái gì để dời đi lực chú ý của mình.

“Đèn dầu, là thứ buổi tối có thể dùng để chiếu sáng” Lam Nguyệt trả lời Trát Nhĩ, tiếp tục ghim thêm chỉ gai.

Nói đến chiếc đèn dầu này, mỡ lợn cùng những mỡ động vật khác Lam Nguyệt đều không dám dùng. Bộ lạc đông người, đồ ăn vốn đã rất túng thiếu, Lam Nguyệt đâu dám nghĩ đến làm đèn dầu. Cho đến gần đây, Tiểu Thạch đi hái thuốc mang về một loại trái cây, Lam Nguyệt mới nghĩ đến cái này.

Loại trái cây này được Tiểu Thạch phát hiện khi đang đi hái ngân hạnh. Rừng cây ngân hạnh rất lớn, bên cạnh đó có một loại quả dài nhìn giống như quả lê. Loại quả này có thân cây rất cao, trái cây bám

chặt ở trên cây, rất khó rụng xuống. Tiểu Thạch vẫn không hề phát hiện. Một lần, hắn vấp phải một quả rơi trên mặt đất khiến hắn té nhào xuống. Nhặt lên thì thấy vỏ quả này không bị vỡ, còn rất cứng, xem xung quanh còn thấy vài quả khác, tất cả đều là màu xanh, bèn nhặt hết mang về để thí nghiệm trên dộng vật xem có ăn được không.

Tiểu Thạch trở về liền bắt động vật làm thí nghiệm, phát hiện vỏ của quả này rất cứng, động vật không ăn được. Tiểu Thạch đành phải lấy dao xương bổ ra, vừa bổ thì thấy ở trong quả chảy ra chất lỏng, khác hẳn với lớp vỏ cứng bên ngoài. Tiểu Thạch đem chất lỏng này cho động vật ăn, không đầy một lát, trên da động vật liền nổi lên những vết mẩn đỏ như máu, đến tận tối mới đỡ hơn một chút. Thấy vậy, Tiểu Thạch biết là loại quả này không ăn được, còn có thể gây bệnh, muốn vứt số quả này đi.

Đúng lúc đó Lam Nguyệt đến tìm hắn, thấy hắn ném trái cây đi bèn hỏi. Lam Nguyệt nhìn chất lỏng bên trong, thấy nhơn nhớt giống như dầu, lập tức bảo Tiểu Thạch đi đốt một đống lửa, ném quả kia vào trong đó, rồi trói một con ở gần đấy. Quả kia làm cho lửa cháy mạnh hơn, cho đến khi lửa tắt thì trên người động vật cũng không còn nốt ban nữa. Ngày hôm sau, Lam Nguyệt đến xem lại, thấy động vật kia không có việc gì, mới chắc chắn loại quả kia không ăn được, nhưng có thể dùng để đốt, cô đặt tên cho loại quả này là quả dầu.

Cây quả dầu rất cao, nhưng đối với người nguyên thủy lại không là vấn đề gì. Lam Nguyệt bảo Thạch dẫn người đi hái quả dầu, đổ đầy một hang động mới đào. Lam Nguyệt phải nói khi nào dùng hết hãy hái tiếp, mọi người mới dừng lại. Mọi người không hiểu tại sao trí giả lại muốn hái loại quả không thể ăn được này, chỉ theo lời mà hái thôi.

Giờ Lam Nguyệt đang dùng quả dầu để chuẩn bị làm đèn dầu và bó đuốc. Thạch nói loại cây này rất nhiều, cả một rừng cây ngút ngàn

nhìn không thấy điểm cuối. Lam Nguyệt nghĩ đến sau này có thể có đủ dầu để dùng làm đèn và đuốc, không ngớt lời khen Thạch mấy ngày liền, dọa cho Tiểu Thạch ngày ngày lo lắng không biết có phải là sư phụ có thai mà tính tình trở nên thất thường, biết đâu lại bất thình lình phạt hắn phải úp mặt vào tường. Lam Nguyệt không buồn nhìn hắn, miệt mài chuẩn bị cho sự nghiệp chế tạo đèn dầu.

Sợi gai được bện lại thật chặt đem ngâm vào trong ống trúc đựng dầu, dầu thì được Trát Nhĩ bổ quả dầu ra rồi rót vào trong ống trúc. Lam Nguyệt còn bảo Trát Nhĩ gọt mấy ống trúc nhỏ, vót nhỏ một chút để dễ cầm tay. Rót dầu đến hơn phân nửa ống trúc, dùng cây gỗ khều một sợi chỉ gai đã ngâm dầu bỏ vào ống trúc nhỏ, đoạn đầu sợi gai lộ ra ngoài một lỗ nhỏ được khoét ở trên miệng ống trúc, sau đó đem nắp ống trúc đậy kín lại. Lỗ nhỏ trên nắp ống trúc và lỗ nhỏ trên ống trúc ở vị trí đối diện nhau, giữ lại chỗ hở là để tránh cho ống trúc bị đốt cháy. Sau đó Lam Nguyệt cầm lấy ống trúc đèn đã thắp sáng, đặt ở trước mặt Trát Nhĩ.

“Trát Nhĩ, xem này, buổi tối không cần đốt đống lửa trong nhà vẫn có thể nhìn thấy”, Lam Nguyệt vui vẻ nhìn ngọn đèn vẫn đang cháy sáng, nói với Trát Nhĩ.

“Lam Lam, đúng là thứ tốt”, Trát Nhĩ đã hiểu được đèn này dùng để làm gì. Bên ngoài có thể đốt đống lửa, nhưng trong nhà thì rất khó. Thỉnh thoảng nhà bọn họ cũng đốt một đống lửa trong phòng khách, nhưng không dám đốt quá lâu, trong nhà đều làm bằng gỗ, rất dễ bén lửa. Đặc biệt là sau khi có một nhà trong bộ lạc làm cho tấm ván gỗ trên mặt đất bị cháy thành một lỗ lớn, mọi người trong bộ lạc không dám đốt lửa trong nhà nữa, đến tối là đi ngủ luôn. Giờ có đèn rồi, buổi tối sẽ có ánh sáng.

Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ đi gọi mọi người đến học cách làm đèn, nhà nào cũng phải làm. Quả dầu thì đến lấy ở hang động, đồng thời

nhắc nhở bọn họ phải chú ý phòng cháy, trẻ nhỏ thì không được nghịch đèn dầu và những nguồn lửa khác. Sau khi dạy xong, cô lại bắt đầu vào làm bó đuốc. Ban đầu Lam Nguyệt định quấn chỉ gai vào trên đầu cây gỗ, rồi đổ dầu lên để làm bó đuốc, sau nghĩ lại thấy như vậy không đốt được lâu bèn bỏ qua, cô vẫn lấy ống trúc để làm.

Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ làm thông hai đốt ống trúc với nhau, rồi đổ dầu vào trong, lại vò sợi gai thành bó to nhét ở trên miệng ống trúc, chèn thật chặt rồi dốc ngược ống trúc lại, chờ bó sợi gai đã thấm đẫm dầu mới lật ống trúc lại. Sau đó đốt bó sợi gai lên, nhìn ngọn lửa cháy còn nhỏ, lại lật uống trúc xuống, động tác phải thật nhanh để tránh ngọn lửa bị tắt hoặc dầu nhỏ giọt trên mặt đất, như vậy bó đuốc đã làm xong.

Lam Nguyệt cầm bó đuốc đi ra ngoài, đứng ở cửa nói với Hoắc Lý đang làm đèn: “Hoắc Lý, bó đuốc đã làm xong rồi. Tôi sẽ dạy cậu cách làm, sau này buổi tối có thể cầm bó đuốc để đi lại.”

Lam Nguyệt nói lại cho Hoắc Lý cách làm bó đuốc, còn cắm bó đuốc trong khe đá cho hắn nhìn. Hoắc Lý gật gật đầu, ra chiều đã hiểu. Trát Nhĩ tiếp tục chỉ đạo mọi người làm đèn dầu, còn Hoắc Lý thì chạy đi tìm ống trúc để làm bó đuốc. Bây giờ buổi tối ở bộ lạc phải đi tuần tra, có bó đuốc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, lúc không cần thì thổi tắt là được, như vậy cũng tiện hơn cho người đi tuần tra. Hoắc Lý lập tức hiểu được lý do tại sao Lam Nguyệt lại dạy hắn cái này.

“Trí giả, cô càng ngày càng thông minh, bọn tôi biết phải làm sao bây giờ?” Đám đàn ông trong Bộ lạc vừa làm đèn vừa nói.

“Làm sao bây giờ cái gì?” Thanh Mộc thật thà hỏi.

“Thì không dám cầu yêu với trí giả nữa, Thanh Mộc, cái này mà còn phải hỏi sao?” Mọi người liền lớn tiếng cười đùa. Lam Nguyệt đen

mặt, đám người kia, rảnh đến nhức trứng hả!

“À … Tôi có Ôn Lan rồi, tôi sẽ không cầu yêu với trí giả”, Thanh Mộc thành thật nói với Trát Nhĩ đang đen mặt.

“Tôi thấy mấy người đúng là rất rảnh rỗi, làm xong đèn toàn bộ đi luyện tên”. Trong nháy mắt, chỉ số phúc hắc của Trát Nhĩ vọt lên cao.

“Ối……Thủ lĩnh…..Đừng mà…..” Đám người lập tức kêu la oai oái. Lam Nguyệt gật đầu: đáng đời, xem ra Trát Nhĩ càng ngày càng hiểu đạo lý, phụ nữ của mình thì không thể chia sẻ, nếu không bản thân sẽ bị nghẹn chết.

Thanh Mộc cười ngây ngô, thủ lĩnh không bảo hắn, mặc dù hắn cũng sẽ đi theo. Lam Nguyệt liếc nhìn Thanh Mộc. Từ sau khi ở cùng một chỗ với Ô Lan, xem chừng hắn đã hoàn toàn từ bỏ Lợi Á rồi. Ô Lan đối xử với Thanh Mộc rất tốt. Một người chân thành như Thanh Mộc xứng đáng có một người phụ nữ đối xử tốt với mình, cho dù là Ô Lan còn có những người đàn ông khác, nhưng xã hội nguyên thủy là như vậy, không thể miễn cưỡng được. Hơn nữa, trông bộ dáng Thanh Mộc cũng rất hạnh phúc.

Chương 83: Hành tung của Lợi Á

Edit: Khánh Ly
Beta: Gà

“Trí giả, phát hiện có người lạ ở rừng rậm Lạc Vụ bên kia sông.”

Sáng ngày hôm sau, Lam Nguyệt đang kiểm tra bài tập của Ô Lệ thì thợ săn tuần tra chạy tới thông báo.

“Có bao nhiêu người, có phải đi về phía chúng ta không?” Lam Nguyệt bảo Ô Lệ dừng lại rồi hỏi.

“Có năm mươi người đến, hình như là đi về phía Hắc Sơn, vì ở xa nên không thấy rõ”, người tuần tra trả lời.

“Nếu không phải là đi về phía chúng ta thì chắc không phải là tới cướp bóc, đi gọi Đạt tới đây”, Lam Nguyệt nghĩ nghĩ, bảo người kia gọi Đạt tới. Trát Nhĩ và Khôn đều đã dẫn người ra ngoài, chỉ còn Đạt là thợ săn có kinh nghiệm nhất.

Lam Nguyệt ngồi trên ghế đẩu suy nghĩ, không biết có phải là Mộc Sa dẫn người tới hay không, lại thấy cũng không giống, nhưng cho năm mươi người đến làm gì, Mộc Sa đâu có ngốc như vậy.

“Trí giả, tôi đã tới.” Lam Nguyệt còn đang trầm tư, Đạt đã đi vào cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

“Đạt, có chuyện cần anh đích thân dẫn người đi, anh đồng ý chứ?”

Lam Nguyệt ngẩng đầu hỏi Đạt.

“Trí giả, có gì cô cứ trực tiếp sai bảo, tôi nhất định liều chết để làm được.” Đạt vỗ ngực nói.

“Đạt, anh là thợ săn giỏi của bộ lạc, tôi nghĩ nếu để anh đi theo dõi những người lạ mặt kia, anh sẽ không bị bọn họ phát hiện. Như vậy, tôi cũng thấy yên tâm hơn.” Lam Nguyệt nói.

“Trí giả yên tâm, tôi đi ẩn nấp quan sát con mồi chưa từng bị phát hiện lần nào, tôi sẽ đi ngay bây giờ.” Đạt nói xong liền muốn đi luôn.

“Khoan đã, mang theo mấy người, chú ý an toàn, quan sát được bọn họ muốn làm gì thì quay lại ngay, không được để xảy ra đánh nhau, bảo vệ an toàn bản thân là quan trọng nhất.” Lam Nguyệt gọi Đạt lại.

“Được, tôi xem xét xong sẽ dẫn người quay về ngay.” Đạt cũng hiểu Trí giả luôn đặt tính mạng của bọn họ lên trên hết, gật đầu đồng ý rồi ra ngoài gọi mấy thợ săn có năng lực để lên đường ngay lập tức.

Lam Nguyệt đứng ở cửa nhìn bọn họ đi xa, có chút lo lắng. Ô Lệ đứng ở bên cạnh cũng nhìn ra được, nói với Lam Nguyệt: “Những người này chẳng lẽ đến để cướp bộ lạc ư? Tại sao lại chạy về phía Hắc Sơn? Bên kia chẳng có cái gì cả.”

“Chết tiệt …”, lời nói của Ô Lệ đã nhắc nhở Lam Nguyệt, cô hét lên một tiếng, làm Ô Lệ giật mình hoảng sợ.

“Ô Lệ, bên kia Hắc Sơn có hồ nước mặn, chỉ sợ những người này là đến từ bộ lạc Mộc, tới để làm muối ăn. Chờ Đạt trở lại là có thể xác định được.”

Thật ra, không cần đợi Đạt xác nhận Lam Nguyệt cũng biết chắc đó

là người của bộ lạc Mộc. Ngoại trừ Mộc Sa và Lợi Á ra, không ai biết Hắc Sơn có hồ nước mặn. Về phần Mục, chắc chắn sẽ không để lộ chuyện hồ nước mặn, hơn nữa, giờ tên nhóc này đang tuyên truyền ở tận đâu Lam Nguyệt cũng không biết. Cũng không thể có chuyện Mục không trở về Bộ lạc mà lại lặng lẽ đi vòng qua Hắc Sơn được.

Lại nghĩ, mỏ muối ở rừng rậm Mông Tạp cách bộ lạc Mông Tạp quá gần, Mộc Sa sẽ không mạo hiểm chạy đến đấy, chỉ có hồ Hắc Sơn là lựa chọn tốt nhất. E là Lợi Á không thể tìm được muối ở phía rừng rậm Lạc Vụ, Mộc Sa đành phải nhắm đến hồ Hắc Sơn. Hồ Hắc Sơn cách bộ lạc Mông Tạp khá xa, đi khoảng hơn nửa ngày đường mới đến. Chỉ không biết ai là người dẫn đường, nếu là Mộc Sa, ha hả…..

Suy đoán của Lam Nguyệt đã được chứng thực vào lúc hoàng hôn khi Đạt trở lại, chỉ là không ngờ người dẫn đường không phải là Mộc Sa mà lại là Lợi Á.

“Trí giả, Lợi Á dẫn theo năm mươi mấy người đi về hướng hồ Hắc Sơn, mỗi người đều mang theo nồi đá và túi da thú. Sau khi đến hồ Hắc Sơn thì dùng phương pháp đánh lửa từ gỗ mà cô dạy cho Mục để đánh lửa, xem chừng là muốn nấu muối. Bọn tôi chỉ quan sát đến đó thôi, rồi lặng lẽ quay trở lại”, Đạt vừa nói vừa uống nước. Hắn đã dẫn người không ngừng nghỉ chạy về đây. Lúc phát hiện ra là Lợi Á, hắn nghĩ phải nhanh chóng quay về báo cho thủ lĩnh và Trí giả, giờ mệt quá.

Lam Nguyệt cười thầm: Lợi Á này lợi hại thật đấy, còn lừa được cách đánh lửa từ chỗ Mục, cô ả này coi như có chút đầu óc, biết lợi dụng những người xung quanh.

“Thủ lĩnh, làm sao bây giờ” mọi người hỏi Trát Nhĩ vừa săn thú trở về.

“Chuyện giữa tôi và Mộc Sa, không muốn liên lụy đến những người khác”, Trát Nhĩ nhàn nhạt nói.

“Thủ lĩnh, Mộc Sa gây thương tổn đến Trí giả của chúng ta, đây không phải là chuyện của một mình cậu. Bọn tôi biết cậu không muốn gây thương vong cho bọn tôi. Nhưng mà thủ lĩnh, trí giả là của bọn tôi, bọn tôi phải bảo vệ trí giả”, một nhóm người giơ nắm đấm hô hào. Đối với tấm lòng muốn bảo vệ Lam Nguyệt của mọi người, Trát Nhĩ chỉ có thể cười cười nói cám ơn.

“Trát Nhĩ, thằng bé Mộc Sa này bọn ta nhìn nó lớn lên từ bé. Mặc dù nó biến thành như vậy, nhưng bọn ta vẫn không thể mặc kệ nó được”, hai ông lão cảm khái nói. Trát Nhĩ chỉ gật đầu, không nói gì.

“Mọi người nghĩ nhiều quá rồi, giờ tất cả hãy về nhóm lửa nấu cơm, ăn cơm xong chúng ta sẽ đi tìm Lợi Á”, Lam Nguyệt vỗ tay, cười lạnh: nếu đã tới, vậy thì cứ ở lại đi. Tôi đã nói rồi, nếu mấy người trở lại, tôi sẽ tiếp đón các người thật chu đáo.

Mọi người nghe vậy thì nghĩ rằng chắc chắn trí giả đã có tính toán, rối rít tản ra đi ăn cơm, phải ăn no mới có sức đi tìm Lợi Á cùng với trí giả. Trát Nhĩ nhìn nụ cười lạnh lẽo của Lam Nguyệt, lắc đầu, không khỏi thấy lo lắng thay cho bọn Mộc Sa, hi vọng bọn họ không bị Lam Nguyệt hành hạ đến chết.

Chương 84: Mời Lợi Á đến làm khách

Màn đếm buông xuống, từng nhóm người tụ tập ven bờ sông cạnh bộ lạc Mông Tạp, đám người càng lúc càng đông, mỗi người đều lưng đeo cung tên, một tay cầm đuốc một tay cầm giáo gỗ, bên hông đeo ống trúc dùng để đựng mũi tên, bên trong cắm đầy mũi tên bằng trúc, một số người còn mang theo mũi tên bằng xương. Tất cả mọi người đều hăng hái bừng bừng bàn chuyện đi Hắc Sơn chiến đấu như thế nào. Lam Nguyệt ngồi ở trên lưng Tiểu Mãnh, phía sau là Trát Nhĩ đang ôm cô, chỉ là vẻ mặt của Trát Nhĩ lại rất thối, nguyên nhân là vì Lam Nguyệt ầm ĩ đòi đi cùng. Tiểu Thạch đeo túi thuốc đi theo phía sau cười trộm.

“Tối nay chúng ta đi bắt người, không được giết, phải bắt sống. Tất nhiên, phản kháng sẽ bị giết”

Lam Nguyệt đi tới trước mặt mọi người, nói cho bọn họ mục đích chủ yếu của buổi tối hôm nay. Mọi người đều thắc mắc tại sao lại phải bắt sống, trước kia khi bị cướp thì thường giết đàn ông, cùng lắm thì không giết Lợi Á là được. Nhưng không ai lên tiếng hỏi, trí giả quyết định bắt sống thì bắt sống, cũng chỉ có 50 người, bắt sống cũng không sao cả, huống hồ trí giả còn nói nếu phản kháng thì giết. Mọi người hăng hái đi theo Lam Nguyệt lên đường.

“Thiên thần chúc phúc cho bọn nhỏ bình an”. Ở phía xa, già Sơn, già Lưu cùng với già Phong nhìn đám thanh niên lên đường chiến đấu, chắp tay cầu nguyện.

Hắc Sơn bốn bề vắng lặng như tờ, tiếng kêu của dã thú truyền đến

từ nơi xa lại đặc biệt rõ ràng, khu vực lân cận Hắc Sơn không có bất cứ sinh vật nào, chỉ có từng đợt gió lạnh lẽo thổi qua.

Lúc Lam Nguyệt cùng mọi người lên đền hồ Hắc Sơn thì đã khoảng hơn mười giờ tối, phải đi thẳng một mạch mới nhanh đến nơi như vậy. Bọn Lam Nguyệt dừng lại ở bên hồ Hắc Sơn, lẳng lặng đi tới, bên hồ có một đống củi lớn, vài chiếc nồi đá, xung quanh không có một bóng người. Lam Nguyệt chỉ vào mấy chiếc hang trong núi Hắc Sơn, Trát Nhĩ cùng mấy người dập bó đuốc đi rồi tiến lên vây xung quanh hang, Lam Nguyệt cùng mấy người khác cầm đuốc yên lặng đợi ở bên hồ Hắc Sơn.

“A….. Ưm….”

“A…. Ai đấy?”

“Có người tới…..A…”

“Mau dậy đi…. Có người đến cướp”

“Là ai tới cướp? Chúng ta là người của bộ lạc Mộc ….Ưm…”

Mấy thanh âm liên tiếp vang lên trong hang động, truyền về phía bên hồ Hắc Sơn. Lam Nguyệt đắc ý cười: Chị đây chơi đánh lén, ha ha, tất nhiên là phải chọn lúc bọn mi ngủ rồi.

Cuộc chiến kéo dài không lâu, Trát Nhĩ đã kéo người của bộ lạc Mộc đến ném xuống bên cạnh hồ Hắc Sơn, Lam Nguyệt cũng từ trên lưng tiểu Mãnh đi xuống.

Lam Nguyệt nhìn mấy người bị da thú bịt miệng, xem một lượt vẫn không thấy người cô muốn tìm: Ơ… Lợi Á đây rồi?

“Không được kêu, Lợi Á đang ở đâu?” Lam Nguyệt bỏ da thú bịt miệng của một người ra hỏi.

“Cô là ai? Muốn cướp trí giả của chúng ta? Tôi sẽ giết cô”, miệng tên kia vừa được tự do liền gào lên, lập tức lại bị người của bộ lạc Mông Tạp bịt lại rồi đẩy ngã trên mặt đất, hắn đau đến mức co rúm lại người trên mặt đất.

“Trí giả, bắt được bốn mươi người sống, giết năm người phản kháng, bên phía chúng ta không có thương vong nào.” Đạt đi ra báo cáo tình hình với Lam Nguyệt. Trát Nhĩ đang trói người, nhân tiện dạy dỗ một chút.

“Lợi Á đâu? Không có ở đây sao?” Lam Nguyệt không có hứng thú đối với những người khác, người bộ lạc không bị thương là tốt rồi.

“Cái này…Cái này…Lợi Á… ở… ở… bên trong”, Đạt chỉ vào cái hang lớn nhất, lắp bắp nói.

Sao vậy? Lợi Á bị huỷ dung rồi sao? Bị sợ đến mức nói năng lắp bắp à? Lợi Á trước đây là mỹ nữ luôn được hoan nghênh đấy, ngực lớn mông lớn, lại vô cùng cởi mở, nên rất được đám đàn ông yêu thích. Lam Nguyệt thắc mắc tại sao khi nhắc đến ả Đạt lại lắp bắp như vậy, vừa đi vừa nghĩ, đợi đến khi bước vào trong hang, cô cũng bị dọa như sét đánh trong sống ngoài khét luôn.

Lợi Á đang ở cùng bốn người đàn ông khác trong hang. Lúc Đạt dẫn người xông vào, cô ả đang cùng bốn người này XXOO, chính là 5p trong truyền thuyết. Đám người bên trong bị Đạt doạ đến đứng hình, giữ nguyên tư thế XXOO. Đến khi Lam Nguyệt bước vào, dưới ánh đuốc, có thể nhìn thấy rõ ràng, một khung cảnh vô cùng phồn thực, vô cùng kích thích. Lam Nguyệt im lặng quay đầu đi ra ngoài: cô nàng này còn định tính khai phá cúc hoa sao? Còn chơi 5p nữa, nếu còn

mở cúc hoa, e sẽ thành cúc tàn mất.

“Ha ha, Lợi Á, chúng ta lại gặp nhau rồi”, Lam Nguyệt nhìn Lợi Á đã mặc quần áo bị dẫn ra ngoài nói.

“Lam, sao cô lại cướp của tôi? Lúc còn ở bộ lạc tôi chưa bao giờ hại cô.” Lợi Á rất giảo hoạt, biết thanh minh bản thân vô hại.

“Yên tâm, tôi sẽ không hại cô. Nếu đã tới, tất nhiên phải đi chào hỏi một chút chứ, cô nói xem có phải không, Lợi Á?” Lam Nguyệt cười tinh quái, phất tay ra lệnh trở về bộ lạc, không để ý đến Lợi Á bị trói khiêng lên đang thét chói tai phía sau.

Sau trở về bộ lạc, cô sai người giam ả lại trông chừng cẩn thận. Lợi Á vẫn không ngừng kêu gào ầm ĩ muốn nói chuyện với Lam Nguyệt. Già Sơn thấy mọi người đền bình an trở về, không nói gì đi về phòng ngủ, những người khác cũng tản dần ra. Trát Nhĩ sai người đi canh chừng, Lam Nguyệt cũng ngáp dài chuẩn bị đi ngủ. Ngày mai mới nói chuyện với Lợi Á, giờ cứ mặc kệ cô ả đi.

Chương 85: Thăm dò tình hình

Edit: Khánh Ly
Beta: Gà

“Ăn chút gì đi, cô cũng đói bụng cả đêm rồi.”

Buổi sáng, Lam Nguyệt muốn đi xem Lợi Á nên cầm theo đồ ăn đến cửa phòng giam Lợi Á, phất tay bảo hai người trông cửa đi ăn cơm, Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt ngồi xuống. Lợi Á liếc nhìn bọn họ một cái, cầm thịt lên ăn ngấu nghiến, ăn no xong còn thỏa mãn ợ một cái.

“Lam, tôi chỉ muốn lấy muối, không phải muốn đánh bộ lạc các cô, tại sao cô lại bắt bọn ta?” Lợi Á ăn no, hỏi Lam Nguyệt.

“Lam, trước đây tôi chưa từng làm hại đến cô, cô cũng không thể gây bất lợi cho tôi được”, Lợi Á không đợi Lam Nguyệt trả lời lại bắt đầu nhắc lại.

“Lợi Á, tôi đã nói sẽ không làm hại cô”. Nghe Lam Nguyệt nói vậy, Lợi Á thở phào một hơi.

“Nghe nói cô làm trí giả?” Lam Nguyệt cười như không cười nhìn Lợi Á.

“Ừ, tôi cũng làm trí giả”. Da mặt Lợi Á đúng là rất dày, thế mà lại không nghe ra Lam Nguyệt đang châm chọc.

“Ồ, Mộc Sa thì sao?”. Đã biết da mặt ả ta rất dày, Lam Nguyệt cũng lười quan tâm, nói thẳng vào vấn đề chính.

“Mộc Sa làm thủ lĩnh, chắc hẳn cô đã biết. Đêm qua tôi có nhìn thấy Thanh Mộc”, Lợi Á nói xong, liếc mắt nhìn Trát Nhĩ. Trát Nhĩ không nói gì, chỉ nhìn Lam Nguyệt.

“Ừ, lúc Thanh Mộc về có nhắc đến”, Lam Nguyệt gật đầu.

“Lam, tôi và Mộc Sa thành lập bộ lạc Mộc, bọn tôi đã có bộ lạc của riêng mình. Chẳng lẽ bây giờ cô muốn Mộc Sa quay trở lại sao?” Lợi Á nhìn Lam Nguyệt với vẻ ngờ vực.

“Trước kia không, sau này cũng sẽ không”. Lam Nguyệt đen mặt, không biết đầu óc cô ả này làm bằng gì, muốn nói chuyện nghiêm túc với cô ta chẳng khác nào rước phiền vào thân.

“Lam, bọn tôi đi cướp nơi cư trú ở bên kia, Mộc Sa làm thủ lĩnh. Tôi biết mình chưa học được hết những thứ của cô. Tôi đã thử nuôi động vật, nhưng đều chết hết, chỉ trồng được rau. Bộ lạc không có đủ lương thực, vì tranh giành lương thực mà người trong bộ lạc đánh nhau, Mộc Sa đành phải dẫn người ra ngoài đoạt lương thực của nơi khác, lúc này mới ổn định được bộ lạc. Tôi biết giết đàn ông cướp phụ nữ là không tốt, nhưng cũng không có cách nào khác”, Lợi Á giãi bày nỗi khổ tâm của mình.

“Lợi Á, Mộc Sa muốn lãnh đạo bộ lạc như thế nào, tôi không quan tâm. Nhưng chuyện giết người cướp người, e rằng người bị cướp sẽ không tha cho hắn”. Lam Nguyệt nhắc nhở, cô biết chắc chắn Lợi Á hiểu được, dù sao cô ta cũng là người sinh ra lớn lên ở mảnh đất này.

“Tôi cũng biết vậy, nhưng thật sự không còn cách nào khác. Rau trồng được không đủ ăn, con mồi săn được không đủ chia, muốn săn con mồi lớn thương vong lại quá nhiều”. Lợi Á nói xong lại nhìn Trát

Nhĩ, Trát Nhĩ vẫn giữ thái độ thờ ơ.

“Lần này tôi dẫn người đến lấy muối cũng vậy. Ở bên kia bọn tôi không tìm được hồ nước mặn mà Lam nhắc đến, chỉ có thể đến Hắc Sơn lấy, vốn bọn tôi muốn đi đường vòng, nhưng vẫn bị các cô phát hiện”. Lợi Á cười cười.

“Tất cả những người mà cô mang theo đều là người của bộ lạc Mộc?” Lam Nguyệt hỏi Lợi Á.

“Chỉ có mười mấy người, những người khác là Mộc Sa cướp từ những nơi cư trú khác, hỗ trợ làm việc, Mộc Sa nói cho những người này ăn ít thôi, nếu chết cũng không sao”. Lợi Á lắc đầu nói, cô không biết tại sao Lam Nguyệt hỏi những cái này.

Mẹ nó, tên Mộc Sa này thực hiện chế độ nô lệ sao? Giờ vẫn còn quá sớm, hắn ta nhất định sẽ phải gánh chịu hậu quả. Lam Nguyệt cũng kinh ngạc.

“Lam, bọn tôi đã rời khỏi nơi cư trú cũ, mang theo bộ lạc đến ven rừng Xác, bởi vì Mộc Sa dẫn người sang phía bên kia cướp đoạt nơi cư trú”, Lợi Á lại nói tiếp. Lam Nguyệt nghi hoặc nhìn Trát Nhĩ, Trát Nhĩ biết cô đang thắc mắc cái gì, bèn giải thích “Rừng Xác nằm giáp với rừng rậm Lạc Vụ, ở phía đối diện sông, đi qua rừng rậm Lạc Vụ ở phía đối diện là đến rừng Xác”. Lam Nguyệt nghe xong gật đầu, cô không quen thuộc địa lý nơi đây nên không biết là bình thường.

“Lam, tôi chỉ đến để lấy muối, nếu cô không cho thì tôi không lấy nữa, tóm lại là cô muốn thế nào?” Lợi Á thật sự không hiểu Lam Nguyệt rốt cuộc muốn làm gì.

“Không phải, chỉ là muốn mời cô đến hỏi thăm một chút thôi, cô muốn lấy muối thì cứ lấy đi, tôi không cản”, Lam Nguyệt nói.

“Thật? Cô không lừa tôi chứ?”. Lợi Á kinh ngạc, Lam Nguyệt không những không giữ ả lại mà còn cho ả lấy muối. Ả biết những lời Lam Nguyệt nói là sự thật, Lam Nguyệt là người thẳng thắn, không bao giờ nói hai lời, chung sống với nhau một thời gian ả cũng phần nào hiểu được tính cách của cô.

“Ừm, thật, lấy xong thì mang theo người của cô về đi.” Lam Nguyệt gật đầu. Lợi Á mừng rỡ muốn kéo tay cô, lại thấy ánh mắt lạnh lẽo của Trát Nhĩ bèn thu tay về, nói: “Lam, tôi cam đoan chỉ lấy muối thôi, không làm gì khác”. Lam Nguyệt không quan tâm, chỉ phất tay.

“Trát Nhĩ, mục tiêu của Mộc Sa là anh, anh phải cẩn thận một chút”. Lợi Á nhìn Lam Nguyệt chẳng những bằng lòng cho ả lấy muối mà còn cho ả mang người về, cho nên muốn nhắc nhở Trát Nhĩ một câu. Trát Nhĩ lại thờ ơ, không quan tâm.

“Lợi Á, giờ cô dẫn người đi lấy muối đi, lấy xong thì về luôn. Khi nào về thì nhắn với Mộc Sa một câu, rằng tôi sẽ chờ cậu ta, tôi sẽ tiếp đón cậu ta thật tốt. Nhìn nụ cười âm u của Lam Nguyệt, Lợi Á không khỏi rùng mình một cái. Trát Nhĩ không đợi ả có phản ứng gì, đã ôm Lam Nguyệt rời đi.

Buổi trưa, Lam Nguyệt đích thân đi tiễn bọn Lợi Á. Bọn Lợi Á chỉ có hơn hai mươi người đi, những người khác vốn là bị Mộc Sa bắt được, thấy có cơ hội tất nhiên sẽ không trở về cùng với Lợi Á. Người của Lợi Á thấy có người của bộ lạc Mông Tạp, nên cũng không dám cưỡng ép họ đi theo, chỉ có thể tập hợp những người còn lại cùng với Lợi Á rời khỏi bộ lạc Mông Tạp. Lam Nguyệt nhìn Lợi Á được mấy người hô hào tung hê, bèn khẽ cười với mấy người của mình, rồi ngáp một cái, xoay người trở về bộ lạc ngủ, một đêm lăn qua lăn lại làm cho bà bầu như cô mệt chết đi được.

Chương 86: Đồng loại của Tiểu Mãnh

Sau hai ngày, những người của Lợi Á ở lại đã dưỡng thương xong. Lam Nguyệt bèn cho bọn họ rời đi, nhưng tất cả đều xin được ở lại. Lam Nguyệt phải bảo bọn họ hãy đi tìm người của mình, tìm được rồi thì tập trung nhau lại chuyển đến nơi khác, tránh trường hợp người của bọn họ lại bị cướp đi. Bọn họ đều hiểu ý Lam Nguyệt, nơi cư trú cũ cũng toàn là thân nhân của bọn họ, thật sự không yên tâm được.

Trong những ngày ở lại bộ lạc, Lam Nguyệt có dạy bọn họ cách đánh lửa, đây là thứ mà khi ở bên chỗ Mộc Sa bọn họ không hề học được. Sau đó bọn họ lại phải vội vàng rời đi nên không kịp dạy những thứ khác. Lam Nguyệt còn cho bọn rất nhiều đồ ăn cùng một ít thảo dược cầm máu, lại dặn bọn họ khi nào ổn định xong thì có thể quay lại để học những thứ khác. Lúc đi đưa tiễn, Lam Nguyệt nhìn bọn không ngừng quỳ lạy mà đen mặt.

Đến khi bộ lạc ổn định lại thì đã vào cuối mùa thu, Lam Nguyệt cũng vượt qua giai đoạn ba tháng đầu nguy hiểm. Vừa mở mắt ra, Lam Nguyệt đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười giống như mèo đi ăn vụng của người nào đó, vạch đen lập tức xuất hiện trên trán Lam Nguyệt. Cô lấy tay đẩy khuôn mặt kia ra, ngón tay lại bị ngậm vào, người nào đó càng dính sát hơn.

“Trát Nhĩ, trưa rồi, em đói”, Lam Nguyệt hết cách, chỉ có thể kêu đói, sớm biết vậy tối hôm qua không đáp ứng hắn, mệt chết đi được. Trát Nhĩ sau ba tháng mới lần đầu được ăn thịt, quả thật muốn ngừng mà không được, tới tới lui lui lăn qua lăn lại đến sáng sớm, mặc dù rất

nhẹ vì sợ em bé bị thương, cũng khiến cho Lam Nguyệt đến sáng sớm mới ngủ. Lam Nguyệt thật sự rất hối hận. Trát Nhĩ nghe cô kêu đói, vội vàng bò dậy đi làm ông chồng nội trợ. Không thể để Lam Lam và em bé trong bụng đói được. Người nào đó vừa được thỏa mãn vui sướng đi nhà bếp nấu cơm hậu hạ lão phật gia.

“Sư phụ, em đang định đi đào thuốc. Trát Nhĩ nói chị muốn đi xem hái quả dầu, chỗ em muốn đến cũng là chỗ có quả dầu, em đi với chị nhé?”

Lam Nguyệt đang ăn cơm, Tiểu Thạch đã mang giỏ trúc đến. Lam Nguyệt gật đầu, nhìn xuống giỏ trúc của Tiểu Thạch. Tay nghề của Hoắc Lí đúng là ngày càng thành thạo, đã tìm được biện pháp làm cho giỏ trúc chắc chắn hơn.

“Tôi có nói với Ny, nếu gặp trường hợp khó sinh thì đến chỗ cậu lấy nhân sâm cho người ta ngậm. Cô ấy đã nói với cậu cha?” Lam Nguyệt hỏi Tiểu Thạch.

“Vâng, cô ấy nói rồi. Sư phụ, tại sao phải làm như vậy ạ?” Tiểu Thạch tò mò hỏi.

Bữa trưa này, cô vừa ăn cơm vừa dạy đệ tử, thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua. Sau khi thu dọn xong, Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt chuẩn bị ra ngoài, Tiểu Thạch đi phía sau tiếp tục hỏi. Bụng Lam Nguyệt đã hơi nhô lên, cô muốn đi bộ một lát, Trát Nhĩ lại không cho. Lam Nguyệt phải nói đây là vì sau này sinh con, nói nếu mệt sẽ nói cho hắn biết, Trát Nhĩ mới miễn cưỡng để cô đi chậm chậm. Tiểu Mãnh đang trêu chọc cá ở bên sông, thấy Lam Nguyệt đi tới bèn tung tăng chạy theo sau.

Đến chỗ có cây dầu thì bọn họ dừng lại. Có mấy người đã đến đây từ sáng, thấy Lam Nguyệt đến bèn xúm lại, mồm năm miệng mười, nói

Trát Nhĩ sao lại mang trí giả đến đây, ra ngoài sẽ khiến trí giả ngã bệnh các kiểu. Đến khi nhìn thấy thầy thuốc, bọn họ mới không nói gì nữa. Trát Nhĩ cũng buồn bực, Lam Lam nói muốn hẹn hò với hắn, hẹn hò cái quỷ gì, chắc chắn chẳng phải thứ tốt lành gì. Haizz, sau khi mang thai, Lam Lam toàn có những suy nghĩ kỳ lạ thôi.

Lam Nguyệt không buồn quan tâm những xoắn xuýt trong lòng Trát Nhĩ, ngồi trên mũi Tiểu Mãnh đến chiếc hang tạm xem xét một chút. Trong rừng Lạc Vụ có rất nhiều đống đá, lớn nhỏ đều có, bọn Trát Nhĩ bọn họ sớm đã quen thuộc nơi này. Phía trước rừng cây quả dầu và cây ngân hạnh có mấy đống đá lớn có thể dùng làm nơi nghỉ tạm. Trát Nhĩ sửa sang toàn bộ nơi này thành hang động, buổi tối ngủ lại còn có một nơi có thể che gió che mưa.

Lam Nguyệt nhìn vào trong, thấy hang động đã được quét tước sạch sẽ, cảm thán người trong bộ lạc cuối cùng đã học được vệ sinh sạch sẽ. Nhớ lại lúc cô mới đến núi đá, người trong Bộ lạc vẫn ở trong hang động, bên trong phải nói là vô cùng bẩn thỉu, giờ thì tất cả đã biết lợi ích của việc ở sạch rồi. Ở bộ lạc, Lam Nguyệt thường xuyên nhìn thấy nhóm phụ nữ cài hoa lên tóc làm trang sức, Lam Nguyệt nhất thời nổi hứng, lấy chỉ gai buộc những mảnh xương nhỏ làm thành dây chuyền đeo trước ngực, chưa đến hai ngày, toàn bộ đám phụ nữ đã ồn ào muốn học theo cô. Ha ha, phụ nữ mà, ai mà chẳng thích cái đẹp.

Trát Nhĩ nhìn sắc trời không còn sớm, bảo mọi người không hái nữa, ngày mai lại hái tiếp. Trát Nhĩ cũng quay về hang động tạm để chuẩn bị cơm. Lam Nguyệt còn đặc biệt đem theo hai bó đuốc, chờ đến tối thì cắm ở cửa động để thưởng thức cảnh đẹp rừng cây dầu. Tiểu Thạch đi theo đến chỗ Lam Nguyệt ăn cơm, giúp Trát Nhĩ nướng thịt. Lam Nguyệt không mang theo nồi đá, những người khác cũng không, nên buổi chiều đành phải ăn thịt nướng vậy. Lam Nguyệt ngồi trên tảng đá, quơ quơ chân nhỏ chờ ăn.

Trát Nhĩ lấy lá cây bọc thịt nướng rồi đặt bên cạnh chỗ tảng đá Lam Nguyệt đang ngồi, sau đó đi vào trong hang lấy ống trúc đựng nước ra. Tiểu Thạch ở bên cạnh chơi đùa với tiểu Mãnh, trên đường tới đây Tiểu Mãnh sớm đã ăn no, lúc này đang hăng hái chơi đùa.

Lam Nguyệt nhìn dáng vẻ chơi đùa vui vẻ của Tiểu Mãnh thì chỉ có thể cười cười, tay cầm thịt chuột nướng va phải tảng đá phía sau, một bóng đen chui ra, cắn lấy miếng thịt nướng Lam Nguyệt làm rơi rồi quay người bỏ chạy, tốc độ rất nhanh, Lam Nguyệt còn chưa kịp phản ứng nó đã chạy mất rồi. Tiểu Mãnh phát hiện lập tức đuổi theo.

“Trát Nhĩ, mau … Tiểu Mãnh”. Lam Nguyệt ôm lấy Trát Nhĩ, Trát Nhĩ rảo bước đuổi theo. Tiểu Thạch và những người khác cũng cầm cung tên và giáo gỗ đuổi theo phía sau.

“Tiểu Mãnh … dừng lại.” Lam Nguyệt ở trong ngực Trát Nhĩ quát to Tiểu Mãnh đang chạy phía trước. Tiểu Mãnh vẫn đuổi đến cùng không buông. Trong lúc này Lam Nguyệt giật mình nhìn thấy gì đó giống như là cá sấu, sợ Tiểu Mãnh bị thương. Thấy Lam Nguyệt lo lắng, Trát Nhĩ vội tăng nhanh tốc độ.

Rốt cuộc chạy khi chạy đến một bãi cỏ thì cũng đuổi kịp Tiểu Mãnh. Tiểu Mãnh đang ở trên cỏ chiến đấu với con vật mà Lam Nguyệt tưởng là cá sấu. Lam Nguyệt vội vàng đi xuống, bảo Trát Nhĩ đi giúp Tiểu Mãnh. Cô nhìn thấy rõ ràng đó không phải là cá sấu, mà là một loài thằn lằn có đầu to, da dày cùng cái đuôi rất dài. Tiểu Mãnh không làm gì được nó, muốn dùng vòi cuốn, cái đuôi của thằn lắn lại quất tới, Tiểu Mãnh cũng bị quất đau đớn, nhấc chân lên giẫm không ngừng, nhưng con thằn lằn này rất nhanh nhẹn, tránh được các đòn tấn công của Tiểu Mãnh.

Trát Nhĩ tiến lên hỗ trợ, tên trúc không đâm được vào lưng thằn lằn.

Thằn lằn giảo hoạt nằm rạp xuống tránh Tiểu Mãnh, không để bụng lộ ra bên ngoài chút nào. Cứ giằng co như vậy, vòi Tiểu Mãnh bị đuôi thằn lằn quất mạnh một cái, đau đến mức nó kêu ầm ĩ. Lam Nguyệt vừa định kêu bọn họ đừng đánh nữa, đồ ăn bị cướp rồi thì thôi, dù sao thằn lằn cũng không tấn công con người.

“Grừ … Grừ …”

Trên bãi cỏ đột nhiên vang lên thanh âm giống như sấm rền, Lam Nguyệt nhìn thấy một voi ma mút trưởng thành cao to như toà nhà cao tầng đang chạy về phía Tiểu Mãnh. Lúc con voi ma mút kia chạy, cả bãi cỏ đều chấn động, những chỗ nó đi qua để lại những dấu chân to như cái hố. Sau đó, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, “Rầm …” Một chân của voi ma mút to hạ xuống, giẫm con thằn lằn một cái nát bét.

Cmn, thật là quá mức vô địch, quá mức bạo lực, quá mức máu tanh, quá mức khí phách mà! Lam Nguyệt cứ vậy bị dọa đến run lẩy bẩy, nếu đổi lại người khác, nhìn thấy thân hình con voi ma mút này cũng sẽ bị dọa chết khiếp.

“Tu … Tu”, Voi ma mút lớn đứng đối diện Tiểu Mãnh, nhẹ nhàng kêu. Tiểu Mãnh không thèm để ý nó, vui vẻ chạy về phía Lam Nguyệt, dùng cái vòi dụi vào mặt Lam Nguyệt làm nũng. Lam Nguyệt sờ toàn bộ bên ngoài cái vòi, có vẻ như không bị thương, vậy thì tốt rồi.

“Grừ ….”. Lúc này voi ma mút mới phát hiện ra ở đây có con người, liền gầm lên … Phía bên kia bãi cỏ liền xuất hiện thêm mười mấy voi ma mút trưởng thành, còn có hai voi con có chiều cao tương đương với Tiểu Mãnh đi theo phía sau.

“Người anh em voi va mút, đây là địa bàn của mi sao? Bọn ta đi nhầm … Ha ha … Lam Nguyệt bị dọa sợ, bị đàn voi ma mút này doạ

đến cả người không thể nhúc nhích. Trát Nhĩ cùng những người khác chậm rãi tiến về phía Lam Nguyệt, chuẩn bị chạy.

Chương 87: Hóa ra là cha của Tiểu Mãnh

Edit: Khánh Ly
Beta: Gà

“Grừ…” Sau khi voi ma mút rống lên, Lam Nguyệt được nhìn thấy đàn voi ma mút đầu tiên kể từ khi đến thời viễn cổ này, nhưng hình như nó không thích con người đến từ tương lai là cô, gọi một đám đàn em đến uy hiếp cô.

“Tu tu … Tu tu …”

Trong lúc bọn Lam Nguyệt bị đàn Voi ma mút uy hiếp, Tiểu Mãnh đã nhảy ra ngoài, bất chấp trước mặt nó là con voi ma mút lớn hơn nó không biết bao nhiêu lần, cũng bất chấp đằng sau voi ma mút lớn là bầy voi cũng lớn chẳng kém, cứ thế chạy lên phía trước, ở khoảng cách hai thước so với voi mat mút lớn, bắt đầu rống lên uy hiếp. Lam Nguyệt đang định gọi nó quay lại, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho quên cả ngôn ngữ.

Voi ma mút lớn bị Tiểu Mãnh rống thì ngây người một lúc, còn lui về phía sau mấy bước, nhìn Tiểu Mãnh đang ép về phía mình, giơ cái vòi lên dừng lại trước mặt Tiểu Mãnh. Tiểu Mãnh cũng dừng lại, vươn vòi đến gần ngửi ngửi, lại cuốn quanh vòi voi ma mút lớn ngửi một lúc lâu. Voi ma mút lớn dường như là biết nó hiểu, dùng cái vòi của nó quấn quanh cái vòi của Tiểu Mãnh. Tiểu Mãnh liền dụi vào mũi nó, bắt đầu nhảy nhót vui mừng.

Chết tiệt, là cha Tiểu Mãnh, mạnh mẽ như vậy, có thể thấy được đây

chính là Voi ma mút đầu đàn. Lam Nguyệt đờ người, không ngờ lại bỗng nhiên tìm được cha Tiểu Mãnh.

Tiểu Mãnh và cha nó thân thiết trong chốc lát. Voi ma mút lớn cuốn lấy Tiểu Mãnh muốn dẫn đi, lại nhìn về phía mấy người Lam Nguyệt, nó gầm nhẹ lên, bầy voi ma mút cũng ép về hướng mấy người Lam Nguyệt. Trát Nhĩ lo lắng nhìn chuyển động của bầy voi.

“Tu tu …” Tiểu Mãnh vừa nhìn thấy Lam Nguyệt bị uy hiếp, lập tức luồn xuống phía dưới voi ma mút lớn đi ra ngoài, đứng ở phía trước Lam Nguyệt, bất kể kia có phải là cha của nó không, cũng gầm lên.

Voi ma mút lớn nhìn bộ dáng của Tiểu Mãnh thì ngây người, một lúc lâu sau, nó cúi đầu kêu tu tu hai tiếng, bầy voi ma mút liền lui về phía mà chúng vừa đi tới. Lam Nguyệt và Trát Nhĩ đều thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Mãnh nhìn bầy voi ma mút rời đi, chạy đến trước mặt Lam Nguyệt nhảy nhót vui mừng. Lam Nguyệt nhìn voi ma mút lớn vừa ăn cỏ lại thỉnh thoảng liếc nhìn Tiểu Mãnh, cảm thấy rối rắm trong lòng, cha Tiểu Mãnh tìm được nó nhưng lại không có cách nào biểu đạt tình cảm, tình huống này phải giải quyết sao đây?

Trong lúc nhất thời, Lam Nguyệt cũng không biết phải làm sao, cứ giằng co như vậy cũng không phải là cách hay, Lam Nguyệt đành bảo Trát Nhĩ đi về trước đã, để cô suy nghĩ một chút. Cứ như vậy, Trát Nhĩ ôm Lam Nguyệt, Tiểu Mãnh và Tiểu Thạch chơi đùa ở phía sau, cuối cùng là voi ma mút lớn theo sau ở đằng xa. Những nơi voi ma mút đi đều nơi rừng cây thưa thớt, gặp phải chỗ nào cây cối rậm rạp, voi ma mút liền đưa vòi nhổ hẳn một cây đại thụ chọc trời lên, dưới đất lập tức xuất hiện một cái hố to. Lam Nguyệt ở phía trước nhìn, có xúc động muốn quỳ bái.

“Trát Nhĩ, đôi ngà voi ma mút treo bên cạnh giường là do anh giết voi ma mút mà có được sao?” Lam Nguyệt như sực nhớ ra, bèn hỏi.

“Lam Lam, voi ma mút trưởng thành thì tôi và cả bộ lạc đều không thể giết được. Đôi ngà kia là của voi ma mút đã chết, là do trước kia tôi, Khôn và Mộc Sa vô tình tìm được” Trát Nhĩ trả lời.

Thảo nào! Lam Nguyệt nhìn thân hình to lớn của Voi ma mút, nghĩ không thể dễ dàng mà giết để lấy ngà như vậy, hóa ra là voi ma mút đã chết. Nhưng chẳng lẽ Trát Nhĩ không gặp phải bầy voi ma mút sao? Lam Nguyệt quay đầu lại hỏi Trát Nhĩ gần đây không có bầy voi ma mút sao? Trát Nhĩ nói không có, bầy voi cứ đến mùa tuyết lại di cư, đến mùa lá mới quay lại.

Lam Nguyệt đã hiểu. Voi ma mút là động vật di cư vào mùa đông, cô gặp được Tiểu Mãnh cũng là ở trong rừng nhưng cách đây rất xa, chắc hẳn là bầy Voi ma mút vừa mới di chuyển đến nơi lạnh hơn, cho nên hắn mới không nhìn thấy bầy voi ma mút. Nhìn Tiểu Mãnh vào mùa hè sợ nóng là đoán được. Cha Tiểu Mãnh hẳn là đã rời đi trước khi Trát Nhĩ đến nhặt được cặp ngà voi, đến giờ là cuối thu, bây voi ma mút lại di chuyển về nơi ấm áp hơn, lúc này mới gặp lại được Tiểu Mãnh.

Nếu như nói voi ma mút đến mùa hè cần phải di cư đến nơi có nhiệt độ thấp, Lam Nguyệt nghĩ, vậy thì Tiểu Mãnh không thể ở bên cạnh cô nữa rồi. Bây giờ nó còn nhỏ, nước sông có thể giúp nó hạ nhiệt, sau này nó lớn như cha nó, sông có sâu đến đâu cũng không thể bao trùm được hết cả người nó. Hơn nữa, Tiểu Mãnh cũng cần cha nó dạy cho những kiến thức sinh tồn của voi ma mút. Những điều này, Lam Nguyệt là con người không thể dạy được.

Nghĩ tới đây, Lam Nguyệt lấy làm khó chịu, cảm giác giống như một người mẹ sắp mất đi đứa con của mình. Cô nói với Trát Nhĩ muốn để cho Tiểu Mãnh về bên cạnh cha nó, sau đó buồn bã nhoài người trong lòng Trát Nhĩ không nói thêm lời nào. Trát Nhĩ cũng xem Tiểu

Mãnh như một thành viên trong gia đình, nghe Lam Nguyệt nói muốn cho Tiểu Mãnh đi, hiểu được trong lòng Lam Nguyệt hẳn rất khó chịu, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ về cô.

Rạng sáng ngày hôm sau, Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ đào bộ xương của mẹ Tiểu Mãnh lên, mang theo Tiểu Mãnh đến chỗ voi ma mút đang cách bọn họ không xa. Voi ma mút lớn nhìn thấy Lam Nguyệt lại gần thì đứng lên, lấy vòi cuốn vài cành lá cùng trái cây trên cao cho Tiểu Mãnh, Tiểu Mãnh liền nằm trên mặt đất gặm.

Lam Nguyệt mở túi da thú ra, thả ở bên cạnh Tiểu Mãnh. Voi ma mút ngửi ngửi đống xương được bọc trong túi da thú, có thể là ra được mùi của mẹ Tiểu Mãnh, bèn cuốn lấy bộ xương kia đi, vừa đi vừa dùng đuôi to vỗ về nhè nhẹ Tiểu Mãnh. Dường như hiểu được ý của cho mình, Tiểu Mãnh vọt đến trước mặt Lam Nguyệt, lấy vòi cọ cọ vào mặt Lam Nguyệt, kêu tu tu.

“Tiểu Mãnh, đi đi”, Lam Nguyệt chỉ vào voi ma mút lớn. Voi ma mút lớn nhìn Lam Nguyệt, đứng ở nơi đó kiên nhẫn chờ. Lam Nguyệt ra hiệu nhiều lần Tiểu Mãnh mới từ từ đi qua, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Lam Nguyệt, tựa như nếu Lam Nguyệt gọi nó, nó sẽ lập tức chạy về. Lam Nguyệt nghẹn ngào, quay đầu chôn mặt trong ngực Trát Nhĩ rơi nước mắt. Voi ma mút lớn lấy vòi đẩy đẩy Tiểu Mãnh tiến về phía trước, dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người.

“Sư phụ, đừng khóc nữa, nếu không chúng ta nuôi một con khác là được”. Tiểu Thạch cũng rất buồn, nhìn Lam Nguyệt im lặng khóc trong lòng Trát Nhĩ, đau lòng an ủi.

“Trí giả, cô đừng khóc”. Những người khác lần đầu nhìn thấy Lam Nguyệt khóc, mặc dù không khóc thành tiếng, nhưng cũng cảm giác được Lam Nguyệt đang rất đau lòng.

“Lam Lam, đừng khóc. Tiểu Mãnh đi theo cha nó sẽ tốt hơn, em cũng nghĩ như vậy mà, nào, trong bụng em còn có con của chúng ta mà, đừng khóc”. Trát Nhĩ vỗ nhẹ Lam Nguyệt, an ủi.

“Vâng”. Giọng nói buồn buồn của Lam Nguyệt truyền ra từ trong ngực Trát Nhĩ, mọi người đều thở phào một hơi, chuyển sang nói những chuyện thú vị trong bộ lạc để dời đi sự chú ý của Lam Nguyệt.

Tiểu Mãnh, đi theo cha mi sẽ tốt hơn, nhớ phải chăm sóc bản thân thật tốt đấy. Lam Nguyệt miễn cưỡng nở nụ cười nói chuyện với mọi người. Cô biết, Trát Nhĩ nói rất đúng, đó cũng là quyết định của cô sau một đêm suy nghĩ, chỉ là trước giờ cô vẫn chăm sóc Tiểu Mãnh giống như con mình, Tiểu Mãnh cũng coi cô như mẹ nó, khiến cô trong lúc nhất thời không thể chấp nhận được. Tiểu Thạch nói cô nên nuôi một con vật khác, điều này là không thể. Cô không nuôi thú cưng, cô là sát thủ, khó mà gần gũi với những con vật khác. Hơn nữa cô và Tiểu Mãnh có một khoảng thời gian dài bên nhau giống như mẹ con, tình cảm ấy, những con vật khác không thể thay thế được.

Mặt trời xuyên qua những kẽ lá, từng tia nắng chiếu lên người Lam Nguyệt, Lam Nguyệt nén lại nỗi lòng, đợi mọi người hái quả dầu xong, mới chầm chậm quay lại bộ lạc. Chỉ là lần này không còn bóng dáng Tiểu Mãnh tung tăng nhảy nhót phía sau nữa rồi.

Chương 88: Bỏ ra và nhận lại

Sau khi Tiểu Mãnh, tinh thần Lam Nguyệt không khá lên chút nào. Tiểu Thạch và Trát Nhĩ định bắt những con vật nhỏ đến chọc cho Lam Nguyệt vui, lại bị Lam Nguyệt ngăn lại, nói cô không thích những con vật khác. Trát Nhĩ và Tiểu Thạch cũng hết cách. Nhìn nụ cười tắt dần trên khuôn mặt Lam Nguyệt, lòng Trát Nhĩ nóng như lửa đốt. Buổi sáng ngày thứ bảy sau khi Tiểu Mãnh đi, Lam Nguyệt vừa chạy đến chiếc hang mà Tiểu Mãnh ở trước kia đứng ngẩn người, Trát Nhĩ đã đi theo tới, nói với Lam Nguyệt hắn sẽ đi gọi Tiểu Mãnh về. Lam Nguyệt ngăn lại, nói chờ thêm một thời gian nữa sẽ quen.

“Tu tu …” Trong thoáng chốc Lam Nguyệt như thoáng nghe được tiếng của Tiểu Mãnh, cười khổ nhìn Trát Nhĩ: “Em vì nhớ quá mới nghe thấy tiếng Tiểu Mãnh, ha ha”

“Lam Lam … Tiểu Mãnh, Tiểu Mãnh đã trở lại” Trát Nhĩ vui mừng nhìn Tiểu Mãnh đang chạy lại từ phía bờ sông, liền nói với Lam Nguyệt.

“Tu tu …” “Tiểu Mãnh…” Tiểu Mãnh kêu tu tu chạy về phía Lam Nguyệt, Lam Nguyệt cũng giang tay ra đón.

Tiểu Mãnh chạy vọt tới rồi lấy cái vòi cuốn Lam Nguyệt ngồi lên, nhảy nhót vui mừng mang theo Lam Nguyệt chạy về phía bờ sông, Trát Nhĩ đi theo ở phía sau. Người trong bộ lạc cũng vui mừng khi nhìn thấy Tiểu Mãnh chạy về, trí giả giờ này hẳn là vui lắm.

Đến bờ sông, Tiểu Mãnh đặt Lam Nguyệt xuống. Lam Nguyệt xoa nhẹ cái vòi của nó. Tiểu Mãnh vói cái vòi vào trong nước, vừa uống

nước vừa trêu cá. Lam Nguyệt vui vẻ ngồi bên cạnh chơi cùng nó. Tiểu Thạch cũng chạy tới, vỗ Tiểu Mãnh nói còn biết đường chạy về, được đấy.

“Lam Lam, cha Tiểu Mãnh cũng ở đây” Trát Nhĩ ở phía sau nhắc nhở. Lam Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, Voi ma mút lớn đúng là đang ở đây, nhưng là cách bọn họ rất xa, ở vị trí đủ để nhìn thấy Tiểu Mãnh, hơn nữa chỉ có một mình nó, không thấy bầy voi đâu.

“Trát Nhĩ, có phải Tiểu Mãnh nhớ em, nên mới quấn lấy cha nó đòi về không?” Lam Nguyệt nhìn Trát Nhĩ, cô đang rất cần sự an ủi lúc này. Trát Nhĩ gật đầu nói đúng rồi, dỗ dành trái tim mong manh của Lam Nguyệt.

Quả thật Tiểu Mãnh chỉ ở lại một đêm, đến ngày thứ hai đã bị Voi ma mút lớn gọi đi. Lam Nguyệt đã bình tĩnh lại, thỉnh thoảng quay về cũng khiến cô yên tâm hơn. Xem ra Voi ma mút lớn rất thương Tiểu Mãnh, làm voi ma mút đầu đàn, vì Tiểu Mãnh nhớ đến người mẹ nhân loại không phải mẹ ruột này, mà sẵn sàng theo nó đến tận đây.

Sau đó, mỗi khoảng một thời gian ngắn Tiểu Mãnh sẽ trở về ở lại một ngày, điều này đã xác nhận được suy đoán của Lam Nguyệt là chính xác. Mặc dù bình thường phải nửa thàng mới được gặp mặt, nhưng có thể nhìn thấy được Tiểu Mãnh là tốt rồi. Lam Nguyệt bảo người trong bộ lạc đến vị trí lúc trước Voi ma mút lớn dừng lại, dùng lá trúc vây xung quanh đại thụ, trên mặt đất trải một lớp cỏ khô, thỉnh thoảng lại bổ sung cỏ khô thêm vào. Voi ma mút lớn giống như hiểu ý, lúc tới đều ngủ tại chiếc ổ to dưới gốc cây đại thụ kia.

Tiểu Thạch thấy Lam Nguyệt đã yên tâm hơn, bèn nói với Lam Nguyệt là muốn đi đến vài ngọn núi khác xem xét một chút. Lam Nguyệt bảo hắn mang theo mấy người, gặp phải người xấu phải lập tức bỏ chạy. Tiểu Thạch biết là sư phụ đang lo lắng cho mình, cam

đoan với Lam Nguyệt là nếu gặp chuyện không hay sẽ bỏ chạy ngay, sau đó đi chuẩn bị đồ đạc, dẫn theo hai người lên đường. Già Lưu đã quen với việc con trai thường xuyên ra ngoài đào thảo dược, có khi mấy ngày không về, thế nên Thạch vừa đi, lão bèn gọi già Phong đến chơi. Trước kia là già Sơn, nhưng giờ Lam Nguyệt đang mang thai, lão không dám gọi nữa.

Một hôm nọ, sau khi Tiểu Mãnh và cha nó rời đi, Trát Nhĩ hỏi Lam Nguyệt, đến mùa lá bầy voi ma mút sẽ phải di cư đến nơi khúc, lúc đó chắc chắn Tiểu Mãnh cũng phải đi cùng, hỏi lúc đó Lam Nguyệt có chịu được hay không. Lam Nguyệt nhìn hắn xem thường, nói, dù sao đến mùa quả cũng quay lại, có phải là không gặp lại nữa đâu. Trát Nhĩ liền nhìn cô cười ha hả. Lam Nguyệt biết là Trát Nhĩ đang cười bộ dạng của cô mấy ngày hôm trước, thẹn quá hoá giận, túm lấy Trát Nhĩ định cắn. Kết quả là cắn sai chỗ, bị Trát Nhĩ ăn sạch sành sanh, đương nhiên là Trát Nhĩ hôn khắp toàn thân, Lam Nguyệt vất vả nhổ củ cải cả đêm.

Ngày thứ hai sau khi Tiểu Thạch đi, Lam Nguyệt đến phòng thuốc của hắn. Nhìn thảo dược đã được chuẩn bị sẵn, trong phòng bày đầy ống trúc lớn nhỏ, Lam Nguyệt hài lòng gật đầu. Đồ đệ ngốc này của cô hơi vụng về một chút, được cái biết cố gắng, có thể nói là cần cù bù thông minh, mặc dù thường xuyên "hai" *(từ ngữ mạng, ý chỉ ngốc nghếch)* khiến người ta bật cười, nhưng là người cầu tiến. Lam Nguyệt lấy chút bột ngân hạnh rồi định quay về. Gần đây già Sơn bị ho khan, cô đi lấy bột ngân hạnh về cho ông ấy hoà với nước uống.

"Chào trí giả" Già Phong vừa bước vào nhà già Lưu thì nhìn thấy Lam Nguyệt, lão cất tiếng chào.

"Vâng. Già Phong này, đừng nghiêm khắc với Vũ quá". Con trai già Phong tên là "Vũ", chính là cái người vừa tới bộ lạc Mông Tạp đã lăn ra ốm, sau khi được già Phong ép tập võ luyện bắn tên mỗi ngày,

sức khỏe hắn mới tốt lên nhiều, còn nói lá muốn bảo vệ trí giả. Lam Nguyệt thấy Vũ thường xuyên luyện tập đến cả người đầy mồ hôi, nghe nói là do già Phong bắt ép.

“Trí giả, thằng bé kia cần rèn luyện. Khi già lớn bằng nó đã có thể một mình săn thú rồi”. Già Phong nói lý lẽ của mình.

“Già Phong, nóng vội quá không tốt đâu.” Lam Nguyệt định nói dục tốc bất đạt, lại sợ đối phương nghe không hiểu. Già Phong hiểu được ý của Lam Nguyệt, gật đầu.

“Được rồi, Phong, Lam nha đầu nói đúng đấy. Ông đấy, đúng là quá khắt khe với thằng bé Vũ kia rồi, tôi nhìn mà thấy đau lòng cho nó.” Già Lưu bưng nước ra, lại nói “Tiểu Thạch nhà tôi đi săn thú cũng chẳng ra cái gì kìa, tôi có bao giờ ép nó đi luyện đâu.”

“Con ông là thầy thuốc, có thể để nó đi săn thú sao?” Già Phong lập tức nổi đoá, nói vào trọng điểm.

“Được rồi, ha ha. Có điều, trước khi Lam nha đầu dạy nó, nó săn thú cũng chẳng ra làm sao cả. Ông đừng ép thằng Vũ quá.” Già Lưu vừa nói vừa rót nước.

“Ồ … Náo nhiệt quá … Lam nha đầu ở đây à. Tôi đang lấy làm lạ tại sao ở đây lại náo nhiệt như vậy?” Già Sơn đi vào, cười ha ha. Già Phong và già Lưu dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn lão, làm như người khác không biết lão vì lo lắng cho Lam nha đầu mới đến tìm không bằng.

“Cha, con tới để lấy bột ngân hạnh. Cha đang bị ho, lấy cái này pha với nước uông sẽ tốt hơn.” Lam Nguyệt nói với già Sơn đang không tự nhiên, sau đó bỏ một chút bột ngân hạnh vào nước, đưa cho già Sơn uống.

“Ừm, ta không sao. Con đang có thai, phải cẩn thận một chút.” Già Sơn vừa uống vừa nói. Lam Nguyệt gật đầu, cô luôn tôn trọng người già, nói gì cũng nghe, không cãi lại.

“Mấy ông nói xem trong bụng trí giả là con trai hay con gái?” Ba ông lão nhàm chán lại chụm đầu bàn tán về cái bụng của Lam Nguyệt. Lam Nguyệt đen mặt, nói với bọn họ là cô có việc phải về, dặn già Sơn đến giờ chiều nhớ về ăn cơm, sau đó đi ra ngoài.

Chương 89: Thằng nhóc dám đi cướp bóc thật

Edit: Khánh Ly
Beta: Gà

“Trí giả … Trí giả … Thầy thuốc về rồi!”

Tiểu Thạch đi đến tầm bốn giờ chiều ngày thứ năm thì trở lại, người tuần tra chạy đến chỗ Lam Nguyệt thông báo. Lam Nguyệt lấy làm lạ, về thì cứ về thôi, có gì mà phải ngạc nhiên như vậy?

“Trí giả … Thầy thuốc cướp phụ nữ mang về!” Người tuần tra nói xong, đã nhìn thấy Lam Nguyệt kinh hãi há hốc miệng, hắn nghĩ, chắc trí giả bị doạ cho ngây người rồi, ha ha.

“Tiểu Thạch đã về rồi sao? Cậu ta đi cướp bóc thật sao?” Lam Nguyệt choáng, tên nhóc này thật sự dám đi cướp con gái nhà người ta?

“Vâng, vừa rồi tôi đang tuần tra ở bờ sông thì nhìn thấy thầy thuốc khiêng một cô gái giống như một trận gió lao về bộ lạc. Tôi còn đang sửng sốt, người đi cùng phía sau đã nói là thầy thuốc cướp được, bọn tôi bị doạ sợ luôn.” Người tuần tra kể lại.

“Tô, đi, đi xem một chút!” Lam Nguyệt gọi Tô đang may da thú ở trong phòng, cùng đi đến nhà Tiểu Thạch.

“Cái thằng nhãi này, mày muốn ăn đòn hả, lại dám đi cướp phụ nữ về!” Lam Nguyệt vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng gào thét của già

Lưu.

“Cha đừng đánh …, là con cướp được …, đợi một chút …, đừng đánh.” Tiểu Thạch hết né trái lại né phải, nhìn thấy Lam Nguyệt, lập tức vọt đến đến trốn sau Lam Nguyệt. Già Lưu gào lên nói thằng nhãi mau lăn ra đây cho tao, đừng có trốn đằng sau Lam nha đầu.

“Già Lưu, bình tĩnh, hãy hỏi rõ ràng trước đã!” Lam Nguyệt che chở cho Tiểu Thạch, nói với già Lưu, Tô cũng tiến lên lấy cây gỗ đi, khuyên nhủ.

“Sao, sao, sao? Thằng nhóc Tiểu Thạch đi cướp phụ nữ thật á?” Già Sơn cũng chạy tới. Trát Nhĩ vừa mới trở về, cũng dẫn toàn bộ đội săn thú tới, tất cả mọi người đều nhìn bạn trẻ Tiểu Thạch.

“Xong đời … Lần này thì tất cả mọi người đều biết con đi cướp phụ nữ rồi!” Tiểu Thạch gào khóc, lại bị cái lườm sắc lẻm của Lam Nguyệt làm cho nín bặt. Lam Nguyệt hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Theo như lời khai báo của Tiểu Thạch, cô gái này đúng là cậu ta cướp được, nhưng là cướp được từ trên tay Mộc Sa. Bọn Tiểu Thạch vào trong núi đào nhân sâm, đúng lúc gặp phải thằn lằn, chỉ có thể chạy, kết quả chạy đến một nơi cư trú ở gần ngay sát rừng rậm Lạc Vụ. Tiểu Thạch không dám tùy tiện xông vào nơi cư trú của người ta, tính tìm một nơi ở gần đấy để qua đêm.

Ai biết được ở nơi cư trú ấy đang có đánh nhau. Tiểu Thạch tò mò, dẫn người lặng lẽ đi xem, kết quả nghe được người đến cướp là bộ lạc Mộc, bọn chúng giết đàn ông, cướp bóc lương thực và phụ nữ, có một cô gái bị cưỡng bức ngay tại chỗ, cô gái kia phản kháng cắn mạnh vào tên muốn cưỡng bức cô ấy, liền bị tên kia dùng dao xương đâm chết. Tiểu Thạch oán giận nhìn chúng, cậu lại không dám xông lên, sư phụ đã dặn gặp nguy hiểm phải chạy ngay, cậu chỉ có thể

lặng lẽ ẩn núp.

Sau khi cướp bóc xong, bọn chúng rời đi. Hai người đi sau cùng nghe thấy động tĩnh, bắt được một cô gái được giấu đi, nhìn người trong bộ lạc đều đã đi xa, chúng liền đè cô gái kia xuống định giở trò đồi bại. Tiểu Thạch không nhịn được xông lên đánh nhau cùng chúng, hai người đi cùng Tiểu Thạch thì lấy cung tên ra bắn chết hai tên kia. Tiểu Thạch khiêng cô gái đã bị ngất kia bỏ chạy, hai thợ săn đi cùng Tiểu Thạch cũng sợ người bộ lạc Mộc trở lại, rút mũi tên trên người hai người kia rồi cùng chạy về với Tiểu Thạch.

“Ha ha … Thằng nhóc này … Không tệ … Lần sau nếu nhìn thấy bộ lạc Mộc thì tiếp tục cướp!” Đạt nghe xong liền nói, mọi người cũng cười ha hả nói nhất định phải cướp.

“Cái thằng nhóc này, không nói sớm …” Già Lưu lườm Tiểu Thạch.

“Cha để cho con nói sao? Con bảo cha dừng lại nghe con nói mà cha có dừng đâu!” Tiểu Thạch kêu lên oai oái, cậu bị oan, ấm ức chết đi được.

“Lưu, đừng nóng! Ông cũng thật là, động tí là nổi nóng, không để cho thằng bé nói đã đánh nó!” Già Sơn lên tiếng trách móc. Lúc bấy giờ già Lưu mới im lặng không nói.

Lam Nguyệt đi vào nhìn cô gái kia, bộ dáng tầm mười tám mười chín tuổi, trên người không có vết thương gì, sau gáy hơi bị sưng lên, có thể là lúc bị mấy tên kia giở trò thì bị va chạm vào, không có gì đáng ngại, tỉnh lại là ổn. Lam Nguyệt lấy nước vỗ nhẹ phía sau gáy cô gái kia, rồi bấm vào huyệt nhân trung.

“A …” Cô gái kia hét lên một tiếng tỉnh lại, sau đó lập tức bình tĩnh lại. Lam Nguyệt nhướng mày, không tệ.

“Cô là ai?” Cô gái kia nhìn Lam Nguyệt hỏi, lại quay đầu nhìn xung quanh, rồi đột nhiên nhìn chằm chằm Tiểu Thạch: “Tôi nhận ra cậu, trước khi tôi bị va vào tảng đá đã nhìn thấy cậu xông lại, là cậu đã cứu tôi sao?” Lam Nguyệt tiếp tục nhướng mày: đủ bình tĩnh.

“Tôi là Thạch, còn đây là sư phụ của tôi, là người mà tôi tôn kính như cha mình. Nơi này là bộ lạc Mông Tạp. Là tôi cướp cô từ trong tay người bộ lạc Mộc, dọc đường cô vẫn luôn hôn mê.” Tiểu Thạch giới thiệu cho cô gái kia, hơn nữa còn thừa nhận chính mình đã cướp cô ấy.

“Ồ, cướp tốt lắm!” Cô gái kia gật đầu, mọi người kinh ngạc, Lam Nguyệt lần nữa nhướng mày: đủ thông minh. Cô gái kia nói tiếp: “Tôi biết bộ lạc Mông Tạp, trước kia từng có một người tên Mục đến chỗ tôi và nhắc đến, còn nói trí giả tên là Lam Nguyệt, là trí giả được thiên thần phái tới.” Thạch chỉ về phía Lam Nguyệt, Lam Nguyệt đen mặt.

“Chào trí giả, tôi tên là Cách Mạn.” Cách Mạn đã biết được ai là trí giả. Lam Nguyệt gật đầu coi như đáp lại.

Cách Mạn tiếp tục: “Mục còn kể chuyện bộ lạc Mộc, cha tôi với mọi người không tin, giờ thì nơi cư trú …” Cách Mạn đau khổ, nhưng vẫn cố nén nước mắt.

“Bộ lạc Mộc rồi sẽ có ngày chúng ta đối mặt thôi. Cô đừng nghĩ nhiều quá, cứ ở lại Mông Tạp bộ lạc an ổn cuộc sống, sau này sẽ nghĩ biện pháp để có thể tìm được những người phụ nữ trong nơi cư trú của cô.” Lam Nguyệt an ủi, khó lắm mới có người phụ nữ cô nhìn vừa mắt.

“Sư phụ, chị đồng ý cho cô ấy ở cùng rồi nhé. Tốt quá, để em đi thu

xếp chỗ ở cho cô ấy!" Tiểu Thạch mừng rỡ muốn chạy ra ngoài, Lam Nguyệt ngăn lại: "Không cần, ở chỗ này với cậu luôn, chỗ cậu vẫn còn phòng trống."

"Được, cám ơn trí giả!" Cách Mạn vui vẻ gật đầu. "Không được đâu … Sư phụ …" Tiểu Thạch kêu lên. "Người là do cậu cướp về" Lam Nguyệt nói một câu ngắn gọn, xoay người, Trát Nhĩ đỡ lấy, ôm cô đi.

Chương 90: Tiểu thụ

“A!” “Câm miệng … Ầm ĩ chết đi được!”

Không đến hai ngày, trong nhà Tiểu Thạch đã phát ra tiếng hét chói tai, khiến cho mọi người đang chuẩn bị nấu cơm sáng bị dọa chạy tới. Lam Nguyệt cũng chạy tới xem chuyện tình hình thế nào, đương nhiên là được Trát Nhĩ ôm đến.

“Thạch, không sao chứ?” Già Lưu ở ngoài cửa hỏi.

“Á … cha … đừng vào đây!” Thạch ở bên trong cuống cuồng đáp lời già Lưu.

“Tiểu Thạch, sao vậy?”Lam Nguyệt bất đắc dĩ lên tiếng hỏi.

“Chào trí giả, trí giả ăn cơm chưa? Tôi đi nấu cơm đã.” Cách Mạn mở cửa gỗ đi ra ngoài, không nhìn ánh mắt khiếp sợ của mọi người, chào hỏi Lam Nguyệt xong thì đi vào phòng bếp.

“Ơ … Này … Tiểu Thạch …” Lam Nguyệt cũng kinh ngạc, chuyện này hình như hơi nhanh thì phải.

“Ha ha, Tiểu Thạch nhà tôi có vợ rồi. Tôi phải đi báo cho mẹ Tiểu Thạch một tiếng mới được!” Già Lưu hấp tấp chạy đi.

“Sư phụ, em muốn bỏ nhà đi!” Tiểu Thạch vừa đi ra liền nói với Lam Nguyệt. Lam Nguyệt nghệt mặt ra, có ai nói cho cô biết vừa xảy ra chuyện gì không?

“Thạch, lẽ nào tên nhóc nhà cậu phải nằm dưới hả?” Khôn chỉ vào vết đỏ trên mặt với trên ngực Tiểu Thạch, hắn cũng là người từng trải. Mọi người nghe vậy thì cười ầm lên, Trát Nhĩ cũng không nhịn được bật cười. Lam Nguyệt lập tức cảm thấy như có cả bầy quạ đen bay qua, Cách Mạn, cô thật là mạnh mẽ quá đi.

“Về hết, về hết đi, không cho nhìn, nhìn nữa tôi bỏ thuốc đấy!” Tiểu Thạch thẹn quá hoá giận, hạ lệnh đuổi khách, mọi người cười ha ha rời đi.

“Thạch, cậu định vứt bỏ người ta sao?” Trát Nhĩ lên tiếng hỏi. Tiểu Thạch nói: “Ai kêu cô ta đè em, không phải là em không muốn, nhưng phải cho người ta thời gian thích ứng chứ!” Nói xong còn bĩu môi, nhìn rất không tự nhiên.

Lam Nguyệt để Trát Nhĩ lại nói chuyện với cậu ta, tuy cô là sư phụ, nhưng những chuyện kiểu như vậy thì Trát Nhĩ nói sẽ tiện hơn. Cô vẫn nên đi nói cho Cách Mạn biết tính tình của Tiểu Thạch ra sao. Nếu đã ở cùng một chỗ, thì phải sống hoà thuận với nhau, vừa mới ở với nhau mấy ngày đã loạn lên như thế này rồi, mà Tiểu Thạch bây giờ mới mười sáu tuổi, thật là đau đầu.

Trát Nhĩ và Lam Nguyệt giáo dục cho đôi chị em kia xong, lúc về đến nhà đã là giữa trưa, cũng may Cách Mạn nấu cơm, nếu không Lam Nguyệt đã bị đói đến da bụng dán vào lưng rồi. Cô giờ là một người ăn cho hai người mà. Phải nói rằng Cách Mạn rất thông minh, tới bộ lạc mới được hai ba ngày nhưng không ngừng học hỏi từ đám phụ nữ, nấu cơm rất được. Lam Nguyệt gật đầu, buổi tối sẽ làm lễ chúc phúc cho bọn họ.

Buổi tối, phía trước đài đá đốt một đống lửa lớn, lại cắm thêm mấy cây đuốc. Lam Nguyệt đứng ra chủ trì buổi lễ chúc phúc hết sức đặc biệt này. Tại sao lại nói là đặc biệt? Là bởi vì Cách Mạn đi hái hoa

tặng cho Tiểu Thạch! Lam Nguyệt không còn gì để nói. Tiểu Thạch không được tự nhiên, dưới cái nhìn cảnh cáo của Trát Nhĩ mới lấy ra vòng cổ bằng xương trao cho Cách Mạn. Lam Nguyệt đen mặt chủ trì buổi lễ chúc phúc nữ theo đuổi nam này. Nhưng cặp đôi này vẫn được mọi người nhiệt liệt chúc phúc. Sắc mặt Tiểu Thạch đã khá hơn, Cách Mạn vẫn cười híp mắt.

“Trí giả, có người nói muốn gặp cô, còn cầm một đoạn ngà voi của cô.” Người tuần tra lặng lẽ đến bên cạnh Lam Nguyệt và Trát Nhĩ.

Lam Nguyệt gật đầu với Trát Nhĩ, Trát Nhĩ tỏ ý đã hiểu, bảo già Sơn tiếp tục xem, còn hắn thì cùng Lam Nguyệt với người tuần tra quay về. Mọi người không phát hiện ra, vẫn tiếp tục nướng thịt nói chuyện phiếm.

“Trí giả, bọn họ sẽ đến vào buổi tối. Mộc Sa phái bọn họ tới để thăm dò.” Lam Nguyệt và Trát Nhĩ quay về nhà, châm đèn lên, người đàn ông ngồi đối diện liền nói.

“Có bao nhiêu người?” Lam Nguyệt hỏi.

“Ba mươi người. Lợi Á trở về nói lại lời của cô cho Mộc Sa nghe. Mộc Sa muốn phái người đến thăm dò thứ gì đó của cô, vì vậy tôi được phái đến đây. Giờ tôi đang được Mộc Sa tín nhiệm, lần này hắn giao cho tôi dẫn đầu.” Người kia nói tiếp.

“Buổi tối cậu để lại mấy người, ngày mai dẫn bọn họ trở về, nói với Mộc Sa là toàn bộ đã bị rơi vào vực sâu chết hết, cậu thấy tình hình không ổn liền lập tức quay về báo cáo, những chuyện khác thì không cần nói.” Lam Nguyệt nói, rồi dặn hắn chú ý an toàn, sau đó tiễn hắn ra người. Lúc người kia xoay người, có thể thấy rõ ràng khuôn mặt hắn.

Trát Nhĩ nhìn người kia rời đi, hỏi Lam Nguyệt: “Lam Lam, hắn là người đàn ông của Lợi Á, có thể tin được không?” Lam Nguyệt gật đầu: “Tuyệt đối đáng tin, so với chúng ta, hắn càng muốn giết Mộc Sa và Lợi Á hơn. Toàn bộ người nhà hắn đều bị người của Mộc Sa giết, em gái hắn bị Lợi Á ném cho một tên đàn ông trong bộ lạc Mộc, chưa được mấy ngày đã chết. Sau khi thành người của Lợi Á, hắn vẫn một lòng muốn trả thù bộ lạc Mộc. Em cho hắn cơ hội, hắn nhất định sẽ không bỏ qua.” Lam Nguyệt giải thích cho Trát Nhĩ về lai lịch của người này.

“Lam Lam … Em đã sắp đặt chuyện này từ lần bắt Lợi Á trước đây phải không? Sao em không nói sớm, hại tôi tưởng em vừa ý hắn.” Trát Nhĩ oán trách.

Quả thật không thể trách được Trát Nhĩ, lúc bắt Lợi Á về đã là buổi tối, người đàn ông kia đi ở cuối cùng, nói hắn có chuyện muốn nói với Lam Nguyệt. Lam Nguyệt nói chuyện với người kia một lúc rất lâu, lại còn không cho hắn đi vào nữa. Lam Nguyệt áy náy giải thích rằng, vốn dĩ cô định mặc kệ, sau lại quyết định dùng ám chiêu. Bộ lạc đông người như vậy, vì tránh bị bại lộ, mới phải giữ bí mật như vậy. Thật ra Trát Nhĩ cũng không để bụng, hắn tin tưởng Lam Nguyệt, chỉ là cố ý làm nũng mà thôi.

Buổi tối Trát Nhĩ ra lệnh rút toàn bộ người tuần tra, lại cho người khiêng hai cái cổng vào bộ lạc đi, dặn mọi người trong bộ lạc buổi tối không được đi ra ngoài, ngày mai chờ thông báo của hắn sau. Mọi người mặc dù không biết tại sao nhưng vẫn gật đầu, tản ra, ai về nhà nấy ngủ. Lúc Trát Nhĩ trở về, Lam Nguyệt đã ngủ thiếp đi ngoài phòng khách. Già Sơn phải nhắc nhở, Trát Nhĩ mới sực nhớ ra phải ôm Lam Nguyệt về phòng. Già Sơn cũng thổi tắt đèn đi ngủ.

Chương 91: Phát minh ra nỏ đá

Edit: Hoa Vô Tử
Beta: Gà

Buổi sáng tại bộ lạc vô cùng mát mẻ trong lành, trên khuôn mặt mọi người đều ngập tràn vui cười. Thế nhưng buổi sáng hôm nay, sắc mọi người khi tập trung tại cổng vào bộ lạc lại lộ vẻ khiếp sợ. Từ trước tới nay, chiến hào do trí giả đào chỉ là để phòng dã thú, nhưng sao sáng sớm nay lại có hơn hai mươi người ngã chết ở đó? Chiến hào phòng dã thú này khi nào đã trở thành nơi phòng ngừa người lạ đến xâm nhập rồi?

“Tốt lắm, đây là người của bộ lạc Mộc, đêm qua muốn lẻn vào bộ lạc chúng ta, lại bịngã chết trong chiến hào này.” Trát Nhĩ lên tiếng ngăn lại tiếng bàn tán của mọi người. Mọi người nghe nói là người của bộ lạc Mộc thì không còn ai lên tiếng nữa. Trát Nhĩ tổ chức người xuống dưới đáy hào lôi những người chết nằm ngổn ngang trên những tảng đá lên, rồi bảo bọn họ ném vào chỗ sâu trong rừng rậm. Mọi người vừa xôn xao bàn toán chuyện bộ lạc Mộc đánh lén vừa trở về ăn sáng.

“Sư phụ, em muốn ra ngoài săn thú cùng thủ lĩnh!” Trát Nhĩ vừa trở về, đã nhìn thấy Cách Mạn chạy tới phòng khách nói chuyện với Lam Nguyệt. Lam Nguyệt thả đồ trên tay xuống nhìn cô ấy, không nói gì. Cách Mạn sau buổi lễ chúc phúc tối qua đã sửa lại cách gọi, Thạch bảo cô sau này phải gọi Lam Nguyệt là sư phụ.

“Cô là phụ nữ, đi săn thú làm cái gì?” Trát Nhĩ nhíu mày, nghi ngờ

không biết Cách Mạn lại bày trò gì đây.

“Thủ lĩnh, trước kia ở nơi cư trú cũ tôi cũng từng đi săn, tự tôi phụng dưỡng cha mẹ mình. Thủ lĩnh đừng xem thường tôi.” Cách Mạn cười nói. Trát Nhĩ nghệt ra, chuyện phụ nữ đi săn thú là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

“Sư phụ, chị cho em đi mà. Thạch nói phải được chị đồng ý thì hắn mới cho em đi.” Cách Mạn quấn lấy Lam Nguyệt, ai bảo Thạch lại không tin cô chứ.

“Ừ, Trát Nhĩ, cho Cách Mạn đi theo đi.” Lam Nguyệt gật đầu, lại nói với Cách Mạn: “Trước em cứ đi theo phía sau đội săn thú, không được chạy lung tung, tránh để bị thương.”

“Dạ, sư phụ, em sẽ không làm cho chị thất vọng đâu. Em về nấu cơm đây.” Cách Mạn nhận được đáp án vừa ý, hớn hở chạy về.

“Lam Lam, làm vậy có ổn không? Nhỡ đâu có chuyện gì... chỗ Thạch...” Lam Nguyệt hiểu ý Trát Nhĩ, bảo hắn đừng lo lắng, cô tin là Cách Mạn không ngốc. Trát Nhĩ không nói gì đi nấu cơm. Lam Nguyệt rất có lòng tin với Cách Mạn, sức lực của phụ nữ viễn cổ không nhỏ, quan trọng là, phụ nữ khéo léo hơn đàn ông, hơn nữa Cách Mạn còn nói trước đây cô ấy vẫn thường đi săn thú mà.

Bọn Trát Nhĩ đi rồi, Lam Nguyệt lại bận rộn với mấy thứ đồ trên tay. Tô cầm da thú dẫn theo Ô Lệ tới nói chuyện với Lam Nguyệt. Lam Nguyệt nghe Ô Lệ đọc bài xong thì bảo cô bé sang khu trồng trọt để tiếp tục học tập, sau đó vừa nói chuyện với Tô vừa làm. Đến tận lúc xế chiều cô mới hoàn thành xong tác phẩm của mình. Tô nhìn đồ vật trên tay Lam Nguyệt, không hiểu nó là cái gì. Lam Nguyệt lại mặt mày hớn hở kéo Tô đến chỗ đài đá. Tô nhìn Lam Nguyệt giương món đồ trong tay lên, “Vút” một cái bắn về phía cọc gỗ. Cung tên? Sao lại

không giống với cái của mọi người?

“Ha ha, cuối cùng cũng dùng được rồi.” Lam Nguyệt hài lòng cầm chiếc nỏ trong tay lật qua lật lại xem xét, tuy là dùng miếng đá thay cho miếng sắt nên hơi nặng một chút, nhưng vẫn có thể sử dụng được. Mặc dù có khả năng dùng mấy lầm thì hỏng miếng đá, nhưng cũng có thể coi là một thứ vũ khí cầm tay thuận tiện. Lam Nguyệt cực kỳ hài lòng, súng lục của cô chỉ còn một viên đạn, vũ khí lạnh và vũ khí nóng cô đều biết rõ, lại không thể tìm thấy đồng sắt thay thế, chỉ có nỏ đá là lựa chọn tốt nhất của tôi.

“Ơ, chào trí giả, chào Tô. Trí giả đang làm gì ở đây vậy?” Hoắc Lí đến thử nghiệm cung tên vừa mới làm xong, trông thấy Lam Nguyệt cùng Tô thì đến hỏi thăm.

“Tôi vừa làm xong nỏ đá, đang thử.” Lam Nguyệt nói, đưa nỏ cho hắn xem. Hoắc Lí nhìn chiếc nỏ hồi lâu, sau đó trả lại cho Lam Nguyệt. Lam Nguyệt biết nỏ không thích hợp cho bọn hắn dùng, sức lực bọn họ lớn rất dễ làm nỏ bị gãy, hơn nữa bọn họ cũng thích giương cung hơn, cái này để cho cô dùng là được rồi.

“Hoắc Lí, cậu bận việc của mình đi, bọn tôi đi đây.” Lam Nguyệt cầm nỏ cùng Tô quay về, vừa đi được vài bước đã thấy đội săn bắn bước vào từ cổng bộ lạc.

“Sư phụ, em về rồi.” Cách Mạn đi về phía Lam Nguyệt, bịch một tiếng quăng một nửa con gấu ngựa đang khiên trên lưng xuống. Lam Nguyệt choáng váng: thật là dũng mãnh.

“Ha ha, trí giả, hôm nay bọn tôi gặp phải gấu đấy, cô bé Cách Mạn kia không tệ, là thợ săn giỏi.” Đạt đi tới nói, Trát Nhĩ cũng gật đầu.

“Cách Mạn, có bị thương chỗ nào không?” Lam Nguyệt không ngờ cô

bé kia lại lợi hại như vậy, cô cứ cho rằng Cách Mạn chỉ săn được mấy con thú như dê hay thỏ gì đó, nghe ý của Đạt thì cô ấy còn có thể hỗ trợ săn gấu.

“Không, sư phụ, con này cũng lợi hại, mọi người cùng nhau xông lên mới giết được nó đấy, em dùng giáo đâm vào cổ nó...” Cách Mạn cười ít mắt kể chuyện săn gấu cho Lam Nguyệt. Lam Nguyệt nhìn xuống con gấu, cô biết rõ đây là tổ tiên gấu Bắc cực, rất khổng lồ, Cách Mạn lại có thể khiêng non nửa con, đúng là không thể khinh thường phụ nữ.

“Cái này cho em dùng trước, lát chị sẽ về làm cái khác cho mình. Khoan hãy hỏi đây là cái gì, để chị dạy em cách dùng như thế nào, cả cách dùng lực như thế nào nữa.” Lam Nguyệt muốn đưa nỏ cho Cách Mạn, sức lực của phụ nữ nhỏ hơn nhiều, chắc chắn sẽ thích hợp, đưa cho Cách Mạn là để cô ấy tự bảo vệ mình, cô vẫn là lo lắng cho tên đồ đệ ngốc kia của mình.

Người trong đội săn thú thấy Lam Nguyệt dạy Cách Mạn cách dùng vũ khí mới, cũng nhìn ra đồ vật kia giống với cung tên của bọn họ, nhưng thứ kia nhìn nhỏ như vậy, bọn họ không mấy mặn mà, vừa cầm lên đã hỏng. Trát Nhĩ đã biết từ trước đó, hắn ôm Lam Nguyệt rồi hôn lên mái tóc cô, sau đó đi phân chia con mồi. Đạt động viên Cách Mạn cố gắng học, sau này chắc chắn sẽ thành thợ săn giỏi. Được một thợ săn lão làng khen ngợi, Cách Mạn vô cùng vui vẻ, nghiêm túc theo Lam Nguyệt học cách dùng nỏ.

“Sư phụ, nghe Thạch nói chị chỉ có một mình thủ lĩnh thôi?”. Lam Nguyệt bảo Cách Mạn tạm ngừng nghỉ ngơi. Cô đã cảm thấy hơi mệt, từ khi mang thai cô thường xuyên thấy uể oải. Cách Mạn ngồi xuống nói chuyện với Lam Nguyệt, Tô đi chăm sóc cho Ô Lệ, Ô Lệ đang học cách tính toán bên cạnh Trát Nhĩ.

“Ừ, đúng vậy.” Lam Nguyệt gật đầu, liếc nhìn vị thủ lĩnh nào đó đang nghe lén nhưng lại làm bộ như không quan tâm kia. Cách Mạn lại nói tiếp:“Sư phụ đẹp như vậy, vì sao chỉ cần một mình thủ lĩnh?” Lam Nguyệt thấy hơi nhức đầu, giải thích thế nào về chế độ một vợ một chồng đây? Vẫn không giải thích thì hơn, nếu không lại ảnh hưởng đến sự phát triển của nhân loại.

“Chị chỉ thích mình Trát Nhĩ, ngoài ra không thích ai khác, cho nên có Trát Nhĩ là đủ rồi.” Lam Nguyệt nói.

“Em cũng chỉ thích Thạch thôi, em cũng chỉ cần mình Thạch là đủ rồi.” Cách Mạn ra chiều đã hiểu, gật đầu. Đầu Lam Nguyệt càng đau hơn, chẳng lẽ lại nói đừng có học theo chị. Đây là vợ của đồ đệ đấy, không thể dạy hư vợ của đồ đệ được! Mà thôi kệ, cứ để hai đứa tự do phát triển.

Lam Nguyệt nghe Cách Mạn nói chuyện phiếm, nhìn nhìn Trát Nhĩ, Trát Nhĩ cũng đáp lại cô bằng ánh mắt ấm áp. Cứ như vậy đi, cùng Trát Nhĩ hoà thuận sống qua ngày. Người đàn ông này đáng để cô yêu, vì hắn sinh con, trông coi bộ lạc của hắn, cùng hắn dắt tay nhau đến hết cuộc đời.

Chương 92: Mục trở về

Tên Chương: Mục trở về

Chớp mắt bộ lạc Mông Tạp đã bước vào cuối thu đầu đông, gió bấc bắt đầu thổi nhẹ, tuy không lớn nhưng đã mang theo hơi lạnh. Người trong bộ lạc đều biết sắp sửa bước vào mùa tuyết rồi, Lam Nguyệt tổ chức người đi thu hoạch toàn bộ lương thực.

Hạt kê thu hoạch được rất nhiều, trừ giữ lại làm giống, lượng kê còn lại có thể đủ cho người bộ lạc ăn trong cả mùa tuyết. Lam Nguyệt giữ lại rất nhiều hạt giống, định đợi đến vụ gieo trồng mùa xuân sang năm sẽ tăng thêm diện tích trồng kê, cố gắng để có thể có đủ gạo kê để ăn cả năm, kết hợp với con mồi cùng những thứ khác, hoàn toàn giải quyết được vấn đề lương thực của bộ lạc. Củ chuột đã nhiều hơn, cây củ chuột không cần chăm sóc vẫn sinh trưởng tốt, Lam Nguyệt thu hoạch toàn bộ củ chuột cất đi, để dành làm thức ăn cho vật nuôi.

Toàn bộ thân cây kê đã được Hoắc Lí gặt đi để phủ lên nóc phòng. Trên khu đất giờ bỏ trống, Lam Nguyệt dùng để gieo các giống rau, mặc dù sẽ bị tuyết làm sinh trưởng chậm lại, nhưng nói chung là vẫn có thể mọc được, hơn nữa toàn bộ đều là rau, cũng đủ để ăn trong mùa đông. Cải thìa và cải trắng vẫn tiếp tục sinh trưởng trong mùa đông, hơn nữa giờ đất trồng đã màu mỡ hơn rất nhiều, cỏ dại mọc lẫn trong đó, đợi dài ra là có thể cắt đem đi cho vật nuôi ăn. Trong khu trồng trọt còn trồng một loại rau mà Tiểu Thạch mới phát hiện ra, loại rau này có răng cưa mềm, ăn cũng rất giòn, Tiểu Thạch bèn nhổ toàn bộ chỗ rau răng cưa phát hiện được mang về trồng. Lam Nguyệt dặn Ô Lệ nhớ giữ lại hạt giống của cây rau răng cưa.

Ổ cho vật nuôi được phủ thêm cỏ khô, chuồng nuôi cũng được gia cố thêm, đầu xuân năm sau phải chuyển khu chăn nuôi đi rồi, Lam Nguyệt dặn bọn họ không mở rộng chuồng nuôi nữa. Cừu đen sau một lần cạo lông, giờ lông đã mọc dài ra bao trùm dày đặc, từ xa nhìn lại có thể nhìn lấy mõm dài và cặp sừng dài nhọn.

Thu gom được nhiều nhất là da lông của thỏ tai ngắn, giống thỏ này với chuột núi năng lực sinh sản rất mạnh, con mồi bọn Trát Nhĩ săn được từ đầu năm đến giờ cũng chủ yếu là thỏ, tất nhiên là bao gồm cả chuột núi nữa. Băt đầu vào cuối thu, cả đám thỏ lớn nhỏ đều trở nên lười biếng, đi kiếm ăn rất ít, mùa đông năm ngoái Lam Nguyết nhìn thấy rất ít thỏ, đại khái loài động vật này cũng đi ngủ đông rồi, nói thế nào thì giống thỏ này cũng khác so với thỏ ở hiện đại.

Gà rừng đã được thuần hoá thành gà nhà, những chú gà con ấp nở vào mùa hè giờ đều đã thành gà choai rồi, trên người lông tơ mọc rất dày, bên ngoài phủ một lớp lông vũ ngắn củn, vẫn thường xuyên trốn dưới cánh gà mẹ. Gà con ấp nở trong mùa hè chết rất nhiều, Lam Nguyệt biết gà rừng mặc dù đẻ rất nhiều trứng nhưng số lượng gà con nở ra có thể sống được không nhiều, nhưng số lượng như vậy cũng rất khả quan rồi.

Nhóm phụ nữ trong bộ lạc gom toàn bộ da thỏ và lông cừu đen lại để chuẩn bị may quần áo mùa đông cùng chăn đệm các kiểu, tất cả đều là học từ chỗ Lam Nguyệt. Lam Nguyệt còn lấy da thỏ để làm mũ lông da thỏ cho Ô Lệ, hai ngày sau khi Ô Lệ đội mũ xuất hiện trước mặt nhóm bạn nhỏ trong bộ lạc, đám phụ nữ trong bộ lạc đều chạy hết đến chỗ Lam Nguyệt để học.

Nhìn Ô Lệ đáng yêu dưới chiếc mũ lông thỏ, Lam Nguyệt bèn làm thêm cho cô bé đôi dày da thỏ, mặt trên còn gắn một thêm một nhúm lông thỏ làm quả bông, lại thêm bộ quần áo da thỏ mà Tô may cho, Ô

Lệ liền biến thành một cô thỏ đáng yêu. Mấy cậu choai mới lớn trong bộ lạc cứ lẽo đẽo theo sau Ô Lệ, hại Khôn phải tức giận đuổi người, Tô thì phàn nàn nói Lam Nguyệt cưng chiều Ô Lệ quá.

“Lam nha đầu, làm từ từ thôi, để cha làm cùng, không vội, đừng để bản thân mệt mỏi.” Già Sơn thấy Lam Nguyệt lại đang may quần áo trẻ sơ sinh, khuyên cô đừng làm cháu nội ông mệt mỏi. Lam Nguyệt gật gật đầu, già Sơn cũng biết chút may vá, là học được lúc rảnh, miễn cưỡng cũng may được chút ít. Trát Nhĩ ở ngoài bưng canh gà nấu nấm vào, lấy món đồ trong tay Lam Nguyệt đi, đưa canh gà cho cô, trưa rồi, Lam Lam phải ăn cơm.

“Đưa người đi rồi?” Lam Nguyệt vừa uống vừa hỏi Trát Nhĩ.

“Ừ, lấy muối xong thì về, nói bộ lạc Mộc của Mộc Sa giờ đã hơn sáu trăm người, vấn đề lương thực vẫn chưa được giải quyết.” Trát Nhĩ nói xong, còn vuốt nhẹ cái bụng đã hơi nhô lên của Lam Nguyệt.

“Không có đủ thức ăn, tập hợp nhiều người như vậy để làm gì? Thằng bé Mộc Sa này thật là, giờ ta thật sự không nhận ra nó rồi.” Già Sơn cũng biết chuyện Lam Nguyệt cài gián điệp, lão sẽ không để lộ chuyện này.

“Cha, nếu không đủ người cậu ta sẽ không thể quay lại cướp của chúng ta.” Lam Nguyệt nói rõ mục đích của MộcSa.

“Lam Lam, hắn có nhiều người hơn nữa tôi cũng không sợ, hắn đừng mong cướp được em từ tay tôi.” Trát Nhĩ nói, Lam Nguyệt vỗ vỗ hắn, ha ha, cô sẽ không để Mộc Sa có cơ hội cướp cô lần nữa.

“Bất kể như thế nào, lần này nếu Mộc Sa quay lại thật, bắt giam nó lại thôi, đừng giết nó, haizzz... ” Già Sơn đăm chiêu, Lam Nguyệt gật đầu tỏ ý hiểu, Trát Nhĩ không lên tiếng.

“Trí giả, thủ lĩnh, Mục … Mục … trở về rồi.” Người tuần tra chạy tới.

“Đến đâu rồi?” Trát Nhĩ đi ra ngoài đón, “Đến bờ sông rồi.” Tiếng người tuần tra cùng tiếng Trát Nhĩ xa dần.

“Trí giả, em về rồi.” Chỉ một lát sau, tiếng Mục đã vang lên ở cửa, Lam Nguyệt ngẩng đầu nhìn bộ dáng nhếch nhác của Mục, đến miệng cũng không nhìn thấy đâu cả, bèn bảo hắn đi rửa mặt rồi lại tới.

“Trí giả, Mục trở về rồi sao?” Thanh Mộc chạy tới, Lam Nguyệt nói đi rửa mặt rồi, Thanh Mộc lại chạy ra ngoài.

Lam Nguyệt chuẩn bị xong cơm canh, Mục cũng đã tắm rửa sạch sẽ cùng Thanh Mộc đi tới. Lam Nguyệt bảo hắn ăn cơm trước đã rồi nói chuyện, Mục xì xụp húp bát cháo gạo kê, ăn thịt nướng trứng muối, vừa ăn vừa nói: “Vẫn là cơm nhà ngon nhất

“Ăn ngon sao còn chạy lung tung khắp nơi, nhóc con!” Già Sơn lườm hắn, Mục cười hì hì.

“Mục, còn nhớ tôi không?” Cách Mạn cùng Thạch chạy tới, nhìn thấy Mục nói ra, Mục kinh ngạc: “Ơ, cô có phải là cô bé biết săn thú kia không?” Cách Mạn gật đầu, kể cho Mục nghe những chuyện phát sinh sau khi hắn rời đi. Những người khác trong bộ lạc cũng nghe tin Mục đã về, đều chạy tới nói chuyện với Mục, thoáng cái đã làm cho phòng khách nhà Lam Nguyệt trở nên chật ních, ngoài hiên với ngoài sân cũng đứng đầy người.

“Thằng nhóc này giờ mới biết đường về à? Tôi vẫn đang chờ cậu đến tỷ thí đây, ai biết cậu lại chạy mất tăm, đến tận gần mùa tuyết mới về.” Một cánh tay chụp lên bả vai Mục, Mục gật đầu nói nhất định

sẽ tỷ thí.

“Mục, ta là Phong, lúc trước nhờ có cậu, bọn ta mới đến bộ lạc Mông Tạp đấy, giờ cuộc sống của bọn ta rất tốt.” Già Phong rẽ đám người ra đi vào, Mục xấu hổ nói với già Phong là hắn có giúp được gì đâu.

“Hừ, nếu đã về rồi, nợ nần của chúng ta phải tính toán rồi.” Lam Nguyệt hừ lạnh, còn thì Mục mờ mịt.

“Mục, nghe nói cậu đi khắp nơi rêu rao chuyện trí giả, Lam Lam giờ được tôn như là thiên thần rồi, cậu tự mà lo liệu đi.” Trát Nhĩ cười nhìn về phía Mục, hắn đang nén giận, nếu cứ tiếp tục như vậy, số người tỏ tình với Lam Lam sẽ ngày càng tăng chóng mặt.

“Ặc … Trí giả … em …” Mục biết lớn chuyện rồi, hắn đã quên mất Lam Nguyệt không thích trở thành tâm điểm chú ý.

Chương 93: Không có gia vị, ăn nước luộc thịt

Edit: Hoa Vô Tử
Beta: Gà

Cuối cùng Lam Nguyệt lại không trừng trị Mục nữa. Mục nói với Lam Nguyệt là khi hắn ở bên ngoài đã nhìn thấy rất nhiều chuyện, hắn đã đi qua rất nhiều nơi cư trú, cuộc sống của những người nơi ấy cũng cực khổ giống như bộ lạc trước kia. Mục còn dẫn theo mấy người trở về học tập, hi vọng trí giả có thể dạy bọn họ. Lam Nguyệt đồng ý, tất cả mọi người không đói bụng thì sẽ không cướp của người khác, nhân loại cũng cần bước vào thời kỳ văn minh Bộ lạc rồi.

Mục nói hắn biết Mộc Sa đã tập hợp không ít người, nên mới quyết định trở về. Lam Nguyệt nói cô đã biết chuyện này, có hơn sáu trăm người trong khi lương thực vẫn thiếu thôn. Hai mắt Mục lập tức phát sáng, nói trí giả quả nhiên là do thiên thần phái tới. Lam Nguyệt lười chẳng buồn quan tâm.

Mục nghe nói Lợi Á đã trở lại, bèn hỏi Thanh Mộc đã buông bỏ được chưa. Thanh Mộc nói giờ không còn gì nữa, ngay cả gặp hắn cũng không muốn gặp Lợi Á, hắn có Ô Lan rồi, hiện tại sống rất tốt. Cuối cùng, Mục nhìn thấy cung tên và chiến hào, lập tức phấn khích quấn lấy Lam Nguyệt, lại bị Trát Nhĩ tát một cái đuổi ra ngoài. Hắn bò dậy, lại chạy đến chỗ Hoắc Lí, xum xoe đòi Hoắc Lí dạy hắn làm cung tên.

Lại vài ngày nữa qua đi, bộ lạc Mông Tạp chính thức bước vào mùa tuyết, đồng thời đón trận tuyết rơi đầu tiên, tuy nhiên, tuyết chưa phủ đầy hết mặt đất đã ngừng rơi. Buổi sáng Ô Lệ đi kiểm tra khu vườn

rau xong thì về báo cáo với Lam Nguyệt tình hình phát triển của các loại rau. Lam Nguyệt vừa nghe vừa uống trà ướp hoa phơi khô, già Sơn đặt ít quả khô với thịt muối Lam Nguyệt mới làm lên bàn để làm đồ ăn vặt, sau đó ngồi ở bên cạnh đánh bóng da thú.

“Lam Lam … Tôi về rồi đây.” Trát Nhĩ đi vào hơ tay trên lửa cho ấm, sau đó ôm chặt Lam Nguyệt, vuốt cái bụng đã nhô lên của cô, cười ngu ngơ.

“Ừ, bảo người tuần tra mặc quần áo dày hơn chút, thay ca nhau thường xuyên hơn.” Lam Nguyệt vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói, Trát Nhĩ gật gật đầu.

Kể từ khi bước vào mùa đông, Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ đắp thêm cho đáy lò đá trong phòng khách một chút, cũng làm rộng hơn, ngày nào cũng đốt để cho phòng ấm áp. Người bộ lạc thấy vậy cũng học cách bếp lò sưởi ấm, tất cả mọi người đều được ở trong phòng ấm áp, củi đốt là loại than củi Lam Nguyệt đã chuẩn bị từ mùa thu, đốt liên tục trong mấy hang động. Tại núi đá lại đào thêm rất nhiều hầm để chứa lương thực cùng thịt. Mỗi ngày Trát Nhĩ vẫn mang theo đội săn bắn đi ra ngoài săn chuột núi, trong mùa tuyết này mọi người nhất định sẽ được cơm no áo ấm.

Tiểu Mãnh đã về từ hôm qua, hôm nay lúc nó đi, Lam Nguyệt chất cho nó một túi đầy quả khô. Thỉnh thoảng Tiểu Mãnh cũng ăn đồ ăn vặt, quả khô rất tốt cho dạ dày, lương thực mùa đông của Tiểu Mãnh cơ bản đều là lá cây. Lam Nguyệt nhìn thấy lá cây đã hơi già, bèn chuẩn bị thêm quả khô, giúp nó tiêu hóa tốt hơn. Mặc dù Tiểu Mãnh là voi ma mút, mà cuộc sống của voi ma mút đều phải như thế, nhưng Lam Nguyệt vẫn không nỡ để đứa con cưng này phải chịu khổ.

Voi ma mút lớn thì vẫn như cũ, tuyệt đối không đến gần địa bàn của

con người, ngay cả tới đối diện bộ lạc để uống nước cũng phải tới khu nước sâu phía trên. Lam Nguyệt biết voi ma mút rất bài xích động vật ngoại tộc, nó có thể để cho Tiểu Mãnh thỉnh thoảng trở về thăm cô đã là tốt lắm rồi, cho nên mỗi lần voi ma mút lớn đến, Lam Nguyệt đều bảo mọi người không nên tới gần phạm vi chiếc ổ của voi ma mút lớn. Voi ma mút lớn rất yêu thương Tiểu Mãnh, mỗi khi chúng rời đi, Lam Nguyệt đều nhìn thấy voi ma mút lớn dùng cái đuôi kéo Tiểu Mãnh đi, bảo hộ Tiểu Mãnh không rời khỏi phạm vi của mình.

Lợn rừng nuôi trong bộ lạc đã béo tròn, đẻ rất nhiều lợn con. Lam Nguyệt lại cho đào thêm mấy hang động để nhốt lợn con và lợn mẹ. Lợn rừng đực có thể xảy ra tranh giành với lợn con, sau khi Lam Nguyệt phát hiện hai con lợn con không cẩn thận bị lợn đực giết chết, lập tức cho đào hang động mới để tách chúng ra. Đám lợn con này sang năm sẽ phải tăng cường nuôi dưỡng. Tỉ lệ tử vong ở trong bộ lạc thấp hơn ở trong rừng rậm như vậy, đám lợn con nhất định có thể sống sót được, vừa không phải vào rừng kiếm ăn, vừa được ở trong hang động ấm áp, sao có thể không sống sót được.

Lam Nguyệt chưa từng nuôi lợn bao giờ, cứ mày mò học hỏi từ từ, sau này sẽ dạy lại cho Ô Lệ. Lợn đực trưởng thành thì Lam Nguyệt chỉ để lại vài con, còn lại vài con thì bảo bọn Trát Nhĩ giết lấy thịt, phối giống không cần nhiều như vậy. Thịt lợn giết được đem chia cho mỗi nhà một phần, đây là lần đầu tiên người trong bộ lạc được ăn thịt lợn do chính mình nuôi.

“Trát Nhĩ, em muốn ăn lẩu.” Lam Nguyệt chui vào trong ngực Trát Nhĩ, “chứng ăn dở” của bà bầu nào đó lại phát tác.

“Lam nha đầu, nồi* thì có gì ngon để ăn, nghe lời, ăn thịt khô đi, để cha đi nướng củ chuột cho con.” Già Sơn biết kể từ khi Lam Nguyệt có em bé thì thỉnh thoảng lại đòi ăn mấy thứ kỳ lạ, nhưng mà “nồi

nướng” thì sao mà ăn được chứ.

**火锅: (hoả oa) là nồi lẩu, nhưng người viễn cổ không biết lẩu là gì, nên chỉ nghe ra là “nồi nướng” thôi.*

“Lam Lam.” Trát Nhĩ bó tay rồi, hai ngày trước Lam Lam ầm ĩ đòi ăn bánh cá, hắn còn có thể làm ra để ăn, nhưng nồi nướng thì hắn không dám cho cô ăn, ăn vào là chết người đấy.

“Không phải là ăn nồi, em sẽ dạy cho anh cách làm, em muốn ăn.” Lam Nguyệt đang bị nghén, đã muốn ăn là phải ăn bằng được.

Lam Nguyệt bảo Ô Lệ đi gọi Tô tới, lại bảo già Sơn đi đón già Lưu đến, tiện thể gọi luôn cả già Phong, còn cô thì đi theo Trát Nhĩ đến phòng bếp.

“Sư phụ …, sao chị lại muốn ăn nồi vậy? … Chị không thể ăn mấy món ăn của loài người sao? … Trong bụng còn có em bé nữa, không dưng lại đi ăn đá là sao?” Tiểu Thạch vừa đi đến ngoài hiên đã liến thoắng trách cứ.

“Tiểu Thạch … ra góc tường đứng.” Lam Nguyệt đứng ở cửa phòng bếp hừ lạnh, Tiểu Thạch gào khóc, đứng trong góc phòng khách không dám nhúc nhích.

“Đáng đời, ai bảo nói lung tung.” Cách Mạn cũng bó tay với tên miệng rộng này rồi, khinh bỉ thẳng thừng luôn. “Toàn bắt nạt tôi thôi, tôi chỉ là lo cho sư phụ thôi, ai bảo sư phụ lại muốn ăn đá chứ.” Tiểu Thạch làu bàu. Sắc mặt Lam Nguyệt dịu đi, bảo hắn đi giúp Trát Nhĩ một tay, Tiểu Thạch lập tức mừng rỡ kéo Cách Mạn chạy xuống phòng bếp hỗ trợ.

“Trí giả, nồi có thể ăn được thật à?” Già Phong đi theo phía sau bọn

họ tiến vào phòng khách. Tô đang dọn dẹp trong phòng khách, dọn xong thì bắt đầu bày bát đũa ra.

“Ngồi xuống cả đi, không phải ăn nồi, mà là một loại món ăn, ăn vào mùa tuyết là thích hợp nhất.” Lam Nguyệt giải thích. Già Sơn đi lấy thêm quả khô với thịt khô, Tô lấy trà ướp hoa ra rót.

“Sơn, vẫn là nhà ông thoải mái hơn, Lam nha đầu và Trát Nhĩ đều tốt với ông.” Già Lưu ngồi xuống ghen tị nói, lão rất hâm mộ già Sơn.

“Cách Mạn cũng là đứa bé ngoan, còn có thể đi săn thú, ông cũng sướng chẳng kém.” Già Sơn nói, già Lưu lão đầu gật đầu, lại nói Cách Mạn nhà lão có bao nhiêu điểm tốt. Già Phong ngồi nghe bên cạnh với vẻ hâm mộ. Lam Nguyệt chỉ có thể buồn cười nghe hai ông lão so bì con dâu.

Trát Nhĩ cùng bọn Thạch đã rửa xong thịt và rau, Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ khiêng lò đá vào đặt lên trên bàn đá, đặt cái bát to lên rồi đổ nước đun sôi, tiếp đó cho nấu và xương lợn vào để hầm nước dùng. Bởi vì không có đồ gia vị gì, cô bèn cho quả khô vào để tạo vị, nước dùng đã được, bỏ thêm đồ ăn vặt, lại thả thêm một ít măng, thịt cừu với thịt lợn thái miếng mỏng vào, đồ ăn chín tới thì bảo bọn họ ăn. Lam Nguyệt lại chọn một ít cải trắng bỏ vào trong.

Một đám người ăn uống hùng hục như tằm ăn lá, không khí quanh nồi lẩu dần trở nên ấm áp. Các loại thịt được thái miếng xếp thành chồng to, lại thêm cả rau nữa, toàn bộ đều bị ăn sạch bách, ngay cả miếng xương cuối cùng trong nồi cũng bị Ô Lệ cướp lấy ngồi vào một bên gặm. Lam Nguyệt hết cách, đành phải bảo Trát Nhĩ đi lấy số thịt còn dư lại cho vào nước lẩu ăn tạm. Giọt nước cuối cùng trong nồi lẩu được húp sạch, lúc này mới ngừng, còn kêu ăn no quá.

Tô đưa ra ý kiến dạy cái này cho người trong bộ lạc, Lam Nguyệt gật

đầu. Trát Nhĩ cùng Tô và Cách Mạn đi dọn dẹp bát đũa, mấy ông lão thì ngồi chơi cờ, Lam Nguyệt nghe Tiểu Thạch nói về dược tính của các loại thảo dược tìm được, Ô Lệ ở bên cạnh cầm than củi viết chữ tượng hình lên bàn đá mà Khôn mài cho cô bé, viết xong lại dùng miếng da thú thấm nước để lau, rồi lại viết tiếp. Lam Nguyệt thỉnh thoảng sẽ chỉ cho cô bé những chỗ sai chính tả.

Chương 94: Trận chiến quy mô nhỏ

“Thủ lĩnh, trí giả, phát hiện có người lạ ở rừng rậm bên kia sông, có vẻ như là đang đi về phía chúng ta.” Người tuần tra đến báo cáo.

“Bao nhiêu người? Có biết mục đích của chúng không?” Trát Nhĩ hỏi.

“Khoảng một trăm người, đều cầm giáo gỗ, xem chừng là muốn tới cướp của bộ lạc.” Người tuần tra nói tiếp.

“Trát Nhĩ, đi sắp xếp người, chắc là chúng đến cướp đấy, dặn mọi người chú ý an toàn.” Lam Nguyệt nói với Trát Nhĩ, Trát Nhĩ gật đầu dẫn người đi ra ngoài.

Mới bước vào mùa tuyết được vài ngày, người tuần tra đã phát hiện có người lạ. Lam Nguyệt cảm giác đó là người của Mộc Sa, không hiểu sao lại chỉ có hơn một trăm người, đột nhiên cả kinh, đây là người Mộc Sa phái tới để đánh thử, nhân thể thăm dò lực lượng đối phương. Lam Nguyệt suy nghĩ cẩn thận rồi cũng đi ra ngoài.

“Lam nha đầu, mau mặc thêm áo vào, chỉ đứng ở ngoài xem thôi, đừng đến gần.” Già Sơn biết Lam Nguyệt định đi xem chiến đấu, lão không thể ngăn cản, Lam Nguyệt là trí giả, có nhiều thứ cô cần thiết phải biết, điều này thì lão hiểu, cầm lấy quần áo Lam Nguyệt định đi cùng.

“Vâng, con sẽ không đến gần. Cha ở nhà với Ô Lệ đi, đừng ra ngoài.” Lam Nguyệt nhận lấy quần áo từ tay già Sơn rồi dặn, sau đó đi ra ngoài.

“Sư phụ, em đi với chị, em có mang theo nỏ.” Cách Mạn lưng đeo nỏ chạy tới, Lam Nguyệt gật gật đầu, đi tới phía ngoài bộ lạc.

“Thủ lĩnh, sắp đến rồi, là người Mộc Sa, trong đó có một người lần trước đi cùng Lợi Á và còn mắng trí giả.” Đạt lẻn về, hắn phát hiện trong đám người kia có tên lần trước ở núi Hắc Sơn nói muốn giết trí giả, chắc chắn đó là người của Mộc Sa.

“Ừ, chuẩn bị đánh.” Trát Nhĩ hạ lệnh.

Phía đối diện sông chui ra hơn một trăm người, trên tay đều cầm giáo gỗ xông về phía bộ lạc Mông Tạp, chúng mở to đôi mắt đỏ ngàu, nhìn bộ lạc Mông Tạp, biết rõ bên trong có rất nhiều thứ tốt, liều chết xông lên phía trước.

“Bắn.” Trát Nhĩ nhìn thấy khoảng cách ngày càng gần, phất tay.

“Vù! Vù! Vù!” Mũi tên trúc bay đi, mười tên đầu tiên xông lên bị bắn ngã xuống đất, mấy tên không thể nhúc nhích, còn mấy tên khác thì lăn lộn kêu rên, những tên phía sau sợ hãi lùi về phía ven rừng rậm, núp phía sau bụi cây.

“Xông lên cho tao, bên trong có thức ăn và phụ nữ.”

Một tên rống to, hơn trăm người khác lại bắt đầu xông lên.

“Bắn.” Trát Nhĩ nhìn thấy bọn chúng lại đến gần, phất tay ra lệnh.

“Á…” Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, những người còn lại lùi về phía sau.

“Xông lên, nếu không tao giết sạch bọn mày.” Tên đàn ông đối diện

uy hiếp những người lui về phía sau.

“Bắn.” Trát Nhĩ tiếp tục hô bắn, những tên ở đối diện đã thông minh hơn, cầm giáo gỗ huơ huơ phía trước, có thể giảm bớt thương vong.

Người bộ lạc Mộc người đỡ mũi tên người tiến vọt đến bờ sông, Trát Nhĩ gào lên: “Xông lên, giết.” Đám thợ săn bộ lạc Mông Tạp liền xông ra ngoài, coi sông là chiến trường, tiếng chém giết vang lên khắp trời.

“Cách Mạn, em có thể bắt được tên kia không? Chị muốn bắt sống.” Lam Nguyệt đưa mắt nhìn tên đang trên chiến trường phía trước, hỏi Cách Mạn bên cạnh bởi vì chiến đấu mà máu huyết sôi trào.

“Sư phụ, đảm bảo sẽ bắt sống cho chị.” Cách Mạn hét lớn một tiếng rồi xông lên, bỏ lại âm thanh vang vọng quanh quẩn ở bên người Lam Nguyệt, Lam Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu.

Cuộc chiến rất nhanh đã kết thúc. Hơn một trăm người của bộ lạc Mộc không đủ nhét kẽ răng bộ lạc Mông Tạp, Đạt tới báo cáo: đối phương chết hơn chín mươi người, mười mấy người trọng thương đang hấp hối, bắt sống được ba người, trong đó có một tên là Cách Mạn đánh lén bắt được. Bên ta có một người bị thương nhẹ, là do không cẩn thận ngã trên mặt đất nên bị trầy da. Lam Nguyệt đen mặt. Trát Nhĩ dùng ánh mắt ra hiệu cho anh chàng ngã bị thương kia đi tìm thầy thuốc. Anh chàng kia xấu hổ rời đi. Thạch lại vô cùng vui mừng chào đón hắn, đó là thương binh duy nhất mà.

“Mày định làm gì? Tao sẽ giết mày!” Cách Mạn đá tên đàn ông lần trước nói muốn giết Lam Nguyệt, hắn ngã xuống phía trước Lam Nguyệt gào thét.

“Không có hứng, một tên bị phụ nữ đánh bại, tao thật sự chẳng có hứng giết.” Lam Nguyệt trực tiếp nói một câu làm sụp đổ hoàn toàn ý

chí của hắn. Người bộ lạc nhìn cô bằng ánh mắt sùng bái: “Trí giả, không ngờ miệng lưỡi của cô cũng có thể giết người được, thật không hổ là do thiên thần phái tới.”

“Tất nhiên rồi, những người như chúng ta làm sao có thể so sánh được với sư phụ chứ.” Cách Mạn vênh mặt nói, mọi người gật đầu phụ hoạ. Trên trán Lam Nguyệt lại xuất hiện vạch đen, Trát Nhĩ cười khẽ.

“Giết tao đi, giết tao đi.” Tên kia gào thét, Lam Nguyệt nhìn hắn nói: “Trở về nói cho Mộc Sa, bảo hắn tự mình đến, đừng có lại phái người đi tìm cái chết nữa.” Lam Nguyệt phất tay thả người: nhãi ranh, chị đây sẽ chơi kế ly gián với cưng.

Chương 95: Công tâm vi thượng*

Edit: Hoa Vô Tử
Beta: Gà

**Công tâm vi thượng: Trích một câu nói của Mã Tắc về đạo dụng binh, nghĩa là "Đánh vào lòng người là thượng sách"*

Cuộc chiến kết thúc, sau khi thả người đi, người trong bộ lạc thu dọn chiến trường, rồi tất cả kéo đến tụ tập trước sân nhà Lam Nguyệt. Nhóm phụ nữ đốt đống lửa, nướng thịt, nấu canh nóng để bồi dưỡng cho các chiến sĩ phải chiến đấu vất vả, nhóm đàn ông thì ngồi thành nhóm trên băng ghế lấy ra từ trong nhà, sôi nổi bàn tán trận chiến kịch liệt vừa rồi.

"Bộ lạc Mộc cũng kém quá đi, phái được có vài tên đến." Một người trong bộ lạc nói.

"Đúng vậy, còn chưa tới gần chúng ta nửa bước đã bị bắn chết." Lại một người phụ họa.

"Mọi người không biết đâu, lúc tôi đang chiến đấu bọn họ, thằng nhóc này thế mà lại bị tôi hét sợ ngã chúi xuống." Lại một người cười nhạo.

"Chết tiệt … Có mỗi một người bị trầy da, hại tôi chẳng có đất dụng võ." Tiểu Thạch giơ chân.

"Thầy thuốc này, có mà cậu vui không hết í chứ, không có ai bị

thương cả.” Một người khinh bỉ vạch trần thầy thuốc.

“Há há, nào nào, lại đây, để tôi xem thân thể cho anh.” Tiểu Thạch bị vạch trần, cười nham hiểm tiến lên, doạ cho người kia ôm đầu lủi như chuột.

“Tiểu Thạch, hình như Cách Mạn nhà cậu còn bắt sống được một người cho sư phụ cậu đấy.” Khôn ám chỉ người phụ nữ của vị thầy thuốc nào đáo hung hãn đến mức nào.

“Hiển nhiên, Cách Mạn nhà tôi lợi hại thế cơ mà, hừ.” Tiểu Thạch đã sớm chấp nhận cá tính biến thái của Cách Mạn, mà hắn cũng thích điều này, nên mặt dày nói.

“Thằng nhóc này … Thật là …” Khôn đã bị độ mặt dày của hắn đánh bại rồi.

“Cách Mạn, mặc kệ anh ta đi, anh ta đang hâm mộ ghen tị đấy, từ này là sư phụ dạy.” Tiểu Thạch kéo tay Cách Mạn nói, Cách Mạn bị cái miệng rộng của hắn làm cho vừa tức vừa buồn cười.

“Thạch, sư phụ của cậu cũng nói cậu rất “hai”, tôi không biết nó là cái gì, nhưng chắc chắn chẳng hay ho gì.” Tô bưng chén tới, quăng một câu.

“Sư phụ… Sao chị lại nói em là “hai” … Ơ mà … sư phụ… “Hai” có nghĩa là gì thế?” Tiểu Thạch xúm tới kì kèo.

“Ngu ngốc.” Lam Nguyệt ghét bỏ đẩy cái mặt đang xúm lại gần của hắn, giải thích. Bạn trẻ Tiểu Thạch bị tổn thương, hờn dỗi quay mặt vào tường vẽ vòng tròn. Mọi người đều phá lên cười, ngay cả Trát Nhĩ cũng cười ha ha nói Thạch dở hơi.

“Người ta chỉ muốn chọc cho sư phụ vui thôi, thế mà sư phụ lại nói người ta là “Hai”, hu hu” Tiểu Thạch lại bắt đầu lảm nhảm, Lam Nguyệt lườm hắn, hắn lập tức quay người, uy hiếp người nào dám cười hắn thì hắn sẽ bỏ thuốc, chọc cho mọi người càng cười ầm ĩ hơn.

“Thạch vẫn hài hước như vậy, về nhà thật tốt, thật muốn cùng kề vai sát cánh chiến đấu với mọi người.” Mục ở bên cạnh nói, hiện tại hắn vẫn đang học bắn tên, Trát Nhĩ không cho hắn đi theo. Lam Nguyệt gật gật đầu, nói rồi sẽ có cơ hội.

“Lần này chúng ta đã đánh bại kẻ tới cướp của chúng ta, nhưng vẫn phải tăng cường phòng ngự, chúng sẽ còn đến nữa. Chúng ta phải bảo vệ bộ lạc thật tốt, ra sức chiến đấu, giết chết những kẻ tới cướp lương thực và phụ nữ của chúng ta.” Cơm nước xong xuôi, Trát Nhĩ lên tiếng, mọi người nắm tay nhau hô hào: “Bảo vệ bộ lạc, bảo vệ lương thực, bảo vệ phụ nữ.”

Buổi tối dưới ánh đèn, Lam Nguyệt vẽ đường ranh giới trước mặt, vừa vẽ vừa suy nghĩ. Trát Nhĩ ở bên cạnh đẽo công cụ, già Sơn tiếp tục đánh bóng da thú, tính dùng làm tấm lót cái nôi cho cháu cháu trai. Lam nha đầu nói là sau này sẽ vẽ hình cái nôi cho lão xem, lão muốn tự mình chuẩn bị cho cháu trai.

“Lam Lam, cái này sao nhìn giống như hình dạng của rừng rậm đối diện với khu vực xung quanh núi Hắc Sơn thế, em vẽ để làm gì vậy?” Trát Nhĩ nhìn sang, hỏi Lam Nguyệt.

“Lần thứ nhất Mộc Sa phái người đến, người bị rơi vào chiến hào, hắn nhất định sẽ tấn công từ phía đối diện, vì hai bên không có đường. Lần thứ hai người bộ lạc Mộc đến đánh, Mộc Sa nhất định sẽ biết chuyện cung tên, hắn không ngốc, sẽ nghĩ cách làm mũi tên. Sau đó e là Mộc Sa sẽ tự mình dẫn toàn bộ người bộ lạc Mộc tới

đánh bộ lạc Mông Tạp chúng ta. Em đang nghĩ xem hắn có thể dừng lại ở những chỗ nào (ý là đóng quân).” Lam Nguyệt giải thích cho Trát Nhĩ.

“Lam nha đầu, sao con biết được những thứ này? Sao con có thể thông minh như vậy chứ?” Già Sơn lại bị doạ nữa rồi. Lam Nguyệt chỉ cười cười không nói gì. Cô không biết phải giả thích thế nào với già rằng vũ khí và chiến tranh là sở thích của cô, cô là sát thủ, những thứ mà cô thường tiếp xúc cũng là những thứ này, dùng để đối phó với người viễn cổ thì dư sức. Đấy là cô còn chưa dám thực sự đưa vũ khí lạnh vào xã hội nguyên thuỷ, nếu không sợ gây ra hiệu ứng hồ điệp, cô dám chắc mình có thể đánh bại cả lục địa này.

“Lam Lam… Tôi…” Trát Nhĩ lo lắng nhìn Lam Nguyệt. Cô biết hắn muốn nói gì, cố ý nói: “Em thông minh hơn anh nhiều như vậy, có phải là anh không dám yêu em nữa phải không?”

“Lam Lam, em thật là, tôi chỉ là sợ em sẽ quay về với thiên thần, không quan tâm đến tôi nữa.” Trát Nhĩ bị Lam Nguyệt đùa giỡn thì không khỏi buồn cười nhìn cô, làm gì có đàn ông không cần phụ nữ chứ, chỉ có người đàn ông bị phụ nữ ghét bỏ thôi.

“Trát Nhĩ, em đã nói rồi, em yêu anh, cái này còn ý nghĩa hơn cả so với thích, em sẽ ở bên cạnh anh cả đời.” Lam Nguyệt vùi vào trong ngực Trát Nhĩ, an ủi người đàn ông đang lo được lo mất kia. Trát Nhĩ khoá chặt Lam Nguyệt trong lồng ngực mình. Già Sơn gật gù, tình cảm của bọn nhỏ có tốt thì lão mới yên tâm được.

“Trát Nhĩ, em đã nói bao nhiêu lần rồi, em không phải là thiên thần.” Lam Nguyệt đột nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi, Trát Nhĩ nói lừa đảo, Lam Lam nói không phải là không phải. Già Sơn buồn bực, đứa bé này sao cứ luôn miệng nói mình không phải là thiên thần chứ, không phải thiên thần mới là lạ.

“Thủ lĩnh, người lần trước lại tới nữa, tôi đã dẫn tới rồi, tôi đi tuần tra tiếp đây, chào trí giả.” Người tuần tra báo cáo với Trát Nhĩ, nhân tiện chào hỏi vị trí giả còn đang bận tranh cãi chuyện có phải thần thánh thật hay không kia.

Chương 96: Bị Mục chọc giận

“Sao lại tới rồi? Hôm nay mới thả người của bộ lạc Mộc về, giờ sao đã về đến bộ lạc đó được.”

Lam Nguyệt nhìn người đàn ông đang đi vào với vẻ nghi hoặc. Người kia ngồi xuống hươ lửa, già Sơn lấy thức ăn hươ trên lửa cho nóng, người kia cầm lấy bắt đầu ăn. Lam Nguyệt chờ hắn ăn xong mới hỏi chuyện, nhìn bộ dạng hắn thì có vẻ như đã chạy một quãng đường dài.

“Trí giả, tôi chạy đến đây định báo cho cô chuyện Mộc Sa phái người đánh bộ lạc Mông Tạp, nhưng chậm một bước, trên đường gặp ba người đang trở về, tôi nói là tôi đến thăm dò, bọn họ mới trở về.” Người kia ăn xong bắt đầu nói. Già Sơn thu dọn bát đũa rồi đi vào phòng.

“Ừm, bọn họ chỉ phái tới hơn một trăm người, đã bị giết sạch, ba tên kia là do tôi thả đi, đừng lo, phải cẩn thận, nếu bại lộ thì chạy về, an toàn mới là quan trọng nhất.” Lam Nguyệt gật đầu.

“Trí giả, tôi biết rồi. Nhưng trí giả không nên thả bọn họ đi như vậy, bọn họ đã biết chuyện cung tên, Mộc Sa nhất định sẽ biết được.” Người đàn ông có vẻ không yên tâm.

“Cái này sớm muộn gì mọi người cũng biết, không sao đâu.” Lam Nguyệt phất tay không để ý, cung tên vốn là phát minh của người nguyên thuỷ, chẳng mấy chốc sẽ được sử dụng rộng rãi.

“Trí giả, Mộc Sa đã tập hợp được gần 800 người rồi, nếu không phải

phái hơn 100 người đi thì đến bây giờ đã hơn 800 người rồi. Bộ lạc Mộc lại xảy ra nội loạn, Mộc Sa giết rất nhiều người mới ổn định lại được. Nhưng bọn họ bắt đầu không tin tưởng Mộc Sa rồi, gần đây Mộc Sa phải tăng cường cướp đoạt nơi cư trú với săn thú mới ổn định được chút. Ba người kia trở về, e là Mộc Sa sẽ nghĩ được cách làm cung tên thôi." Người kia bắt đầu báo cáo tình hình bộ lạc Mộc.

"Ừ, Mộc Sa sẽ không kiểm soát được đâu, sau này cậu sẽ biết. Hơn nữa, đừng nói hắn có 800 người, cho dù có là 1000 người, 5000 người, tôi cũng có cách làm cho bọn họ nằm vĩnh viễn trên mảnh đất này không thể trở về." Lam Nguyệt lạnh lùng nói.

"Trí giả, thiên thần ban phúc cho bộ lạc Mông Tạp." Người đàn ông cúi đầu, hắn thật sự tin phục người phụ nữ trước mắt này, đây mới chính là trí giả do thiên thần phái tới.

"Ầy… Trở về thì nói đã do thám được bộ lạc Mông Tạp có chiến hào và cung tên, chỉ cần nói thế thôi." Lam Nguyệt nói lảng sang chuyện khác, tránh trên đầu lại đội cái hư danh thần thánh.

"Được. Đúng rồi trí giả, Lợi Á bị Mộc Sa giam lại rồi, không biết vì sao, chỉ nghe người chăm sóc bên cạnh Lợi Á nói ả với Mộc Sa xảy ra tranh chấp, Lợi Á trong lúc bị giam giữ đã bị sảy ra, thiếu chút nữa lại mất mạng." Người đàn ông sực nhớ, nói.

"Hả… Vậy trí giả của bộ lạc Mộc vẫn là Lợi Á sao?" Người đàn ông gật đầu, Trát Nhĩ đưa người đi.

"Lam Lam, Mộc Sa điên rồi." Trát Nhĩ không nói nữa, hắn cho rằng Lợi Á mang thai con của Mộc Sa. Lam Nguyệt biết không phải, Lợi Á có nói ả vẫn chưa chiếm được Mộc Sa. Chỉ là không hiểu sao liên minh giữa bọn họ lại tan rã, phải chăng là do Lợi Á không thể giải quyết tình trạng của bộ lạc mà vẫn còn giữ lấy danh hiệu trí giả?

Theo tin tức báo về thì hẳn là như vậy, mọi người bất mãn thiếu chút đã đẩy Lợi Á vào chỗ chết, cũng không biết cô ả đã biết tự lượng sức mình chưa, trong tin tình báo có nói ả có đến mười mấy người hầu nam nữ, coi như ả cũng được hưởng thụ một thời.

“Tham lam cuối cùng sẽ đẩy bản thân vào con đường diệt vong.” Lam Nguyệt thở dài, Trát Nhĩ không hiểu ý cô là gì. Lam Nguyệt không giải thích, Trát Nhĩ không phải là người như vậy, sao phải giải thích chứ.

Người bộ lạc Mộc rời đi mới được vài ngày, bộ lạc Mông Tạp lại có người lạ tới, nhưng không phải là tới cướp đoạt, mà là người lần trước được Lam Nguyệt cứu từ trong tay Lợi Á. Bọn họ đã tìm được người nhà lưu lạc của mình, lại đón được người nhà chạy trốn từ bộ lạc Mộc ra, sau khi bàn bạc, bọn họ quyết định đi đến bộ lạc Mông Tạp xin gia nhập.

“Mọi người có thể tự xây dựng bộ lạc của riêng mình mà.” Trên trán Lam Nguyệt chảy xuống vạch đen, trân trối nhìn hơn hai trăm người từ nơi cư trú từng bị Mộc Sa cướp kia.

“Trí giả, cầu xin cô cho chúng tôi được đi theo bên cạnh cô.” Hơn hai trăm người đề cử mấy người đi đầu, đứng ở trước mặt Lam Nguyệt cúi đầu khom người. Lam Nguyệt từ chỗ già Sơn mới biết đây là động tác cúng bái thiên thần, vạch đen trên trán lại càng nhiều thêm.

“Mục… Cậu cút ra đây cho tôi…” Lam Nguyệt gào lên, doạ Trát Nhĩ vội vàng vuốt lông: “Lam Lam đừng tức giận … đừng tức giận… sẽ làm con sợ.”

“Ầy… trí… trí… giả.” Mục núp sau cây táo xanh lắp bắp đi ra ngoài, hắn không ngờ đám tín đồ này lại cuồng nhiệt như vậy, sau này sẽ tạo thành gánh nặng cho bộ lạc Mông Tạp.

“Hai trăm người này tôi nhận … Tiếp theo cậu tự xử lý đi.” Lam Nguyệt tức giận nhìn Mục. Hai trăm người mới tới hoan hô, tuy không rõ trí giả nói với Mục cái gì, nhưng kết quả mới là quan trọng nhất, bây giờ bọn họ là đã người của bộ lạc Mông Tạp rồi.

“Mục… Cái thằng nhóc này… đợi chút nữa chúng ta đi tỷ thí…” Hoắc Lí nắm tay nhìn Mục. Mục lập tức hiểu ra, là hắn đã kéo Hoắc Lí vào chuyện xây nhà, làm cho người ta mùa tuyết không thể ở nhà ôm Nhã, mà phải đi làm cu li.

“Ầy … Vậy sau này tôi sẽ đi nói với người ngoài là trí giả là người xấu nhé?” Mục dè dặt nói, vừa nói xong đã bị một đám người đánh cho sưng vù. Lam Nguyệt lấy lại tinh thần, nhóc con, đã biết hậu quả của việc ăn nói lung tung chưa.

“Dừng tay … Dừng tay … Tôi biết sau này phải nói như thế nào rồi.” Bạn nhỏ Mục đã nhận được giáo huấn sâu sắc, biết sau này khi tuyên truyền về Lam Nguyệt phải đồng thời dạy bọn họ cách tự thành lập và phát triển bộ lạc của mình.

Lam Nguyệt phất tay bảo người đi thu xếp. Hai trăm người này vẫn nuôi được, nếu lại có người đến nữa, lương thực mùa tuyết sẽ không đủ nữa, hơn nữa còn phải chiến đấu với Mộc Sa. Nếu có bây giờ có thêm người đến bộ lạc Mông Tạp, thật sự là nuốt không trôi.

Trát Nhĩ trái lại rất vui mưng, thêm hai trăm người tức là bộ lạc đã có gần tám trăm người rồi, cũng ngang bằng bộ lạc Mộc rồi, hơn nữa đều là thợ săn triển vọng, đương nhiên có cả phụ nữ và trẻ nhỏ nữa. Vậy cũng tốt, có thể giải quyết được một bộ phận thanh niên độc thân, uy hiếp với hắn lại càng ít đi. Trên mặt Trát Nhĩ tươi như hoa nở, Lam Nguyệt không biết tại sao Trát Nhĩ lại vui như vậy, nếu cô biết lý do thật sự, nhất định sẽ nổi giận, hơn nữa còn là cơn giận của

bà bầu.

Ba ông lão cũng rất vẻ, bộ lạc Mông Tạp càng ngày càng lớn mạnh rồi, bọn họ có thể yên tâm dưỡng lão rồi. Người mới tới này, ba ông lão không để ý rét lạnh, hăng hái đi hỗ trợ sắp xếp, giúp người mới làm quen với bộ lạc. Tô cũng bận rộn đi dạy các thứ đồ cho đám phụ nữ, Ô Lệ thì dẫn nhóm bạn đi làm quen với các bạn mới. Cả bộ lạc là một khung cảnh ấp áp, nhiệt tình. Lam Nguyệt chỉ có thể thở dài, may là chỉ có hai trăm người thôi.

Chương 97: Bộ lạc Mộc tới

Edit: Hoa Vô Tử
Beta: Gà

Bộ lạc Mông Tạp bước vào mùa đông, thời tiết tháng 11 gió lạnh thổi vù vù táp vào mặt, toàn bộ mặt sông đều đóng băng, trên mặt đất phía trong và ngoài bộ lạc đều phủ đầy tuyết, rừng rậm cùng đồng cỏ ở nơi xa được khoác lên mình một lớp áo bàng bạc, trong rừng rậm ngoại trừ loài chuột núi vẫn còn hoạt động bên ngoài, phần lớn động vật đã bắt đầu ngủ đông. Đám đàn ông trong bộ lạc dậy từ rất sớm quét dọn tuyết đọng từ tối qua, bọn nhỏ mặc quần áo đội mũ làm từ da thú đang nô đùa với nhau, từ xa nhìn lại tựa như một đám thú con tụ tập cùng một chỗ vậy.

“Trí giả… Chị sợ lạnh thật đấy … Đã mấy ngày rồi em không nhìn thấy chị đâu.” Hoắc Lí đi vào, phủi phủi tuyết trên người, nhìn Lam Nguyệt như đang ngủ đông, bèn nói.

“Tôi đang có thai.” Một câu nói của Lam Nguyệt đã làm Hoắc Lí nghẹn họng. Cô cũng không muốn ở mãi trong nhà, lúc mang thai cô cái gì cũng phải cẩn thận. Cứ ở lì trong nhà như thế cô cũng chán lắm rồi, nhưng Trát Nhĩ lại không cho cô ra ngoài, cứ khẩn trương nhìn bụng cô, chỉ mới gần sáu tháng thôi, doạ người lắm sao, chẳng lẽ cô đi lại một chút là đứa bé sẽ bị rơi ra ngoài sao. Nghĩ đến đây, trong đầu Lam Nguyệt lại như có một dòng điện xẹt qua.

“Lam Lam…, em lại muốn đi ra ngoài.” Đây là câu khẳng định, Trát Nhĩ ôm thêm than củi đi vào, nhìn chằm chằm Lam Nguyệt.

“Ha ha, có đâu, em chỉ đi loanh quanh trong phòng chút thôi, em đã nói rồi, như vậy sẽ tốt cho việc sinh con.” Lam Nguyệt cười khan, Trát Nhĩ thấy cô không ra ngoài thì không xoắn xuýt nữa, đi thêm lửa.

“Hoắc Lí, mọi người trong bộ lạc đã sắp xếp xong chưa?” Lam Nguyệt đi lại trong phòng, hỏi Hoắc Lí.

“Rồi, đã thu xếp xong được một thời gian rồi, những người mới tới cũng đã ổn định, lương thực cũng đủ.” Hoắc Lí gật đầu nói, vì không thấy Lam Nguyệt đi ra ngoài, hắn không có thời gian báo cáo lại tình hình.

“Đúng rồi, vừa rồi Ô Lệ nói có hai con thỏ bị lạnh chết, hỏi phải làm thế nào?” Trát Nhĩ nói xen vào, hắn vừa gặp phải Ô Lệ.

“Chỗ ở của thỏ là ở trong hang, mùa tuyết quả thực không dễ nuôi. Hoắc Lí, cậu dẫn người đi làm cho ổ thỏ dày hơn, trên lan can phủ thêm lá trúc tránh gió, cho cao thêm một tầng, trên nóc thì phủ thêm một lớp cỏ khô, vẫn không được thì giết chết làm thức ăn, nếu sống sót được thì sang năm đàn thỏ cũng có thể thích nghi.” Lam Nguyệt nhíu mày dặn dò. Hoắc Lí nghe xong thì đi ra ngoài tập hợp người đi làm.

“Lam Lam, bọn Mộc Sa mùa tuyết liệu có tới không? Đã lâu như vậy mà vẫn chưa thấy?” Trát Nhĩ cầm đồ ăn vặt ngồi xuống bên cạnh.

“Chắc chắn, mùa tuyết không đủ lương thực, người bộ lạc Mộc qua đông, chỉ có bộ lạc Mông Tạp là nhiều lương thực nhất, hắn không thể không đến.” Lam Nguyệt nói xong, nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Trừ bộ lạc Mông Tạp ra, không có nơi nào có thể thoả mãn được hắn, lại còn thêm chuyện của em nữa, Mộc Sa sẽ quyết phân thắng bại trong mùa tuyết này, cho nên phải đề cao cảnh giác.” Trát Nhĩ gật đầu.

“Thủ lĩnh, người kia đến rồi.” Người tuần tra đưa người tới cửa.

“Trí giả, thủ lĩnh, Mộc Sa đang dẫn người đi về phía bộ lạc Mông Tạp rồi.” Người đàn ông vừa vào cửa đã nói.

“Đang ở vị trí nào? Dẫn theo bao nhiêu người?” Trát Nhĩ hỏi.

“Khoảng 1000 người, tất cả đều là đàn ông, đại khái trên dưới 1100 người, phụ nữ và trẻ nhỏ thì ở lại bộ lạc, bọn họ chỉ để lại khoảng mười người canh gác, còn lại toàn bộ đều được Mộc Sa dẫn theo.” Người kia ngồi xuống uống hớp trà, nói.

“Ha ha, số lượng lớn thật đấy, thật mất công hắn phải tập hợp đến cả ngàn người.” Lam Nguyệt cười lạnh.

“Trí giả, Mộc Sa đã làm được cung tên, bên chỗ bộ lạc Mộc cũng có cây trúc. Bọn tôi được phái đi trước để thu xếp một nơi cư trú tạm thời, tôi lén chạy được tới đây. Buổi tối Mộc Sa sẽ đến Hắc Sơn, hắn dự định bố trí người ở Hắc Sơn, sau đó dần dần tiến về phía này.” Người kia tiếp tục nói.

“Ở bộ lạc Mộc cậu đã lôi kéo được bao nhiêu người rồi? Có thể đánh được không?” Lam Nguyệt hỏi, lần trước cô giao cho hắn nhiệm vụ đi lôi kéo những người phản đối Mộc Sa.

“Được hơn mười người, là người bị Mộc Sa cướp, đều là thợ săn cường tráng, khoẻ mạnh.” Người đàn ông trả lời. Hắn theo lời Lam Nguyệt đi lôi kéo người, chỉ tìm những người từng bị Mộc Sa cướp.

“Ừm, đủ rồi, đợi chút nữa cậu về đi, đừng để bọn chúng nghi ngờ. Còn nữa, sau khi trở về, khi Mộc Sa dẫn người đến thì âm thầm lan truyền tin đồn, tức là lặng lẽ nói với những người khác, là Mộc Sa

phái bọn họ đi tìm cái chết, còn nữa, Mộc Sa là vì đoạt một người phụ nữ mới kéo bọn họ đi tìm cái chết." Lam Nguyệt nói xong, nhìn hắn ý bảo đã nhớ chưa.

Người kia gật đầu, Lam Nguyệt nói tiếp: "Đợi đến lúc đánh nhau, cậu tập hợp những người đã lôi kéo được lại, lẻn về cứu những phụ nữ và trẻ nhỏ lưu lại bộ lạc ra, những người ở lại canh gác đều là người ban đầu của bộ lạc Mộc sao?" Người đàn ông kia gật đầu, nhớ kỹ những lời Lam Nguyệt vừa nói. Trát Nhĩ đưa cho hắn bọc thức ăn đã chuẩn bị sẵn, Lam Nguyệt dặn hắn nhất định phải chú ý an toàn của bản thân, sau đó Trát Nhĩ dẫn người đi.

"Mộc Sa dẫn người đến, đêm nay sẽ đến đối diện Hắc Sơn." Sau khi đưa người đi, Trát Nhĩ tập hợp toàn bộ lạc ở trước đài đá, Lam Nguyệt mặc quần áo thật dày đi tới, đứng ở trên đài đá nói với mọi người. Mọi người đều nói trí giả quá thần kì, Mộc Sa còn chưa tới đã biết, còn biết Mộc Sa sẽ dừng lại chỗ nào. Lam Nguyệt đen mặt, Trát Nhĩ nói là có người đi dò la tin tức được.

"Nói gì thì nói, Mộc Sa nhất định sẽ tới, tự mình dẫn theo ngàn người của bộ lạc Mộc đến, mọi người có sợ không?" Trát Nhĩ trầm giọng hỏi.

"Không sợ, bộ lạc Mông Tạp chúng ta có những dũng sĩ dũng cảm nhất bình nguyên này, chẳng sợ cái bộ lạc Mộc gì gì đó." Người bộ lạc Mông Tạp đồng thanh hô lên.

"Thủ lĩnh, bộ lạc Mộc cướp phụ nữ của bọn tôi, giết dũng sĩ của bọn tôi, bọn tôi không sợ bộ lạc Mộc, nhất định sẽ ở đây chờ bộ lạc Mộc đến." Những người từng bị bộ lạc Mộc đến cướp bóc lại càng nắm chặt nắm đấm, gào thét.

"Được, chúng ta sẽ dùng máu của bộ lạc Mộc để hiến tế những dũng

sĩ cùng những gia đình đã mất của chúng ta, bảo vệ bộ lạc Mông Tạp của chúng ta, quyết chiến cùng bộ lạc Mộc." Trát Nhĩ hét lớn, bộ lạc Mông Tạp cũng hét theo, tiếng hô hào vang vọng khắp bộ lạc.

Chương 98: Chiến tranh sinh hoá?

Rạng sáng ngày hôm sau, tuyết đã ngừng rơi, người Mộc Sa đang dừng lại phía đối diện sông. Lam Nguyệt đứng ở cổng ra vào bộ lạc, từ rất xa nhìn thấy dáng vẻ mơ hồ của Mộc Sa, Mộc Sa đã trở nên ngày càng âm lãnh. Trát Nhĩ dẫn theo người bộ lạc Mông Tạp đứng ở bên ngoài bộ lạc, nhíu mày nhìn về phía đối diện, thực lực quả thật chênh lệch xa, người có năng lực chiếm một nửa, lập tức Trát Nhĩ giãn chân mày, bọn họ lại có những hảo thủ một chọi hai.

Mộc Sa từ rất xa cũng đã nhìn thấy Lam Nguyệt, hắn phất tay gọi một người bên cạnh tới, nói mấy câu. Người kia đi về phía bộ lạc Mông Tạp, đi đến bờ sông thì dừng lại, người bên bờ sông quay lại truyền lời.

“Trí giả, Mộc Sa nói có lời muốn nói với cô.” Trát Nhĩ bảo người truyền lời lại cho Lam Nguyệt.

“Nhắn lại với hắn, muốn đánh thì đánh, không rảnh nói nhảm.” Lam Nguyệt nói chuyện rất không nể mặt, Trát Nhĩ ở phía trước nghe được thì mỉm cười.

Phía bên kia, sau khi Mộc Sa nghe từ người truyền lời, mặt hắn đen thui, xem ra người truyền lời bắt chước vô cùng giống giọng điệu của cô, ha ha, Mộc Sa, chị đây không rảnh chơi với cưng.

Mộc Sa phất tay, cuộc chiến bắt đầu. Người của Mộc Sa từng hàng từng hàng áp sát về phía bờ sông, cầm cung bắt đầu bắn, đáng tiếc còn chưa luyện tốt, tên chưa bắn đến vị trí bọn Trát Nhĩ thì đã rơi

mất, thỉnh thoảng có vài mũi tên bắn tới được, đụng phải tấm ván gỗ thì rụng, ngay cả tấm ván gỗ cũng không cắm vào được. Đúng vậy, Lam Nguyệt đã bảo Hoắc Lí chuẩn bị cho mỗi người một tấm ván gỗ làm tấm chắn, cho nên Mộc Sa có làm được cung tên cũng vô dụng.

Ngay tại thời điểm Trát Nhĩ chuẩn bị bắt đầu công kích, bên phía Mộc Sa đột nhiên rối loạn, không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi Mộc Sa giết mấy người mới ổn định lại được. Nhưng Mộc Sa lại dẫn người lui về, còn cho một người đến truyền lời.

“Trát Nhĩ, thủ lĩnh bọn tôi nói, ngày mai sẽ dẫn người đánh phá bộ lạc Mông Tạp. Nếu ngài không muốn người bộ lạc Mông Tạp tử vong, thì giao lương thực và trí giả Lam Nguyệt ra.”

“Hãy trở về nhắn với Mộc Sa rằng, việc giữa hai chúng ta thì hãy tự mình giải quyết với nhau.” Trát Nhĩ nói thẳng, hắn cũng không muốn nhìn thấy vì chiến đấu mà chết đi nhiều người như vậy. Lam Nguyệt lại cười, Trát Nhĩ càng ngày càng phúc hắc, vừa so sánh như vậy, chỉ sợ bên phía Mộc Sa đều biết Trát Nhĩ là một thủ lĩnh tốt.

Lúc hoàng hôn, Lam Nguyệt gọi Tiểu Thạch cùng Cách Mạn lên, Đạt cũng dẫn theo mấy người đến, Lam Nguyệt lấy tấm bản đồ khu vực Hắc Sơn do cô vẽ ra.

“Cách Mạn, em dẫn theo mấy người đến rắc thuốc toàn bộ nơi này nhé.” Lam Nguyệt chỉ vào một khu vực trên bản đồ, nói với Cách Mạn.

“Đạt ẩn nấp phía sau, nhét con mồi mang theo vào gần khu vực bọn họ nghỉ ngơi, chú ý không để bị ai phát hiện.” Lam Nguyệt lại nói với Đạt.

“Tiểu Thạch, rắc thuốc lên toàn bộ những con mồi mà Đạt chuẩn bị

mang đi, vò đến khi không nhìn thấy thuốc đâu mới thôi.” Lam Nguyệt dặn dò Thạch.

“Sau khi làm xong lập tức lẻn về, nếu bị phát hiện, lập tức giết người rồi ném vào trong rừng rậm, không thể để cho những người khác phát hiện, chú ý an toàn, có thể hoàn thành không?” Cuối cùng, Lam Nguyệt nói.

“Sư phụ, cam đoan hoàn thành.” Cách Mạn nói.

“Trí giả, yên tâm, tôi thế nào thì cô cũng biết rồi đó.” Đạt cũng nói.

“Sư phụ, em biết rồi.” Tiểu Thạch đã chờ ngày này lâu lắm rồi, để cho bọn họ biết sự lợi hại của thầy thuốc.

Sau khi tiễn bọn họ ra về, Lam Nguyệt tiếp tục xem bản đồ, phỏng đoán tất cả các loại khả năng. Đúng vậy, cô đã sớm cùng với Tiểu Thạch chuẩn bị thuốc, chính là vì ngày hôm nay. Lúc trước khi Thạch ăn một loại cỏ độc bị tiêu chảy, Lam Nguyệt đã nảy ra một ý, nếu như không có cỏ giải độc, nhất định sẽ dẫn đến tử vong. Tiểu Thạch vẫn không ngừng đào loại cỏ tiêu chảy này, lại còn trồng cả một vườn, trong phòng thuốc của hắn của đầy loại cỏ này.

Ha ha, đừng nói ngàn người, vạn tỷ người cũng bị làm cho tan rã hết. Mộc Sa, tôi đã nói sẽ tiếp đón cậu thật tốt, hi vọng cậu sẽ không uống phải nước hay ăn phải thịt bị hạ độc. Lam Nguyệt cười âm u, dù sao người của cô đã dẫn người đi cứu người rồi, sẽ không có ngộ độc, cho nên mới để bọn Cách Mạn và Đạt đi rắc bột cây cỏ tiêu chảy trên một diện tích lớn.

“Lam Lam, tôi muốn đi tìm Mộc Sa, một mình giải quyết với hắn.” Trát Nhĩ thu xếp công tác phòng ngự xong, đi về hỏi ý kiến Lam Nguyệt.

“Không được, Mộc Sa đã không còn là Mộc Sa lúc trước rồi, anh sẽ gặp nguy hiểm.” Lam Nguyệt không đồng ý.

“Lam Lam, vì em và con, tôi sẽ bảo vệ bản thân thật tốt.” Trát Nhĩ biết Lam Nguyệt lo cho hắn, cố gắng thuyết phục Lam Nguyệt.

“Không cần nghĩ nữa, ngày mai anh dẫn người đi công phá bộ lạc Mộc.” Lam Nguyệt vẫn không đồng ý, cô không thể chịu được việc mất đi Trát Nhĩ.

“Tấn công sẽ có quá nhiều thương vong, tôi không muốn lại có thêm người trong bộ lạc Mông Tạp mất đi người thân.” Trát Nhĩ buồn bã, hắn còn chưa biết chuyện Lam Nguyệt phái người đi ra ngoài.

“Ngày mai đi tấn công, thương vong sẽ không lớn đâu, có chiến đấu tất sẽ có thương vong, đây là điều chúng ta phải sớm chấp nhận. Mộc Sa mang nhiều người như vậy đến, sẽ không có chuyện giải quyết tay đôi, ngay từ đầu cậu ta đã có ý định dùng quân số để đánh thắng anh rồi.” Lam Nguyệt nói xong, Trát Nhĩ chỉ có thể gật đầu. Những gì Lam Lam nói là sự thật, Mộc Sa tập hợp nhiều người như vậy, mục đích là lấy quân số áp chế hắn. Nghĩ đến cuộc chiến ngày mai, Trát Nhĩ lên tinh thần, nhất định phải tận lực giảm bớt thương vong mới được.

Chương 99: Đại chiến bắt đầu

Edit: Hoa Vô Tử
Beta: Gà

Sáng sớm hôm sau, nhóm phụ nữ nấu cơm cho đám đàn ông ăn no bụng, dặn dò họ phải an toàn trở về, bọn nhỏ cũng không ầm ĩ như ngày thường, lẳng lặng nằm bên cạnh ba ông lão, ba ông lão cũng yên lặng đứng bên cạnh đài đá nói chuyện với thiên thần. Lam Nguyệt níu chặt quần áo Trát Nhĩ, hôn lên khoé miệng hắn, nói với hắn bằng mọi giá phải an toàn trở về, nếu không cô sẽ trở về bầu trời. Trát Nhĩ mỉm cười gật đầu ôm lấy Lam Nguyệt, nói nhất định sẽ an toàn trở về, sẽ không để cho thiên thần cướp cô trở về.

Người bộ lạc Mông Tạp trong vẻ mặt đầy lo lắng của nhóm phụ nữ đi về phía Hắc Sơn. Lam Nguyệt còn phái thêm người đi theo tùy thời trở về báo cáo tình huống, tránh tình huống đột ngột phát sinh. Nữ thợ săn duy nhất trong bộ lạc là Cách Mạn cũng đi theo, Thạch chỉ có thể để cho cô đi theo, Cách Mạn muốn đi để báo thù cho những người ở nơi cư trú cũ. Đám đàn ông đi rồi, nhóm phụ nữ vẫn không chịu tản đi, ba ông lão cùng với những người ở lại canh gác chỉ có thể đốt đống lửa trước cửa nhà Lam Nguyệt, mọi người yên lặng làm việc, không ai lên tiếng. Vẻ mặt Lam Nguyệt nặng nề ngồi bên cạnh đống lửa, ba ông lão nhìn đám phụ nữ như vậy cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể cầu nguyện những người đàn ông có thể an toàn trở về.

Trát Nhĩ dẫn người đã được trang bị đầy đủ đi đến gần khu vực Hắc Sơn, nhìn khung cảnh trước mặt, tất cả đều sửng sốt. Người bộ lạc Mộc nằm ngổn ngang trên bãi cỏ dẫn đến Hắc Sơn, một số đã chết,

một số đang lạnh phát run nằm trên mặt đất không thể động đậy, phía dưới bốc lên một mùi gay mũi khác thường phả vào mặt. Mọi người nhao nhao không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Ha ha, đã biết sự lợi hại của tôi chưa?” Tiểu Thạch cười tít mắt nhìn người nằm trên mặt đất, người trên mặt đất ngay cả sức lực nhìn hắn cũng không có. Người trong bộ lạc đồng loạt rung mình: sau này ngàn vạn lần không được đắc tội thầy thuốc, nếu không chết lúc nào cũng không biết.

Trát Nhĩ nhíu mày, dẫn người từ từ tiến lên phía trước, đi không bao xa, người Mộc Sa đã ở đối diện bọn họ rồi.

“Trát Nhĩ, cậu đến rồi.” Mộc Sa đứng ở trong đám người bộ lạc Mộc nói, Trát Nhĩ không nói gì.

“Thế mà lại không làm cho hắn bị trúng độc, hừ.” Tiểu Thạch lẩm bẩm.

“Những người phía sau là do Thạch làm sao, chỉ e là do Lam dạy hắn làm.” Mộc Sa không phải là người ngốc, nói thẳng vào trọng điểm: “Ha ha, trực tiếp giết mất một nửa người của tôi, Lam tàn nhẫn thật đấy, buồn cười nhất chính là những người này còn nói là do thiên thần nguyền rủa, tôi cũng chẳng giữ lại mạng bọn chúng làm gì.”

“Mộc Sa, anh điên rồi.” Tiểu Thạch khinh bỉ.

“Ha ha… Điên sao? So với Trát Nhĩ tôi còn thích hợp làm thủ lĩnh hơn, so với hắn tôi càng đáng có được tình yêu của Lam Nguyệt hơn, nhìn đi, tôi có thể lãnh đạo nhiều người thành lập bộ lạc, có thể cho Lam Nguyệt địa vị càng cao hơn.” Mộc Sa cười âm trầm.

“Mộc Sa, Lam Lam không muốn làm trí giả.” Trát Nhĩ nhíu mày nói.

“Cậu thì biết cái gì? Từ nhỏ tôi vẫn luôn nhường cậu, lần này tôi sẽ không nhường nữa.” Sự cố chấp của Mộc Sa, người trong bộ lạc Mông Tạp không thể hiểu được.

“Mộc Sa, bắt đầu đi.” Trát Nhĩ không muốn nói với Mộc Sa nữa, dù sao có nói hắn cũng không nghe.

“Trát Nhĩ … Hôm nay cậu sẽ phải bỏ mạng nơi này.” Mộc Sa gào to chỉ huy người tiến công.

Người bộ lạc Mông Tạp nghênh chiến, cuộc chiến thời nguyên thuỷ bắt đầu. Đám người Đạt và Khôn xông lên phía trước, Thanh Mộc cùng với Mục khiêng rìu đá một trái một phải chém giết, những người khác thì nâng giáo gỗ hoặc đao xương xông lên sống mái với địch, những người bị thương thì lùi lại về vị trí của Thạch, sau khi được thầy thuốc băng bó đơn giản xong lại gào thét xông lên tiếp.

Màu đỏ của máu lan tràn khắp nơi, che khuất tầm mắt mọi người, cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ có thể bằng cảm giác nhào về phía kẻ địch chém giết, bãi cỏ phía trước Hắc Sơn bị máu chảy ra nhuộm thành màu đỏ, đống tuyết bên cạnh còn chưa kịp tan đi cũng bị nhiễm một tầng màu đỏ tươi, hệt như chiến trường Tu La Địa Ngục lan tràn phía trước Hắc Sơn.

Trát Nhĩ và Mộc Sa mặt đối mặt với nhau, cả hai cầm đao xương liều mạng chém về phía đối phương, “Binh” đao xương gãy đôi, hai người đồng thời nhặt giáo gỗ trên mặt đất lên, “Hừ … Mộc Sa… Anh sẽ phải trả máu cho những tổn thương đã gây ra với Lam.” Trát Nhĩ cầm giáo gỗ quét qua, Mộc Sa đỡ được, giáo gỗ tiếp tục đâm tới, sượt qua bả vai Mộc Sa quét theo một mảng da thịt, tóc Mộc Sa cũng bị xoẹt không ít.

“Trát Nhĩ … Cậu không xứng, không xứng làm thủ lĩnh, không xứng có được tình yêu của Lam.” Mộc Sa gầm lên, đồng thời cầm giáo đâm tới. Trát Nhĩ nghiêng đầu tránh, giáo không đâm tới được, Mộc Sa trở tay quét qua, Trát Nhĩ lại lấy giáo gỗ đỡ. “Két” một tiếng, giáo gỗ của cả hai đều gãy. Trát Nhĩ cùng Mộc Sa liếc mắt nhìn nhau, đồng thời quăng đoạn giáo gỗ còn thừa trên tay đi, xông về phía đối phương, cậu một quyền tôi một quyền, dùng phương thức nguyên thuỷ nhất để đánh.

“Các người thật sự còn muốn đánh sao?” Mục và Thanh Mộc xông vào trong bộ lạc Mộc, Mục nói với những người của bộ lạc Mộc, Thanh Mộc thì giương rìu đá, chém mấy người đánh tới, những người nghe được lời của Mục thì ngơ ngác nhìn nhau, không rõ ý hắn là gì.

“Bộ lạc Mông Tạp có trí giả do thiên thần phái tới, bộ lạc Mông Tạp vẫn luôn bảo vệ trí giả do thiên thần phái tới, các người muốn thiên thần phẫn nộ sao?” Mục gào lên, rất nhiều người trong bộ lạc Mộc lộ vẻ hoang mang, Cách Mạn vừa giết vừa cười: Sư phụ chắc chắn sẽ nổi giận, Mục thảm rồi.

“Mộc Sa mang các người đến là để đoạt trí giả do thiên thần phái tới. Trí giả không ngừng mang đến phúc lành cho cho chúng ta, giờ chúng ta được ăn thức ăn chín, uống nước ấm, những thứ này chẳng lẽ không phải là phước lành mà trí giả ban cho các người sao?” Khôn ở bên cạnh cũng vừa giết vừa kích động.

“Nếu lại đi theo bộ lạc Mộc giết người sẽ thì giống như bọn họ bị trí giả do thiên thần phái tới thu hồi tính mạng.” Đạt gào lên, chỉ vào những người bị chết do tiêu chảy và do bị giết ở bên ngoài. Người bộ lạc Mộc bắt đầu trở lên hỗn loạn, không ít người lui về phía sau.

“Xông hết lên cho tao, giết chết bọn chúng, không muốn lương thực và phụ nữ nữa sao? Ai lui lại sẽ giết chết.” Thân tín của Mộc Sa quát lớn, những người lùi lại e ngại dừng bước, không lùi lại nữa cũng không xông lên.

“Đừng đánh nữa, mau trở về chăm chỉ làm ăn sinh sống, dưới sự ban phúc của trí giả, chúng ta sẽ không bị đói nữa.” Lãng, Vũ cùng những người khác trong bộ lạc đều nói, đám người đang lùi bước lập tức bỏ lại vũ khí, nhao nhao bỏ chạy.

Chương 100: Phá hủy ý chí

“Thủ lĩnh, mau đi thôi, người của chúng ta kẻ thì chết, kẻ thì bỏ chạy hết rồi.”

Mấy thân tín của Mộc Sa lao ra phá vòng vây, kéo Mộc Sa vừa đánh vừa lui, Mộc Sa không cam lòng gào lên: “Trát Nhĩ… Trát Nhĩ… Không có Lam cậu không thể thăng được tôi …”

“Đừng đuổi theo, không kịp đâu, cứu người của chúng ta trước đã.” Trát Nhĩ ôm vết thương nhìn Mộc Sa mang theo mười người chạy xa dần.

“Thủ lĩnh, để tôi đuổi theo, cậu cũng biết năng lực của tôi đây.” Đạt nói, hắn rất am hiểu chuyện truy lùng dấu vết ẩn náu.

“Được rồi, tôi đã đồng ý với cha tha cho hắn một mạng, bộ lạc Mộc đã bị đánh tan, sau này hắn sẽ không thể tập hợp người đến cướp của chúng ta nữa.” Trát Nhĩ lắc đầu, vì già Sơn mà tha cho bọn chúng.

Đạt không nói gì, đi theo hỗ trợ người trong bộ lạc thu dọn chiến trường, trói những người bộ lạc Mộc thành một đoàn, khiêng những đồng đội tử vong về, người bộ lạc Mộc chết ở nơi này thì để lại cho dã thú ăn, lại thu nhặt vũ khí lên buộc gọn mang về. Thu dọn xong, tất cả mọi người đi về phía bộ lạc, Trát Nhĩ đi cuối cùng: Mộc Sa, lần này anh đã buông bỏ được rồi chứ?

Lam Nguyệt và những người phụ nữ khác đã nhận được tin tức, sau khi biết quân mình đã thắng, đám phụ nữ vui mừng lấy nồi niêu ra

chuẩn bị cơm để chào mừng các dũng sĩ trở về. Lam Nguyệt đã nhận được tin đoàn người đang trở về, đỡ lưng đứng chờ ở cổng bộ lạc chờ. Từ rất xa đã nhìn thấy các dũng sĩ tuy dáng vẻ mệt mỏi nhưng tinh thần vẫn phấn chấn đi về phía này, mọi người vội vàng đi ra ngoài, đón các chiến sĩ vất vả trở về.

“Lam Lam… Tôi đã trở về an toàn.” Trát Nhĩ đi đến trước mặt Lam Nguyệt, ôm lấy Lam Nguyệt, vùi đầu vào hõm cổ cô thì thào, Lam Nguyệt sờ vết thương trên người hắn, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

“Lam Lam… Mộc Sa chạy trốn rồi.” Trát Nhĩ lau khô nước mắt Lam Nguyệt, nhẹ nhàng dỗ dành, muốn dời đi lực chú ý của cô.

“Ừ, em biết rồi, chạy thì cứ chạy đi, hắn sẽ không làm gì được nữa.” Lam Nguyệt cười dịu dàng, Trát Nhĩ cúi người đặt lên môi cô nụ hôn. Người bộ lạc thấy vậy, vội bảo thủ lĩnh đừng nóng vội quá, trí giả còn đang mang thai đấy. Trát Nhĩ cười ha ha ôm Lam Nguyệt sải bước vào trong bộ lạc.

Lam Nguyệt ở trong ngực Trát Nhĩ nhìn về phía rừng rậm Lạc Vụ ở xa xa: Mộc Sa, hang ổ của cậu đã bị tôi bịt kín, chờ bất ngờ sắp tới mà tôi chuẩn bị cho cậu là gì nhé, tôi đã nói rồi, nếu cậu trở lại tôi sẽ tiếp đón cậu thật tốt, hi vọng cậu vừa lòng với món quà này.

“Trí giả, lần này bộ lạc Mộc tử vong gần 900 người, bắt được 50 người, thuyết phục được hơn 100 người đi, mười mấy người chạy cùng Mộc Sa, còn có mười mấy người không biết ở chỗ nào. Người của chúng ta trọng thương 2 người, tử vong 11 người, 30 người bị thương nhẹ, trong hai người bị trọng thương thì có một người cứu được, một người không kịp chờ thầy thuốc đã tử vong, tổng cộng tử vong 12 người, toàn bộ những người bị thương nhẹ đã không sao, người bị thương nặng đã được đưa về bộ lạc chăm sóc.” Hoắc Lí báo cáo tình hình chiến đấu.

“Đưa những người bắt được tới đây.” Lam Nguyệt đỡ lưng ngồi trên đài đá, ngồi bên cạnh là Trát Nhĩ và ba ông lão, người bộ lạc Mông Tạp oán hận nhìn mấy người bị bắt, nét mặt buồn bã an ủi những người có thân nhân bị mất.

“Giết chúng đi, bọn chúng là yêu quái, giết chúng đi.” Một số người bị mất đi người thân kéo mấy người bộ lạc Mộc đang bị trói, muốn đánh. Người bộ lạc lặng lẽ kéo bọn họ lại, âm thầm đạp mấy đạp, quay đầu nhìn trí giả.

“Cởi trói miệng cho bọn chúng.” Đạt và Mục ra hiệu, Lam Nguyệt gọi người cởi trói miệng cho mấy tên thân tín của Mộc Sa.

“Trí giả lam Nguyệt, cô tốt nhất nên giết bọn tôi đi, nếu không thủ lĩnh của bọn tôi sẽ dẫn người đến cướp sạch của các người, lúc đó cô cũng không giữ được mạng đâu.” Thân tín của Mộc Sa vừa được cởi trói miệng đã uy hiếp. Mọi người kích động muốn xông lên giết bọn chúng, Lam Nguyệt phất tay, cười không để ý, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, lần trước còn có người đòi giết cô nữa kia.

“Tôi đã nói rồi, tôi sẽ bắt các người phải trả máu thật nhiều. Bây giờ ta đại diện cho thiên thần, khiến ngươi phải chết đến một miếng da cũng không còn.” Lam Nguyệt lần đầu tiên mượn thân phận thiên thần, không đợi hắn nói gì, cầm ống trúc trong tay đổ một nửa chất lỏng trong đó lên đầu hắn.

“Á… Á …” tiếng thét chói tai vang lên, chỉ một lát sau, người đã gục xuống, da thịt toàn thân bắt đầu thối rữa, dần dần chỉ còn lại một bộ hài cốt, những người bị trói khác hoảng sợ nhìn Lam Nguyệt, không ngừng nói: thiên thần tha mạng, thiên thần tha mạng.

Lam Nguyệt phất tay chỉ vào bốn mươi người mà Đạt và Hoắc Lí nói

đến kia, ra lệnh giết toàn bộ. Lam Nguyệt cẩn thận đậy ống trúc lại, bảo Tiểu Thạch lấy kịch độc trong răng và miệng đại xà ra, quả nhiên là có hữu dụng. Tiểu Thạch ở bên cạnh cẩn thận lấy da trúc bọc ống trúc lại, đặt ở bên cạnh đài đá.

“Tôi sẽ thả các người đi, các người đều là những người bị Mộc Sa cướp, sau này không được đi cướp người giết người nữa, hãy đi tìm người thân của mình, tập trung lại mà thành lập bộ lạc, có cái gì muốn học thì phái người đến bộ lạc Mông Tạp học tập.” Lam Nguyệt nói với 10 người còn lại, gọi người cởi trói cho bọn họ.

“Tạ ơn trí giả, tạ ơn trí giả, bọn tôi cam đoan sau này sẽ không đi cướp giết người nữa, tạ ơn thiên thần ban phúc.” Những người còn lại mừng rỡ cúi đầu khom lưng với Lam Nguyệt, cầm lấy đồ ăn mà bọn Tô đưa cho, dưới sự canh chừng của người bộ lạc Mông Tạp, chậm rãi rời đi.

“Hãy chôn cất cẩn thận cho những dũng sĩ của chúng ta, hãy khắc ghi tên của bọn họ ở trong lòng.” Trát Nhĩ đứng dậy nói với người trong bộ lạc, sai bọn họ đi chôn cất cho các dũng sĩ.

Các đống lửa hừng hực được đốt lên trước đài đá, các dũng sĩ trở về ngồi quanh mười đống lửa lớn, đám phụ nữ niềm nở bưng canh nóng và thịt nướng đặt vào tay đám đàn ông, ngay cả ba ông lão cũng đích thân cầm đồ ăn đưa cho bọn họ, bọn nhỏ lại càng quấn lấy các dũng sĩ đòi kể chuyện đánh đuổi đám người xấu đi như thế nào. Mọi người dần dần quên đi đau thương, cùng cầu nguyện cho bộ lạc Mông Tạp mãi mãi được hoà bình.

Trong đêm, Lam Nguyệt đang nằm trong ngực Trát Nhĩ ngủ say. Trát Nhĩ vỗ nhẹ lưng Lam Nguyệt, tay đặt trên cái bụng đã nhô lên của cô, yên lặng lẩm bẩm gì đó. Đột nhiên Trát Nhĩ vui mừng nhìn bụng cô, sau đó lại nhẹ nhàng vuốt ve, trong miệng tiếp tục lẩm bẩm mấy

lời nói mơ hồ. Lam Nguyệt rúc vào lồng ngực ấm áp kia, trong cái rét lạnh của gió bấc lướt qua mấy lời nói ấm áp: con à, ngoan ngủ đi nào, không được quấy mẹ, cha sẽ ở bên cạnh chăm sóc cho con và mẹ con.

Chương 101: Khởi đầu mới

Edit: Gà

Sau hai mươi ngày kể từ khi Mộc Sa chạy trốn, bộ lạc Mông Tạp lại có gần 400 người tới. Tuy nhiên, lần này người tuần tra không chạy về báo cáo, mà trực tiếp đón người vào bộ lạc, bởi vì người tới là người nằm vùng của trí giả. Sau khi giành chiến thắng trong cuộc chiến với Mộc Sa, những người tuần tra đều biết người đàn ông kia là do trí giả bố trí nằm vùng, hơn nữa, những người mà hắn mang đến chủ yếu là phụ nữ và trẻ nhỏ.

“Trí giả, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ.” Người kia cúi đầu khom lưng với Lam Nguyệt.

“Được rồi, nhưng sao cậu lại mang người đến?” Lam Nguyệt day day trán, phần lương thực cho 400 trăm người đến này sẽ làm tiêu tan hết tài sản của bọn cô.

“Trí giả, bọn họ có một số là không có người nhà, một số có người thân ở bộ lạc Mông Tạp, còn một số là do tôi gấp gáp trở về nên chưa kịp đưa bọn họ về nơi cư trú của bọn họ.” Người đàn ông giải thích.

“À … Vậy, có gặp Mộc Sa không?” Lam Nguyệt phất tay gọi người đi báo cho người trong bộ lạc đến nhận người thân, rồi hỏi thăm.

“Có, bị tôi chém một đao, giết mấy người thì chạy mất.” Người kia nói, Lam Nguyệt kinh ngạc: Tên nhóc này không tệ, có thể chém Mộc Sa một đao, chỉ tiếc là để người chạy thoát rồi.

“Sau này cậu có tính toán gì không?” Lam Nguyệt hỏi hắn, hắn nói: “Lúc tôi tấn công vào bộ lạc Mộc, Lợi Á đã được dẫn chạy đi, tôi cho người phá huỷ bộ lạc Mộc, mang theo lương thực và bọn họ tới bộ lạc Mông Tạp. Mộc Sa bị tôi chém một đao, không có thầy thuốc chắc chắn sẽ chết, như vậy coi như tôi đã báo được thù rồi. Người phụ nữ của tôi cũng đã được an toàn, sau này không cần phải trốn tránh nữa. Tôi định trở về tìm những người của nơi cư trú cũ, thành lập bộ lạc để an ổn cuộc sống.” Nói xong, quay ra ngoài vẫy một người tới.

“Chào trí giả!” Một cô gái rụt rè đi tới, nói xong lập tức trốn vào sau lưng người đàn ông. Lam Nguyệt đen mặt, lần đầu tiên có cảm giác bản thân kinh khủng đến mức người khác vừa nhìn thầy đã trốn. Người đàn ông nhìn ra vẻ mặt của Lam Nguyệt, giải thích: “Cô ấy chưa từng nhìn thấy người do thiên thần phái tới, sợ chọc giận thiên thần.” Lam Nguyệt không còn gì để nói. “Đúng rồi, cậu định khi nào thì đi? Mà tôi còn chưa biết tên của cậu đấy” .

Người đàn ông nói: “Người đưa tới cũng định rời đi, sắp đến mùa lá rồi, tôi muốn đi sớm môt chút để chuẩn bị. Người phụ nữ của tôi tôi sẽ để lại bộ lạc Mông Tạp để học một chút đồ, đợi tôi thu xếp bên kia xong sẽ tới đón cô ấy, phải làm phiền trí giả rồi. Còn tên trước kia tôi muốn bỏ đi, xin trí giả cho ban tên cho.” Lam Nguyệt im lặng một lát rồi nói: “Tân đi, biểu thị sự khởi đầu mới.” Người đàn ông cảm kích cúi đầu nói tạ ơn thiên thần ban phúc, sau đó dẫn người cầm theo lương khô rời đi.

Người bộ lạc đến nhận người thân của mình về, bất ngờ nhất chính là mẹ Cách Mạn vẫn còn sống, Cách Mạn bật khóc, khiến Tiểu Thạch phải xoay vòng vòng dỗ dành. Mẹ Cách Mạn nghe nói chồng của con gái là thầy thuốc, chỉ nói mấy câu khách sáo, không dám lớn tiếng.

Lam Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ xoay vòng vòng của Tiểu Thạch thì

giễu cợt một trận. Tân dẫn theo những người phụ nữ và trẻ nhỏ muốn trở về nơi cư trú, còn có một số là người thân của 50 người đàn ông kia cũng dẫn theo, số còn lại có người thân ở bộ lạc Mông Tạp nên ở lại là hơn 200 người, trong đó phụ nữ là 200 người, trẻ nhỏ 3 người, người già thì chỉ có duy nhất mẹ Cách Mạn, nghe nói là do kết vòng hoa khéo nên được Lợi Á giữ lại, nếu không cũng đã bị giết. Xem ra bộ lạc Mộc đã cướp được không ít phụ nữ.

Lam Nguyệt hỏi hơn 100 người phụ nữ không có người thân kia, nếu bọn họ không muốn ở lại bộ lạc Mông Tạp thì đến mùa lá sẽ phái người đưa bọn họ đến bộ lạc khác. Thật ra đây chỉ là câu hỏi dư thừa, bởi tất cả đều bằng lòng ở lại bộ lạc Mông Tạp giàu có. Hơn nữa, khi Lam Nguyệt vừa hỏi xong, người trong bộ lạc đã có hành động, đám đàn ông độc thân trong bộ lạc vội chạy đến tặng lông vũ, chẳng mấy chốc đã thu xếp xong toàn bộ những người phụ nữ kia. Chỉ khổ cho Hoắc Lí, lại phải đi xây phòng đắp ốc. Trát Nhĩ sai người đi phá băng đánh cá, từ giờ đến mùa lá còn một khoảng thời gian rất dài, phải giải quyết vấn đề lương thực cho những người mới tới.

Nhưng lúc này tâm trí Lam Nguyệt lại bay về một nơi khác, cô cứ có cảm giác Mộc Sa còn chưa chết. Lợi Á mặc dù đã chạy thoát nhưng chắc chắn chẳng thể gây ra nổi sóng gió gì nữa, hơn nữa, cô với Lợi Á lại không thâm thù đại hận gì, sau này có thể quăng cô ả ra sau đầu rồi. Mộc Sa lại khác, sẽ không chết đơn giản như vậy, mặc dù không có thầy thuốc như Tiểu Thạch, nhưng Lam Nguyệt nhớ là trước đây toàn bộ số cây thuốc cầm máu của Thanh Mộc và Mục đều bị Lợi Á lừa hết. Thế nên cô luôn có cảm giác Mộc Sa còn chưa chết, điều này khiến cô đứng ngồi không yên, đòn trước mặt dễ tránh, đòn sau lưng khó phòng.

“Tu tu!” Trong lúc Lam Nguyệt đang mải suy nghĩ, Tiểu Mãnh đã trở lại. Lam Nguyệt cười cười nhìn Tiểu Mãnh đang xông lại, không nghĩ nữa, Mộc Sa thích làm sao thì làm, tốt nhất đừng đến gây phiền phức

cho cô, nếu không …

“Tiểu Mãnh, lạnh như vậy sao còn chạy tới?” Lam Nguyệt xoa xoa cái vòi của Tiểu Mãnh, nói những lời mà nó không nghe hiểu được. Lam Nguyệt ngẩng đầu nhìn điểm đen khổng lồ ở phía xa, không biết voi ma mút lớn có bị lạnh đến đông cứng không.

“Sư phụ, đang nghĩ gì thế?” Tiểu Thạch vừa đi xem vết thương cho người bị trọng thương về, nhìn thấy Tiểu Mãnh, bèn đi tới hỏi.

“Đang nghĩ không biết cha của Tiểu Mãnh có bị lạnh không?” Lam Nguyệt chưa chú ý đến Thạch, vô thức trả lời.

“Ầy, sư phụ, cha Tiểu Mãnh bị lạnh làm sao được, bọn chúng trời sinh đã sống ở nơi lạnh lẽo, nên mùa tuyết chúng sống rất thoải mái.” Tiểu Thạch giải thích

“Ồ, thế à, tôi quên mất voi ma mút là loài động vật chịu lạnh tốt.” Lam Nguyệt đã kịp phản ứng lại, túm một nắm cỏ tươi mọc trong đất cho Tiểu Mãnh ăn, Tiểu Mãnh vui mừng lăn lộn bên cạnh cô.

“Sư phụ, sau chị không cho Tiểu Mãnh với cha nó đến Hắc Sơn, đảm bảo cả bộ lạc Mộc không còn ai sống sót.” Tiểu Thạch thắc mắc.

“Tiểu Mãnh đi, voi ma mút lớn nhất định sẽ đi theo, cả bầy voi ma mút cũng sẽ bị gọi tới. Cậu nghĩ xem, khi bầy voi nổi điên lên thì hậu quả sẽ như thế nào? Đồ ngốc!” Lam Nguyệt không khách khí gõ lên đầu tên đồ đệ ngốc, Tiểu Thạch ôm đầu ngẩn ra: “Á … May quá … May mà gọi Tiểu Mãnh đến, nếu không bầy voi ma mút nổi điên lên thì ngay cả bộ lạc của chúng ta cũng bị san bằng.”

Lam Nguyệt gật đầu, thật ra mấy ngày trước khi cuộc chiến diễn ra, cô đã sai người cầm quần áo của mình đến rừng rậm Lạc Vụ, đứng

đợi trên con đường voi ma mút dẫn Tiểu Mãnh đến, nếu phát hiện Tiểu Mãnh trở lại thì cầm quần áo của cô dẫn đi. Cô không gánh vác nổi hậu quả của việc bầy voi ma mút nổi điên, chiến tranh của loài người thì cứ để loài người tự giải quyết cho thoả đáng. Nhưng cũng may là Tiểu Mãnh không trở lại trong mấy ngày đó.

“Sư phụ, Tiểu Mãnh về rồi ạ?” Cách Mạn đi tới, cô không dám bước tới gần Tiểu Mãnh, đứng ở bên cạnh Lam Nguyệt nói. Lam Nguyệt gật đầu, hỏi: “Đã thu xếp xong cho mẹ em chưa?”. Cách Mạn nói: “Rồi ạ, tạm thời lấy phòng thuốc của Thạch để đựng đồ, chờ Hoắc Lí giúp dựng thêm một gian ở bên cạnh thì chuyển sang. Sư phụ, cảm ơn chị đã tìm mẹ giúp em.” Lam Nguyệt xua tay, nói là người là do Tân mang về.

Cách Mạn cũng biết Tân là người của Lam Nguyệt, không nói gì nữa. Lam Nguyệt đột nhiên nghĩ đến, già Lưu hiện đang độc thân, cha Cách Mạn đã mất, mẹ cô ấy giờ cũng độc thân rồi, hà hà, có JQ đây … Cách Mạn nhìn nụ cười nham nhở của Lam Nguyệt, không biết sư phụ lại định bày trò gì đây, hơn phân nửa là tật xấu của phụ nữ có thai sắp phát tác, nên vội kéo Thạch về nhà.

“Ấy … Cách Mạn … Tôi đang chơi với Tiểu Mãnh mà … Sao phải về nhà gấp thế? Thật là … Còn chưa đến mà.” Bạn trẻ Tiểu Thạch đương nhiên hiểu lầm.

“Cái đồ miệng rộng này … ” Cách Mạn tức giận kéo Thạch đi xa. Lam Nguyệt ngây ra không hiểu sao bọn họ phải đi gấp như vậy, nhưng nghe cách nói chuyện giữa hai người họ: Tiểu Thạch vẫn bị đè? Chà, Cách Mạn đúng là thần tượng của các chị em phụ nữ, trực tiếp đào tạo ra tiểu thụ của thời nguyên thuỷ.

Chương 102: Không có cơ hội thứ hai

Đông đi xuân tới, bụng Lam Nguyệt đã được hơn 8 tháng rồi. Trong bộ lạc, những phụ nữ mang thai trước đó đã lục tục sinh, khiến Ny bận đến chân không đặt xuống đất được, Lam Nguyệt bèn tìm thêm cho cô ấy hai người phụ tá. Ny nói muốn dạy cho người ở những bộ lạc nhỏ nữa, Lam Nguyệt gật đầu đồng ý. Bộ lạc Mông Tạp bây giờ đã là một bộ lạc lớn, nhân khẩu có đến gần ngàn người. Thân thể Lam Nguyệt trở nên ngày càng nặng nề, có rất nhiều chuyện người trong bộ lạc phải đến hỏi ý kiến cô, nhưng cô không cách nào quản hết được, cũng may là có Ô Lệ giúp đỡ không ít.

Sau khi trồng trọt vụ xuân xong, bộ lạc Mông Tạp lại bắt tay vào di chuyển khu chăn nuôi, trước tiên là chuyển khu vực xung quanh chuồng nuôi lên phía trên nữa. Gần đây, ngày nào Hoắc Lí cũng chạy qua nhà Lam Nguyệt, còn dẫn theo người của hai bộ lạc khác đến học việc. Khu chăn nuôi được chuyển sang bên kia sông bên phải núi đá, ở nơi đó cũng có một cánh đồng cỏ rộng, Lam Nguyệt đã quyết định chuyển đến nơi đó từ năm ngoái. Đồng cỏ phía trước bộ lạc cô không định dùng để chăn nuôi nữa. Chuồng lợn sẽ dựng ở bờ sông, như vậy sẽ thuận tiện cho việc dọn dẹp, còn các vật nuôi khác thì dùng cây trúc để rào xung quanh, dựng chuồng. Lam Nguyệt bố trí xong thì cho Hoắc Lí đi tiến hành.

Còn Mục thì xuân vừa sang lại tiếp tục đi ra ngoài tiếp. Lam Nguyệt ngờ rằng tên nhóc này đang muốn làm một thi nhân ngao du thiên hạ, vừa đến mùa xuân đã chạy rồi, còn nói đến mùa tuyết nhất định sẽ về, ý là muốn đi ra ngoài hơn nửa năm. Lam Nguyệt cũng mặc kệ hắn, chỉ cảnh cáo là không được dẫn theo tín đồ về, Mục gật đầu

cam đoan. Bạn trẻ Tiểu Thạch vẫn tiếp tục miệt mài đào thuốc xem bệnh, giờ đã ra dáng một thầy thuốc rồi. Cách Mạn thường xuyên nói Thạch đã có dáng dấp một người đàn ông rồi, trừ những lúc ở trước mặt Lam Nguyệt thì vẫn "hai" như vậy.

Khiến Lam Nguyệt lo lắng nhất chính là Tiểu Mãnh, cô biết là đến khoảng mùa xuân thì Tiểu Mãnh sẽ di cư đi nơi khác, nhưng chưa biết là ngày nào. Cô còn đòi Trát Nhĩ dẫn cô đến nơi ở của voi ma mút. Tiểu Mãnh đã mang cô đến đó, ở bên kia cả một đêm mới trở về. Nhưng cô không vào được nơi ở của bầy voi ma mút, vẫn như cũ, Tiểu Mãnh đi bên cạnh cô, voi ma mút lớn chỉ liếc nhìn cô một cái, sau đó thì mặc kệ. Bầy voi ma mút thì chỉ cần cô không đến gần phạm vi của chúng, chúng sẽ không quan tâm, tới gần một chút là bắt đầu căng thẳng. Lam Nguyệt không dám đi thử, không cẩn thận là mất mạng như chơi. Bởi vì không quan sát được xem bầy voi ma mút đã có dấu hiệu chuẩn bị di chuyển chưa, ngày hôm sau Lam Nguyệt đành phải quay về.

Ao nước trong bộ lạc dự định sẽ được dời đến khu trồng trọt, nên đến mùa xuân không còn nước để tưới nữa. Lam Nguyệt bảo Trát Nhĩ làm một vại đá lớn ở phía sau phòng bếp nhà bọn họ, dùng cây trúc ghép lại thành ống nước để dẫn nước. Những nhà khác trong bộ lạc chỉ làm vại nước, không dùng ống trúc dẫn nước mà vẫn dùng ống trúc to đi múc nước rồi đổ vào vại. Lam Nguyệt không nói gì, giờ cô đã mệt đến không còn sức để quản, hơn nữa cô không biết đào giếng nước, nói với Hoắc Lí, hắn nói hắn sẽ tự lo liệu, Lam Nguyệt liền không quản nữa.

Lam Nguyệt có cảm giác, dường như cô đã quên mất chuyện gì đó. Sáng hôm nay, cô tính đi ra ngoài một chút, xem tình hình khu chăn nuôi bên kia thế nào, khi đi đến bờ sông thì bảo Cách Mạn quay về cầm theo chút đồ ăn, cô định sẽ ăn cơm trưa ở bên khu chăn nuôi luôn. Cách Mạn gật đầu quay về, Lam Nguyệt chậm rãi đi dọc theo

bờ sông, cảm nhận hương vị của mùa xuân.

“Lam, tôi đã trở lại!” Mộc Sa cười âm hiểm đứng chặn trên đường đi của Lam Nguyệt, có vẻ như là muốn xông lên cướp người.

“Mộc Sa, cậu tốt nhất là không nên cử động.” Lam Nguyệt chỉ ra phía sau hắn, Cách Mạn đang cầm nỏ chĩa về phía đầu hắn. Vẻ mặt Mộc Sa u ám nhìn Cách Mạn, hắn biết nữ thợ săn này, rất lợi hại.

“Ha ha, không ngờ cô đã có đề phòng. Hôm nay thấy cô đi ra ngoài, tôi cứ nghĩ là mình sẽ cơ cơ hội cơ chứ.” Mộc Sa không quan tâm, ngồi xuống bãi cỏ, cười nói.

“Mộc Sa, từ ngày hôm qua Lam Lam đã cảm giác có người đang nhìn mình. Đến sáng nay thì Đạt phát hiện ra anh, nhưng anh vẫn ẩn náu, nên Lam Lam mới nghĩ cách dụ anh ra.” Trát Nhĩ đi tới, ôm Lam Nguyệt rồi giải thích. Lam Nguyệt cười, sao cô có thể để Mộc Sa bắt mình một lần nữa, lần trước là do cô không có đề phòng. Cô là một sát thủ, cảm giác với nguy hiểm cực tốt, hơn nữa cô đã sớm có đề phòng.

“Ha ha, cậu định giết tôi sao?” Mộc Sa nhìn Trát Nhĩ, nói.

“Không phải anh đã bị chém một đao sao, sao vẫn còn sống được?” Trát Nhĩ cũng ngồi xuống, hỏi Mộc Sa.

“Có thảo dược. Ha ha, Lam này, cô ác liệt thật đấy, phái người ẩn náu bên cạnh tôi mà tôi vẫn không hay biết, lại còn phá huỷ cả bộ lạc Mộc. Tôi dẫn theo mấy người chạy khắp nơi, ai nhìn thấy bọn tôi là giết, chỉ còn lại một mình tôi. Tôi phải trốn vào trong rừng rậm, từ từ quay lại, căn bản không dám đến gần nơi cư trú cùng những bộ lạc nhỏ mới thành lập kia. Cô đã phá huỷ giấc mộng bộ lạc của tôi rồi.” Mộc Sa nhìn Lam Nguyệt nói

“Là cậu tự tay phá huỷ giấc mộng của mình, cậu không thích hợp làm thủ lĩnh bằng Trát Nhĩ.” Lam Nguyệt nói thẳng thừng.

“Cô nói bậy, nếu không có cô, Trát Nhĩ sao thắng được tôi?” Mộc Sa cười khinh thường.

“Lúc chiến đấu cậu còn hơn 500 người, lúc ấy Trát Nhĩ dẫn theo 500 người, quân số hai bên bằng nhau, cậu nghĩ đi, cậu thắng được Trát Nhĩ sao?” Lam Nguyệt nói.

“Ha ha, tôi có thể lãnh đạo được nhiều người hơn, Trát Nhĩ đến giờ mới được ngàn người, kém xa người của tôi. Lam, tôi nói thật, tôi có thể cho em địa vị cao hơn rất nhiều.” Mộc Sa nhìn Lam Nguyệt.

“Mộc Sa, tôi không muốn làm trí giả, cực chẳng đã mới phải làm, tôi làm như vậy là vì các cậu, đương nhiên cũng là vì Trát Nhĩ. Nếu không, cậu thấy có nơi cư trú nào là tôi không đánh được không?” Lam Nguyệt cười lạnh. Mộc Sa lặng im, hắn biết Lam Nguyệt đã nói là làm được.

“Mộc Sa, tất cả mọi chuyện đều là tôi và anh muốn có được Lam Lam mà ra, buông tay đi. Anh bây giờ bị người khắp nơi đuổi giết, còn muốn thế nào nữa?” Trát Nhĩ gào lên.

“Trát Nhĩ, vì cậu nhỏ hơn tôi, từ nhỏ tôi vẫn luôn nhường cậu, đối với việc tôi với cậu cùng thích một người phụ nữ, nhường thế nào đây? Tôi đã từng nghĩ chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc cô ấy, nhưng cô ấy không đồng ý, tất cả đều không phải là vì cậu sao?” Mộc Sa cười ha ha nói ra những suy nghĩ trong lòng, Trát Nhĩ lặng người.

“Mộc Sa, anh có còn nhận hai lão già này nữa không?” Già Sơn với già Lưu chạy đến, già Sơn hỏi Mộc Sa, sắc mặt Mộc Sa thay đổi, cúi

đầu xuống.

“Chỉ sợ anh đã quên mất cha mẹ của mình rồi, Mộc Sa à?” Già Lưu thở dài nói.

“Sao có thể quên được, mẹ cháu là do bị cha Trát Nhĩ cưỡng ép, cháu chính là anh trai của Trát Nhĩ.” Mộc Sa điên cuồng hét lên, toàn bộ mọi người ngây dại, bao gồm cả Lam Nguyệt và Trát Nhĩ.

“Đừng nhắc tới cha mẹ cháu, nếu không cháu sẽ muốn giết Trát Nhĩ, lúc trước cháu vẫn nhớ hắn làm em trai mình, chưa từng ra tay với hắn, ngay cả khi đến đánh bộ lạc Mông Tạp, cháu cũng chỉ muốn mang Lam đi, chưa từng nghĩ đến sẽ giết hắn.” Mộc Sa hung hăng nhìn già Lưu.

Chương 103: Chân tướng không ngờ

Edit: Gà

“Quả nhiên là cháu đã biết, hài, chuyện do những người già chúng ta gây ra lại khiến bọn trẻ mấy đứa phải chịu khổ rồi!”

Già Lưu ngậm ngùi nói, già Sơn cũng thở dài. Lam Nguyệt phiền muộn nhìn Trát Nhĩ đang đứng đờ người, đau lòng hắn phải chấp nhận người anh trai như vậy.

“Ha, khi còn bé cháu đã nghe người già trong nơi cư trú kể, cháu vẫn luôn biết, cháu vốn không có ý định vì chuyện này mà gây tổn thương cho Trát Nhĩ. Già cũng biết từ nhỏ cháu đã rất thương đứa em trai này.” Mộc Sa đau đớn nói.

“Con trai, con đã hiểu nhầm chân tướng năm đó rồi. Cái này không trách con được, những người biết thực hư câu chuyện không nhiều lắm, cha Trát Nhĩ đã bảo phải giấu kín chuyện này.” Già Sơn nói.

“Hừ, người cưỡng bức mẹ con, đương nhiên là không hi vọng bị người khác biết.” Mộc Sa cười mỉa, lạnh lùng nói.

“Chuyện năm đó thật ra không giống với những gì con nghe được đâu, cha con là người của nơi cư trú khác. Khi đó nơi cư trú của chúng ta mới hợp thành từ những nơi cư trú nhỏ. Lúc ấy mẹ con có thích một người, đó chính là cha Trát Nhĩ ba, nhưng cha Trát Nhĩ đã có mẹ Trát Nhĩ với Tô rồi, nên mẹ con mới không nói ra. Già Lưu biết chuyện mẹ con thích cha Trát Nhĩ là vì mẹ con với mẹ Thạch rất thân

thiết. Cha con thích mẹ con, từng tỏ tình nhiều lần, nhưng đều bị mẹ con từ chối.

Cha con là một người rất cố chấp, nhân lúc mẹ con đi ra ngoài nơi cư trú đã cưỡng bức mẹ con, bị ta với cha Trát Nhĩ đi săn thú trở về phát hiện, lúc ấy muốn giết cha con, mẹ con khóc nói thôi bỏ đi. Mẹ Thạch nói thật ra mẹ con đã định chấp nhận cha con, ai biết hắn quá nôn nóng, làm tổn thương mẹ con. Sau đó cha Trát Nhĩ đúng lúc nơi cư trú bị cướp, cha con vì bảo vệ mẹ con đã mất mạng. Bọn ta đều cho rằng chuyện này cứ vậy mà qua đi, ngờ đâu mẹ con lại có con." Già Sơn kể lại tình hình thực sự lúc đó, lại nhìn sang già Lưu, già Lưu tiếp lời.

"Tất cả mọi người đều không biết đứa bé trong bụng mẹ cháu là ai, ta bảo mẹ Thạch đi hỏi mới biết được. Lúc ấy cha Trát Nhĩ vì cháu nên đã nói với mấy người già là ông ấy tưởng mẹ con là mẹ Trát Nhĩ mà cưỡng bức, làm như vậy đều là vì bảo vệ danh dự của cha và mẹ con. Nghe mẹ con khóc lóc cầu xin, mọi người mới đồng ý không truy cứu chưa Trát Nhĩ nữa, đồng thời giữ bí mật chuyện này.

Cho nên bọn họ đều nghĩ cháu là anh trai Trát Nhĩ, mẹ con vẫn rầu rĩ không vui, sau khi sinh cháu ra thì bị mất máu mà mất. Sau đó, khi di chuyển đến núi đá thì mấy ông lão đều qua đời hết, chuyện này từ đó thành bí mật. Thật ra cháu không phải là anh trai Trát Nhĩ. Chỉ là mẹ Trát Nhĩ tính nhận con làm con trai, ai dè bà ấy lại mất sớm. Về phần cha Trát Nhĩ, có lẽ là vì quá đau lòng, khi nơi cư trú chuyển đến núi đá thì cũng mất."

"Không thể nào. . . Không thể nào. . ." Mộc Sa điên cuồng lắc đầu.

"Cháu nghĩ xem tại sao mẹ Trát Nhĩ lại đối với cháu tốt như vậy? Nếu như cha Trát Nhĩ thật sự cưỡng bức mẹ cháu?" Già Lưu nói tiếp.

“Tô, đưa cho nó đi, năm đó chuyện xảy ra con cũng lớn rồi. Đồ mà mẹ con để lại cho con ấy, đưa cho Mộc Sa đi, haizz!” Già Sơn nói với Tô đang đứng phía sau. Tô lấy một túi da thú từ trong ngực ra đưa cho Mộc Sa. Mộc Sa mở túi da thú ra, bên trong là một mảnh xương, phía trên có khắc chữ tượng hình: một cái cây với một con sông, bên cạnh mảnh xương là một búi tóc được quấn bằng vỏ cây.

“Cha cậu tên là Thủy, Mộc là cậu, búi tóc kia là của cha cậu trước khi chết đã bị mẹ cậu trong lúc luống cuống lấy xuống. Trước lúc mất mẹ cậu đã nói với mẹ chị là sau này nói cho cậu biết cha mình là ai, bảo cậu đừng hận cha cậu, bà ấy cũng không hận ông ấy, còn bảo cậu phải tôn trọng cha chị. Khi ấy chị vẫn theo mẹ ở bên cạnh mẹ cậu. Sau khi mẹ chị sinh Trát Nhĩ xong thì qua đời, chị đã đồng ý với mẹ, sau này coi cậu như em trai.” Tô rưng rưng nói với Mộc Sa, Khôn ở bên cạnh vỗ về.

Mộc Sa lúc cầm mảnh xương với búi tóc lên thì đã hiểu, hắn đau khổ gào khóc, nghe những lời của Tô, hắn càng hối hận vì đã hận cha Trát Nhĩ, cũng khiến cho tính cách bản thân trở nên vặn vẹo như bây giờ.

“Mộc Sa, từ nhỏ tôi vẫn coi anh như anh trai, tôi thật sự không biết có chuyện như vậy. Mẹ chúng ta đều hi vọng chúng ta có thể đối xử với như anh em” Trát Nhĩ nghe chân tướng xong cũng thở dài.

“Ha ha, đúng vậy, là anh em đến người trong lòng cũng là cùng một người.” Mộc Sa chế giễu.

“Mộc Sa, chức thủ lĩnh và tôi, cậu chọn ai? Chỉ có thể chọn một!” Lam Nguyệt nhìn dáng vẻ của hắn thì không khỏi tức giận, hỏi thẳng. Mộc Sa ngơ ngác, cô có ý gì?

“Trát Nhĩ, em muốn rời khỏi bộ lạc Mông Tạp.” Lam Nguyệt cố ý nói với Trát Nhĩ với giọng điệu buồn bã, Trát Nhĩ lập tức nói: “Lam Lam, tôi đi thu dọn đồ đạc, bây giờ đi luôn à? Sau này có thời gian tôi có thể trở về thăm mọi người một chút được không?” Lam Nguyệt nhướng mày nhìn về phía Mộc Sa.

“Ha ha, tôi hiểu rồi, Lam, Trát Nhĩ đúng là thích em nhiều hơn tôi, tình cảm đối với em cũng là thật lòng.” Mộc Sa đã hiểu tại sao Lam Nguyệt lại chỉ cần mỗi Trát Nhĩ rồi, tình yêu của Trát Nhĩ mới là điều Lam Nguyệt muốn.

“Ngừng, cậu thích tôi thì tôi phải thích lại cậu à? Sao tôi phải chịu trách nhiệm với tình cảm của cậu chứ?” Lam Nguyệt hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi, Trát Nhĩ vừa đi theo vừa nói: “Lam Lam, mang theo cả đồ của con nhé, hay để sinh xong mới đi? Lam Lam, em sẽ không bỏ rơi tôi nữa chứ?” Thanh âm của hai người càng lúc càng nhỏ, loáng thoáng còn nghe thấy Lam Nguyệt nói đồ ngốc.

Cuối cùng Mộc Sa vẫn rời đi, trước khi đi nói với mấy người già Sơn là sẽ không làm loạn nữa, hắn nói hắn phải đi làm một số chuyện, sau này không chắc có quay lại bộ lạc không, bởi vì hắn đã làm thương tổn rất nhiều người. Già Sơn và già Lưu cũng không giữ hắn lại, hai người đều hiểu tình cảnh của hắn, chỉ dặn hắn đừng để đến khi hai lão khuất núi mà vẫn không nhìn thấy mặt hắn.

Khi trở lại nhà Lam Nguyệt, Tô và Khôn đều cảm khái, Tô nói biết vậy sớm nói những lời này cho Mộc Sa. Lam Nguyệt không nói gì. Dù Tô có nói cho hắn sớm cũng chẳng ích gì, mấy người già đều chết hết rồi, Mộc Sa là vì yêu sinh hận, điểm này rất giống cha hắn, may thay giờ hắn đã hiểu ra rồi.

Cách Mạn thì bị câu chuyện yêu hận tình thù của mấy người già ngửi ra mùi bát quái, không ngớt than thở những người già ngày đó thích

một người thật chân thật biết bao. Lam Nguyệt cười hỏi cô không hận Mộc Sa sao? Cách Mạn nói không sao, nhà cô không phải là do Mộc Sa cướp, mà là người của Mộc Sa cướp, bản thân bộ lạc Mộc đã thích cướp đoạt của người khác, cô là nhìn người mà báo thù. Lam Nguyệt nghĩ Mộc Sa đúng là vận cứt chó, nếu gặp phải Tân thì sẽ không được may mắn như thế đâu.

Trát Nhĩ là vui nhất, chuyện Mộc Sa đã được giải quyết xong xuôi, hắn có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi, giờ chỉ cần chờ Lam Lam sinh con nữa thôi, thật tốt! Ai biết hắn còn chưa vui mừng được lâu, Lam Nguyệt nắm tay hắn nói: “Trát Nhĩ, đau quá, chắc em sắp sinh rồi.”

Chương 104: Cục cưng muốn chui ra sớm

“Trát Nhĩ, đau quá, chắc em sắp sinh rồi.” Lam Nguyệt nhìn vũng nước phía dưới, nói.

“Ôi … Làm sao bây giờ …”

Trát Nhĩ luống cuống bế Lam Nguyệt chạy vòng vòng trong phòng khách, Lam Nguyệt đau đến nói không ra hơi, sắc mặt cũng trắng bệch, cô không ngờ đứa bé này mới được chín tháng đã đòi ra, phỏng chừng là do tâm trạng cô hôm nay quá kích động gây động thai, nên em bé mới chui ra sớm.

“Trát Nhĩ, mau thả Lam xuống”

Tô hoảng hốt nhìn em trai đang bế Lam Nguyệt, Trát Nhĩ có lẽ là nghe được, cuống quít ôm Lam Nguyệt vào phòng ngủ, đặt ở trên giường, nắm tay Lam Nguyệt không rời, khoé môi cũng run rẩy. Lam Nguyệt đau đến mồ hôi nhễ nhại, không đếm xỉa đến hắn, cắn răng chịu đựng, cô biết không thể sinh xong trong chốc lát được.

“Trát Nhĩ, đi gọi Ny, Cách Mạn đi gọi Thạch tới, để tôi vào trong cho. Khôn, ra bảo bọn họ nấu nước, nhân tiện đi xem bọn cha với già Lưu về chưa, bảo với bọn họ là Lam sắp sinh rồi”

Tô đã lấy lại bình tĩnh, lần lượt phân công nhiệm vụ cho mấy người. Trát Nhĩ phi như bay ra ngoài, Cách Mạn cũng chạy đi gọi Thạch, Khôn bảo mấy người đàn ông khác của Tô đi nấu nước, còn hắn thì chạy đi tìm mấy già. Lam Nguyệt chỉ có một mình Trát Nhĩ, đành phải

nhờ đến bọn họ giúp đỡ.

“Thủ lĩnh, cậu mau thả người phụ nữ của tôi xuống, xảy ra chuyện gì thế?” Đạt theo phía sau Trát Nhĩ vừa đuổi kịp tới, Trát Nhĩ chạy tới khiêng Ny rồi bỏ chạy, khiến hắn chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào.

“Ny … Lam Lam … sắp … ” Trát Nhĩ rối rít đến nói không ra hơi, sau khi đặt Ny xuống thì lại bắt đầu đi vòng vòng.

“Lam sắp sinh chứ sao, làm tôi sợ muốn chết, cứ tưởng xảy ra chuyện gì rồi, đừng nóng, giờ vẫn còn sớm.” Ny thong thả đi tới, bắt đầu sắp xếp, giờ cô đã tích luỹ được kha khá kinh nghiệm, lại từng sinh con, chắc chắn là biết nhiều hơn Lam Nguyệt.

“Lam nha đầu sinh chưa? Sinh chưa?” Mấy già cũng đã quay lại, Tô nói còn sớm, hai già chỉ có thể ngồi xuống đợi.

“Ny, nhân sâm với cỏ cầm máu đây, sư phụ của em thế nào rồi?” Bạn trẻ Tiểu Thạch nghe Cách Mạn nói xong thì lập tức đi lấy thuốc chạy tới, Ny nói vẫn còn sớm, hắn đành cầm túi châm chờ ở bên ngoài, nhỡ xảy ra chuyện gì thì vào châm cứu.

“Trí giả sinh chưa?” Già Phong với mấy người khác hay tin bèn chạy tới. Già Lưu lắc đầu, già Phong cũng ngồi xuống chờ, già Sơn căng thẳng cầm chiếc chiếc chuông làm bằng xương mới làm xong cho cháu trai, lo lắng nhìn cửa phòng ngủ.

“Tô chuẩn bị chút đồ ăn đi, thủ lĩnh đi lấy ít nước nóng vào lau người cho Lam.” Ny kiểm tra xong thì đi nói với bọn họ, cô ở bên cạnh chuẩn bị những thứ khác.

Trát Nhĩ nhanh chóng bê nước ấm vào, cẩn thận lau toàn thân cho

Lam Nguyệt, nhìn sắc mặt cô trắng bệch, hỏi: “Lam Lam, ăn chút gì nhé, Ny bảo phải ăn chút gì mới được.” Lam Nguyệt gật đầu, cơn đau trước đã qua, giờ cô đã thấy đỡ hơn một chút rồi. Trát Nhĩ vội vàng nâng cô dậy, nhận canh thịt từ trên tay Tô, từ từ đút, chờ Lam Nguyệt chậm rãi nuốt vào.

“A …” Lại bắt đầu đau bụng rồi, Lam Nguyệt cắn răng chịu đựng. Trát Nhĩ hốt hoảng đặt bát xuống, sau khi đặt Lam Nguyệt xuống thì nắm lấy bả vai Ny, không ngừng lắc lắc: “Sao lại đau nữa rồi, phải làm sao đây? Phải làm sao đây?” Ny bị lay đến choáng váng.

“Trát Nhĩ …” Lam Nguyệt gọi hắn, Trát Nhĩ vội vàng chạy tới, vành mắt đã đỏ, nói: “Lam Lam … Không sinh nữa … Không sinh nữa …” Lam Nguyệt nhịn đau nói với hắn: “Trát Nhĩ, anh đi ra ngoài đi, anh ở đây chỉ làm cản trở em với Ny thôi, đi ra ngoài đi, ngoan.”

Tô đi tới lôi Trát Nhĩ ra ngoài, thằng em trai ngốc này sao có thể nói ra những lời như không sinh nữa chứ, có thể không sinh sao, tốt nhất là đừng ở đây làm vướng chân mọi người.

Sau khi Trát Nhĩ bị lôi ra ngoài, mấy người phụ nữ giúp đỡ đẻ đã tới, cửa phòng ngủ đóng lại. Trát Nhĩ định xông vào, lại không dám, chỉ có thể lo lắng đi đi lại lại. Già Lưu thấy vậy bèn nói: “Trát Nhĩ, đừng nóng vội, vẫn còn sớm mẹ. Lúc mẹ Thạch sinh nó cũng phải đợi một lúc lâu”, già Phong gật đầu nói đúng vậy, lúc sinh Võ cũng vậy. Già Sơn với Trát Nhĩ đồng thời mở miệng hỏi: “Có thật không?”. Già Lưu đỡ trán, lão quên mất già Sơn vì mẹ Trát Nhĩ nên không có con.

“A … ” Tiếng thét chói tai của Lam Nguyệt vang lên, mặc dù đã cố kiềm chế, nhưng vẫn rất rõ ràng. Trát Nhĩ lại hoảng lên, người trong phòng lại thấy hắn đi vòng vòng trong phòng.

“Lam, hít vào, thở ra, đừng thở bằng miệng, dùng sức” Ny bắt đầu ấn

vào hai bên bụng hỗ trợ, hai người phụ nữ khác giúp lau máu, thay nước mới, Tô thì giúp đưa nước cho hai người, vừa ra bước ra ngoài, Khôn và mấy người đàn ông khác của cô vội vàng đi đun nước bưng tới.

“A … Đau quá …” Lam Nguyệt nghe thì biết phải làm sao, bản thân cô cũng biết điều này, nhưng vì đau quá, không theo kịp tiết tấu.

Đến khi Lam Nguyệt đã đau đến không thở nổi, Tô bảo người lấy miếng sâm đặt vào miệng cô, Ny nói: “Lam, nhanh, đầu sắp ra rồi, cố gắng lên” , “A … Đau …” Lam Nguyệt hét lên, sản đạo bị căng lên khiến cô đau đến mức hét ầm lên.

“Lam Lam … Lam Lam …” Trát Nhĩ nghe thấy tiếng thét của cô thì không nhịn được nữa, vọt vào trong, nắm tay Lam Nguyệt không ngừng gọi tên cô.

“Sắp ra rồi … Lam, hít vào, dùng sức” Ny không còn sức mà quản Trát Nhĩ nữa, cô đã đón được đầu đứa bé, không ngừng giục Lam Nguyệt dùng sức.

“Trát Nhĩ … A …” Lam Nguyệt rít lên lại dùng sức, bắt được tay Trát Nhĩ hằn lại trên đó năm đường màu đỏ, trên người giống như vừa rơi ra cái gì, cả người nhẹ bẫng, tiếp theo đó là “Oe … Oe …”, em bé đã chui ra, tiếp đó là “Bịch” một tiếng, khi đứa bé vừa cất tiếng khóc thì Trát Nhĩ ngã xuống.

Lam Nguyệt thả lỏng người, ánh mắt mơ hồ nhìn Tô đang lau rửa cho đứa bé, lấy quần áo cũ của Lam Nguyệt để làm tã lót, Lam Nguyệt nói: “Ôm đến cho tôi xem một chút”. Tô cẩn thận đặt đứa bé bên cạnh Lam Nguyệt, vạch áo Lam Nguyệt ra, xoay người đứa bé sang một vị trí thích hợp, giống như tìm được nguồn thức ăn, đứa bé lập tức ngậm vào mút.

“Trai hay gái?” Lam Nguyệt cả người không còn chút sức lực, không còn sức để xem. “Là một bé trai” Tô nói. Lam Nguyệt nghe xong liền ngất đi, trên ngực đứa bé vẫn đang mút “Chụt, chụt”. Sau khi đứa bé ăn no, Tô bế lên vỗ vỗ nhẹ vào lưng nó để ợ hơi, rồi bế ra khỏi phòng ngủ. Phía ngoài, ông nội bé đợi đã lâu, cẩn thận đón lấy đứa bé non mềm được bọc kỹ trong tấm da thỏ, nhẹ nhàng vỗ. Tất cả mọi người xúm lại nhìn, Tiểu Thạch thì đi vào kiểm tra Lam Nguyệt, hoàn toàn quên mất Trát Nhĩ đang nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất.

Chương 105: Lam Tinh

Edit: Gà

Lam Nguyệt được Tiểu Thạch ấn ngực một lát thì tỉnh, lúc này trời đã xế chiều. Trát Nhĩ cũng đã tỉnh lại, nắm tay Lam Nguyệt, nhìn Lam Nguyệt tỉnh thì cười ngốc ngếch. Lam Nguyệt im lặng nhìn hắn, tên ngốc này còn không biết đường mà đi xem con.

“Tỉnh rồi à, đứa bé này không cần ngửi mùi, dù sao cô cũng chỉ có một người đàn ông là Trát Nhĩ, ha ha”, Tiểu Thạch thấy sư phụ đã tỉnh thì đi ra ngoài báo cho mọi người, tất cả đi vào xem Lam Nguyệt như thế nào rồi, Ny còn trêu không cần phải ngửi mùi phân biệt.

“Ừ, làm phiền mọi người rồi!” Lam Nguyệt nói cám ơn, mọi người xua xua tay nói được đỡ đẻ cho trí giả phúc thiên thần ban cho, không thể nhận lời cảm ơn. Lam Nguyệt im lặng nhìn Trát Nhĩ: “Trát Nhĩ, đi ôm con đi”.

Trát Nhĩ nhận lấy đứa bé từ trên tay già Sơn, cả người cứng đờ nơm nớp lo sợ, cầu cứu nhìn Lam Nguyệt. Lam Nguyệt buồn cười nhìn của hắn, đưa tay, Trát Nhĩ vội vàng đưa cho Lam Nguyệt, nâng chiếc gối bằng da thú lên, bao lấy Lam Nguyệt và con, hạnh phúc cười ngốc nghếch.

“Thằng nhóc này cứ đứng ngây ra đó làm gì, mau mang canh vào cho Lam nha đầu uống, Tô vừa mới hầm xong đấy.” Già Sơn bưng một tô canh gà hầm nhân sâm to đưa cho Trát Nhĩ. Nhân sâm này mới được đào lên, vì mới sinh con xong nên Lam Nguyệt cũng không tiếc gì, giờ cô cần bồi bổ cơ thể, bèn đưa con cho già Sơn. Trát Nhĩ

thổi cháo gà đút cho Lam Nguyệt, cẩn thận đút từng chút một, già Sơn lão cẩn thận ôm lấy đứa bé đang ngủ ngon lành. Nhìn già Sơn ôm cháu trai cẩn thận như vậy, Lam Nguyệt yên tâm húp canh.

“Thằng bé này mặt mũi giống hệt Trát Nhĩ lúc còn nhỏ này, quả thật giống như đúc, cha, cha nhìn xem.” Tô đã xong nhiệm vụ, rốt cuộc cũng có thời gian nhìn kỹ đứa bé.

“Ừ, đúng là giống y tiểu tử thối này, lúc mới sinh cũng là do ta ẵm, cân nặng cũng giống nhau nữa. Sao chẳng giống Lam nha đầu chút nào vậy, giống Lam nha đầu có phải xinh đẹp không.” Khuôn mặt già Sơn vẫn tươi như hoa.

“Bắp chân còn rất chắc nịch này, giống hệt thằng nhóc Trát Nhĩ khi còn bé, đánh người chắc đau lắm đây” Khôn cũng chen vào một câu, khiến tất cả đều phá lên cười. Trát Nhĩ vẫn chăm chú làm đại sự của hắn: đút cho Lam Lam.

“Cậu ấy à, đứa bé vừa chào đời đã lăn đùng ra, thiếu chút nữa là mọc cục u to trên đầu.” Ny kể lại chuyện vừa xảy ra ở phòng sinh, mọi người lại được dịp cười vỡ bụng. Trát Nhĩ vẫn coi những người xung quanh như không khí.

“Em bé rất khoẻ mạnh, tuy sinh sớm một chút, nhưng được trí giả nuôi dưỡng thì nhất định sẽ lớn nhanh như thổi” Già Phong nói thêm vào, những người khác gật đầu phụ hoạ, đều khen đứa bé bụ bẫm.

“Chờ sau này Cách Mạn nhà ta cũng sẽ sinh một đứa bé khoẻ mạnh” Già Lưu hâm mộ nói, mặt Cách Mạn vụt cái đỏ lên: “Cha, cha nói linh tinh gì vậy?” Mẹ Cách Mạn lại nói: “Cha con nói đúng đấy, con cũng phải sinh một đứa bé khoẻ mạnh”. “Mẹ này …” Cách Mạn dậm chân.

Thạch chẳng mấy khi được nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng như vậy

của Cách Mạn, kích động há mồm nói: “Cách Mạn, bây giờ chúng ta đi sinh luôn đi.” Lần đầu tiên trong đời Cách Mạn mặt đỏ như gấc chín, bụm mặt chạy đi, Tiểu Thạch vội đuổi theo. Mọi người đều cười đến không thở được. Lam Nguyệt cũng sặc, lại không dám cười to, tên đồ đệ này của cô lại bị hai rồi. Trát Nhĩ vội vàng cầm tấm da thú sạch sẽ để lau, vỗ lưng, liếc nhìn già Lưu một cái.

“Trí giả, đặt tên cho đứa bé là gì đây?” Hoắc Lí hỏi, Nhã đôi mắt mong chờ nhìn Lam Nguyệt, bọn Thanh Mộc cũng hỏi trí giả đặt tên là gì, sau này gọi cho tiện.

“Trát Nhĩ đặt đi” Lam Nguyệt ăn canh xong, nhìn Trát Nhĩ nói. Trát Nhĩ gãi gãi đầu, buồn bực nói: “Lam Lam … Em đặt đi, trong đầu tôi giờ chỉ có chuyện sinh con thôi.” Mọi người im lặng nhìn Trát Nhĩ, già Sơn càng được thể nói Trát Nhĩ từ sau khi có con trí thông minh lại giảm xuống một bậc.

“Anh đặt đi, cha đặt tên cho con mới tốt.” Lam Nguyệt bảo hắn thử nghĩ xem, hắn ôm đầu bắt đầu nghĩ, mọi người vẻ mặt chờ mong nhìn hắn. Một lúc lâu sau Trát Nhĩ mới ngẩng đầu nói: “Lam Tinh”. Lam Nguyệt ngây ngời, nghi hoặc nhìn Trát Nhĩ. Trát Nhĩ nói bởi vì tên Lam Nguyệt có nghĩa là trăng sáng, bên cạnh trăng sáng chính là sao, hi vọng Lam Tinh có thể lưu lại trăng sáng ở bên cạnh nó. Lam Nguyệt cảm động, người đàn ông này cái gì cũng nghĩ đến cô trước tiên, chưa từng nghĩ cho mình bao giờ.

“Ừ, tên hay đấy, thằng nhắc này cuối cùng đã thông minh hơn một chút rồi đấy.” Già Sơn chẳng mấy khi khích lệ Trát Nhĩ, mọi người cùng đi tới trêu đùa đứa bé, gọi tên Lam Tinh.

Trong phòng tràn ngập tiếng cười vui vẻ, đón chào một sinh mệnh mới tới. Ngoài cửa sổ, một bóng đen hiện lên, Lam Nguyệt liếc mắt, không nói gì, tiếp tục nghe mọi người cười cười nói nói.

“Tiểu Mãnh, đừng tới đây” Lam Nguyệt mơ màng mở mắt, nhìn thấy Trát Nhĩ mở cửa sổ ra hét lớn với Tiểu Mãnh. Ôi, đã trưa rồi. Lam Nguyệt chống tay ngồi dậy.

“Tiểu Mãnh, mày làm vỡ sân thượng rồi đấy!” Trát Nhĩ gầm lên. “Oe oe …” Thằng bé bị doạ tỉnh, Lam Nguyệt vội vàng bế bé lên dỗ dành.

“Đừng làm ồn, Tiểu Mãnh có lẽ là ngửi thấy mùi máu của em nên mới gấp gáp như thế.” Lam Nguyệt vừa dỗ con vừa nói, “Tiểu Mãnh trở về khi nào thế?” Trát Nhĩ nói: “Vừa mới, nó phá hỏng luôn sân thượng rồi, nếu không phải tôi nghe thấy tiếng tu tu của nó, chắc nó đã xông vào phá hỏng phòng ốc rồi.”

Lam Nguyệt bật cười, đi ra ngoài. Trát Nhĩ vội vàng lấy da thú choàng lên người cho cô, Ny nói cô không thể gặp gió. Lam Nguyệt đi tới sân thượng, vỗ lên cái vòi của Tiểu Mãnh. Tiểu Mãnh dùng vòi cuốn lấy Lam Nguyệt ngửi ngửi một lượt, có vẻ như đã yên tâm, bắt đầu nhảy nhót vui mừng. Lam Nguyệt hé miếng da thú bọc đứa bé ra, Tiểu Mãnh cảm giác được, đưa lỗ mũi ngửi ngửi trên mùi đứa bé, một lúc lâu sau lấy vòi nhẹ nhàng cuốn lấy Lam Tinh, nâng lên phía trước. Trát Nhĩ khẩn trương muốn bế về, Lam Nguyệt kéo hắn lại. Lam Tinh giống như nhận biết được Tiểu Mãnh, ngừng khóc, phun bọt sữa với Tiểu Mãnh. Tiểu Mãnh trả Lam Tinh lại cho Lam Nguyệt, nằm trên mặt đất bất động, giống như sợ làm ầm ĩ Lam Tinh.

“Đừng lo, Tiểu Mãnh coi Lam Tinh như em trai.” Lam Nguyệt nói, Tiểu Mãnh đã nhận mùi của cô, trên người Lam Tinh có mùi của cô, Tiểu Mãnh đã ghi nhớ mùi của Lam Tinh. Trát Nhĩ cũng bớt khẩn trương, vội vàng bế Lam Nguyệt về.

“Trát Nhĩ, em muốn đặt nhũ danh Lam Tinh.” Lam Nguyệt cho con bú xong, nhìn Trát Nhĩ. Trát Nhĩ nói được, rồi đón lấy Lam Tinh đã bú

no vỗ nhẹ, sau đó bế ra ngoài. Già Sơn đón lấy đứa bé, thay tã rồi đặt vào trong nôi, chơi đùa với bé, trên tay còn cầm chiếc chuông bằng xương.

Vào tháng hai, Lam Nguyệt còn chưa đầy tháng, ôm Lam Tinh đi tiễn Tiểu Mãnh. Tiểu Mãnh sắp phải di chuyển rồi. Vào ngày Tiểu Mãnh trở lại thì Lam Nguyệt đã đoán được điều này. Trát Nhĩ nói voi ma mút lớn không tới, lúc đầu Lam Nguyệt còn lấy làm lạ, đến tận khi sau Tiểu Mãnh ở lại hai ngày hai đêm Lam Nguyệt mới hiểu ra. Buổi sáng thứ ba sau khi Tiểu Mãnh trở lại, bên ngoài bộ lạc vang lên tiếng rống của voi ma mút lớn, bên cạnh voi ma mút lớn còn có một con voi ma mút. Tiểu Mãnh cuộn lấy Lam Nguyệt và Lam Tinh chạy một mạch đến bờ sông, Trát Nhĩ chỉ có thể cầm da thú đuổi theo để bao lấy.

Tiểu Mãnh cuốn Lam Tinh lên, áp vào mặt mình, Lam Tinh cũng đưa bàn tay bé xíu bám vào mặt Tiểu Mãnh phun bọt sữa. Tiểu Mãnh thả Lam Tinh lại trong lòng Lam Nguyệt, vươn cái vòi cọ cọ lên mặt Lam Nguyệt, dưới sự thúc giục của voi ma mút lớn vừa đi vừa ngoái đầu lại. Lam Nguyệt chỉ hai mắt đỏ hoe, cô biết là đến mùa quả là có thể gặp lại Tiểu Mãnh.

Lam Nguyệt ôm con tựa vào trong ngực Trát Nhĩ, nhìn Tiểu Mãnh đã đi xa dần, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông của mình, rồi ôm con thật chặt, từ từ đi về phía bộ lạc. Đó là nhà của bọn họ, là nơi cô và Trát Nhĩ sẽ nắm tay nhau đến hết cuộc đời.

Chương 106: (Lời cuối sách) Đại kết cục

“Giáo sư, nhìn thấy rồi, lập tức đào lên!”

Phía dưới núi tuyết, một nhóm nhân viên khảo cổ đang khẩn trương khai quật, vị giáo sư già nói cẩn thận đừng làm hỏng. Trong hang lộ ra một cái hòm đá hoá thạch rất lớn. Vị giáo sư già chỉ huy mọi người khiêng chiếc hòm đá giống như cái quan tài này vào trong lều của đội khảo cổ, dẫn theo học trò của mình đứng bên cạnh nhẹ nhàng gõ lên chiếc hòm. Ông gật đầu, nói bên trong rỗng, bảo người học trò đi lấy dụng cụ, còn mình thì tìm dọc theo khuôn của chiếc hòm, sau khi tìm được một kẽ hở rất nhỏ thì dùng cụ để cạy nắp chiếc hòm ra..

“Két” một tiếng, nửa bộ phận trên của chiếc hòm đá hoàn toàn vỡ vụn, vị giáo sư già được học trò kéo lui về phía sau vài bước. Nhân viên nghiệp vụ đi vào, vị giáo sư phất tay bảo bọn họ đi ra, rồi đến gần chiếc hòm. Trong nửa đoạn không trọn vẹn của chiếc hòm lộ ra một khối lớn giống như hổ phách.

Vị giáo sư già cầm khối giống như hổ phách kia lên, đứng ở ngoài cửa lều hướng về phía ánh mặt trời để nhìn, sau đó khiếp sợ bảo họ trò đi lấy dụng cụ cắt. Nhân viên nghiệp vụ đặt những khối đã cắt gọn gàng lên bàn vị giáo sư, ông cầm một tờ da thú đã cắt ra lên, cẩn thận đọc:

Xin chào!

Tôi tên là Lam Nguyệt, sinh năm xxxx. Tôi đến từ vùng xxxxx, thành phố xx, tỉnh xx, xuyên đến thời viễn cổ vào năm xxxx. Tôi không biết

phương tiện xuyên qua là gì, cũng không tìm được phương tiện trở về, nên bắt đầu cuộc sống tại thời đại này.

Đó là thời kỳ loài người mới xuất hiện, cụ thể là thời kỳ nào thì phải nhờ các vị tính toán. Nơi này có hổ răng kiếm và voi ma mút, còn có các loài chim thuỷ tổ đã bị tuyệt chủng. Hơn nữa, nơi tôi sống chắc hẳn là trong đất liền, bởi vì vẫn không phát hiện có biển.

Thời kỳ này các đặc điểm của loài người đã tiến hoá tương đối đầy đủ, trừ lông trên người, những bộ phận khác đều đã tiến hoá giống con người ở hiện đại. Tuy nhiên, thân hình của họ rất cao lớn, hơn nữa có sức mạnh rất lớn, còn có hệ thống khứu giác mà tôi không rõ, có thể nhận biết được đời sau.

Loài người ở thời đại này lúc mới đầu là ăn đồ sống, sau đó biết dùng lửa, còn tìm được muối ăn. Tuổi thọ của họ không dài, rơi vào khoảng năm mươi, tuổi thọ cao nhất là hơn sáu mươi tuổi, nam nhiều hơn nữ, tỷ lệ ước khoảng 10:3.

Ở thời kỳ này, lúc mới đầu loài người tập hợp lại thành quần cư, sau phát triển lên hình thức bộ lạc, không phải là bộ lạc mẫu hệ hay phụ hệ. Bộ lạc lấy săn thú làm hoạt động chủ yếu, tiếp đến là trồng kê, sau đó phát triển lên thành nuôi dưỡng động vật, trở thành phương thức sinh sống cơ bản nhất của bộ lạc nguyên thuỷ.

Trong bộ lạc có từng xảy ra chiến tranh, vũ khí phát triển đến cung tên, nguyên nhân chiến tranh là vì lương thực và phụ nữ. Tín ngưỡng của bộ lạc là thiên thần.

Tôi đã lưu giữ rất nhiều tài liệu nghiên cứu ở bên trong, các vị cứ từ từ nghiên cứu. Trong đó có một chiếc hòm nhỏ xin nhờ các vị gửi cho người nhà của tôi, cô ấy tên là Tử Nhuỵ, sống ở địa chỉ mà tôi đã nói ở trên. Nếu như thời điểm khai quật không rơi vào niên đại mà tôi

đã nói, mong các vị có thể giúp đưa cho con cháu của cô ấy, hoặc là lưu giữ đến niên đại mà cô ấy xuất hiện thì giao cho cô ấy. Bên trong là một số đồ dùng ở hiện đại và thư tôi viết cho cô ấy, không có giá trị nghiên cứu, mong các vị có thể giao nguyên vẹn cho cô ấy, cám ơn nhiều.

Sau khi đọc xong lá thư này, xin hãy huỷ nó đi. Tôi ở viễn cổ vì lo lắng hiệu ứng hồ điệp nên không dám dùng đồ hiện đại để thay đổi. Cho nên, xin hãy huỷ thư của tôi đi, không nên làm ảnh hưởng đến lịch sử phát triển của loài người, hậu quả thế nào tôi nghĩ chắc các vị đều hiểu.

Lam Nguyệt từ thời viễn cổ kính bút!

Vị giáo sư già đọc xong mấy tờ da thú thì không khỏi chấn động, cuối đầu im lặng ngẫm nghĩ một lúc lâu, rồi quyết định đốt hết đám da thú đi. Học trò ông ở bên cạnh cũng đọc xong thư của Lam Nguyệt, lặng lẽ giúp thu dọn dấu vết. Vị giáo sư đi tới lấy một khối hổ phách hình vuông được niêm phong cẩn thận, xoay về phía ánh sáng để nhìn, sau khi xác nhận xong thì đưa cho học trò, hỏi hắn đã nhớ kỹ chưa? Người học trò gật đầu nói sẽ chuyển thứ này đến nơi.

Vị giáo sư già quay lại bảo người mang đám hổ phách đi cắt, dặn họ cẩn thận đừng làm hỏng tài liệu nghiên cứu, sau lại lấy mấy đồ đá đào được bên cạnh chiếc hòm đá ra nghiên cứu. Người học trò đặt chiếc hòm gỗ bằng hổ phách vào trong ba lô, rồi giúp vị giáo sư già sắp xếp lại tài liệu nghiên cứu.

Một tháng sau, trước cửa một toà nhà nhỏ ở nông thôn vang lên tiếng gõ cửa. Tử Nhuỵ từ cửa sổ lầu hai kín đáo nhìn xuống, sau khi xác nhận thì đóng notebook, đi xuống lầu mở cửa.

“Xin chào, xin hỏi cô có phải là tiểu thư Tử Nhuỵ không ạ?” Người

đàn ông hỏi, thấy cô gái nhỏ bé trước mặt gật đầu, bèn nói tiếp: “Tôi là thành viên của đội khảo cổ quốc gia xxx. Tôi đến đưa đồ mà tiểu thư Lam Nguyệt để lại cho cô.”

“Mời vào.” Tử Nhụy mời người đàn ông vào trong. Người đàn ông đi lên phòng khách trên lầu hai, đặt một cái túi xuống rồi nói: “Cô đã chuyển nhà ư? Hại tôi phải đến cục cảnh sát địa phương mới tìm được quê cũ của nhà hàng xóm của cô ở nơi này.” Tử Nhuỵ pha trà cho hắn, gật đầu một cái.

“Đây là đồ tiểu thư Lam Nguyệt để lại cho cô, cô ấy dặn thầy tôi không được mở ra, tôi mang nó nguyên vẹn đến cho cô.” Người đàn ông lấy khối hổ phách tô đưa cho Tử Nhuỵ, lại nói thêm: “Trong thư tiểu thư Lam Nguyệt có nói qua, nói bên trong là rương gỗ.” Tử Nhuỵ gật đầu, đi tìm dụng cụ cắt.

Người đàn thoáng sửng sốt rồi lại bình tĩnh uống trà, quan sát đồ đạc trong phòng, sau đó đi đến bên cạnh giá sách, hỏi Tử Nhuỵ có thể đọc không, nhận được sự đồng ý của cô thì lật một cuốn sách ra nhìn. Tử Nhuỵ cạy hòm gỗ ra, phát hiện bên trong có điện thoại và thư, còn có mấy món đồ được bọc bằng da thú, trên da thú có viết chữ ám hiệu “Giấu” mà chỉ các cô mới hiểu được. Tử Nhuỵ nhân lúc người đàn ông kia không chú ý bèn giấu mấy món đồ kia đi, sau đó lấy thư ra đọc:

Tử, mình xuyên qua rồi, vì lo cậu sẽ đi tìm mình nên mới nghĩ cách để lại tin tức cho cậu. Xuyên đến đâu thì mình không biết, chỉ biết chắc đây là thời viễn cổ trên Trái Đất. Mình đã kết hôn rồi. Lúc trước cậu cứ lo mình đến già cũng không ai thèm lấy, giờ thì không phải lo lắng nữa nhé, hì hì. Thẻ ngân hàng của mình cậu cầm đi mà rút tiền, nhà cửa cũng bán đi, cậu hiểu ý mình chứ? Cuối cùng, để lưu lại thư mình đã dùng phương pháp bảo quản bằng hổ phách, nên mình giữ lại cả di động nữa, bên trong có ảnh, cậu tìm cách mở ra nhé.

Tử, nhớ tự chăm sóc mình, đồ mình để lại cứ lấy mà dùng, đừng tiết kiệm làm gì, mình không dùng đến nữa đâu. Sau này chỉ còn một mình cậu thôi, nhớ phải thật hạnh phúc đấy, mình cũng sẽ như vậy. Yêu cậu, Lam.

Tử Nhuỵ đặt lá thư xuống, kết nối máy tính, tìm dụng cụ bắt đầu tháo điện thoại, hí hoáy sửa chữa. Người đàn ông nhìn xuống đồng hồ đeo tay, rồi bảo Tử Nhuỵ bật TV. Tử Nhuỵ ngẩng đầu bật TV.

“Xin kính chào quý vị và các bạn! Tôi là người phát ngôn của đội khảo cổ quốc gia, cảm ơn quý vị đã tới tham dự buổi hội thảo khảo cổ học ngày hôm nay.

Như quý vị có thể thấy, trên màn hình là di vật khảo cổ mà đội khảo cổ mới khai quật được. Qua nghiên cứu chứng minh, niên đại của di vật này rất xa xưa, đến mức không thể ước tính được, hơn nữa còn là vào thời kỳ các lục địa trên Trái Đất còn chưa bị tách ra. Nghiên cứu cũng chứng mình, thời kỳ này đã có con người đã tiến hoá hoàn toàn, đã biết dùng đồ đá. Căn cứ vào đồ đá và những di vật khai quật được khác, sau khi nghiên cứu thì thấy rằng, thời kỳ này đã biến mất trước khi Đại lục bị trôi dạt đi, là một thời kỳ còn chưa xác định được, rơi vào khoảng giữa thời kỳ khủng long và thời kỳ băng hà, loài người đã bắt đầu có dấu vết của văn minh bộ lạc …”

Tử Nhuỵ xem được một nửa thì đã hiểu, không xem nữa, tiếp tục sửa điện thoại. Cuối cùng cũng sửa xong, đã có thể kết nối với máy tính để lấy dữ liệu ở bên trong. Tử Nhuỵ vui mừng gõ bàn phím lách tách, sau đó kết nối với máy in. Máy in kêu lên ba tiếng, sau đó từ máy in chạy ra ba tờ giấy.

Người đàn ông đang xem TV quay sang hỏi có thể xem được không? Tử Nhụy gật đầu, mỗi người mở một tờ ra. Trong hình là một người

phụ nữ đang bế một đứa bé, đứng phía trước người phụ nữ là một cậu bé, phía sau người phụ nữ là một người đàn ông cao lớn, dịu dàng nhìn người phụ nữ. Bên cạnh là một con voi ma mút đang nằm úp sấp trên mặt đất, phía sau là ngôi nhà giống như làm từ gỗ và rơm rạ. Trên khuôn mặt người phụ nữ ánh lên vẻ hạnh phúc.

HẾT

Chương 107: Phiên ngoại 1: Lam Tinh

Edit: Gà

Cháu tên là Lam Tinh, năm nay được sáu mùa tuyết rồi, mẹ cháu nói là cháu sáu tuổi rồi. Cháu sống ở bộ lạc Mông Tạp. Trong nhà cháu có ông nội, bố mẹ với em gái vừa mới sinh được mấy tháng, còn có cả anh Tiểu Mãnh nữa.

Cháu thích nhất là mẹ. Mẹ rất thông minh, là đại trí giả, cháu không hiểu đại trí giả là cái gì, chỉ thường xuyên nghe mọi người trong bộ lạc gọi mẹ như vậy.

Cháu không thích cha, vì cha thường tranh giành mẹ với cháu. Nhưng nể mặt cha đã rất cố gắng dạy cháu làm sao để trở thành một thợ săn tài giỏi, cháu mới miễn cưỡng thích cha một chút.

Mẹ sinh em gái. Cháu rất thích da của em gái, trắng trắng mềm mềm, còn mang theo mùi của mẹ nữa. Cháu hỏi mẹ sao cháu chẳng trắng trẻo được như em ấy, mẹ chỉ nhìn cha, sau đó thở dài thườn thượt. Còn cha thì vẫn vui vẻ ôm em gái, còn cười rõ là ngốc nghếch nữa.

Sau khi có em gái, địa vị của cháu lập tức tụt dốc không phanh, ngay cả anh Tiểu Mãnh cũng thích em gái hơn, còn mang em gái đến chỗ bầy voi ma mút chơi, chỉ là sau đó bị cha quát mắng cho một trận. Cháu thấy đáng đời anh Tiểu Mãnh, ai bảo không mang theo cháu đi chơi. Mẹ biết chuyện này, tức giận tét vào mông cháu, nói cháu làm anh thì phải ra dáng anh chứ. Nhìn em gái nằm trong lòng ông nội, cháu quyết tâm phải trở thành một người anh trai thật tốt, nếu không

cái mông của cháu sẽ bị đánh nở hoa mất.

Cháu còn có một nhũ danh, là do mẹ đặt, gọi là Mộc Đàn *(trứng gỗ)*. Cháu cực kỳ không thích cái tên này, đi hỏi mẹ sao lại đặt tên cho cháu như vậy, mẹ nhìn cha nói là trứng đầu gỗ, cha lại an ủi nói Mộc Đản dễ nghe. Cháu nghĩ chắc chắn là lúc đặt nhũ danh cho cháu cha đã chọc giận mẹ. Sau đó ông nội nói với cháu là khi đó mẹ giận cha vì cha làm mẹ có em gái. Lúc đó cháu mới biết thì ra nhũ danh của mình là do em gái mang tới.

Cháu hỏi thầy thuốc là anh Tiểu Mãnh cũng là do cha mẹ cháu sinh ra sao? Tại sao anh Tiểu Mãnh lại trông không giống mọi người? Thầy thuốc nói anh Tiểu Mãnh là từ trứng do mẹ sinh ra. Cháu biết rồi, cháu và anh Tiểu Mãnh đều nở ra từ trứng, quả trứng của anh Tiểu Mãnh chắc chắn lớn hơn của cháu rất nhiều. Chuyện này đến tai mẹ, thầy thuốc bị phạt đứng suốt một ngày. Cháu ôm vòi anh Tiểu Mãnh đứng ở bên cạnh nhìn, hỏi trứng của thầy thuốc to như thế nào. Mặt chú ấy lập tức đen như đáy nồi.

Sau khi chị Ô Lệ làm trí giả, rất nhiều người đàn ông tặng hoa và dây chuyền bằng xương cho chị ấy. Cháu hỏi chị Ô Lệ là có phải làm trí giả thì sẽ có hoa và dây chuyền đẹp không? Chị Ô Lệ nói đó là tặng cho người trong lòng, còn nói nếu sau này cháu có người trong lòng thì cũng phải tặng hoa và dây chuyền cho người ấy. Cháu chạy về nói với mẹ là cháu cũng muốn đi tặng hoa và dây chuyền. Mẹ thở dài nói hi vọng khi cháu trưởng thành có thể gặp được một người con gái tốt, chứ đừng có chung người phụ nữ với một đám người. Cháu không hiểu, cha xoa đầu bảo đợi cháu lớn hơn nữa thì biết. Được rồi, cháu muốn lớn nhanh lên một chút, còn đi tặng hoa và dây chuyền cho chị gái mà Mục dẫn về để học làm trí giả.

Mới được vài ngày, chị gái kia chơi trò ở chung một chỗ với một người đàn ông. Chị ấy không cho cháu chơi cùng, nói cháu vẫn còn

nhỏ, sau này sẽ gặp được những cô gái xinh đẹp hơn nhiều. Cháu rất đau lòng, nói với già Lưu là hai ông cháu cùng cảnh ngộ, đều không có phụ nữ. Già Lưu nhảy dựng lên, nói ông ấy cũng có người phụ nữ của mình rồi, có chỗ nào giống tên nhóc con bị người ta từ chối như mi chứ. Cô Cách Mạn bế con trai của thầy thuốc tới, nói mẹ cô ấy còn chưa nhận lời ông ấy đâu nhé. Già Lưu cũng đau lòng giống cháu rồi. Mẹ nói cháu bị thất tình, nên làm cho cháu mấy món ăn ngon. Cháu cầm lấy lạp xưởng thơm phưng phức, quăng luôn chuyện chị gái kia ra sau đầu.

Hoắc Lí lại tới nhà cháu nữa rồi, cháu đang trốn chú ấy. Lần trước chú ấy thấy cháu tháo xe kéo bằng gỗ mà mẹ làm cho em gái ra rồi lại lắp vào, thế là từ đấy cứ bám lấy cháu, muốn cháu trở thành nhân tài kỹ thuật gì gì đó. Không có đâu, cháu chỉ là buồn chán thì nghịch tí thôi. Cháu phải trốn đến nhà cô Tô. Khôn hỏi cháu lớn lên muốn làm cái gì. Cháu nói cháu muốn trở thành một người đàn ông mạnh mẽ giống như cha cháu, có thể bảo vệ mẹ cháu, được rồi, thêm cả em gái cháu nữa. Bác ấy xoa đầu cháu bảo cháu hãy cố lên, cô Tô cũng ưỡn cái bụng thật to khích lệ cháu.

Chị Ô Lệ đã có em trai, chị ấy nói còn muốn có thêm em gái nữa. Cháu chỉ có mỗi em gái, vì thế rất hâm mộ chị Ô Lệ. Về nhà, cháu ầm ĩ đòi em trai với mẹ, mẹ nói em trai của chị Ô Lệ cũng là em trai của cháu. Cháu không nghe, cháu muốn có em trai của riêng mình cơ. Mẹ bèn mặc kệ cháu, còn cha thì vui mừng khen cháu là con trai ngon, nói cha sẽ cố gắng để cháu có em trai. Cháu rất hài lòng, háo hức chờ em trai, nhưng chờ mãi chờ mãi, em trai vẫn chẳng thấy đâu.

Tân rất hay ghé qua bộ lạc cháu, mang cho cháu rất nhiều đồ ăn, trong đó cháu đặc biệt thích ăn một loại quả do bộ lạc chú ấy phát hiện ra, mẹ nói loại quả này gọi là quả cây leo, còn nói loại quả này có hàm lượng vitamin cao. Cháu không hiểu, nhưng rất thích ăn, vị

nó ngọt ngọt, cháu đút cho em gái ăn thử, em gái cũng rất thích, miệng ê a đòi ăn tiếp. Mẹ bảo phơi thành quả khô để đến mùa tuyết cho cháu ăn, thế là đến mùa tuyết cháu lại có thêm một món ăn vặt nữa rồi. Cháu vui vẻ đưa món đồ chơi mới của mình cho con trai chú ấy chơi. Lúc Tân đi, mẹ còn tặng vài món đồ chơi cho chú ấy.

Mục hàng năm đến mùa tuyết mới quay trở lại bộ lạc. Mỗi lần trở lại đều kể những chuyện thú vị ở những bộ lạc khác. Mục nói mẹ bây giờ đã là đại trí giả được tất cả các bộ lạc tôn kính, mọi người đều muốn đến bộ lạc chúng ta để làm lễ với mẹ. Mẹ đen mặt, cha thì kéo Mục ra ngoài nói muốn tỷ thí. Cháu len lén đi xem, thấy Mục bị cha chỉnh cho thê thảm. Cháu hỏi cha sao phải tỷ thí với Mục, cha nói Mục dạy người khác đến cướp mẹ. Thế là, buổi tối, cháu lén bỏ thuốc đi tả từ chỗ thầy thuốc vào trong bát cơm của Mục.

Mục dẫn về một cô với ba người đàn ông của cô ấy, nói đó là người phụ nữ của chú ấy, còn nói nghỉ ngơi mấy năm rồi đi. Mẹ nói chú ấy thích làm người ngao du thiên hạ. Cháu không hiểu, nhưng biết là người phụ nữ của Mục đang có thai, không thể theo chú ấy chạy khắp nơi được, nên bọn họ mới trở về để sinh con, chỉ là không biết đứa bé là con của ai.

Một hôm, cháu với mẹ cùng những người khác trong bộ lạc đang đầu trần thu gom muối ở sườn núi. Mẹ đào được trong đất vài viên đá sáng lấp lánh, mẹ ôm viên đá cười vui vẻ thật lâu, sau lại rầu rĩ nói kim cương đấy, nhưng chẳng có chỗ để dùng. Cháu không hiểu cái viên đá trong suốt này có cái gì hay, cháu cắn thử, không ăn được, bèn ghét bỏ ném lại cho mẹ, mẹ chê cháu là không biết nhìn hàng.

Sau khi có em gái, mẹ rất hay tìm các hang động để chôn đồ, sau mẹ lại nói những thứ này nhất định sẽ biến thành hoá thạch, không thể bảo tồn được, vì thế cứ rầu rĩ không vui. Cháu không biết hoá thạch là cái gì, an ủi mẹ bảo chúng ta lại đi tìm hang động để chôn đồ đi.

Mẹ ôm lấy cháu vui vẻ cười.

Sau đó, có một ngày cha mang về nước mắt của cây *(là nhựa cây hoá thạch, hay còn gọi là hổ phách)*, mẹ vui mừng ôm lấy cha hôn một cái thật mạnh, rồi chạy vào trong nhà lấy cái hộp đen ra. Mẹ trên tay bế em gái, gọi anh Tiểu Mãnh, cả nhà cháu đứng ở trước cửa, nhờ ông nội bấm vào chiếc hộp đen. Chiếc hộp đen loé sáng một cái, sau đó mẹ cầm lấy xem, chiếc hộp đen không còn sáng nữa, mẹ nói cái này hết pin thật rồi. Mọi người đều không hiểu mẹ đang nói gì, nhưng cũng quen với việc mẹ thỉnh thoảng lại thốt lên những lời mà chẳng ai hiểu. Ông nội bảo đó là ngôn ngữ của thiên thần.

Mẹ gom rất nhiều nước mắt của cây, đốt cho mềm ra rồi phủ lên những món đồ mà trước kia mẹ mang theo cháu đi chôn, lại lấy chiếc hộp gỗ mà Hoắc Lí mới làm, đặt chiếc hộp đen với mấy viên đá lấp lánh tìm được lúc trước vào, sau đó cũng dùng nước mắt của cây phủ lên. Cha giúp mẹ khiêng chiếc hòm đá, dẫn theo cháu và em gái đi chôn chiếc hòm đá ở chân nuối đá. Mẹ nói nước mắt của cây kia là hổ phách gì gì đó, đồ ở bên trong là đồ mẹ để lại cho dì Tử. Cháu biết mẹ lại nhớ dì Tử rồi, cha bảo dì Tử là người nhà của mẹ.

Còn có một người đàn ông không ở trong bộ lạc của cháu, nhưng ông nội lại nói chú ấy là người của bộ lạc, bởi vì đã làm chuyện sai nên vẫn phải ở bên ngoài. Một lần cháu với các bạn lén chạy rừng rậm Lạc Vụ ở đối diện để chơi, lúc leo cây không cẩn thận bị ngã xuống, chú ấy đỡ được cháu. Cháu biết chú ấy, chú ấy nói chú ấy tên là Mộc Sa, lại nói vừa nhìn cháu đã biết là con trai của Trát Nhĩ rồi, cháu biết cháu rất giống cha, ai cũng nói như vậy.

Cháu hỏi Mộc Sa tại sao không trở về bộ lạc, một mình ở Hắc Sơn thì chán chết. Mộc Sa nói chú ấy phải bù đắp cho những sai lầm của mình, hơn nữa còn phải chăm sóc cho một người phụ nữ nữa. Mộc Sa còn nói muốn dạy cho cháu giống như đã từng dạy cha cháu lúc

còn bé. Khi mẹ tới tìm cháu thì nhìn thấy chú ấy, dáng vẻ của chú ấy có vẻ rất kích động, cánh tay ôm cháu run lên. Mẹ hỏi chú ấy Lợi Á có khoẻ không, chú ấy gật đầu, khi nghe nói là chú ấy muốn dạy cho cháu thì chỉ nói là đừng dạy cho cháu những thứ không tốt. Mộc Sa cười có vẻ rất vui.

Chương 108: Phiên ngoại 2: Mộc Sa

Lúc vào rừng rậm Mông Tạp để giết hổ răng kiếm, tôi đã phải gặp ma chướng của cả cuộc đời mình. Đó là một cô gái kỳ lạ, hoàn toàn khác với những người phụ nữ ở chỗ chúng tôi. Còn nhớ lúc mới gặp cô ấy ở ven rừng Mông Tạp, cô rất lạnh lùng, không nói một lời, sau đó mới biết được cô không biết ngôn ngữ của chúng tôi.

Mới đầu, tôi cũng như những người đàn ông khác, đều thích khuôn mặt xinh đẹp, làn da mềm mại của cô. Một cô gái đặc biệt như vậy, chắc hẳn người đàn ông nào cũng đều muốn tỏ tình.

Tôi lặng lẽ quan sát từng hành động cử chỉ của cô ấy, cô xấu hổ, trầm mặc, lạnh lùng hay cơ trí. Dáng vẻ ấy cứ quấn quít trong lòng, xua đi không được, trong mơ cũng là nụ cười rực rỡ của cô ấy. Tôi biết, nụ cười kia không dành cho tôi, mà là em trai Trát Nhĩ của tôi. Tôi muốn một ngày nào đó vẻ động lòng người kia sẽ thuộc về tôi.

Sự cự tuyệt của cô ấy càng khiến tôi lún sâu hơn. Tôi nghĩ chỉ cần tôi có được cô ấy, thì có thể giống như Trát Nhĩ, có thể có được cả trái tim cô ấy. Tôi bị ý nghĩ này hành hạ đến mỗi đêm trằn trọc, thường xuyên đứng ở bên ngoài hang động của cô ấy, nghe lén giọng nói mềm mại của cô.

Từ sau khi Trát Nhĩ làm thủ lĩnh, tôi phát hiện mình càng không có chút cơ hội nào, tôi càng không muốn nhìn thấy cô ấy, sợ tôi không khống chế được sẽ làm cô ấy tổn thương. Lúc tôi nói chuyện với Lợi Á, cô ấy ở bên kia có nghe được, tôi cho là ít nhất cô cũng sẽ giữ tôi lại, nhưng cô chỉ lẳng lặng dẫn theo Tiểu Mãnh rời đi. Thì ra, tôi thật

sự không có chút cơ hội nào. Cho nên, tôi quyết định phải tự tạo cơ hội cho mình, và tôi đã thất bại, còn làm cô ấy bị thương. Tôi không dám nhìn cô ấy, sợ sẽ nhìn thấy nỗi oán hận trên khuôn mặt ấy.

Lời đề nghị rời khỏi bộ lạc của Lợi Á đã làm tôi dao động, chờ đến khi tôi đứng ở vị trí cao nhất, cô ấy sẽ là của tôi, chỉ của một mình tôi thôi, mà Trát Nhĩ cũng phải trả giá cho những gì cha cậu ta đã làm. Tôi chỉ muốn cô ấy, vì mục tiêu này, tôi lạnh lùng bằng mọi giá phải hoàn thành, cuộc sống nay đánh chỗ này mai cướp chỗ kia khiến tôi ngày càng mệt mỏi. Tôi phái người đi thăm dò cô ấy, cô nói sẽ chờ tôi trở về.

Thua trận, lại biết được chân tướng từ chỗ già Lưu và già Sơn. Thật ra tôi không quan tâm, đối với Trát Nhĩ, đứa bé vẫn quấn lấy tôi từ lúc còn nhỏ kia, tôi không hề hận cậu ta. Tôi chỉ không chịu được chuyện tôi đã làm nhiều việc như vậy, cô ấy vẫn không để ý đến tôi.

Tôi khác với Trát Nhĩ, tình cảm đối với cô ấy cũng không giống, cho dù cô ấy chỉ cần tình yêu của Trát Nhĩ, tôi vẫn cứ thích cô ấy. Chỉ là cô ấy không cần tình cảm ấy của tôi, cô ấy nói thích cô ấy là chuyện của tôi, cô ấy sao phải chịu trách nhiệm đối với tình cảm ấy của tôi. Tôi đã hiểu, từ trước đến giờ vẫn là tôi áp đặt tình yêu của mình lên người cô ấy.

Tôi lại rời bộ lạc Mông Tạp, trước khi lên đường có đến thăm cô. Cô đã sinh một bé trai, nhìn rất giống Trát Nhĩ.

Hai năm qua tôi lang thang khắp nơi để tìm Lợi Á, người phụ nữ này cũng giống như tôi, đã phải trả giá rất nhiều vì tôi. Tôi quyết định phải tìm bằng được cô ấy, cho dù tôi không thể cho cô ấy tình yêu, ít nhất cũng có thể làm cho cô ấy vui vẻ một chút.

Thời điểm tìm được Lợi Á đã là ba năm sau, tôi dẫn theo Lợi Á cùng

một người đàn ông của cô ấy đến Hắc Sơn. Lợi Á hỏi tôi vẫn muốn làm thủ lĩnh sao, tôi lắc đầu, như bây giờ là tốt rồi. Lợi Á không nói gì nữa, ba người chúng tôi trải qua cuộc sống lặng lẽ tại Hắc Sơn.

Tôi muốn đi gặp cô ấy, ba năm không gặp, không biết giờ cô ấy thế nào, liệu có lấy thêm người đàn ông nào khác không. Tôi nghĩ bản thân mình vẫn còn ôm hi vọng đi.

Nửa đường cứu được con trai của Trát Nhĩ, đứa bé bên cạnh gọi nó là Lam Tinh. Thằng bé được cô ấy dạy dỗ rất tốt, trên người thằng bé có mùi của cô, ôm thằng bé cảm giác giống như được ôm cô vào lòng, tôi không nỡ để xuống.

Cô ấy tới, vẫn vẻ mặt đấy, vẫn giọng nói ấy, lần nữa xuất hiện trước mặt tôi. Tôi rất muốn hỏi cô ấy có từng nhớ đến tôi không, thật ra thì tôi đã biết đáp án rồi, vẫn không hỏi thì hơn. Cô ấy hỏi tôi Lợi Á thế nào, thì ra cô ấy vẫn biết tôi ở gần đấy, trong lòng tôi rất vui.

Hai năm sau này vẫn đi về giữa Hắc Sơn và lối vào bộ lạc Mông Tạp, mỗi ngày dạy cho Lam Tinh, cuộc sống trôi qua rất thong dong, tôi cũng dần bình tâm lại. Trát Nhĩ thỉnh thoảng sẽ mang một ít đồ ăn đến hàn huyên với tôi thật lâu.

Cô ấy lại có thai, đặt nhũ danh cho Lam Tinh là Mộc Đản, trong lòng tôi mừng rỡ như điên. Lúc cô ấy tới đón con lạnh lùng nói, anh nghĩ nhiều rồi, ý của nhũ danh là nói Trát Nhĩ là đầu gỗ. Tôi vẫn rất vui vẻ, đối xử với Lam Tinh giống như con trai của mình.

Một hôm Trát Nhĩ nói với tôi, nếu tôi không có con thì sẽ cho Mộc Đản làm con trai tôi, ý cô ấy là cho tôi làm cha nuôi thằng bé, tôi đương nhiên đồng ý. Tôi nghĩ sau này chỉ có đứa con trai này thôi, phải dạy thằng bé thật tốt, không thể để thằng bé sau này giống tôi.

Mục đến thăm Lợi Á, hỏi Lợi Á đã buông xuống được chưa. Lợi Á nói chỉ cần ở bên cạnh tôi là được rồi, có trở thành người phụ nữ của tôi hay không không quan trọng. Lợi Á rất giống tôi, tôi bắt đầu coi cô ấy như người thân, ít nhất có thể cho cô ấy một phần tình cảm.

Lợi Á sinh một bé trai, hỏi tôi có muốn có con không? Tôi nói tôi có con trai rồi, Lợi Á cười cười, nói anh vẫn chẳng thay đổi gì cả.

Cô ấy vừa sinh con gái, con gái rất giống cô ấy, làn da và khuôn mặt đều giống. Trát Nhĩ ôm con gái bảo bối đến cho tôi xem, tôi cũng rất thích. Trát Nhĩ nói muốn cho con gái nhận tôi làm cha nuôi, nhưng tôi không đồng ý, tôi nghĩ cô ấy cũng sẽ không đồng ý, cho Lam Tinh làm con nuôi e đã là cực hạn của cô ấy rồi.

Hai người bọn họ sống rất hạnh phúc. Tôi cũng đã buông xuống rất nhiều chuyện trong quá khứ, duy có tình cảm đối với cô ấy là vẫn nguyên vẹn, chỉ là tôi đã chôn nó thật sâu dưới đáy lòng, không để lộ ra trước mặt bọn họ.

Con gái của cô ấy đến một tuổi mới đặt tên. Lúc mới sinh tôi đã hỏi Trát Nhĩ, Trát Nhĩ nói vẫn chưa nghĩ ra tên, nói cô ấy nghĩ Trát gì Trát gì mà vẫn chưa nghĩ ra, đến khi bé con một tuổi mới đặt xong tên: Lam Thiên.

Cô ấy ôm Lam Thiên kiểm tra bài của học sinh mới Tiểu Trư. Tôi dẫn Lam Tinh ra ngoài rèn luyện, nhìn thấy cô ấy, tôi hỏi, nếu lúc trước người đầu tiên cô ấy nhìn thấy là tôi mà không phải Trát Nhĩ thì sẽ thế nào? Cô ấy nói, trên đời này không có nếu như. Ha ha, cô ấy đúng là đặc biệt mà.

Tôi thường ngồi ở trên Hắc Sơn ngắm bầu trời đêm, hi vọng thiên thần có thể chú ý đến tôi, tôi muốn nói với thiên thần rằng: Lần sau, tôi hi vọng mình có thể gặp được cô ấy trước, người con gái thông

minh, trắng trẻo, xinh đẹp kia, Lam Nguyệt.

-Toàn văn hoàn-